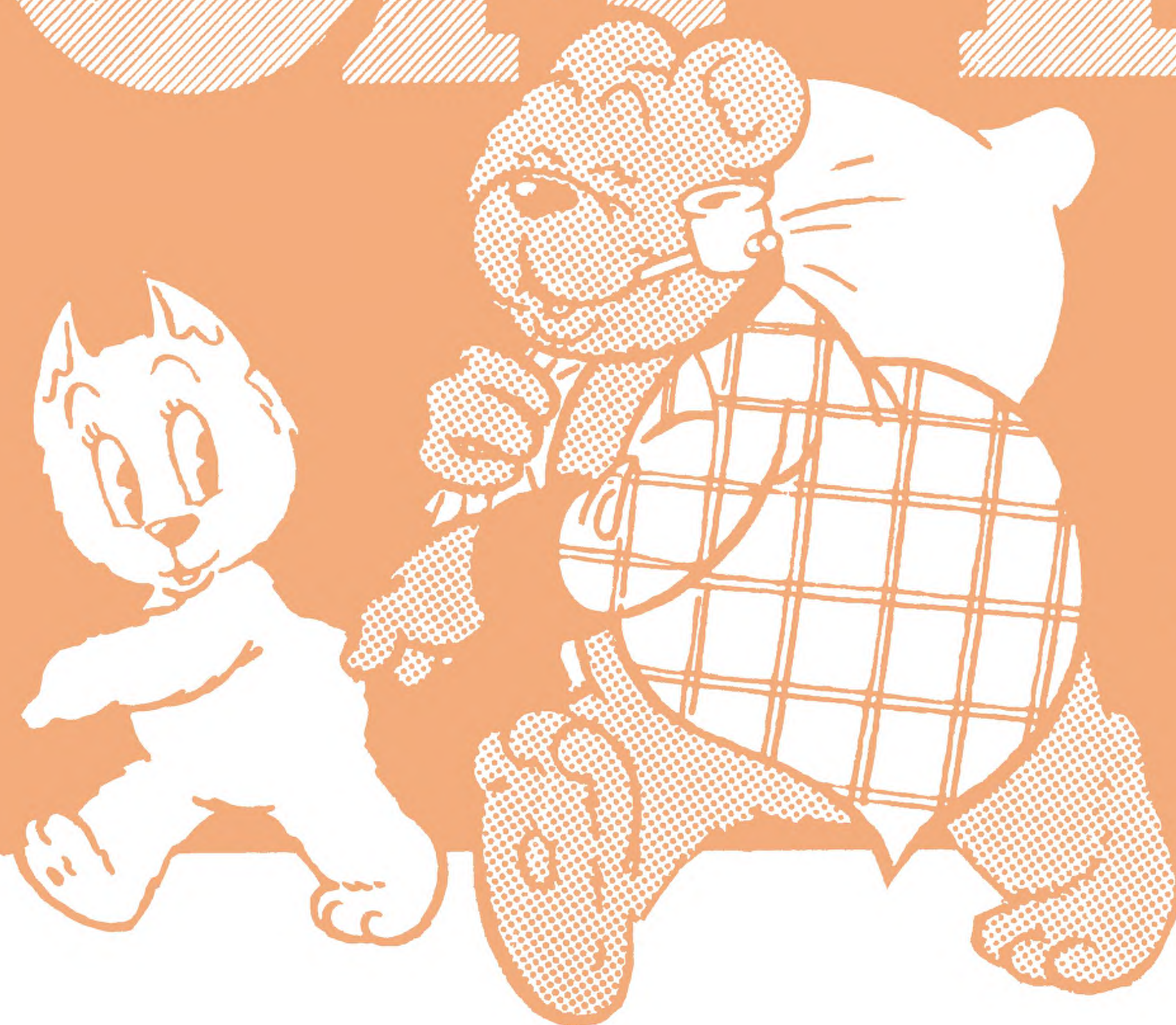
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 29 268 - 365

De geheimzinnige sleutel

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

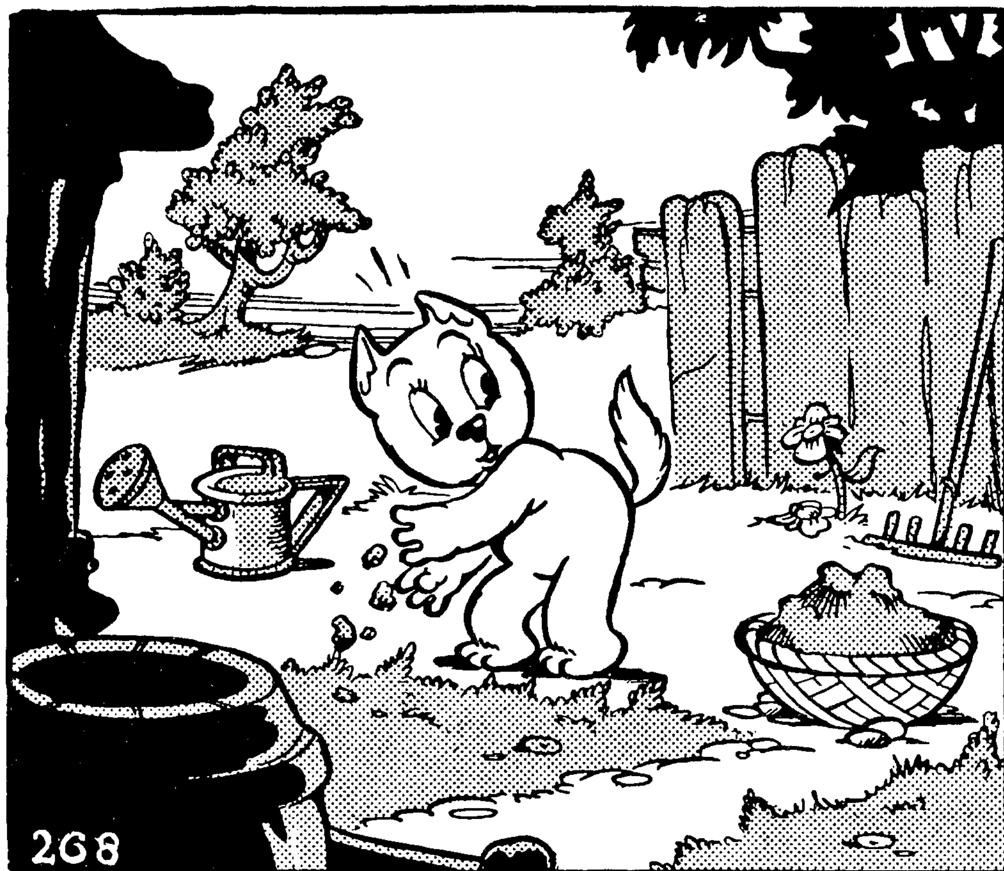
MV **29**	268 - 365	De geheimzinnige sleutel

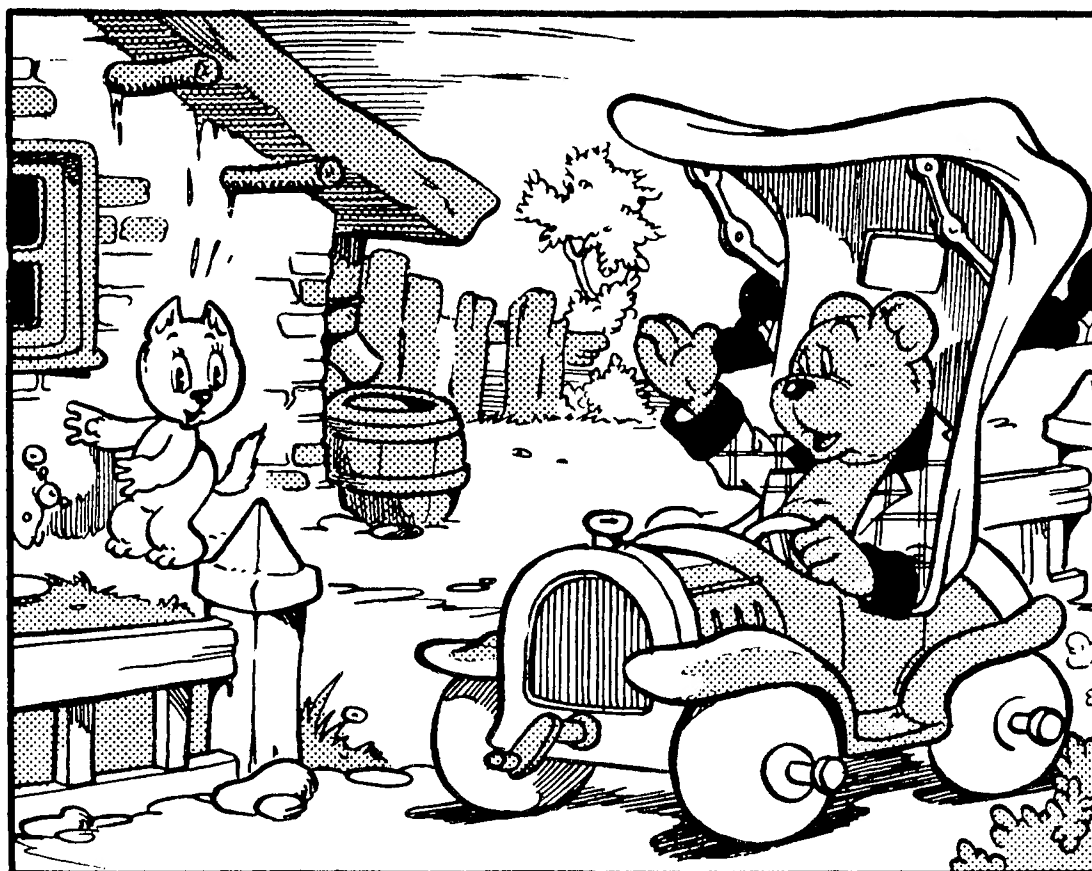
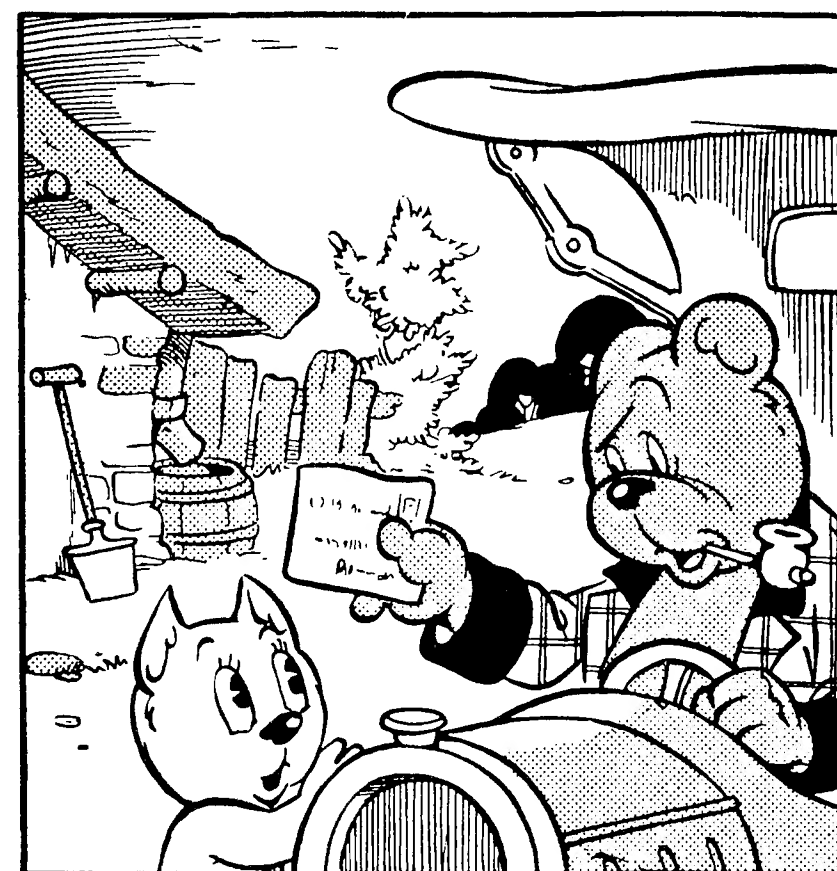
1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 29 De geheimzinnige sleutel

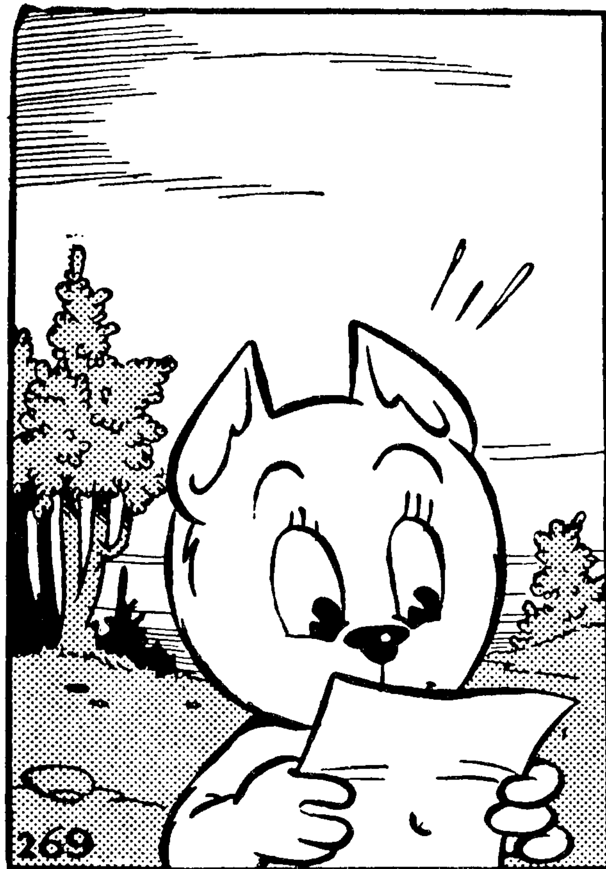
1948 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

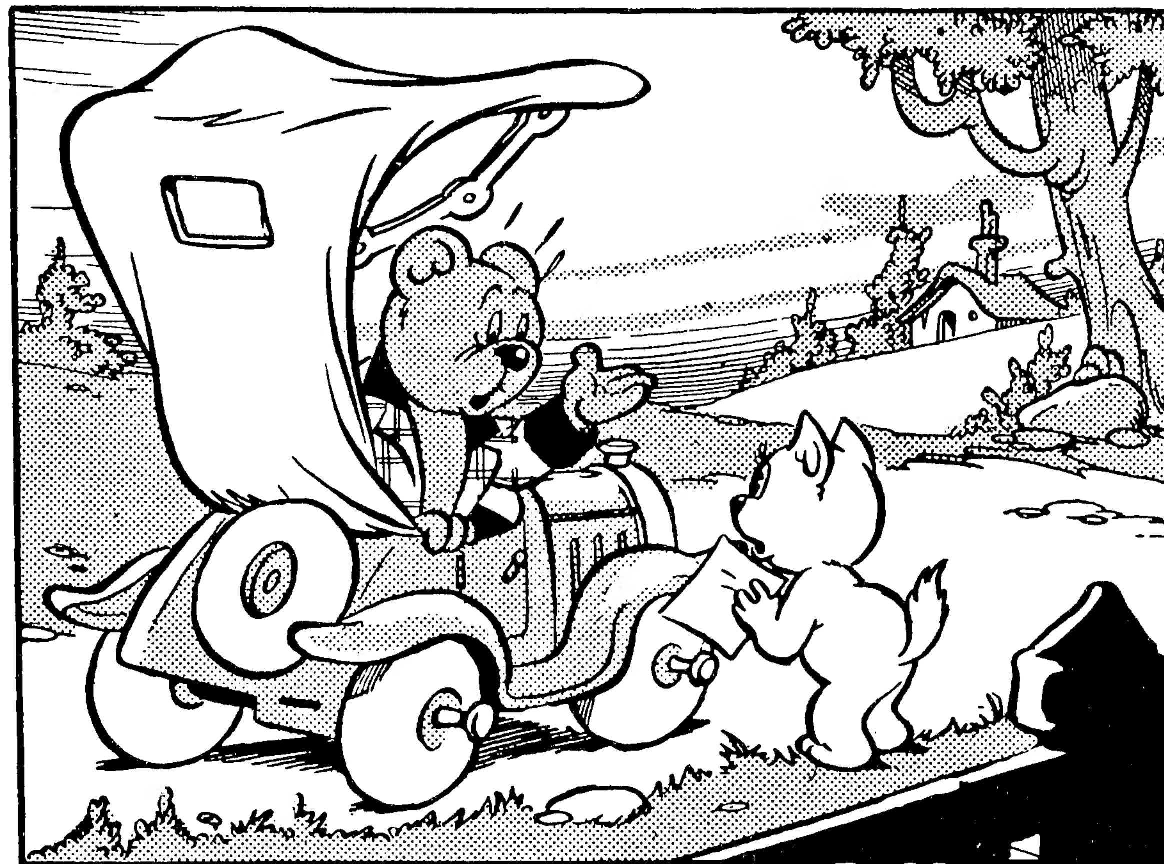
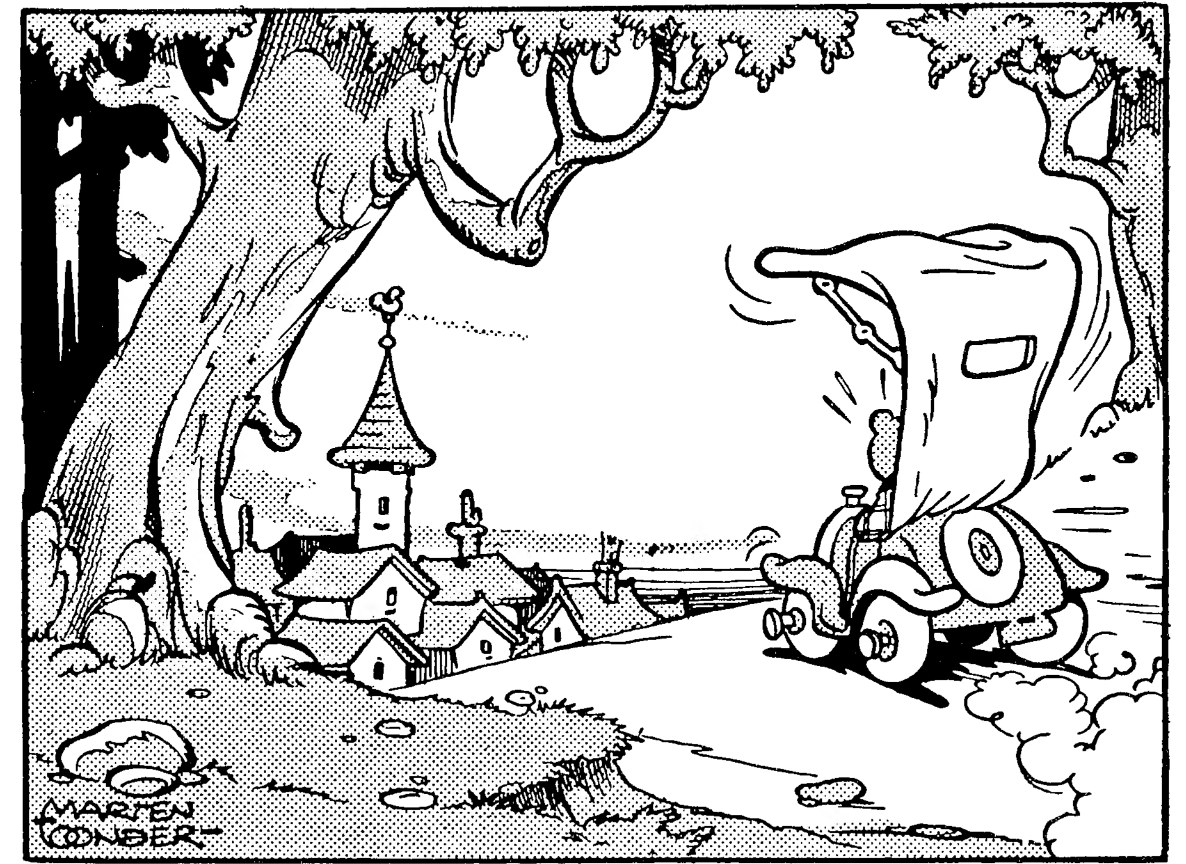
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5198 8
Delen 12 & 29 ISBN 90 234 5202 X

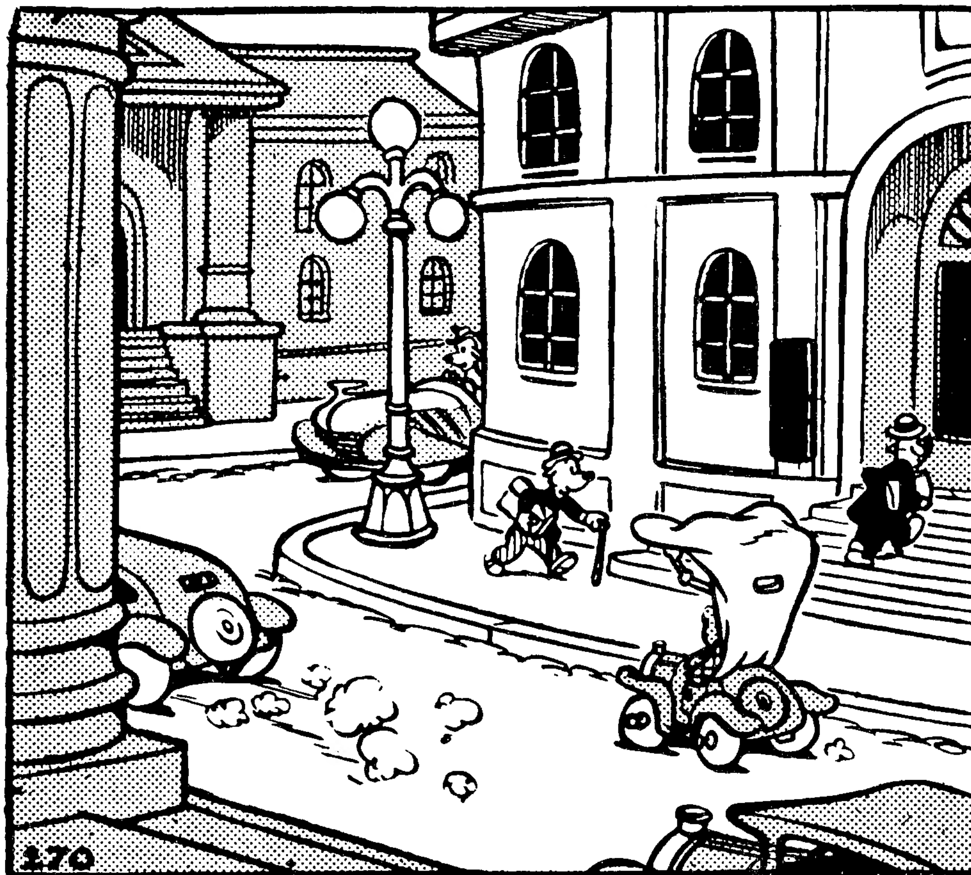
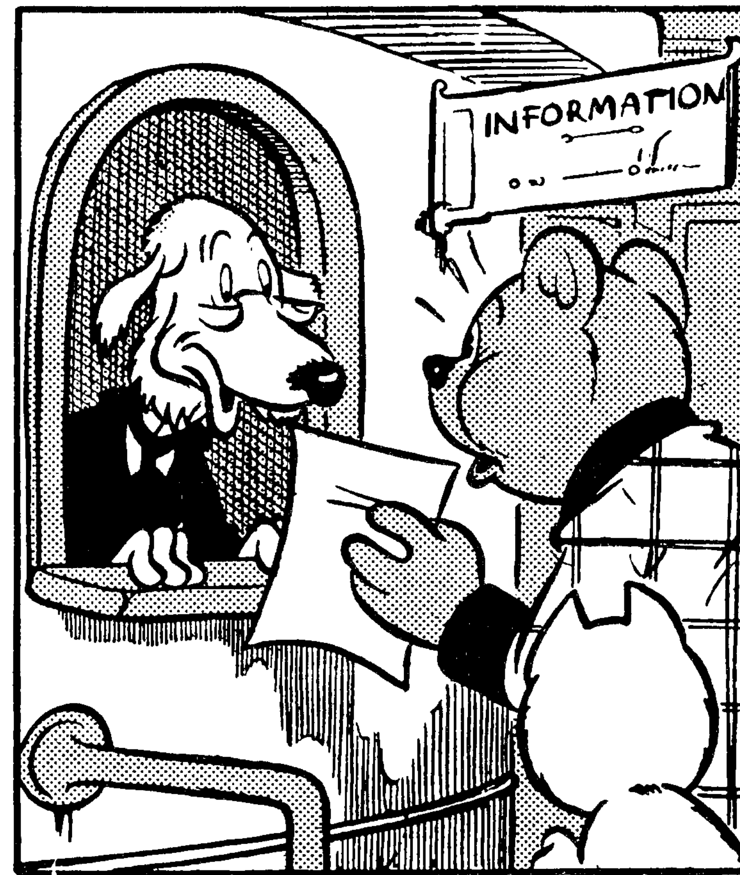

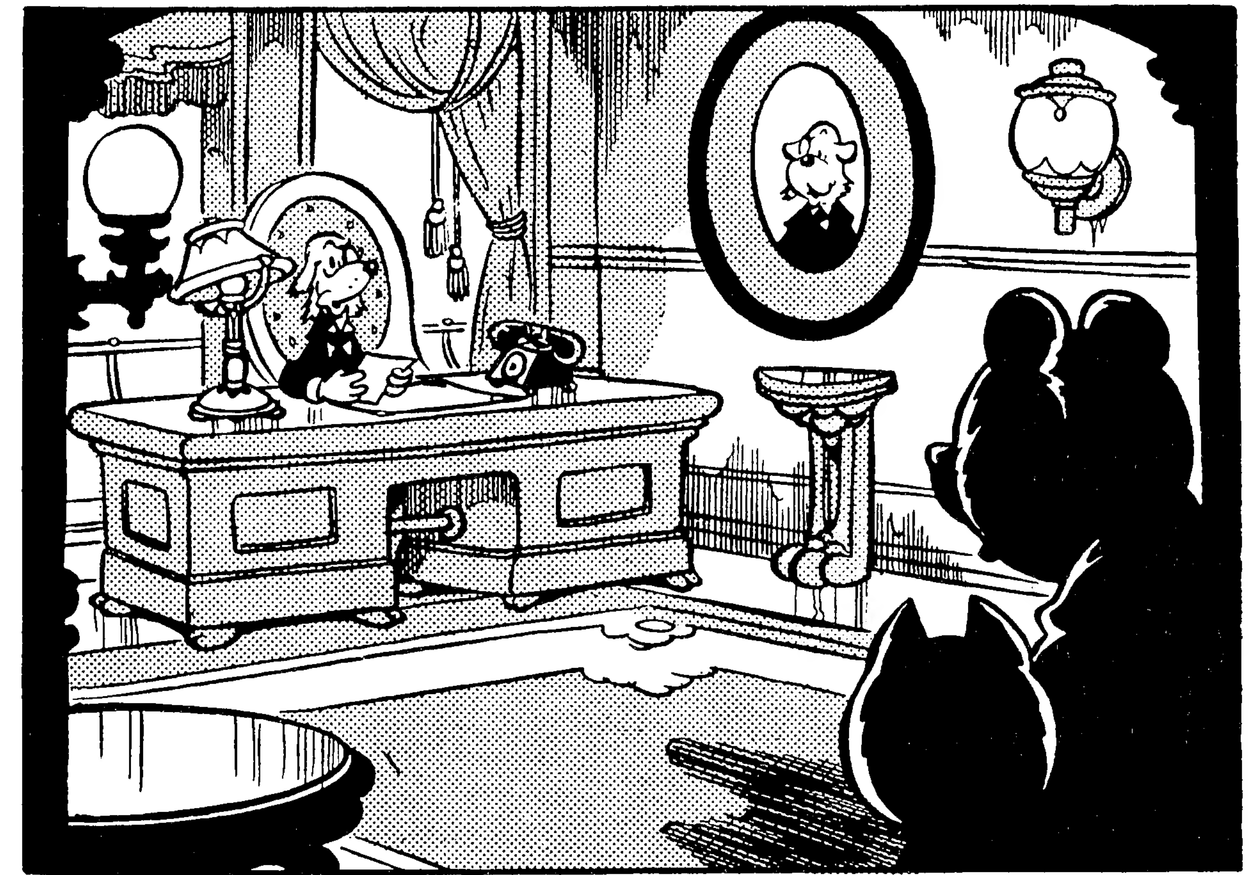
Op een dag was Tom Poes druk bezig in zijn tuintje. Dat was een beetje verwaarloosd, doordat hij een lange tijd was weg geweest. En daar de radio nachtvorst had voorspeld, was hij druk bezig turfmolm over zijn planten te doen.
'Wat een rust!' dacht hij, al werkende. 'Geen avontuur, geen heer Bommel, geen zorgen, geen narigheden. Niets dan stilte!'
Op dat moment klonk er een ratelend geknars in de verte, dat snel naderbij kwam en even later stopte de Oude Schicht voor het tuinhek.
'Hallo, Tom Poes!' riep heer Ollie, zich uit de wagen buigend. 'Ga je mee naar de stad?'
'Geen tijd, heer Bommel!' riep Tom Poes een beetje stug. 'Ik moet werken. Ik ben al te lang van huis geweest!'
'Juist!' mompelde heer Ollie droevig. 'Van zijn vrienden moet men het hebben! In de nood leert men zijn vrienden kennen – zei mijn goede vader altijd – en daar had hij gelijk aan. Goede dag, jonge vriend! Werk prettig! En als je een minuutje over hebt, denk dan eens even aan je oude vriend Olivier B. Bommel, die eenzaam het hoofd biedt aan een vijandige wereld!'
'Wat is er dan aan de hand?' vroeg Tom Poes ongerust. 'Is er iets gebeurd?'
'Lees zelf maar eens!' zei heer Ollie. 'Deze brief lag thuis op me te wachten... Hier is hij! Lees maar...'

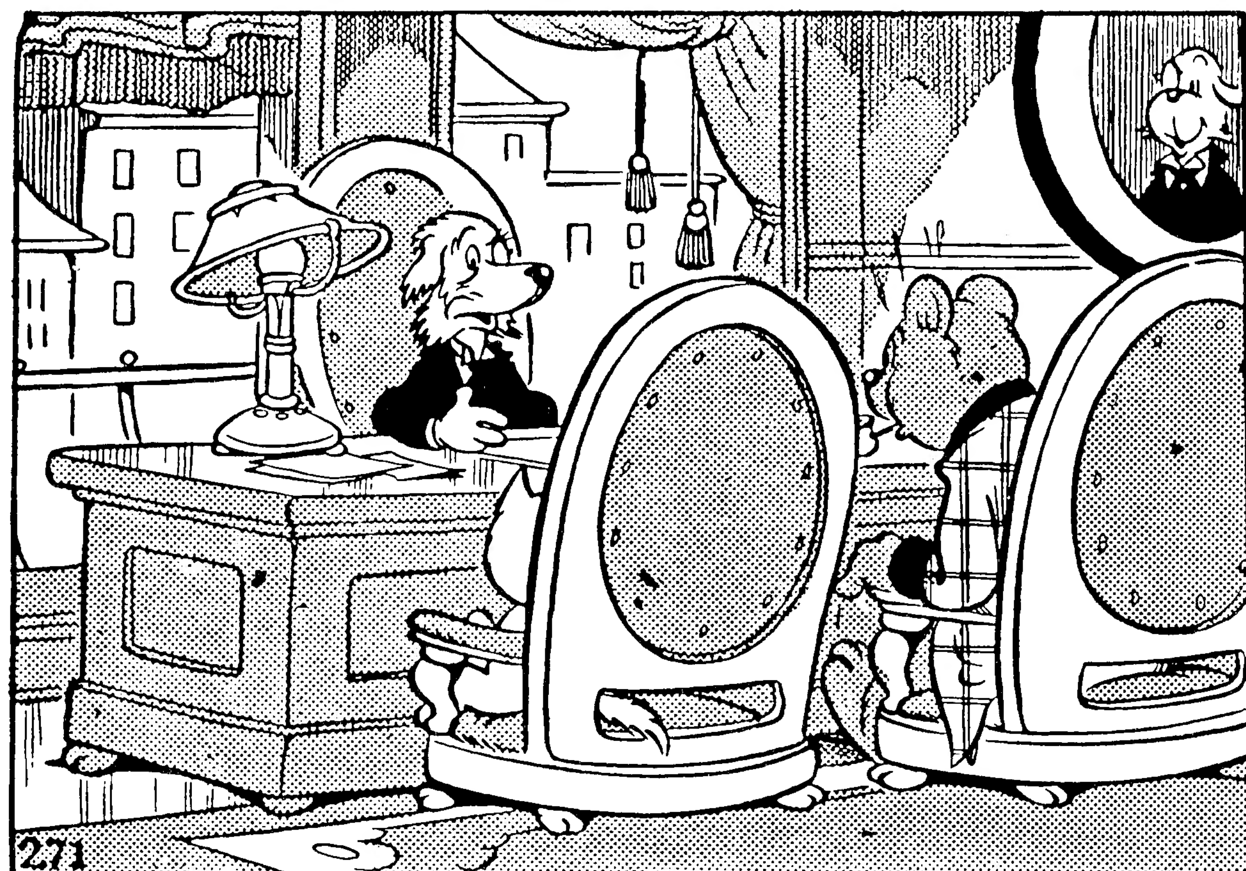

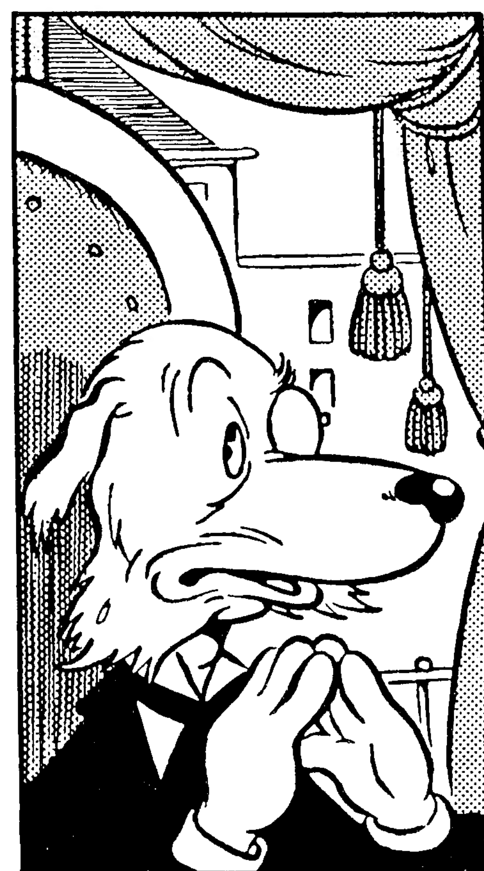
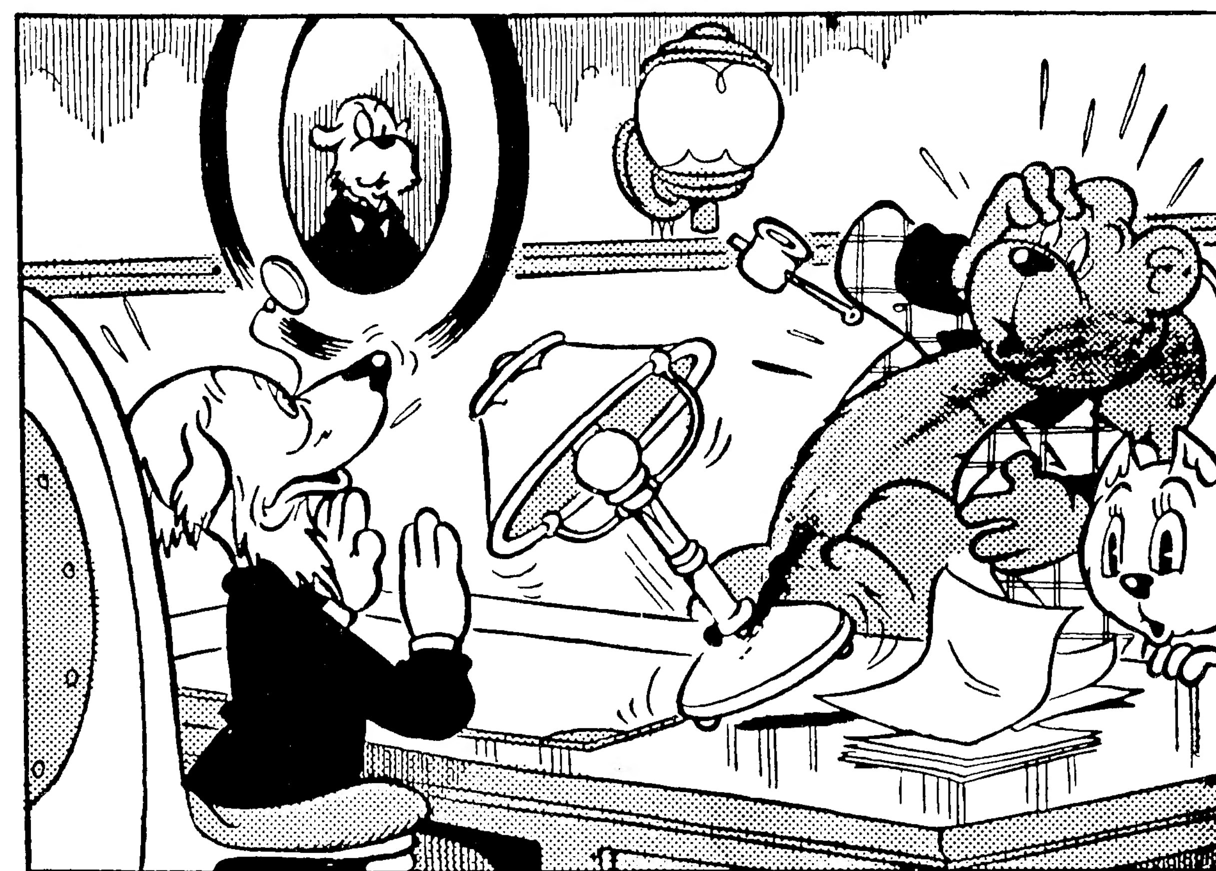
'Geachte heer Bommel,' las Tom Poes. 'Hierbij verzoeken wij u dringend, zo snel mogelijk even aan te komen. Er is namelijk iets ernstigs gebeurd met de fondsen waarin u, vóór uw vertrek, gemeend hebt uw vermogen te moeten beleggen. Hoogachtend, Fortuyn, Fortuyn en Fortuyn, bankiers.'
'Juist,' zei Tom Poes. 'En wat betekent dat, heer Ollie? Ik begrijp het niet!'
'Ik ook niet helemaal!' zei heer Bommel. 'Het gaat over mijn vermogen, dat is mijn geld, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar van dat beleggen snap ik niets. Een heer belegt niet – ik heb nooit belegen fondsen, Tom Poes, neem dat van mij aan! Wat zijn trouwens fondsen? Nee, daar klopt iets niet! Ik denk, dat er dieven bezig zijn geweest met mijn geld, jonge vriend. Hier moet ik op af. Ga je mee?'
'Goed!' zei Tom Poes, die zag, dat heer Bommel erg ongerust was. Hij borg zijn gereedschappen op, sloot zijn huis en stapte in. En even later was de Oude Schicht weer op weg naar Rommeldam.
'Wie zijn die Fortuyn, Fortuyn en Fortuyn?' vroeg Tom Poes.
'Dat zijn bankiers!' legde heer Ollie uit. 'Die bewaren mijn geld. Als ik iets nodig had, kon ik gewoon een papiertje invullen en dan kreeg ik, wat ik wilde. Werkelijk erg nette heren. Ik begrijp er niets van...'

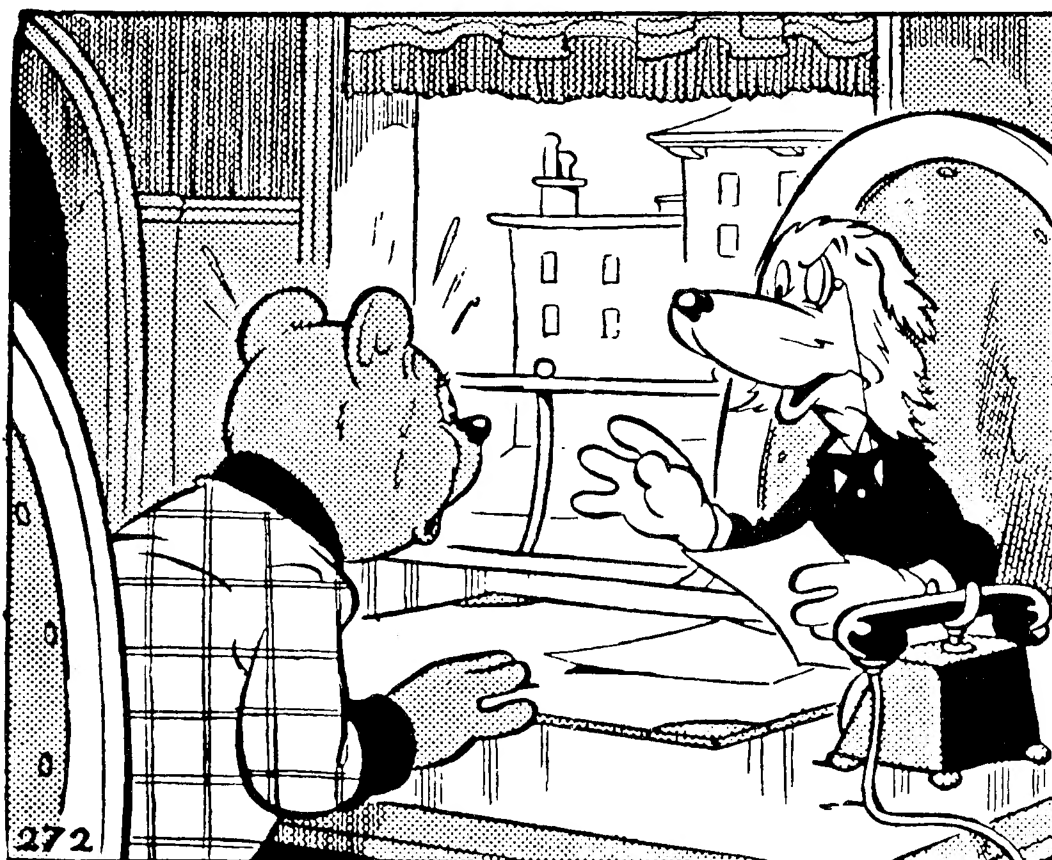

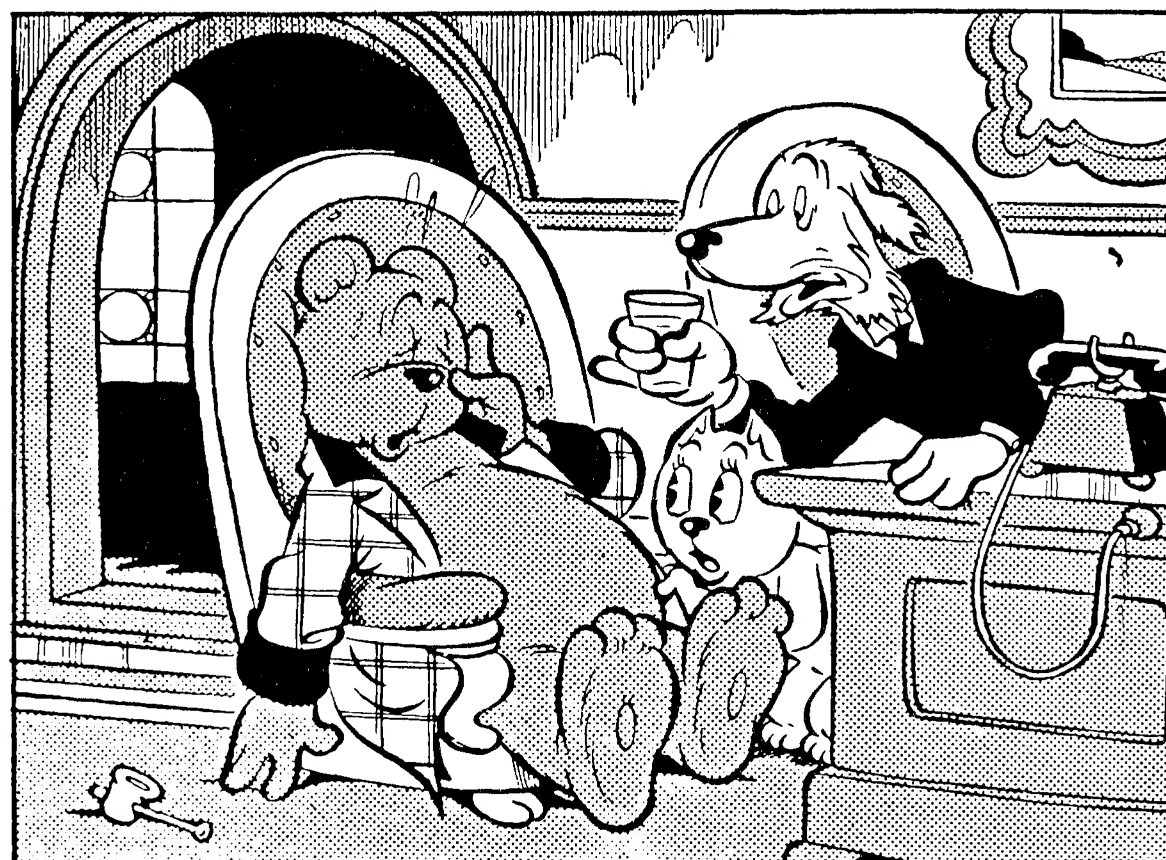
Na een poosje stopte de Oude Schicht voor het bankgebouw in Rommeldam en Tom Poes en heer Bommel stapten uit. 'Ik moet heer Fortuyn spreken, jonge vriend!' zei heer Ollie door een loketje. 'Maar haast je, het betreft een ernstige zaak!'
'Wèlke heer Fortuyn moet u spreken?' vroeg de portier. 'Bedoelt u de oude heer Fortuyn? Of meent u de jonge? Of geeft u de voorkeur aan de neef van de oude heer Fortuyn? Die is iets ouder dan de jonge, maar hij is wat jonger dan de oude.'
'Geef die tussenmaat maar!' zei heer Ollie. 'Ik begrijp trouwens niet, waarom die familie het werk niet beter verdeelt. Op die manier is het geen wonder, dat er zo maar fondsen worden belegd alsof het niets is! Het is een schande! Haast je!' Nu, de portier haastte zich en even later werden ze binnengelaten in een grote kamer, waarin een deftige heer achter een groot bureau zat.
'Mijn naam is Olivier B. Bommel!' zei heer Ollie. 'Wat is dat voor een gedoe over mijn gefondste belegsels? Spreek de waarheid, heer Fortuyn, u kunt mij niets wijsmaken! Een Bommel weet alles van geld af! Wat hebt u met mijn vermogens gedaan?'
'Hum, eh…,' sprak de heer Fortuyn, 'het komt mij voor, dat hier een misverstand bestaat. Wij hebben niets met uw vermogen gedaan! Desalniettemin ziet de toestand er ernstig uit. Bereidt u zich voor op een schok, wat ik u verzoeken mag.'

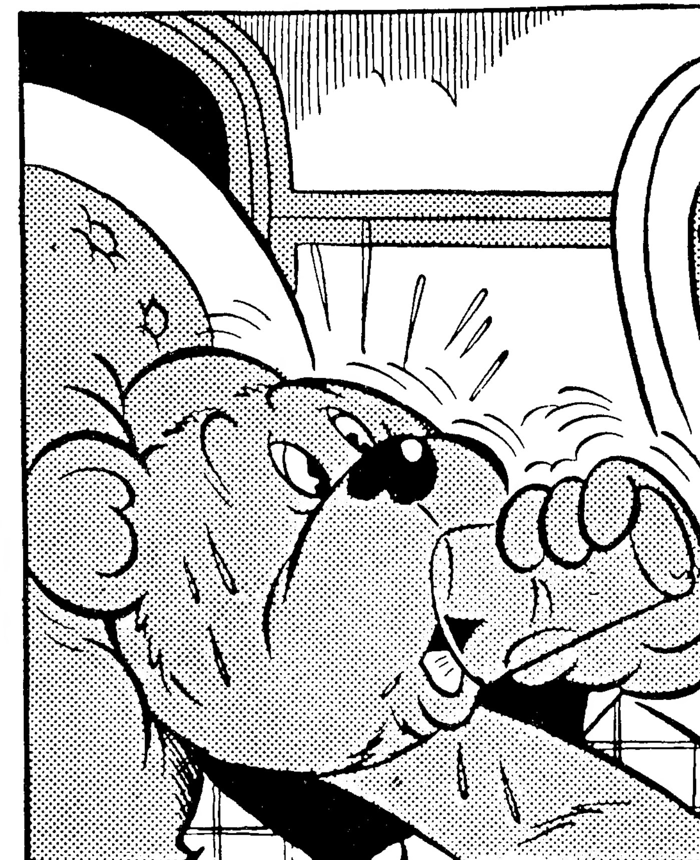

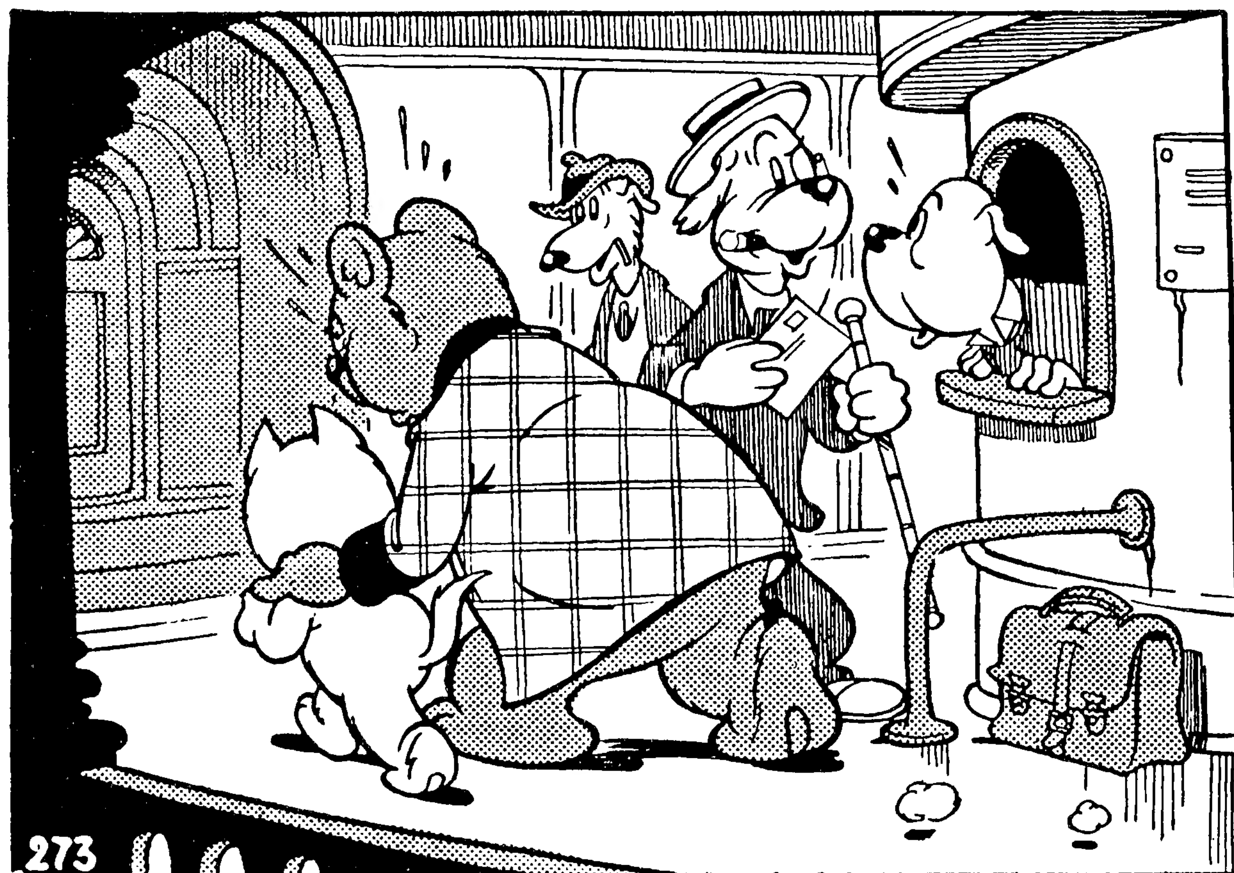
'Kijk eens hier!' sprak de bankier. 'Enige tijd geleden meenden wij u een tip te moeten geven...'
'Wàt hebt u mij gegeven?' vroeg heer Bommel ongerust.
'Een tip!' legde de heer Fortuyn uit. 'Een raad! Wij hebben u aangeraden aandelen te kopen in de goudmijn 'Ducato'. Herinnert u zich dat?'
'Ja, ja!' zei heer Ollie. 'Een goudmijn! Dat was net iets voor mij! En toen?'
'Wij vroegen u, hoeveel geld wij mochten besteden en u antwoordde toen: 'Koop die hele mijn maar, jonge vriend!' Herinnert u zich dat?'
'Ja, ja!' zei heer Bommel. 'Zo'n mijn is wel iets voor mij. En geld speelt geen rol!'
'Helaas!' zei de bankier ernstig. 'Wij hebben de mijn gekocht. Maar door dat kopen gingen de aandelen omhoog, zodat we uw hele vermogen nodig hadden om àlles te kunnen krijgen! Volgt u mij?'
'Ja, ja!' zei heer Ollie. 'U bedoelt, dat die mijn nu van mij is, maar dat mijn geld op is, nietwaar? Wel, dan verkoop ik die mijn weer! Heel eenvoudig! Is dat alles?'
'Nee,' zei de bankier. 'Die mijn bestaat niet. Het was oplichterij! U bent nu dus arm, heer Bommel! U hebt geen cent meer!'
'Wàààt!!' riep heer Ollie, opspringend...

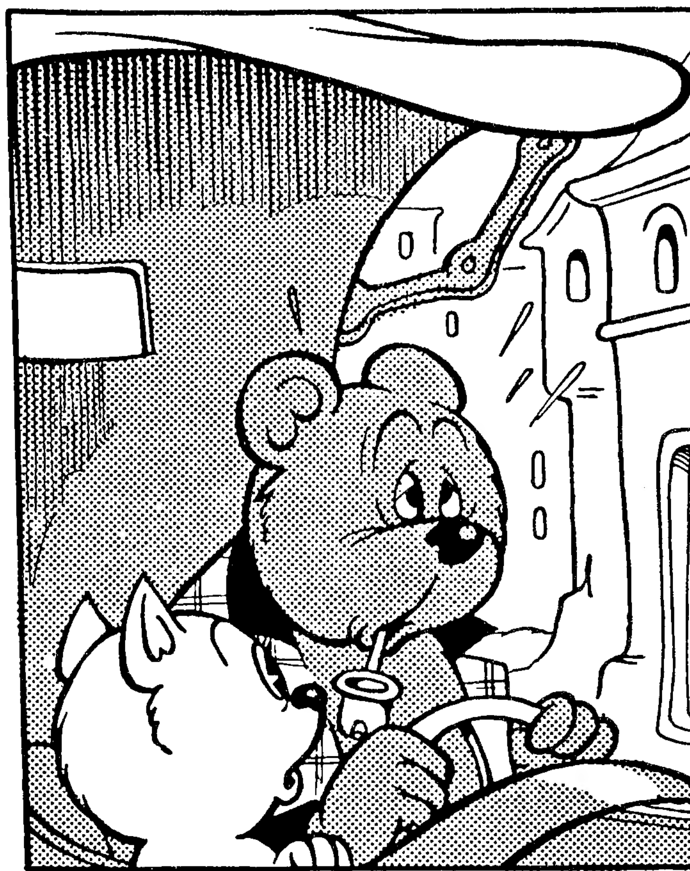
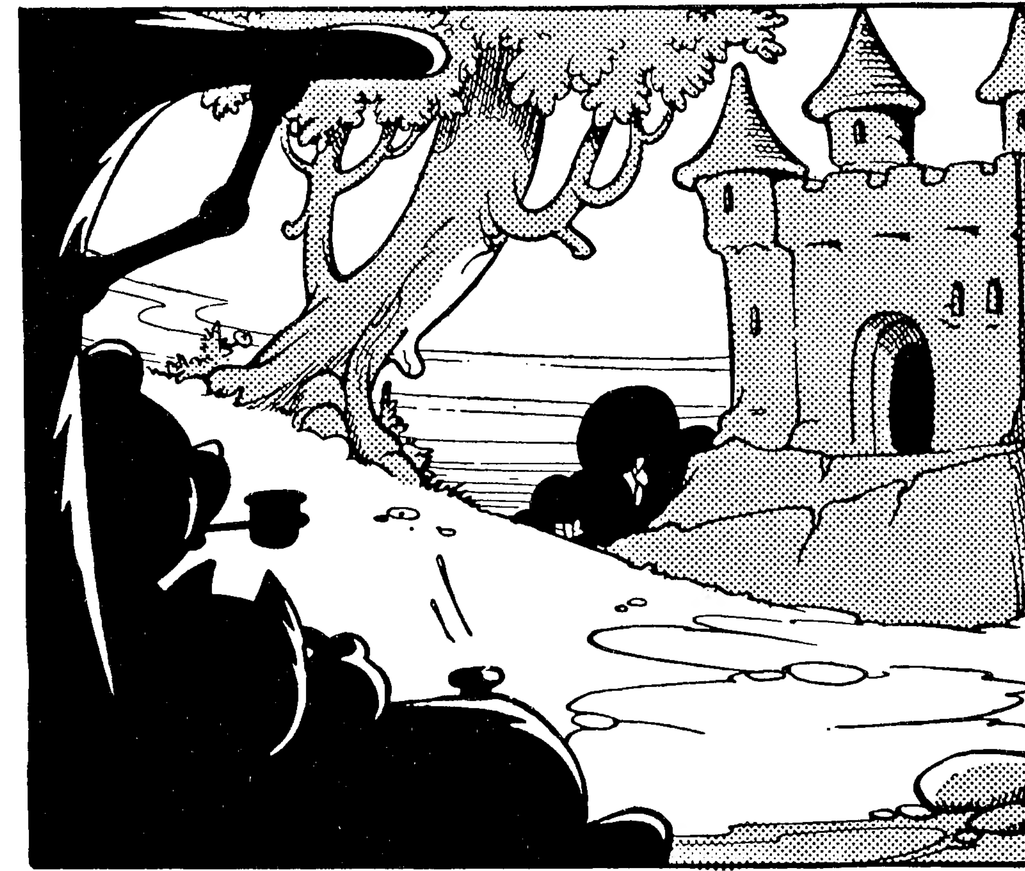

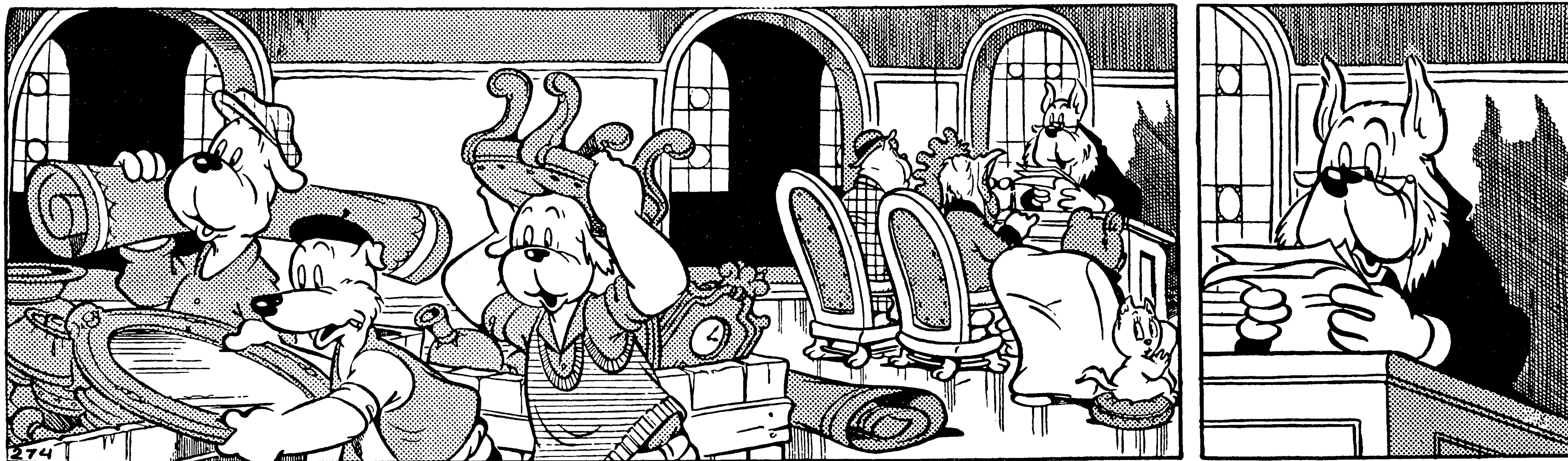

Heer Bommel rees half uit zijn stoel en leunde met rollende ogen op het bureau.
'W-wat b-bedoelt u?' stotterde hij. 'W-wilt u m-mij zeggen, d-dat ik, behalve mijn slot Bommelstein, niets meer heb? Geen cent meer?'
'Het is nog erger!' zei de bankier geruststellend. 'Ook het slot Bommelstein is niet langer uw eigendom! Om uw belastingen te kunnen betalen heeft de bank zó veel geld moeten lenen aan u, dat wij er nu tot onze spijt toe over moeten gaan om uw bezittingen te laten verkopen! Morgen zal alles in het openbaar geveild worden! Notaris Snuifkens, alhier, zal de verkoping leiden... Maar scheelt er iets aan? Voelt u zich onwel?'
Heer Bommel antwoordde niet, hij was flauw gevallen en kwam pas enigszins weer bij, toen de heer Fortuyn hem een glas water liet drinken.
'Het spijt me!' zei de bankier. 'Wanneer ik had kunnen vermoeden, dat u zich dit zó zou aantrekken, had ik de aangelegenheid door de oude heer laten behandelen. Doch, vermits ik...'
'Zwijg, man!' mompelde Ollie. 'Het is g-genoeg... Umpgh... We... we gaan! O! Als m-mijn goede vader d-dit had meegemaakt! Al... Al zijn... al mijn geld weg... Wow!..'

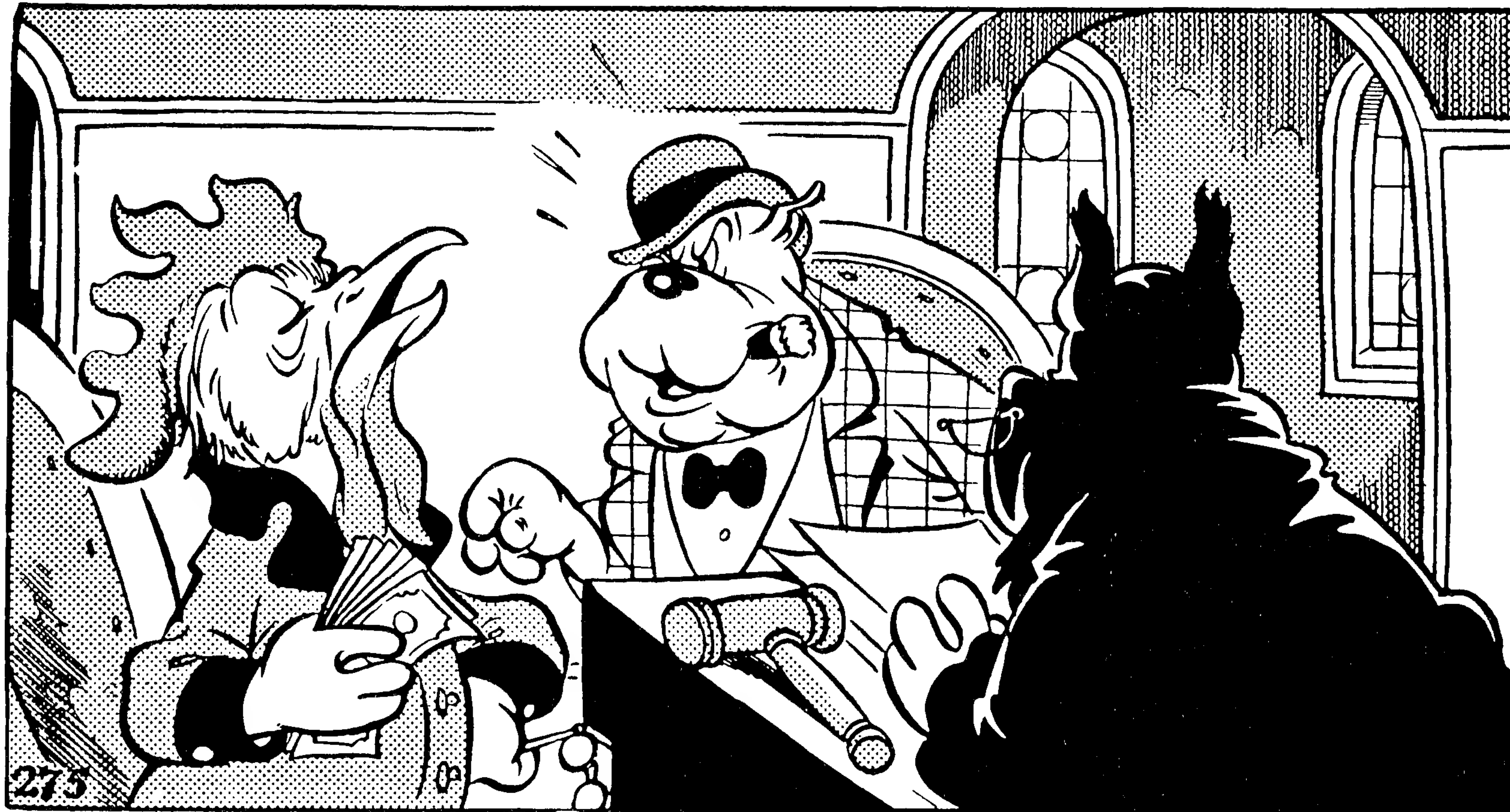

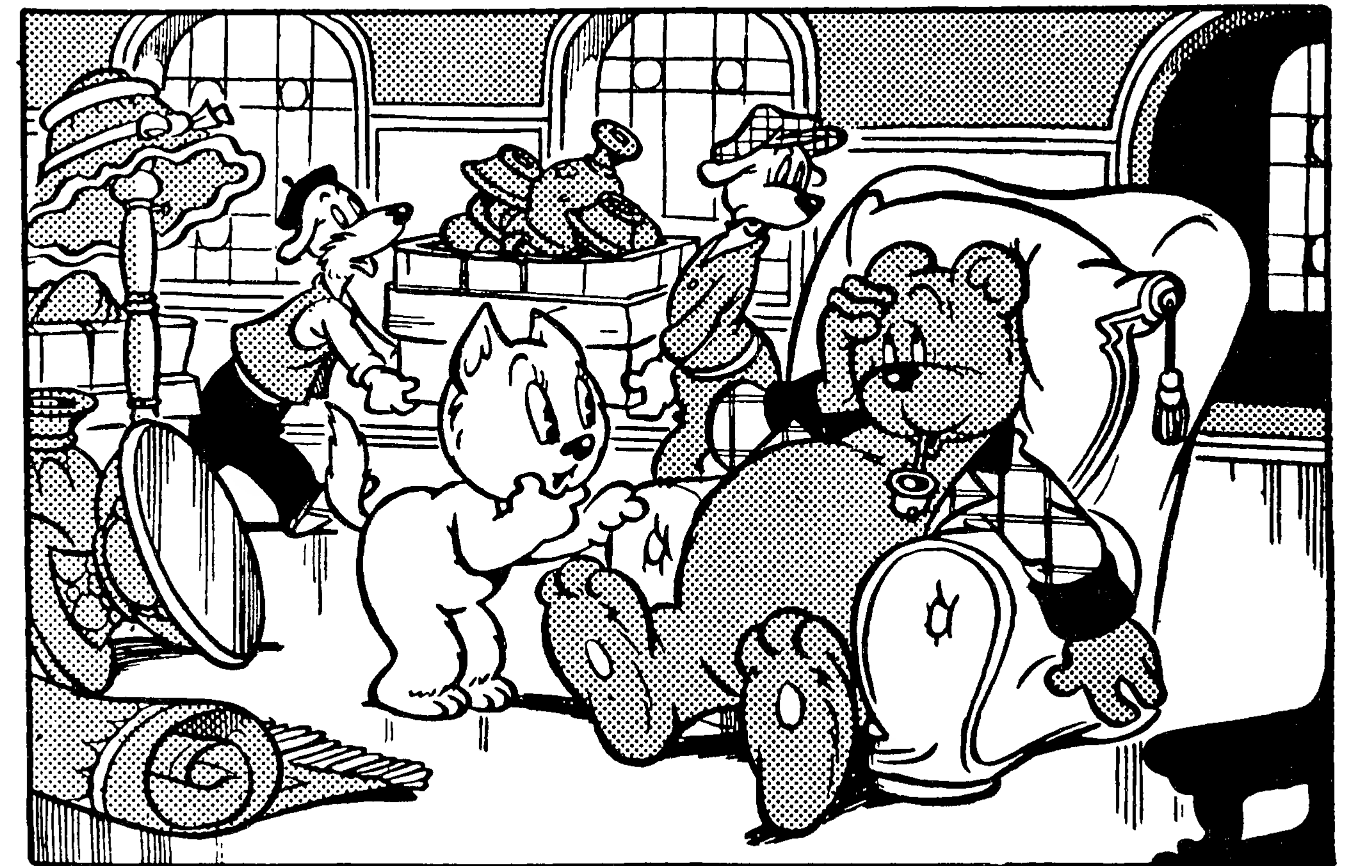

Tom Poes ondersteunde heer Bommel toen ze het bankgebouw verlieten.
'Kom, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Trek het u niet te erg aan. Geld speelt geen rol, zei u altijd en dat is nog zo! Ik zelf heb ook nooit iets gehad en ik heb het nooit erg gevonden...'
'Geld speelt geen rol!' mompelde heer Bommel, moeizaam in de Oude Schicht klimmend. 'Dat is aardig als men genoeg heeft! Maar nu vind ik het maar een uitspraak van niets! Wat is een Bommel zonder geld? Dat is geen heer meer, Tom Poes, zeg nu zelf...'
'U ziet de zaak verkeerd!' zei Tom Poes. 'Een Bommel blijft toch altijd een Bommel?'
'Bah, praatjes!' zei heer Ollie lusteloos. 'Men zal om mij lachen!'
'Hoe is het met Olivier B. Bommel? – zal men vragen en dan zal men zeggen: O, die? Die is turftrapper geworden, maar hij brengt er niet veel van terecht. We zullen hem maar ontslaan – En dan nog iets, jonge vriend! Waar moet ik wonen? Ik heb geen Bommelstein meer en zonder geld krijgt men tegenwoordig geen huis.'
'U kunt bij mij wonen!' bood Tom Poes aan.
'Dat nooit!' zei heer Bommel. 'Geen genadebrood, jonge vriend! Ik wil eerlijk mijn huis en mijn eten *verdienen*! Maar dat is hard voor iemand van mijn stand, dat moet gezegd worden! Kijk, daar ligt mijn slot! Bekijk het nog maar eens goed, morgen moeten we er uit en dan zien we het nooit meer. Ik ben een gebroken heer, jonge vriend!'

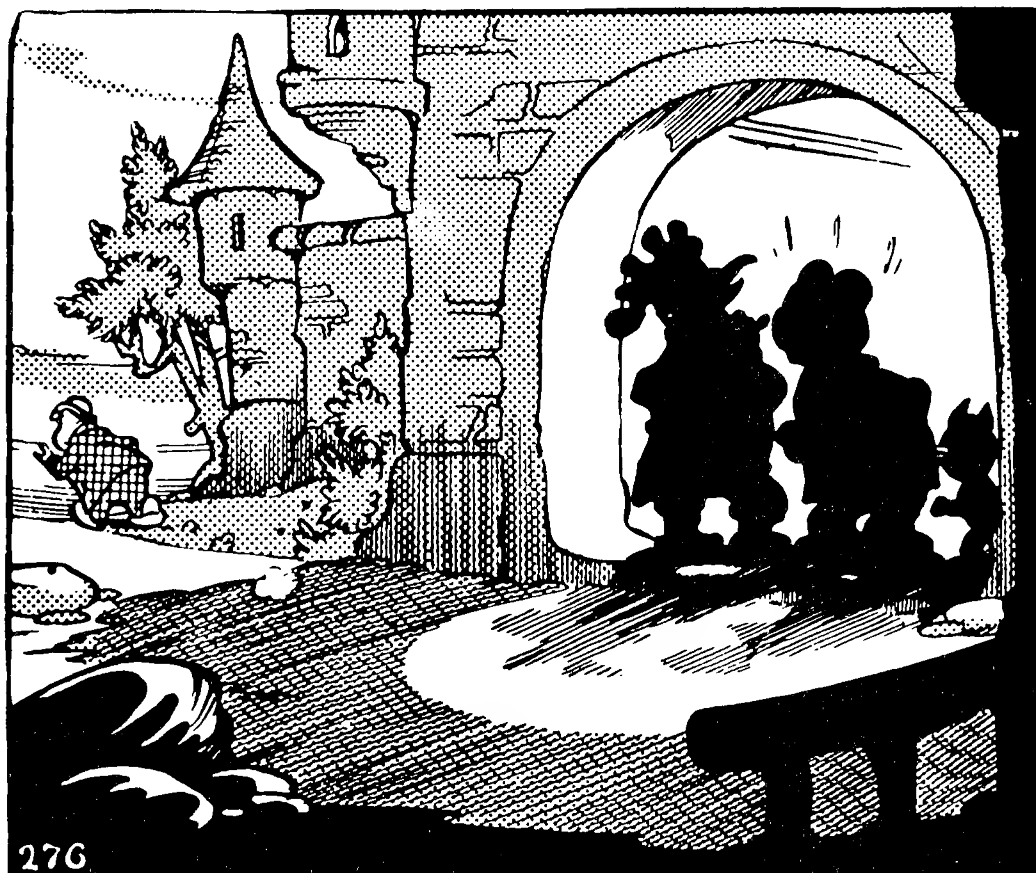
De volgende morgen al héél vroeg arriveerde notaris Snuifkens met een aantal verhuizers. Alle meubelen en kleden en schilderijen werden in de grote zaal bij elkaar gezet en toen begon de verkoping. Toen heer Bommel binnenkwam ontdekte hij, dat de enige belangstellenden een paar oude bekenden waren. Behalve Tom Poes zaten Bul Super en Markies Cantecler de Barneveld in de zaal.
'Ook dàt nog!' zei heer Bommel. 'Ik word wel beproefd. Niet alleen, dat men mijn bezittingen verkoopt, maar ik moet ook nog dulden, dat een vent als Bul Super in mijn stoel zit en onder mijn dak...'
'Ha!' riep Bul Super. 'Je hebt geen dak meer, dikkerd! Je hebt geen bezittingen meer! Je praatjes zijn uit! Ik ga jouw rommel kopen en dan maak ik van deze oude kast een school voor toekomstige diplomaten! Dáár zit geld in! Zaken zijn zaken! Ha!'
'Stilte, heren!' riep de notaris. 'De verkoping gaat beginnen! De heerlijkheid Bommelstein gaat onder de hamer met àlle roerende en onroerende bezittingen, die er bij horen.
Tot mijn spijt zijn er slechts twee gegadigden... Enfin, dat kan de zaak bespoedigen. We beginnen met nummer één van de lijst: Een marmeren borstbeeld, voorstellende de voormalige heer Bommel van Bommelstein. Wie biedt er iets voor?'
'Een stuiver!' riep Bul Super.
'Eh... maar... Ikkik...' riep heer Bommel radeloos.
Toen stond de Markies de Barneveld op.
'Waartoe deze omslag?' vroeg hij. 'Ik doe een bod op àlles wat hier verkocht gaat worden. Ik open dit bod met tien duizend gouden ducaten. Noblesse oblige!'

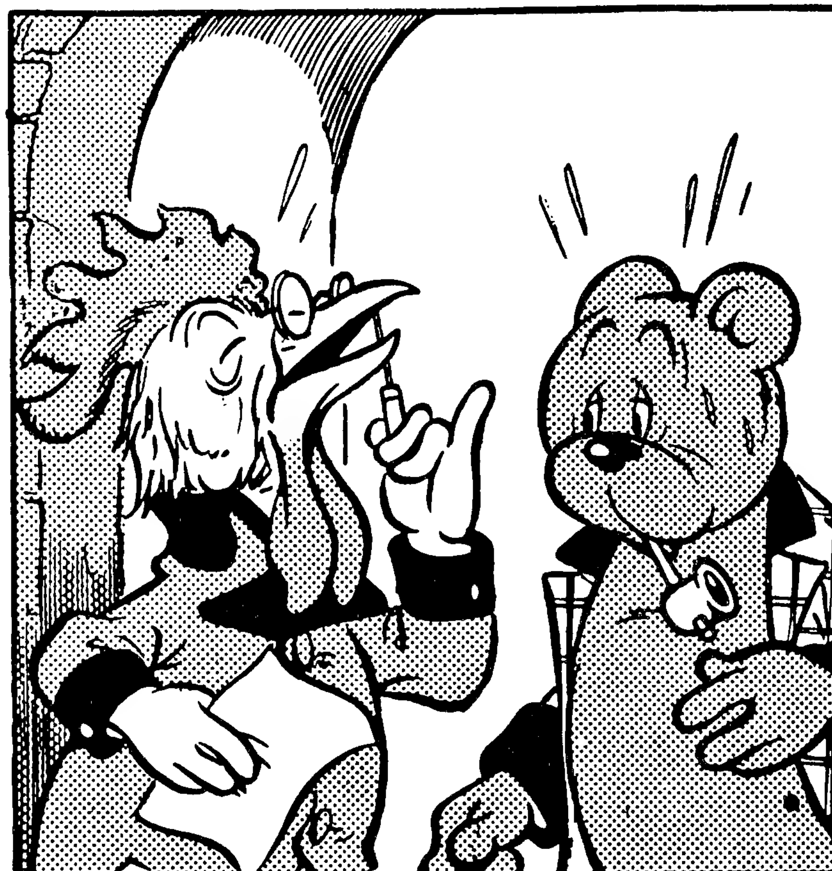
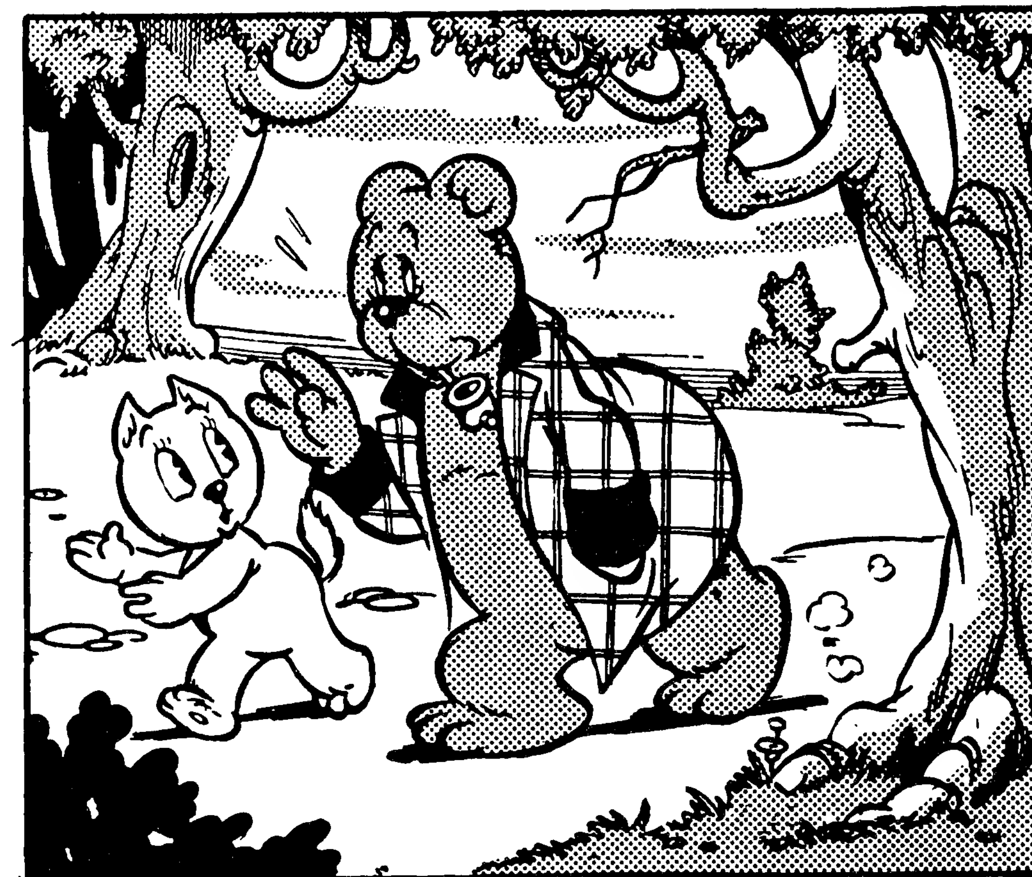

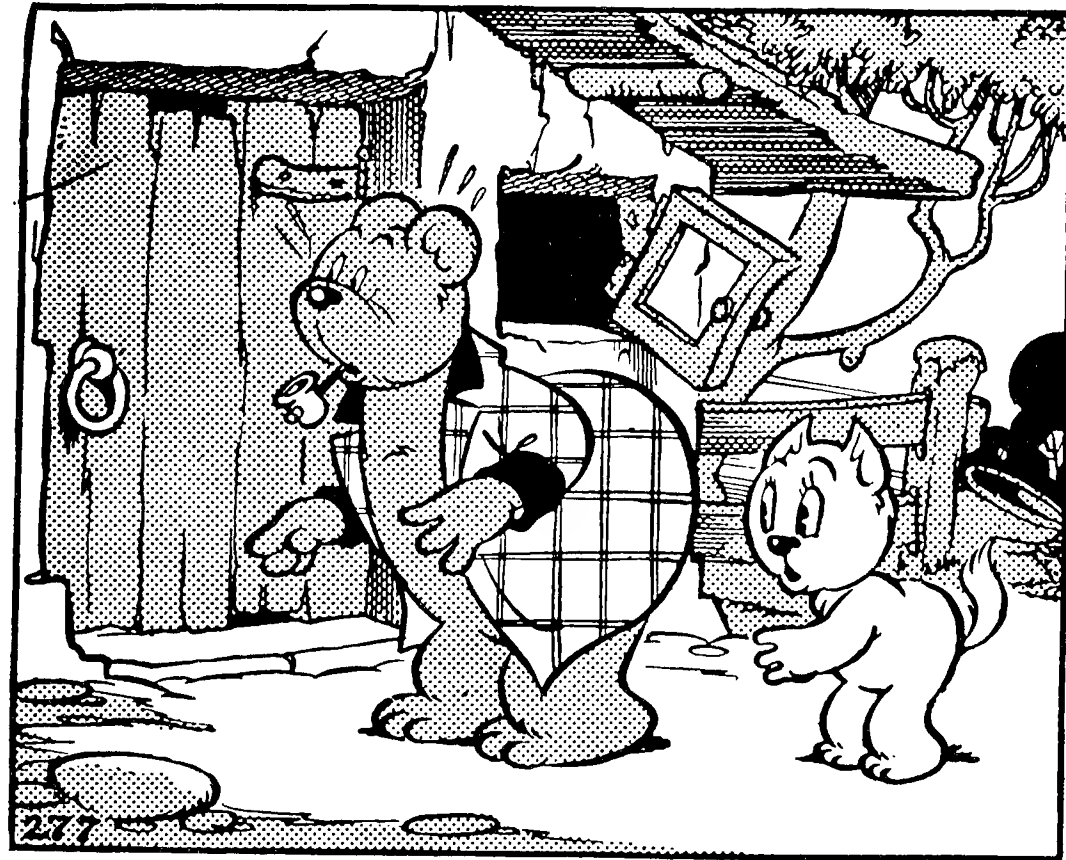
'Er zijn tien duizend gouden ducaten geboden!' riep de notaris. 'Iemand meer?'
'Pfah!' riep Super. 'Ik gooi er nog duizend tegen aan! Zaken zijn zaken!'
'Elf duizend is het bod!' zei de notaris. 'Wie meer?'
'Hoort eens!' sprak de Markies. 'Dit gedoe staat mij tegen! Het is Bourgeois! Bovendien ben ik gepresseerd, aangezien ik een sonnet onder handen heb. Ik verhoog mijn bod tot twintig duizend en maak u er op attent, dat ik steeds tien ducaten méér zal bieden dan deze... eh... deze persoon!'
'Goed, goed!' zei Super. 'Verbeelding genoeg! Maar zaken zijn zaken! Je kunt dit oude krot krijgen, vader! Geluk er mee!'

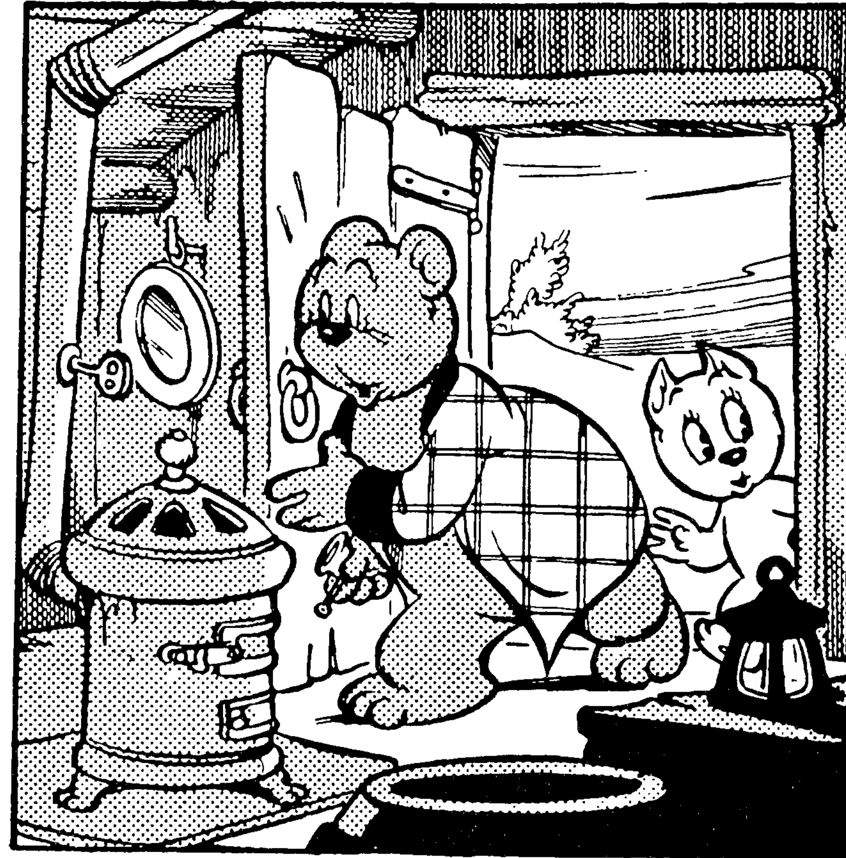
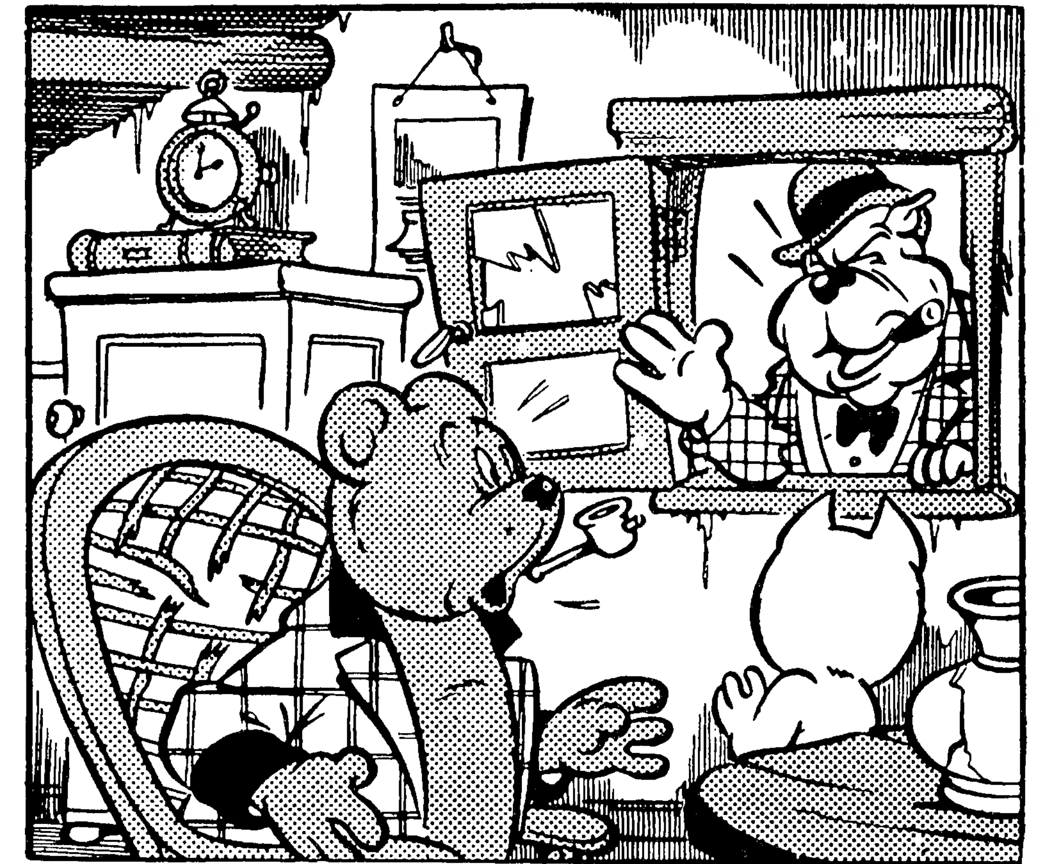
'Het is gebeurd!' zei heer Ollie. 'De markies is de nieuwe heer van Bommelstein. Hoe is het mogelijk? Het is toch wel een sterk staaltje, dat ik hier zit en gewoon doorleef en adem haal, als je begrijpt, wat ik bedoel, Tom Poes. Nu ga ik heen – eenzaam en verlaten – een heer zonder Slot – een koning zonder land! Wat een tijden waar we in leven! Hard, jonge vriend, zéér hard! Denk nog eens aan me, wanneer je in je gerieflijk huisje aan het haardvuur zit – denk dan aan een eenzaam zwerver in weer en wind, bedelend om een korst brood, slapend op het stro van een boerenschuur! Mager en oud, arm en afgetobd... Vaarwel, Tom Poes!'

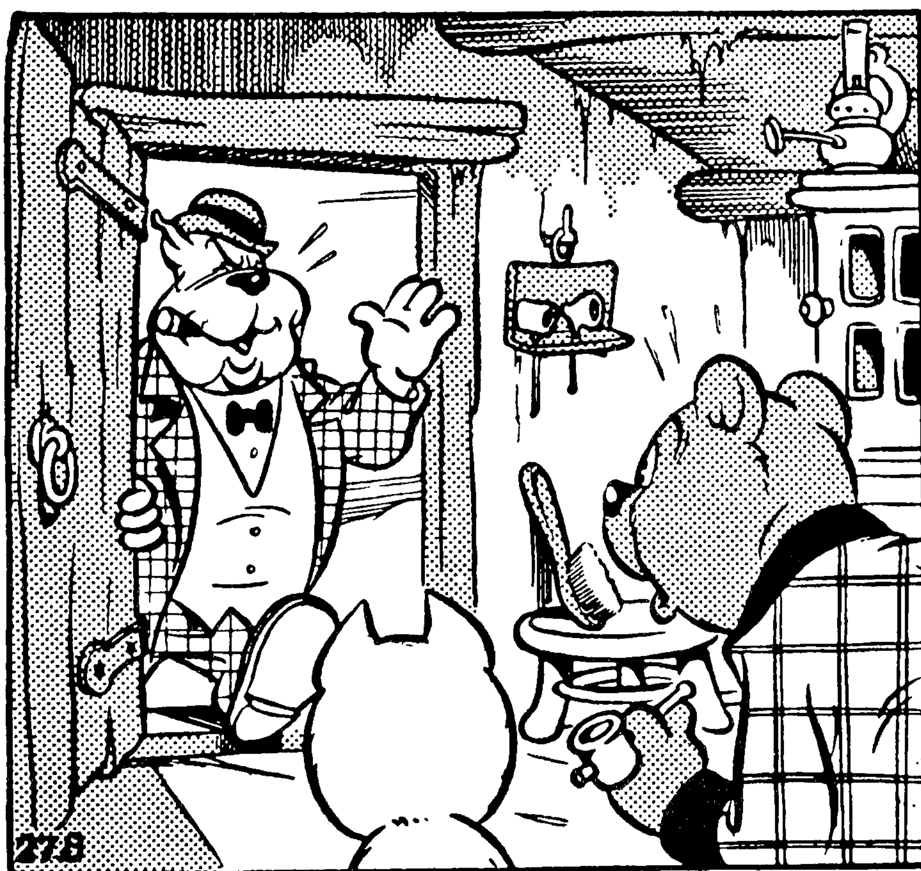

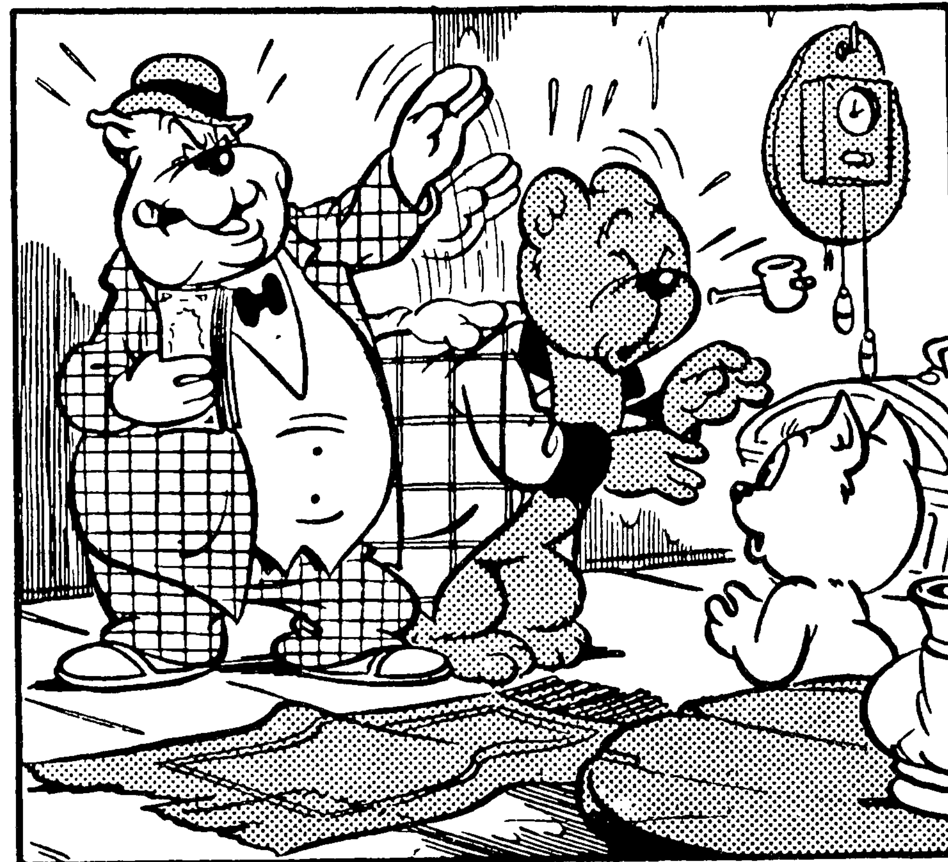
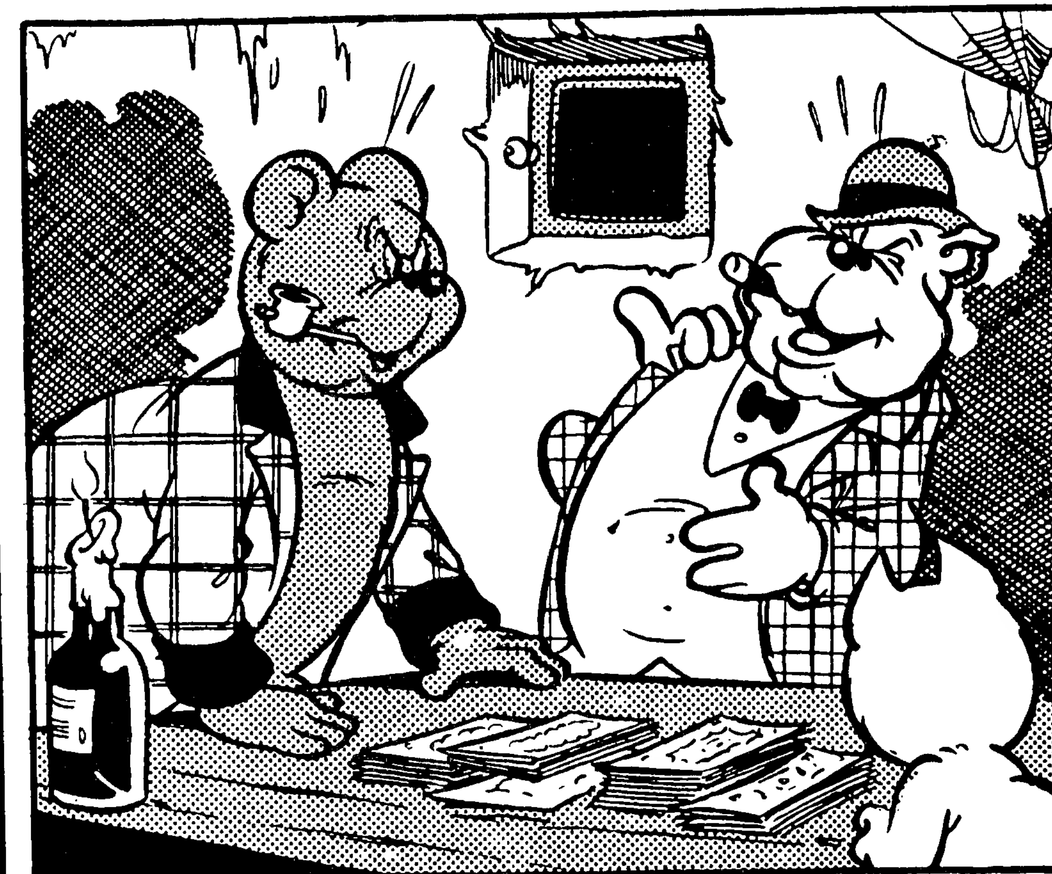
Heer Ollie liep langzaam de poort uit en Tom Poes holde achter hem aan. Zo kwamen ze Markies Cantecler de Barneveld tegen, die buiten de poort zijn nieuwe bezittingen stond op te nemen.
'A, zo!, de heer Bommel!' sprak hij, starend door zijn ooglas. 'Een ogenblik, wat ik u bidden mag. Aan de hand van deze lijst nam ik de bezittingen van dit... eh... slot door. Ik merkte op, dat op gindse vlakte een eh... optrekje staat, dat tot deze heerlijkheid behoort...'
'U bedoelt dat schaapherdershutje op de hei?' vroeg heer Ollie. 'Wat is daar mee? Alles is nu van u, heer Cantecler, geluk er mee!'
'Juist!' zei de Markies. 'Ik heb een open oog voor uw moeilijkheden, vriend. Vergun mij, u dit eh... deze hut ten geschenke aan te bieden. Bovendien kunt ge éénmaal per week een mud aardappels komen halen aan het slot! Ik zal mijn eh... hofmeester opdracht geven! Adieu!'
'Eh... hum... wel...' zei heer Bommel. 'Bedankt, markies! Kom, Tom Poes we gaan verder!'
'Dat is toch wel aardig van hem!' zei Tom Poes, toen ze door de avond over de landweg liepen.
'Aardig!' bromde heer Ollie. 'Bah! Een schaapherdershut! Aardappels! Zijn hofmeester! Bah! En ik moest nog dankje zeggen ook! Ik de laatste der Bommels!'

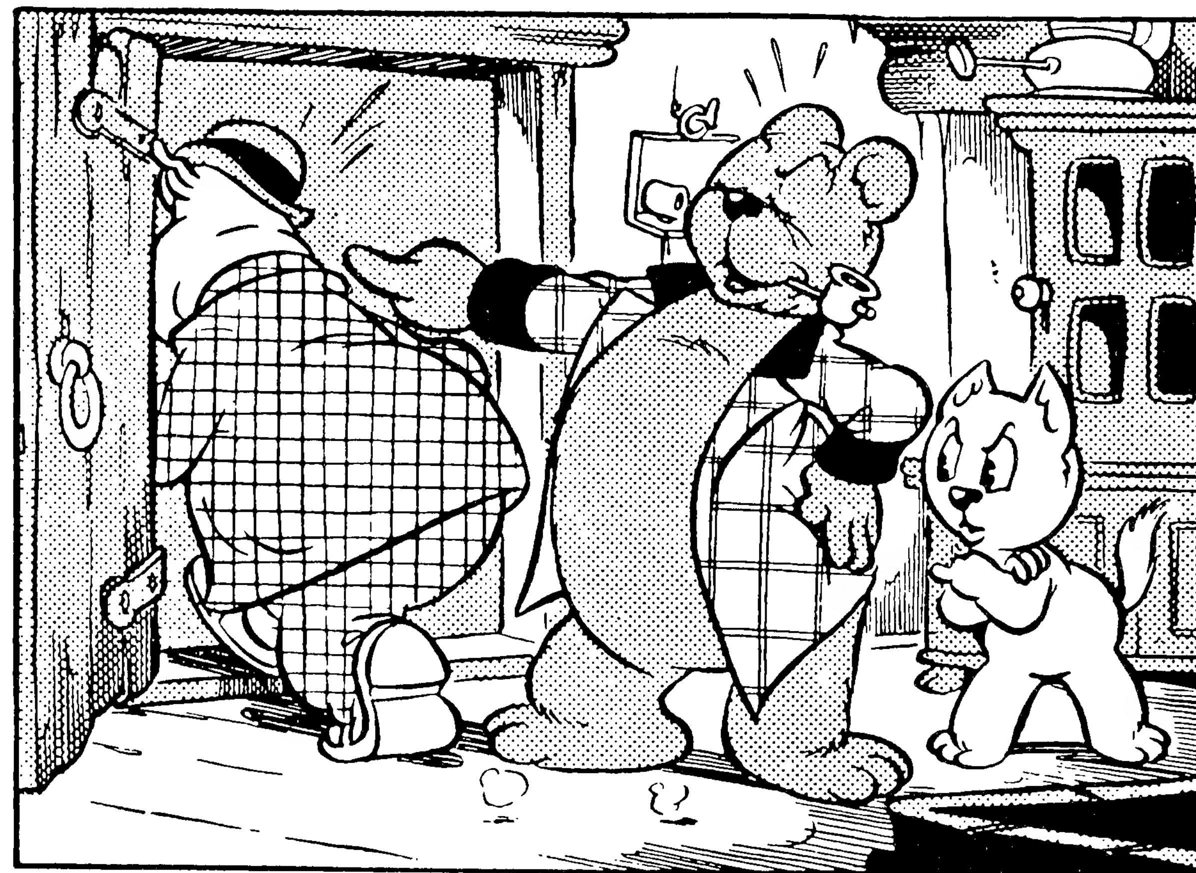
'Hier is de schaapherdershut!' zei heer Ollie, terwijl hij stilhield voor een oud vervallen gebouwtje. 'Dit is dus àlles wat ik mijn eigendom noemen kan! Voor mij geen kasteel meer en geen Oude Schicht! Voor mij alleen een hut op de heide!'
'Och!' zei Tom Poes. 'Het is meer dan vele lieden hebben! Er is woningnood, heer Bommel! En bovendien kost het geen huur!'
'Bah!' zei heer Ollie binnentredend. 'Bekijk deze rommel, jonge vriend! Je wilt me toch niet met vele lieden vergelijken? Mij een Bommel van Bom... eh... een Bommel?'
'Ja, gewoon maar Bommel!' zei Tom Poes. 'Daar zult u aan moeten wennen! Niet eens heer Bommel – in het beste geval zo nu en dan meneer Bommel – en dat is alles! En ik vind...'
Op dat moment werd het raam van buiten af opengestoten en het hoofd van Bul Super keek naar binnen.
'Goeienavond!' zei hij. 'Gezellig! Mag ik binnenkomen? Ik heb zaken met jullie te bespreken. Je kan geld verdienen als je wilt, Bommel!'
'Bah!' zei heer Ollie. 'Ga weg – ik doe geen zaken met jou! Voor een Bommel speelt geld geen... eh... hem! Geld verdienen, zei je? Kom er maar in, Super!'

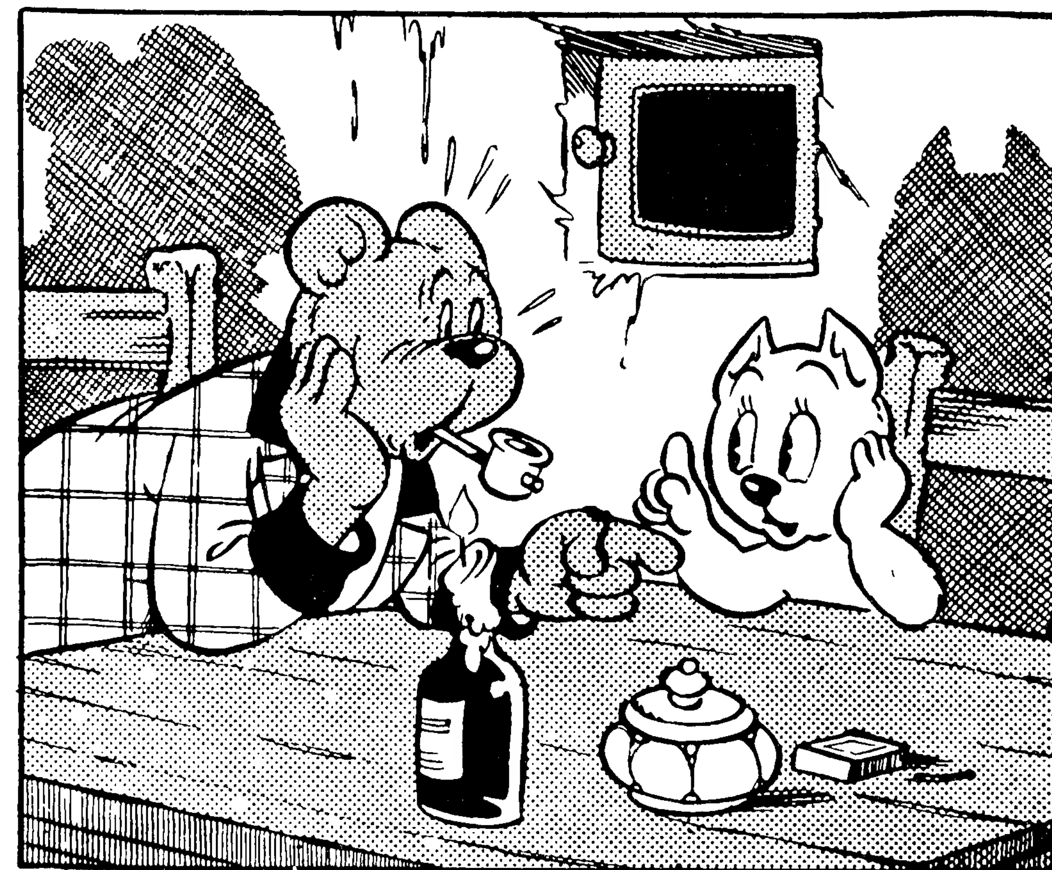

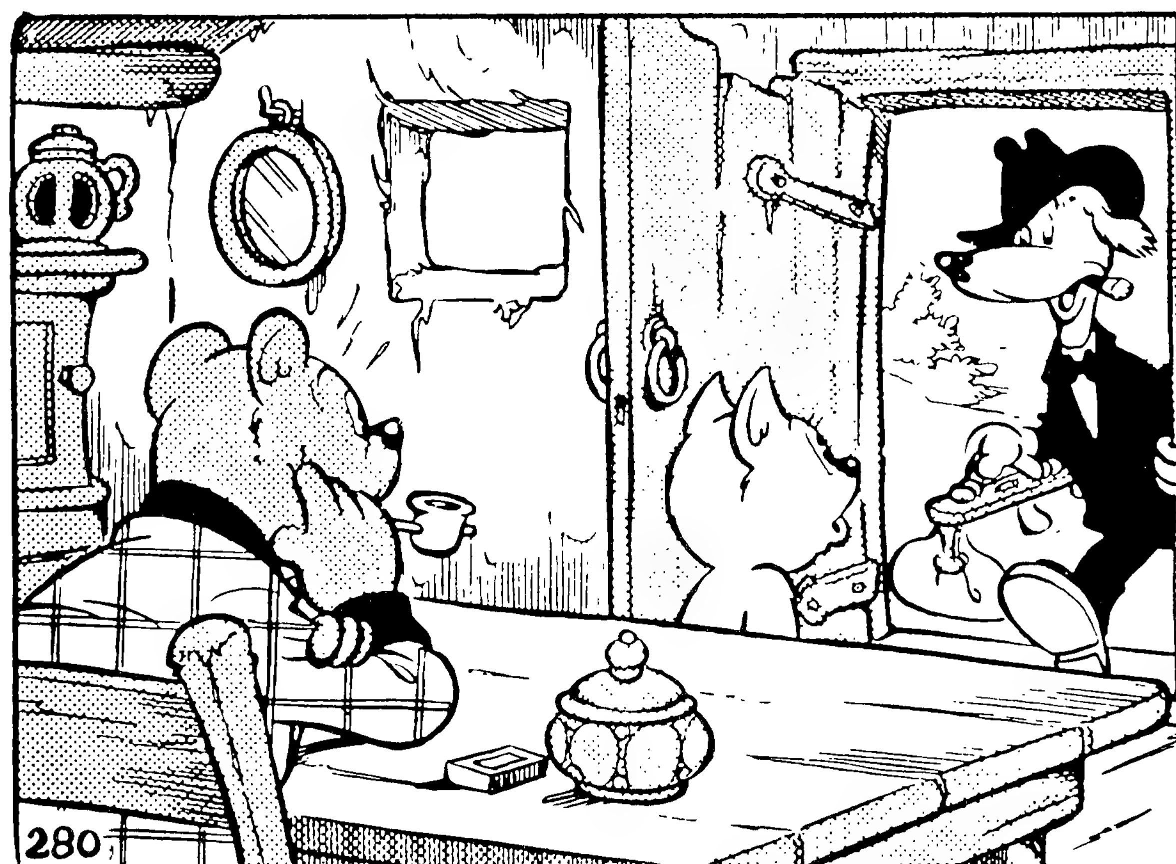
Vóórdat Tom Poes en heer Bommel van hun verbazing bekomen waren piepte de oude deur van de hut knarsend open en stapte Bul Super naar binnen.
'Zo, jongens!' sprak hij joviaal. 'Hoe staat het leven!?'
'Ik ben geen jongen!' zei heer Bommel waardig. 'Ik ben een heer van stand en ik...'
'Ha! Die Bommel!' riep Super. 'Altijd vol grapjes! Altijd even vrolijk! Goed zo, oude knaap!' Hij gaf heer Ollie zo'n hartelijke klap op de schouder, dat deze door zijn knieën zakte en naar adem snakte.
'Gezellig zo met z'n drietjes!' vervolgde Super. 'Laten we om die leuke oude tafel gaan zitten en ter zake komen! Ik wil je wat geld laten verdienen, Ol! Dat wil je wel hè?'
'Mijn naam is Olivier!' merkte de heer Bommel nurks op...! 'En ik wil met jou géén zaken doen! Ik zal mijn bediende Joost opdracht geven... eh... ik moet je verzoeken mijn slot... eh... mijn hut te verlaten! Ik...'
'Juist!' zei Super. 'Ter zake dus. Ik wil deze wrakke, oude hut van je kopen! Ja, kopen! Voor goed geld! Zaken zijn zaken! Hier!'
Hij greep in zijn binnenzak en voor de verbaasde ogen van Tom Poes en heer Bommel begon hij de tafel vol bankbiljetten te leggen. 'Eén, twee... vijf... zeven duizend florijnen!' mompelde Super. 'Een mooi bedrag voor een oude hut, niet? Je zult het best kunnen gebruiken, Dikke! Je hebt niet veel centen meer, heb ik gehoord: Haha!'
'Hm!' zei heer Ollie. 'Ik eh...!' Op dat moment kreeg hij in de gaten, dat Tom Poes heftig 'Nee' zat te knikken.
'Nee!' zei hij fier. 'Ik doe het niet! En ik wens niet 'Dikke' genoemd te worden!'

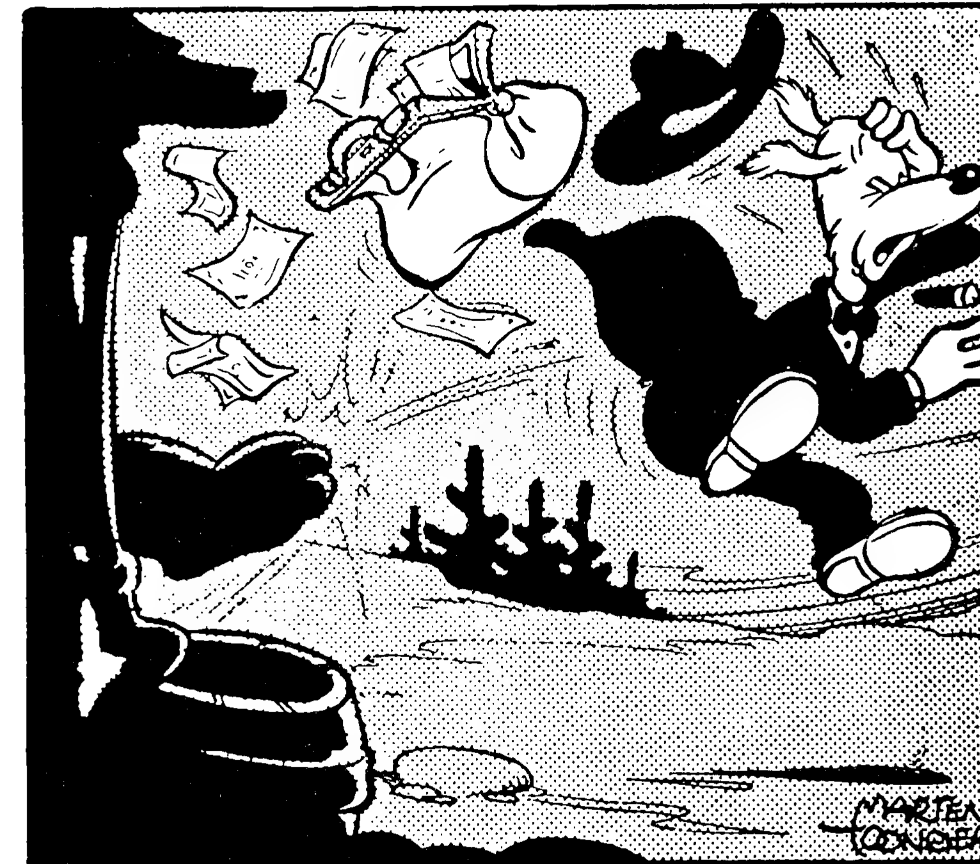

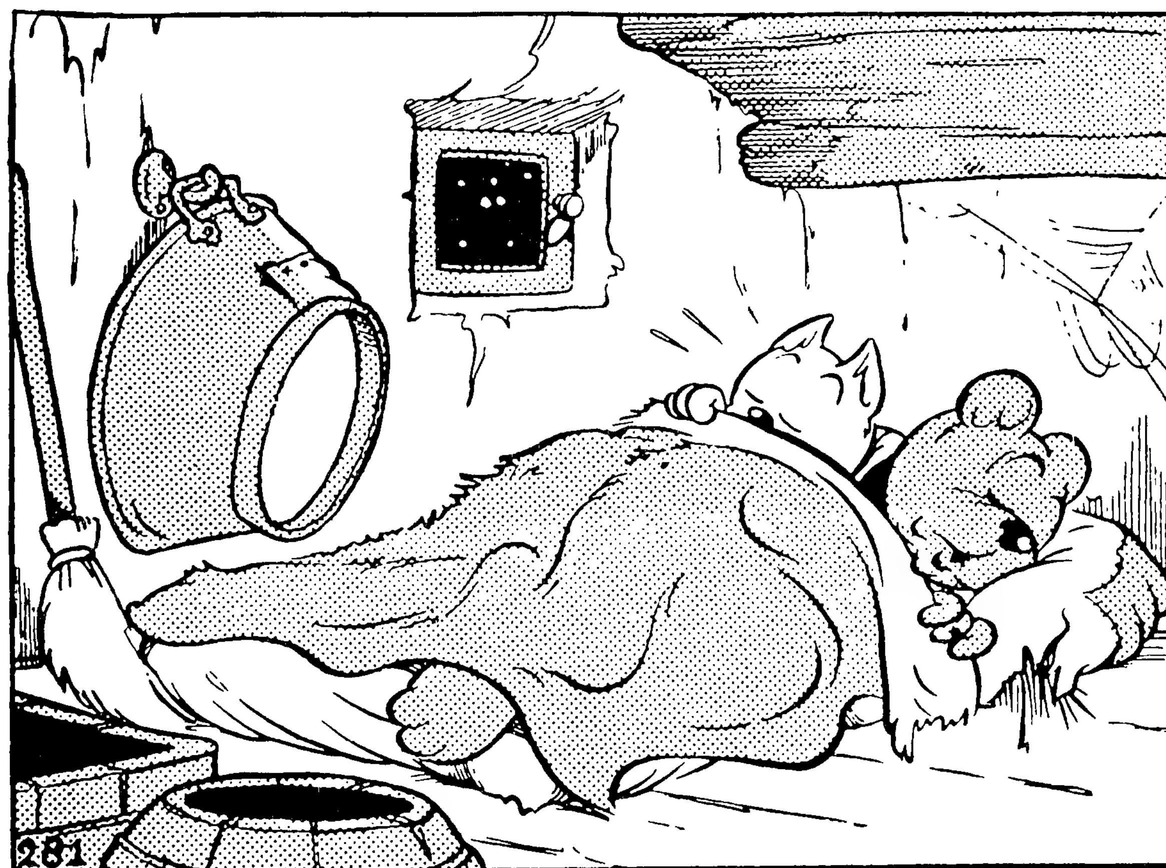

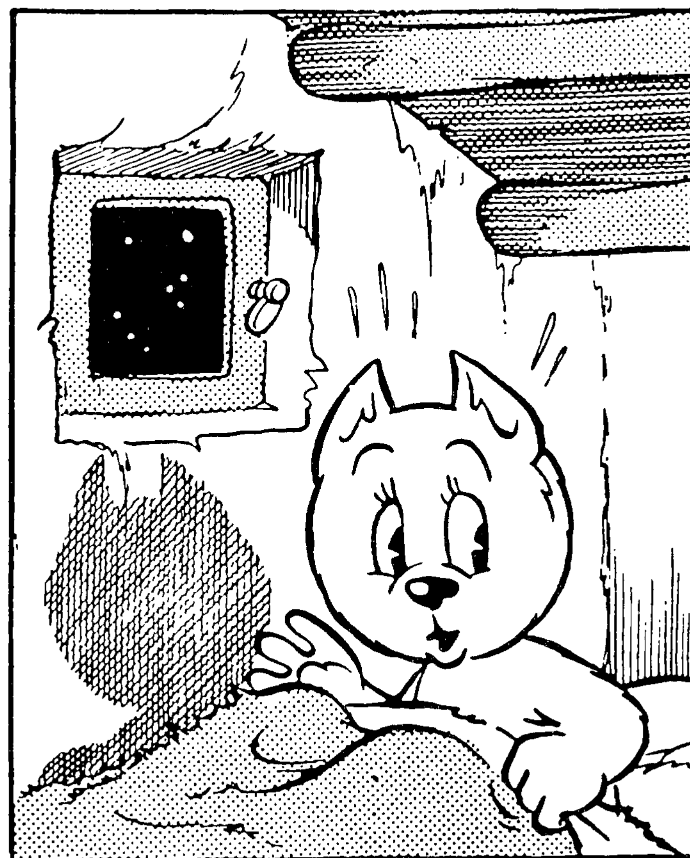
Bul Super spreidde de bankbiljetten als een waaiertje voor zich uit en grijnsde breed.
'Verkoop je deze oude hut niet voor zeven duizend florijnen?' vroeg hij ongelovig. 'Voor acht duizend dan? Negen duizend soms?' Maar heer Bommel, die Tom Poes steeds 'Nee' zag schudden, gaf niet toe.
'Ik verkoop deze... eh hut niet!' zei hij. 'Ik doe geen zaken met jou, Super!'
'Je schertst!' zei Super. 'Ik bied tienduizend, dat is mijn laatste bod! Bedenk je goed, Bolle, ik kom niet terug! Zaken zijn zaken!'
'Bah!' zei heer Ollie opstaande. 'Hier is de deur, heer Super! Verlaat mijn woning op snelle voet! Ik wens door niemand 'Bolle' genoemd te worden. Mijn goede vader zou dat niet hebben goedgekeurd!'
Super frommelde de bankbiljetten in zijn zak en stapte zwijgend de deur uit. Hij verdween in de vallende duisternis en heer Ollie keerde zuchtend naar de tafel terug.
'Die is weg!' zei hij peinzend. 'Tien duizend florijnen was toch wel flink wat geld, jonge vriend! En niet, dat geld belangrijk is – een heer kan het zónder doen – maar het is toch wel gemakkelijk wanneer men wat in handen heeft. Als je tenminste begrijpt wat ik bedoel. Waarom zat je eigenlijk steeds 'Nee' te schudden, Tom Poes?'
'Omdat er wat achter zit!' zei Tom Poes. 'Iemand als Bul Super biedt niet zoveel geld voor een oud krot als dit is, wanneer hij er geen bedoelingen mee heeft! De vraag is alleen maar: wát wilde hij met deze oude hut?'

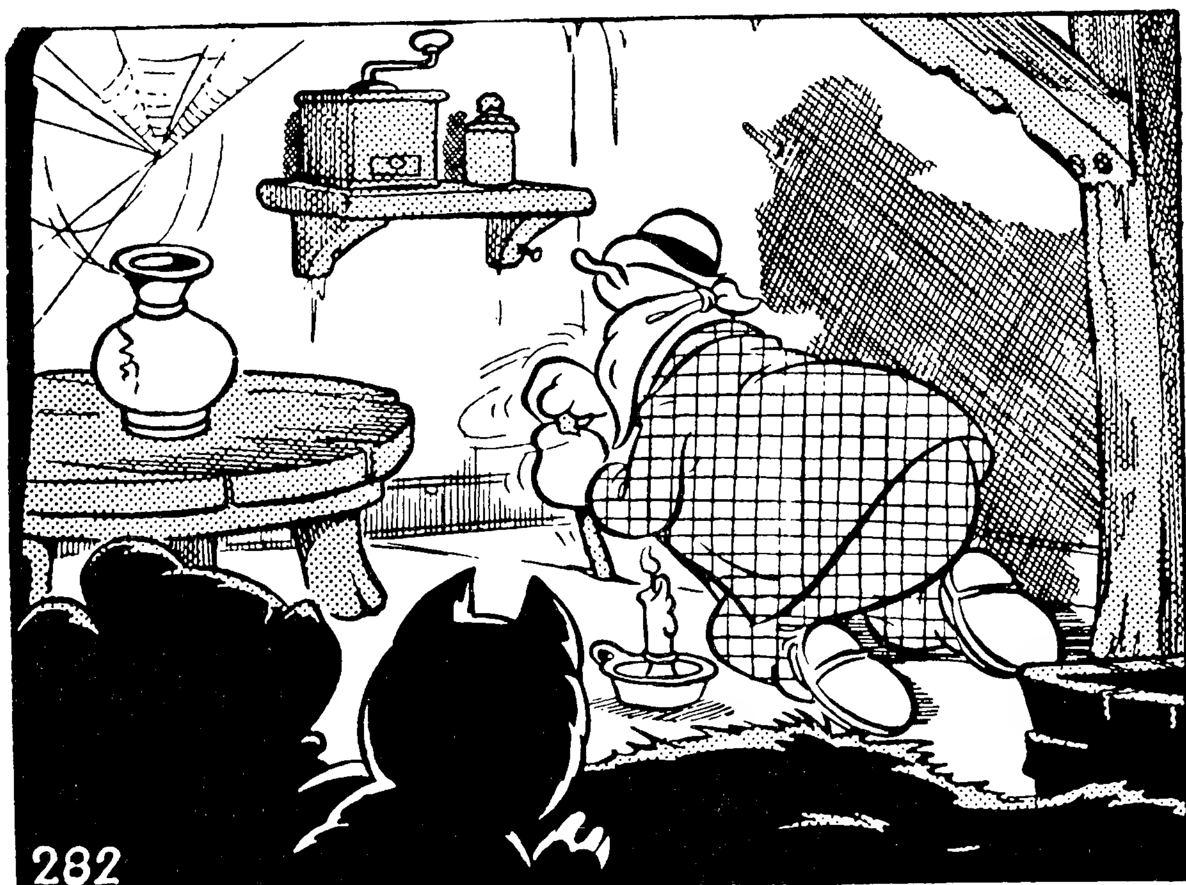
Ja! Tja!' zei heer Bommel. 'Waarom bood Super zoveel voor deze oude hut? Dat vroeg ik me ook af en daarom heb ik het niet gedaan. Hoe komen we daar achter, jonge vriend?'
Maar Tom Poes had geen tijd om te antwoorden, want op dat moment piepte de deur weer open en trad er een magere, in het zwart geklede persoon naar binnen.
'Hieper!' riep heer Bommel. 'Wat kom jij hier doen? Heeft een heer dan niet eens rust in zijn eigen kasteel... eh... hut?'
'Ik kom voor zaken!' zei Hieper voorzichtig. 'U hebt daarnet mijn vriend Super de deur gewezen. Ik vrees, dat hij een beetje onbeleefd was. Maar zo is hij soms – een beetje voortvarend – en het bod, dat hij deed was natuurlijk veel te laag, kijk eens hier!'
Hiep Hieper opende het valies, dat hij bij zich droeg en wees op de dikke pakken bankbiljetten, die er uitpuilden.
'Dat is beter hè?' grinnikte hij. 'Een kapitaal! Een fortuin! Een vermogen! Dit is allemaal voor u, wanneer u mij deze oude hut verkoopt!'
'D-dattat is... eh... dat is... hm!' sprak heer Ollie weifelend.
'Een schandaal!' zei Tom Poes. 'Dat is het! Een belediging! Een heer neemt geen aalmoezen aan, niet waar heer Bommel?'
'Nee! om de drommel niet!' zei heer Ollie. 'Je neemt de woorden uit mijn mond, jonge vriend! D'r uit! Wég met je!'
En hij stond op en wierp met grote kracht Hieper, het valies en de bankbiljetten buiten de deur.
'Dat lucht op!' zei hij hijgend. 'Dat kalmeert me! En toch was het zonde van dat geld, Tom Poes! Wat nu?'

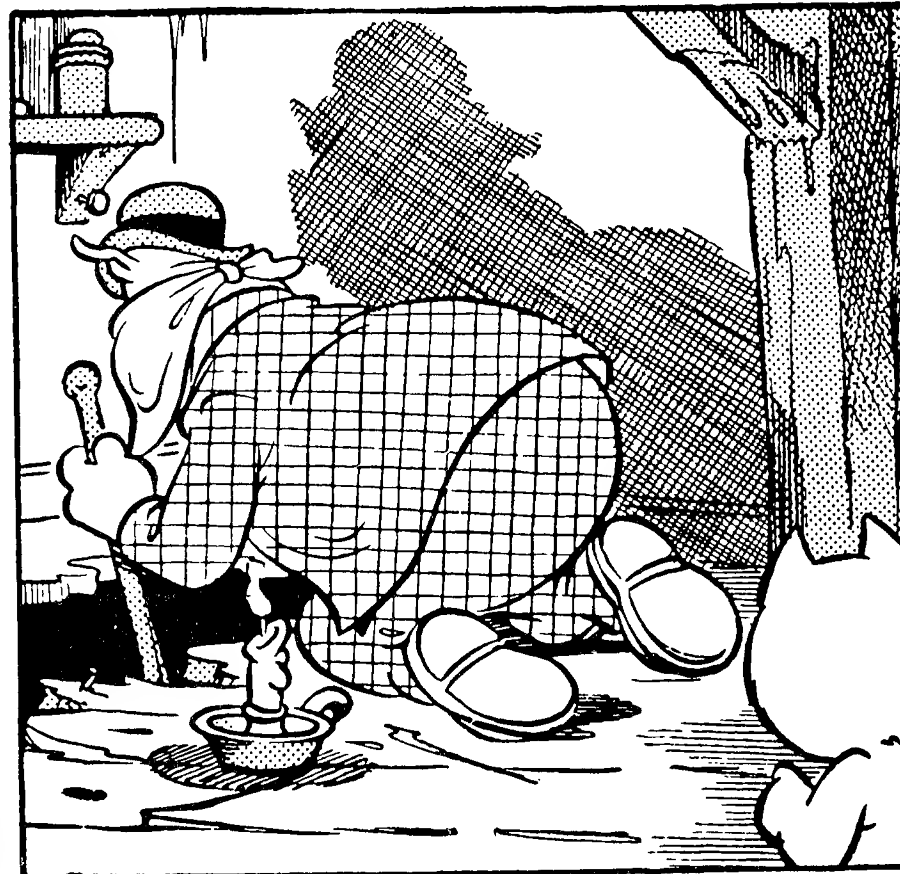
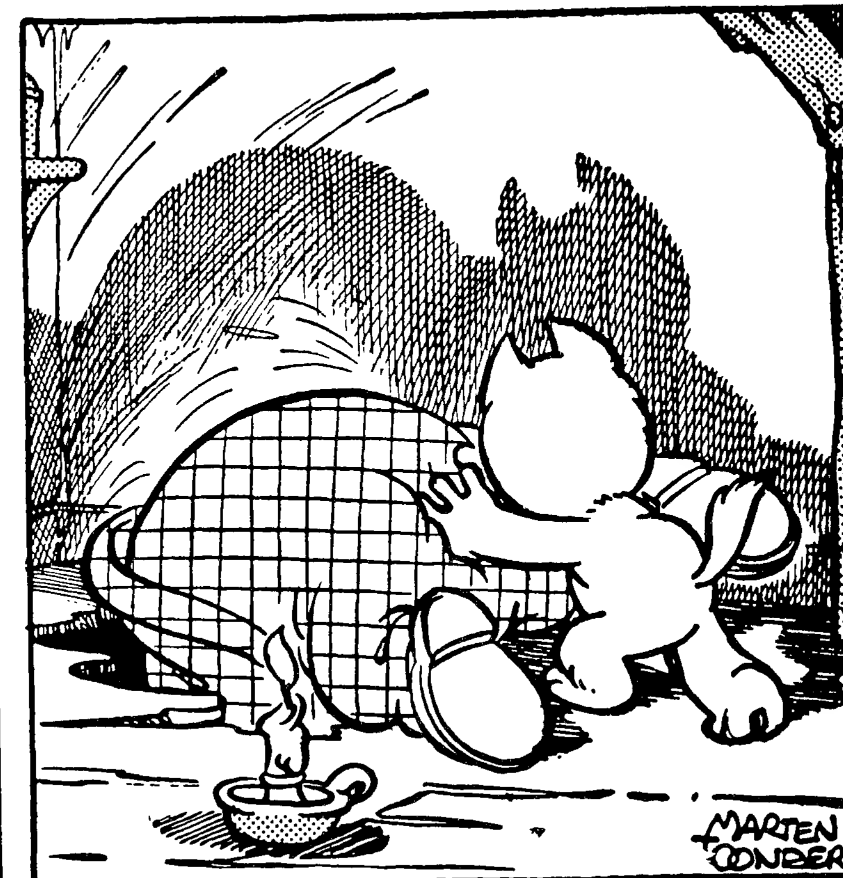

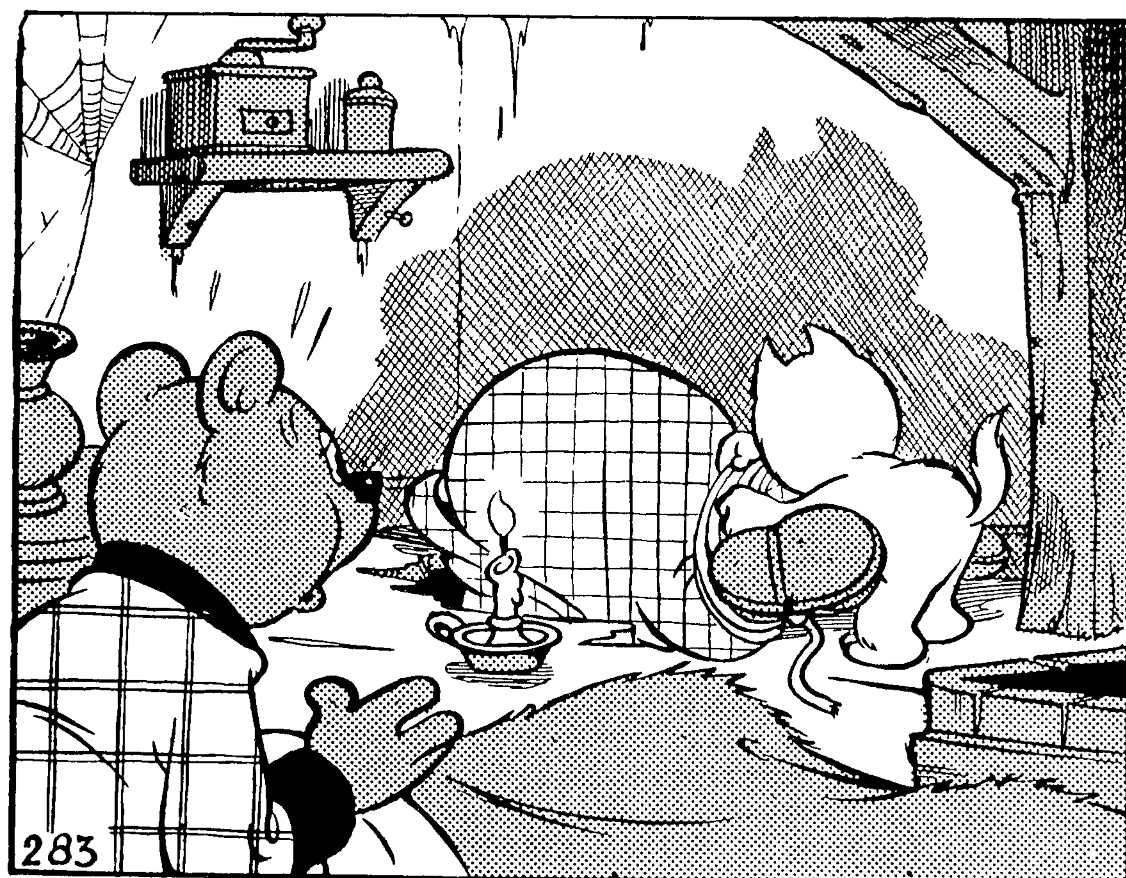

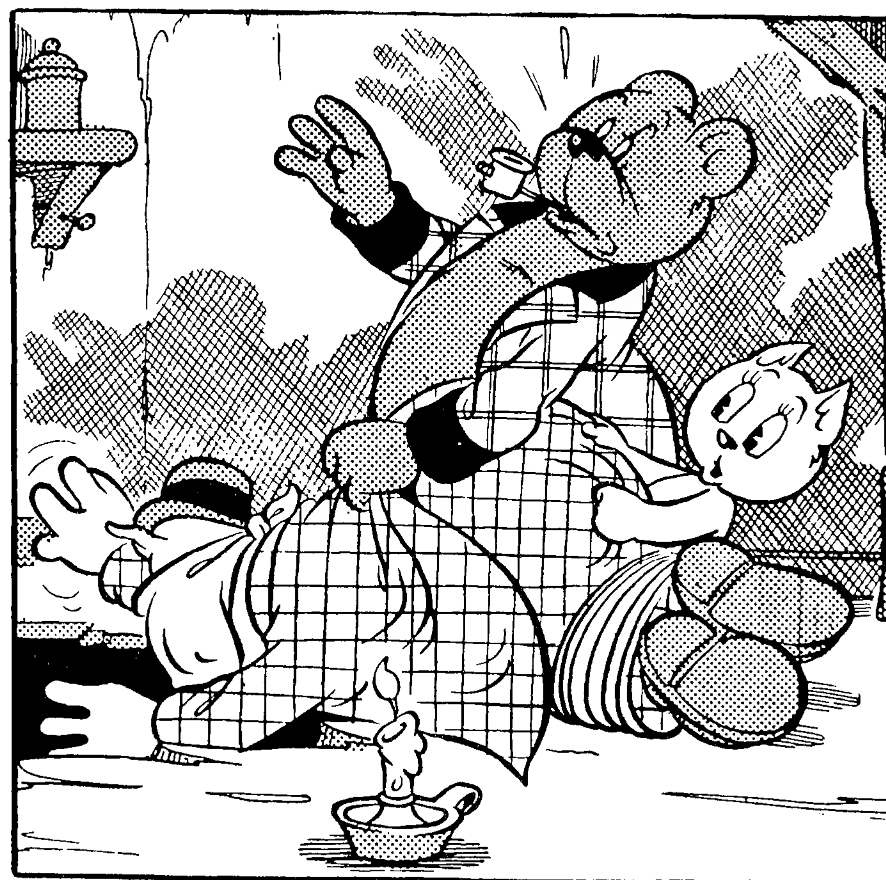
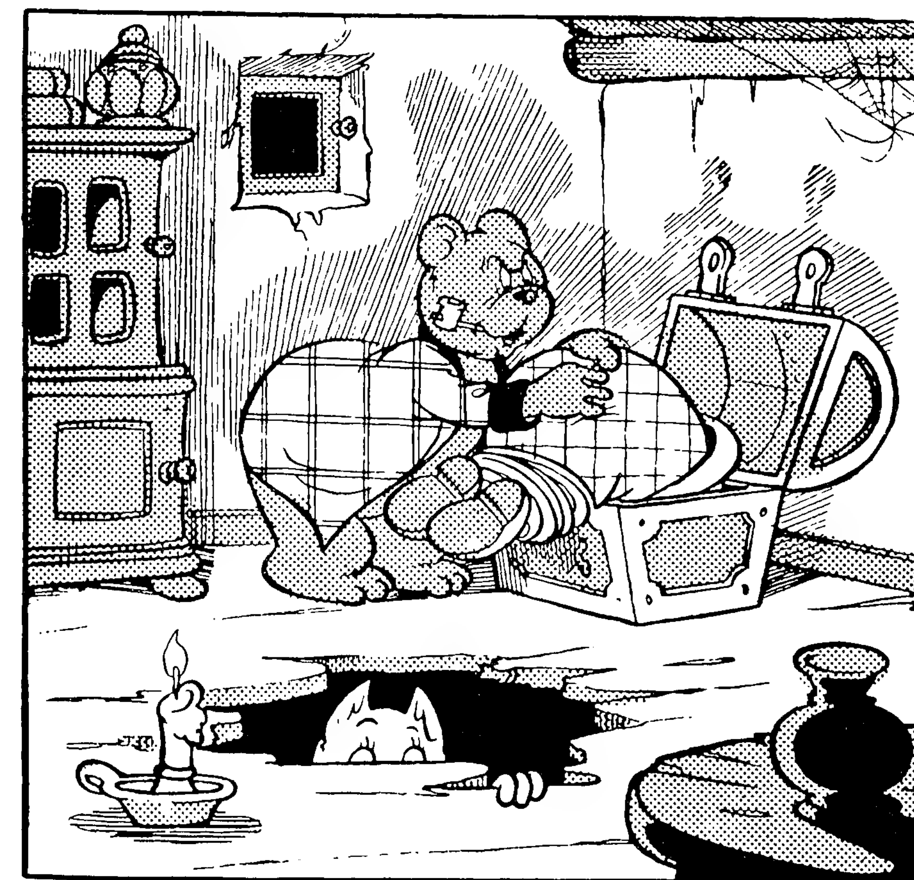
De nacht was gevallen en heer Bommel was na veel gezucht en gedraai in slaap geraakt op een oude strozak. Daar lag hij nu, vermoeid door de gebeurtenissen, afgetobd door de zorgen. Hij snurkte zacht en beschaafd en hield daarmee Tom Poes een tijdlang uit de slaap. Maar tenslotte raakte ook hij in een oppervlakkige dommel, waaruit hij van tijd tot tijd wakker schrikte, geplaagd door dromen en nachtmerries.
Maar opeens schrok hij en ging rechtop zitten. 'Dat was een vreemd geluid!' mompelde hij. 'En het was geen rat of een krakende plank... het was iets nieuws! Ik geloof dat de buitendeur piepte. Hm, ik kan beter doen alsof ik slaap, geloof ik... dat is tot dusverre altijd de beste manier geweest wanneer er indringers waren.'
Hij ging dus weer liggen en sloot zijn ogen half. Door de kiertjes van zijn oogleden gluurde hij naar de deuropening. Gelukkig was de petroleumlamp nog aan, omdat heer Ollie er niet tegen kon om in het donker te slapen. (Niet, dat hij bang is natuurlijk – hij houdt er alleen maar niet van.) En in het vale licht van die lamp, zag Tom Poes, dat de deur langzaam geopend werd en dat er een donkere gedaante binnentrad met een zakdoek voor zijn gezicht gebonden...

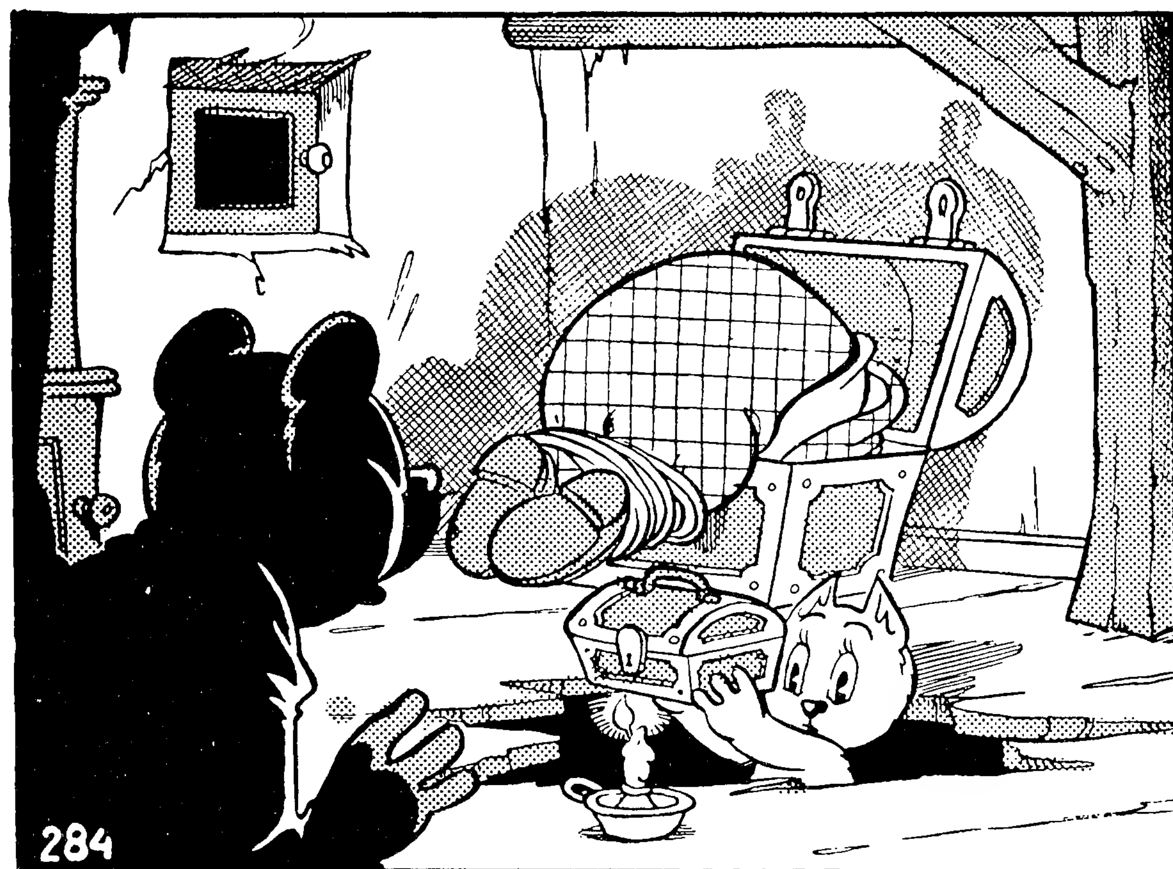

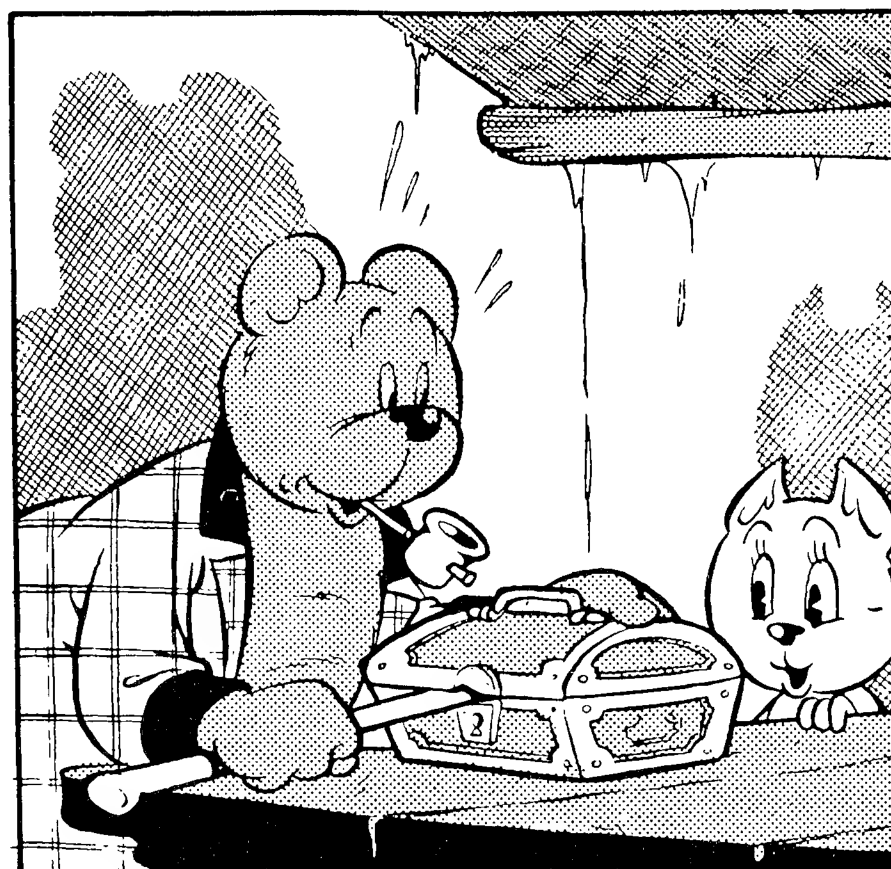
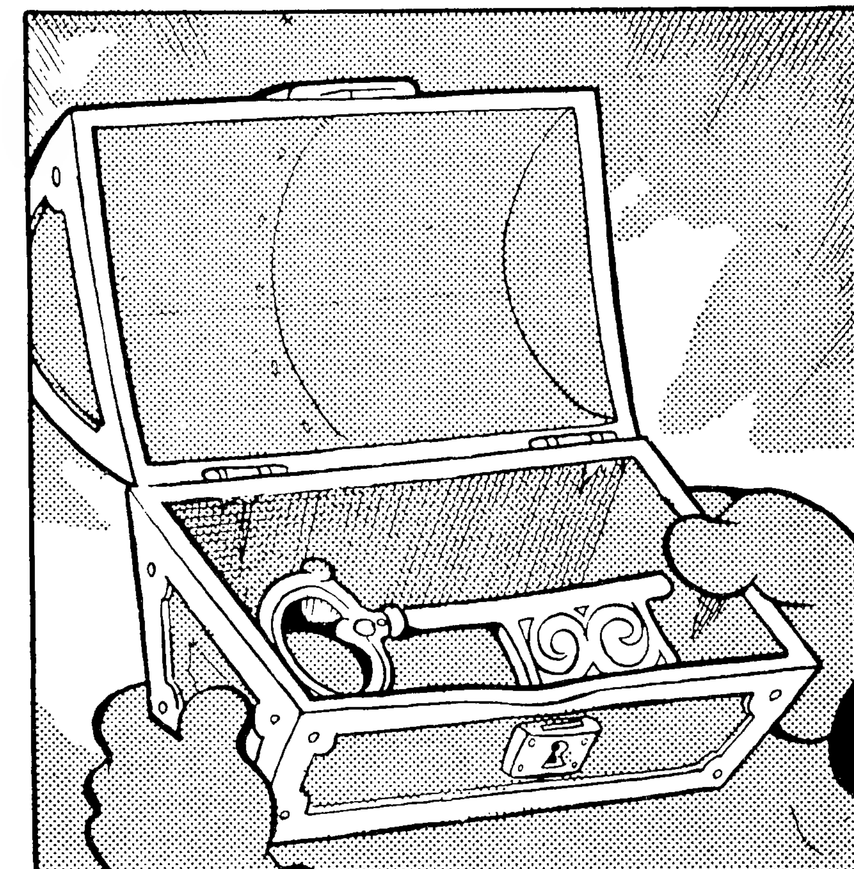
De inbreker sloop voorzichtig en langzaam naar een hoek van het vertrek, trok een lang breekijzer uit zijn jas en knielde neer om een kaarsje aan te steken, dat hij naast zich op de vloer zette.
Tom Poes rees voorzichtig overeind en keek oplettend toe. 'Die hoed heb ik meer gezien!' dacht Tom Poes. 'Bul Super denkt zeker, dat hij goed vermomd is, maar hij heeft vergeten zijn bolhoed thuis te laten! Ik wilde, dat ik dat breekijzer had, dan zou ik dat hoofddeksel over zijn oren slaan!' Maar daar was geen kans op. De inbreker bediende het breekijzer zèlf en gebruikte het voorlopig om een oude plank in de vloer los te wrikken. Het geluid, dat hij maakte, werd overstemd door de snurkgeluiden van heer Bommel en wanneer Tom Poes geslapen had, zou het de vraag geweest zijn of hij zou zijn ontwaakt. Het was een geoefend insluiper, dat staat nu wel vast, maar wat hij in deze armzalige hut kwam zoeken, moet voorlopig een geheim blijven. Tom Poes wachtte trouwens ook niet om te zien wat dat zou zijn. Hij stapte voorzichtig over heer Bommel heen uit het strozakbed en sloop achter de dikke gedaante van Super. Die bereikte hij net op het moment, dat deze met een haast onhoorbaar, triomfantelijk gegrom een paar vermolmde planken uit de vloer lichtte en over zijn zakdoek heen in het gat eronder staarde. Nu, het was een groot en diep gat en toen Tom Poes het zag, kreeg hij meteen een idee. Met een sprong stortte hij zich op de dikke rug van Super. Deze verloor het evenwicht, slaakte een rauwe gil, en tuimelde met een doffe slag, die de wanden van de hut deden trillen, vóórover in de opening. Zijn benen sloegen een roffel op de vloer en ònder de grond klonk het gesmoorde geluid van zijn stem, die opgewonden praatte.
'Oeaahh... w... word eens w... wak... wakker, Tom Poes!' zei heer Bommel op dat moment. 'Ikkik... ik... h... hoorde iets!'

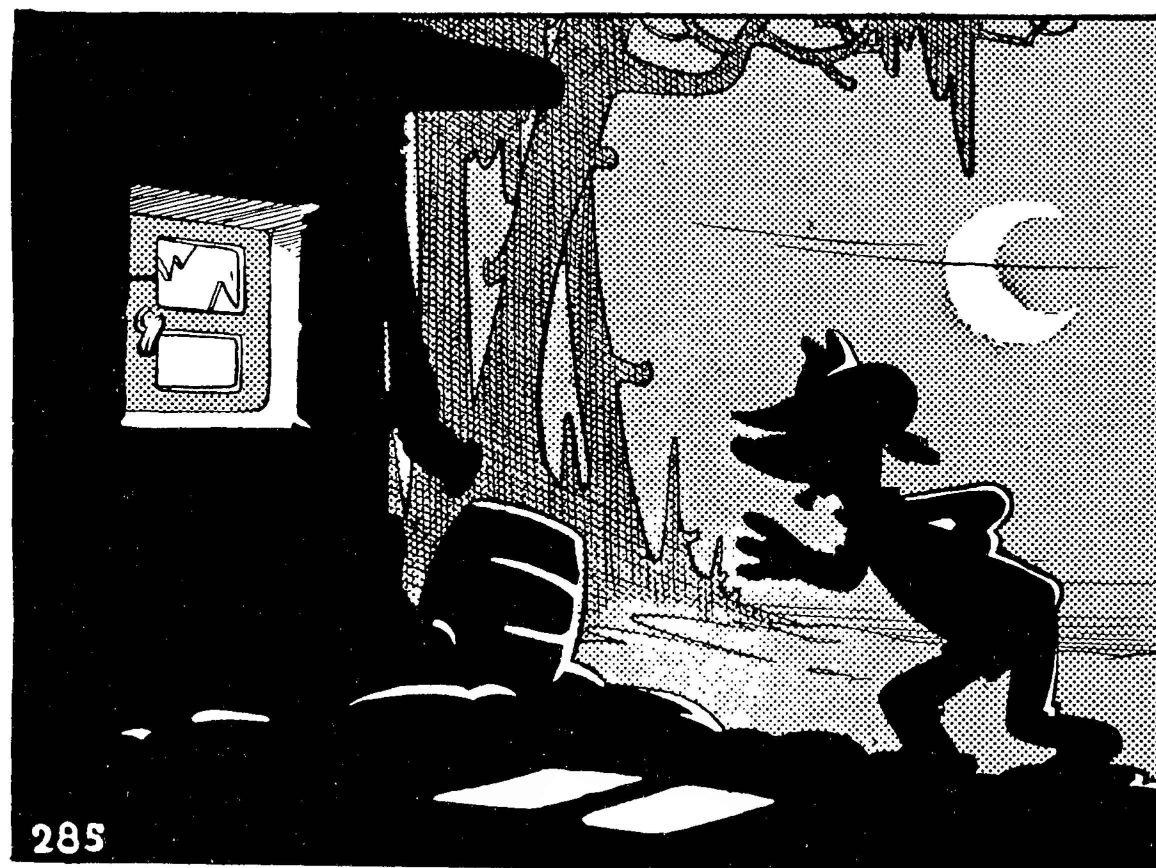

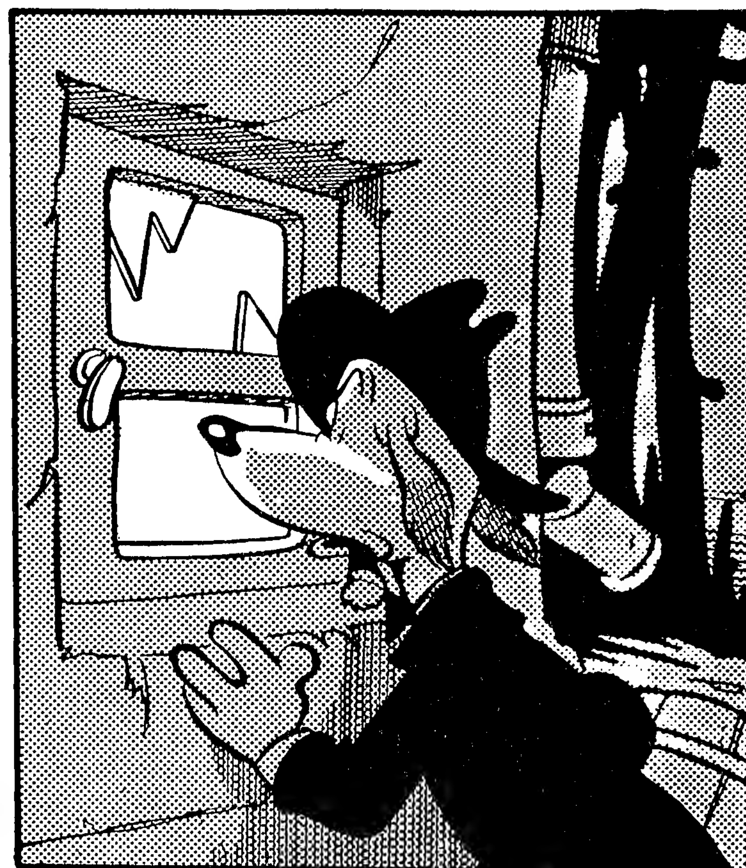
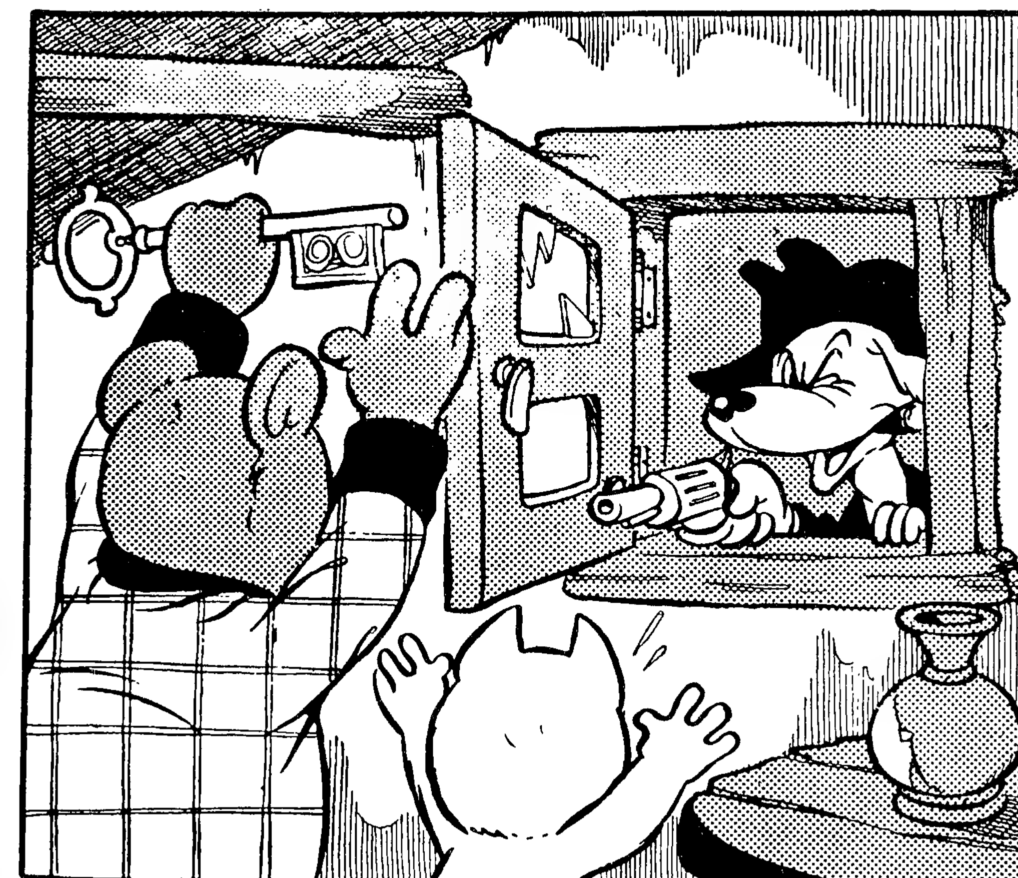
'Tom Poes!' riep heer Ollie. 'W... wordt wakkwakker! Er gebeurt iets! Tom Poes! W-waar is hij? W-waar ben je... ik bedoel... Tom Poes!! Ikkik... eh... och!'
Hij had de benen van Bul Super in de gaten gekregen en nu zag hij ook Tom Poes, die ijverig bezig was om daar een lang touw omheen te wikkelen.
'W-wat d-doe je d-daar?' vroeg hij verbaasd. 'Wie is dat? Wie kijkt daar onder de grond, jonge vriend? En waarom bind je dat touw om het onderste stuk van die vreemdeling? Wie is die heer, Tom Poes?'
'Het is geen heer!' zei Tom Poes kort.
'Het is Bul Super! Help me liever eens een handje heer Ollie. Hij kwam hier inbreken en maakte een gat in de vloer. We moeten hem hier uittrekken, zodat ik eens kan kijken, waar hij naar zoekt!'
Heer Bommel zwaaide zich overeind en met behulp van Tom Poes trok hij Super uit de grond.
'W-wat nu?' riep heer Bommel gejacht. 'Je hebt zijn armen niet gebonden. Hij wil me slaan!'
'Ja! Dat wil ik!' brulde Super, die nu weer de volle beschikking over zijn stem had. 'Kom op! Kom hier! Dan zal ik je bolle hoofd tussen je knieën slaan!'
'Verschrikkelijk!' mompelde heer Bommel, die hijgend met Super's zware lichaam rondtolde. 'Dat is niet aan te horen... wat te doen... ha!!! ik heb iets!'
De stem van Super, die inmiddels was aangezwollen tot orkaansterkte werd plotseling weer gesmoord, toen heer Ollie hem voorover in een zeepkist duwde.
'Dat is dàt!' mompelde heer Bommel voldaan. 'Soms ben ik verbaasd over mijn eigen kracht! Wat ga je doen, Tom Poes?'
'Kijken wat daar onder de planken verborgen is, heer Ollie!' zei Tom Poes en hij daalde in het gat af...

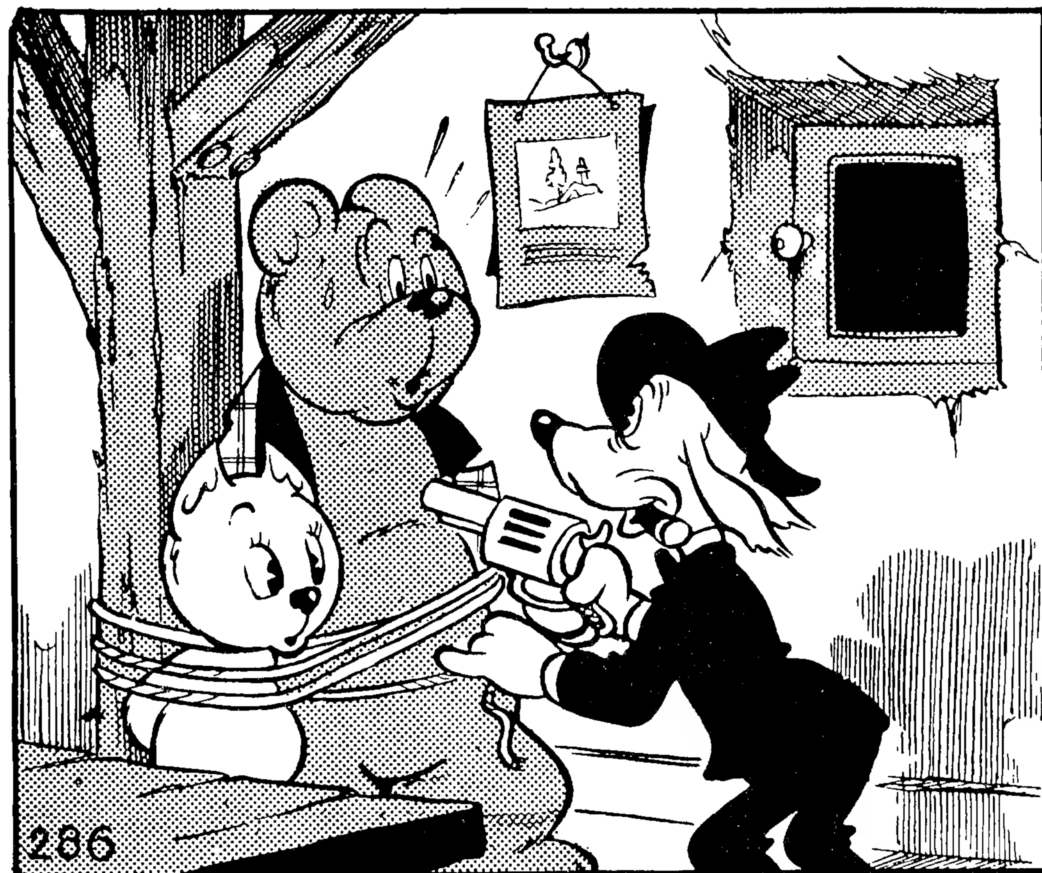

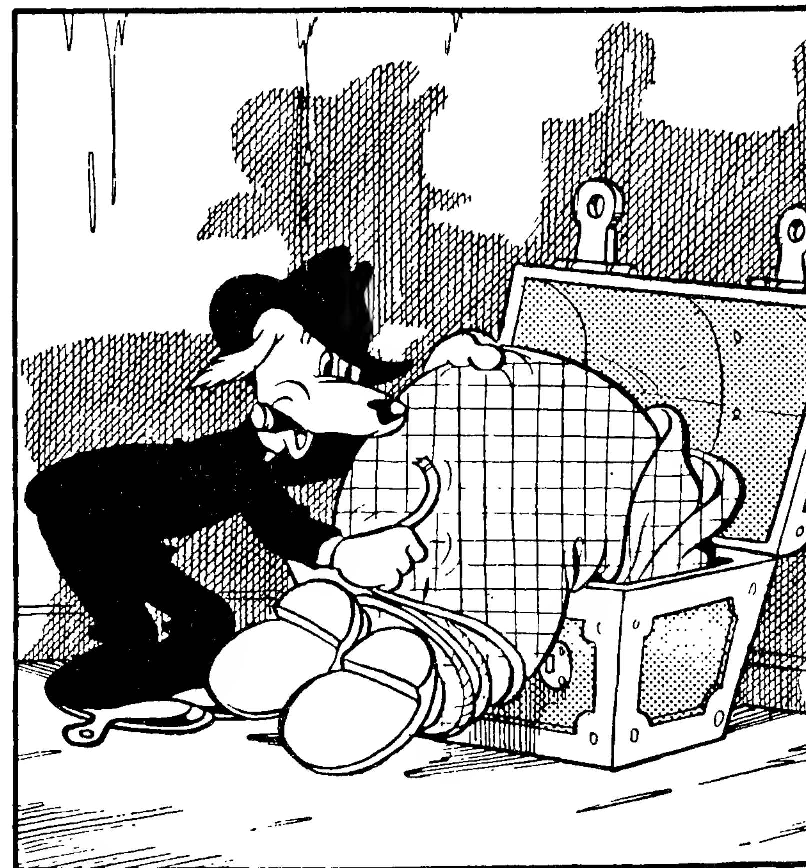
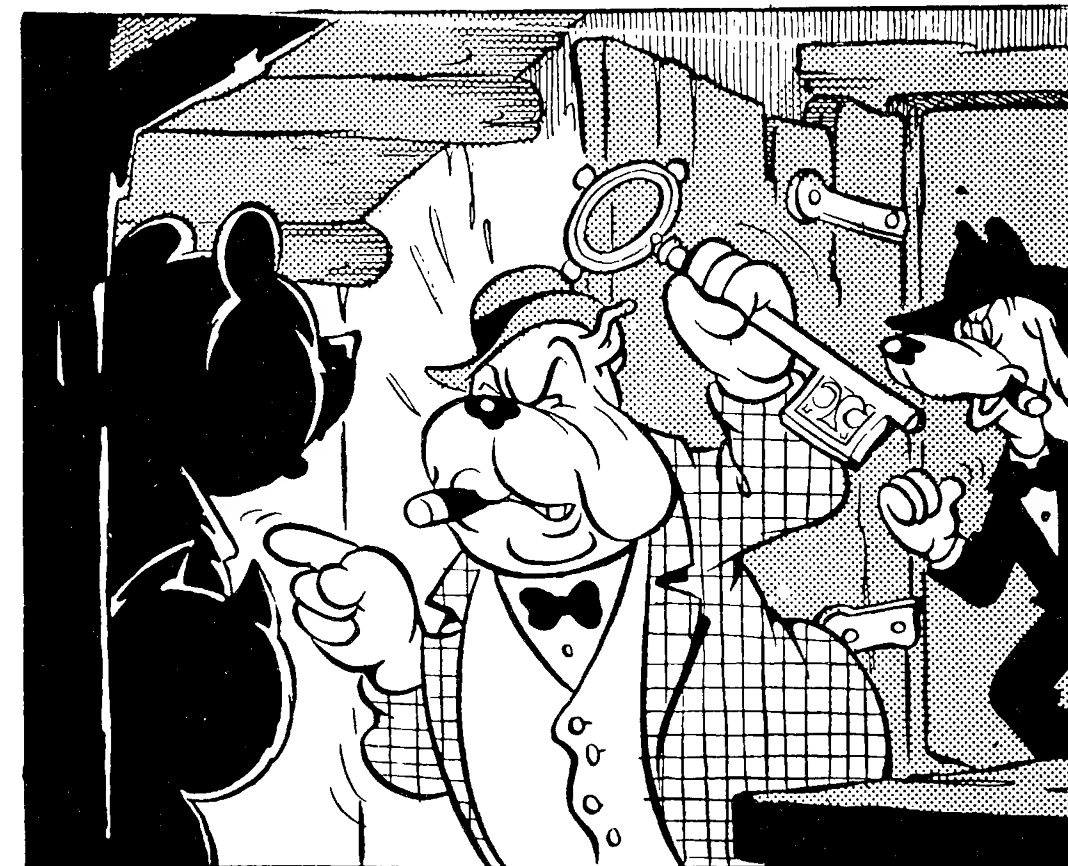
Terwijl heer Bommel liggend en snuivend bezig was om Bul Super in de zeepkist te werken, had Tom Poes de aarde onder de opgebroken vloer omgewoeld. Want voor zijn listig brein was het duidelijk, dat daar iets verborgen moest liggen. Iets waarvan Bul Super het bestaan wist. Welnu, het bleek al héél gauw, dat Tom Poes gelijk had. Het breekijzer, waar hij mee werkte, stuitte op iets hards. En toen hij voortging de grond om te woelen kwam er een oud cederhouten kistje voor de dag.
'Heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Ik heb het gevonden!'
'Wat heb je gevonden?' vroeg heer Bommel hijgend. Hij liet Super alleen en snelde naderbij. 'Wat is dat voor een doos?' mompelde hij verbaasd. 'Is dat alles? Wat moeten we dáármee, jonge vriend? Een fraai kistje, dat moet ik zeggen, maar ik zit er niet om verlegen! Ik had liever...'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Het gaat niet om de kist, maar om de inhoud! Er zit natuurlijk iets belangrijks in!'
'Natuurlijk!' riep heer Ollie geestdriftig. 'Diamanten of goud of zo! Natuurlijk! Nèt wat ik dacht! Geef hier, dat breekijzer! Ik zal het persoonlijk openen!'
Gejaagd stak heer Bommel het gereedschap tussen de rand en het deksel, wrikte even en toen sprong de doos met een roestige knal open. Op de bodem van het kistje lag een grote, vreemd gevormde sleutel...

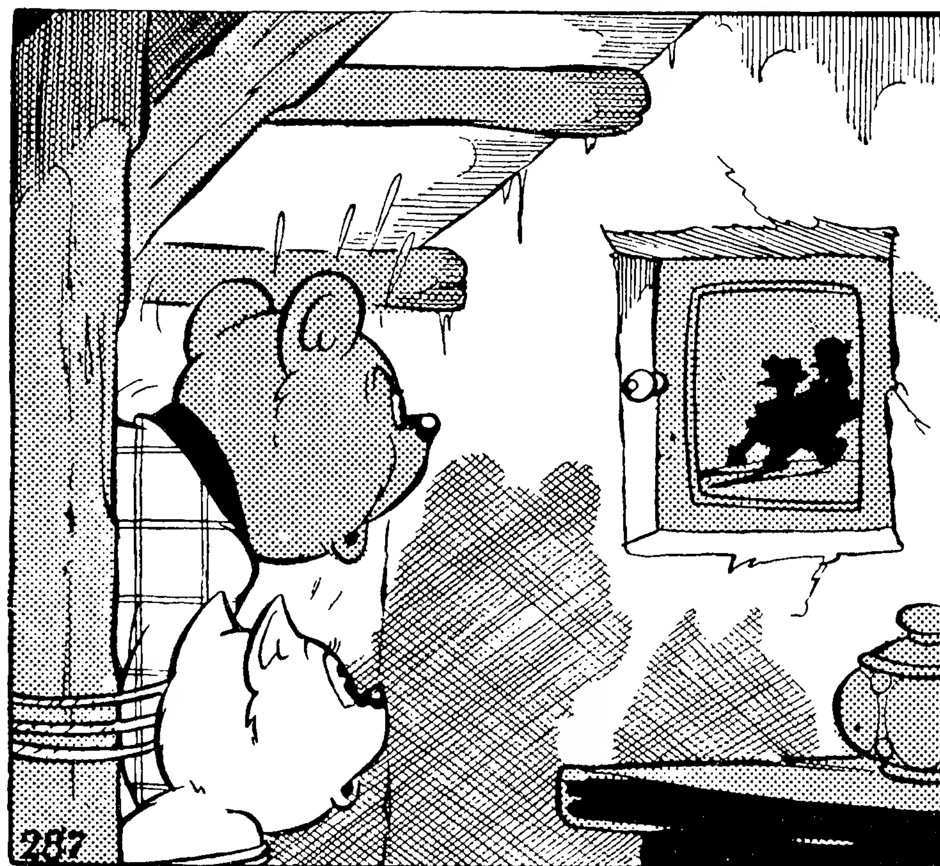

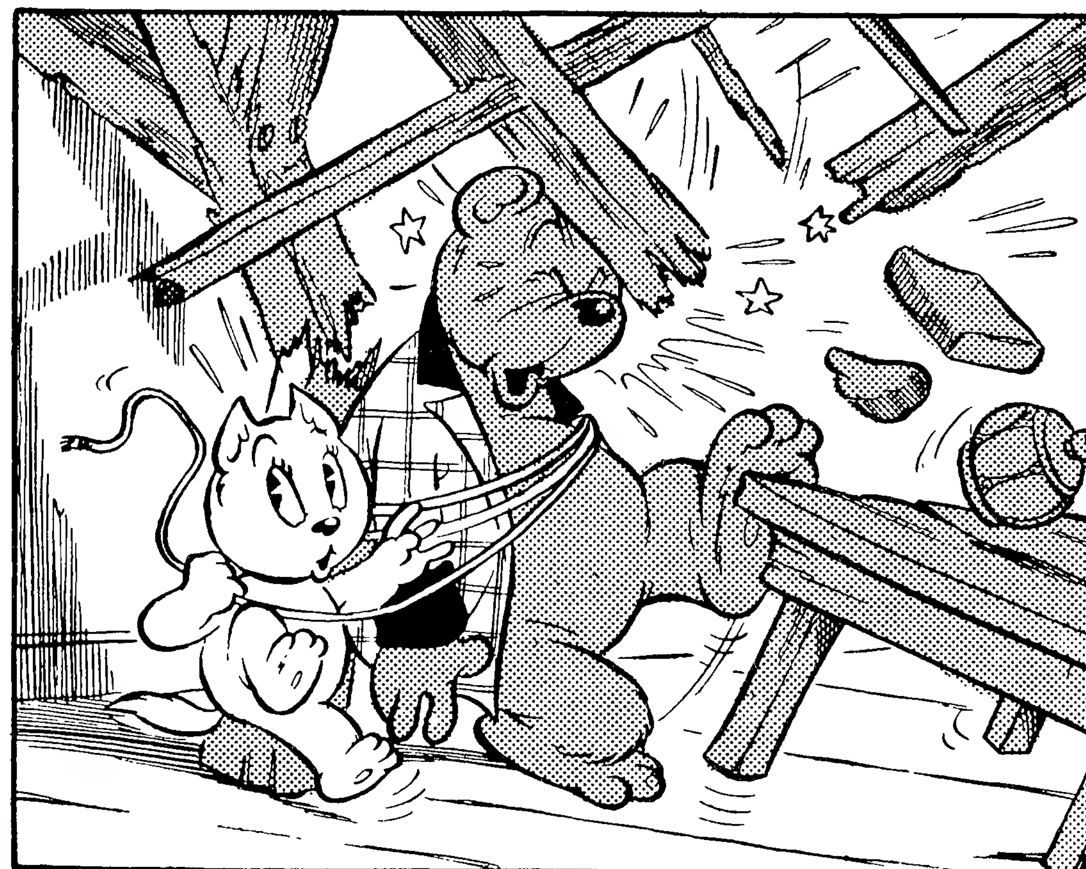
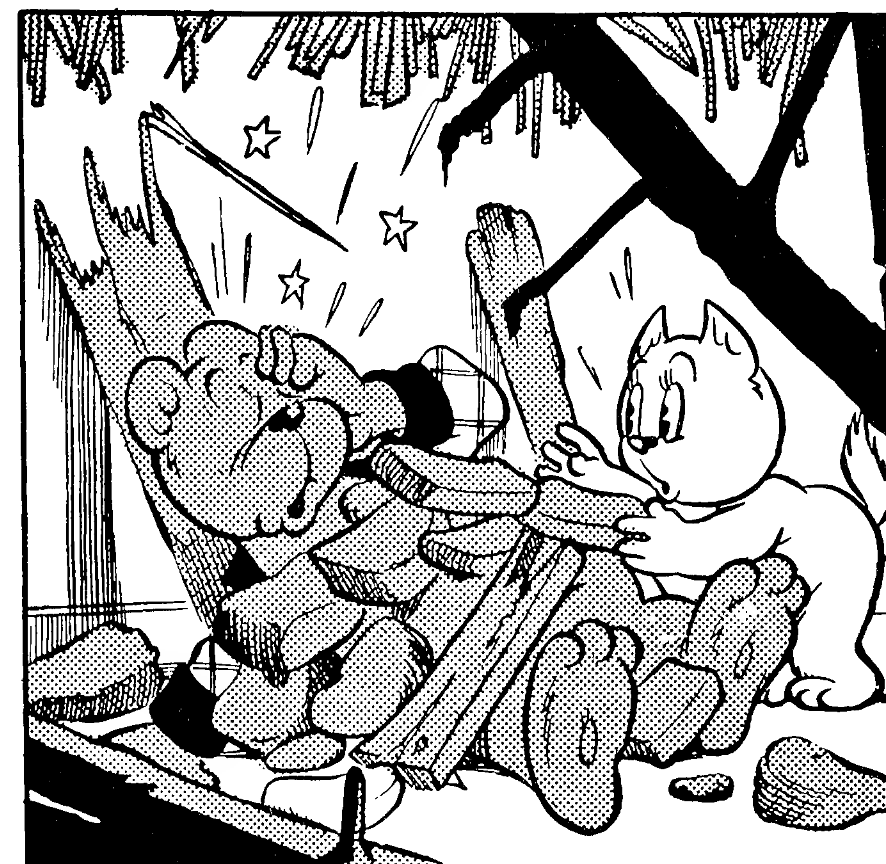
Terwijl Tom Poes en heer Bommel zich vol verbazing over de sleutel bogen sloop buiten de dunne, zwarte gedaante van Hiep Hieper rond.
'Er is iets misgegaan!' mompelde de schurk zorgelijk. 'Super had allang terug kunnen zijn! Zo'n kraakje is voor hem een peuleschil! Ik... ik zal maar eens gaan kijken! Als het nodig is, moet ik hem helpen!... Hoewel ik niet van werken houd!' voegde hij er bedrukt aan toe, terwijl hij geruisloos naar het verlichte raam van de hut liep. Zijn vermoedens bleken maar al te waar te zijn, want het eerste wat hij zag waren de in rollade-vorm verpakte benen van zijn chef. Hij fronste zijn wenkbrauwen en tastte gejacht in zijn zak om zijn revolver te zoeken.
Intussen waren Tom Poes en heer Bommel volkomen in de beschouwing van de vreemde sleutel verdiept.
'Een rare sleutel!' klaagde heer Ollie. 'Wat moet ik daar mee doen, Tom Poes? Zo'n ding heeft toch geen waarde?'
'Dit ding niet!' gaf Tom Poes toe. 'Maar het gaat natuurlijk om het slot, waar deze sleutel op past! We moeten dat slot zoeken, heer Ollie!'
'Aha!' riep heer Bommel. 'Natuurlijk! Dit is de sleutel van de ingang van de schatkamer, als je begrijpt wat ik bedoel! Maar waar is die schatkamer? Dat is nu maar de vraag!'
'Handen omhoog!' zei op dat moment een rauwe stem bij het raam. Ze draaiden zich om en staarden in de loop van Hieper's revolver.
'Voorzichtig!' riep heer Ollie. 'Niet doen! Dat ding kan afgaan en dan gebeuren er ongelukken!'
'Juist!' zei Hieper. 'Maak me dus niet zenuwachtig, want dan gaat mijn hand trillen! Ga tegen de muur staan, dikke! En jij ook, Tom Poes!'

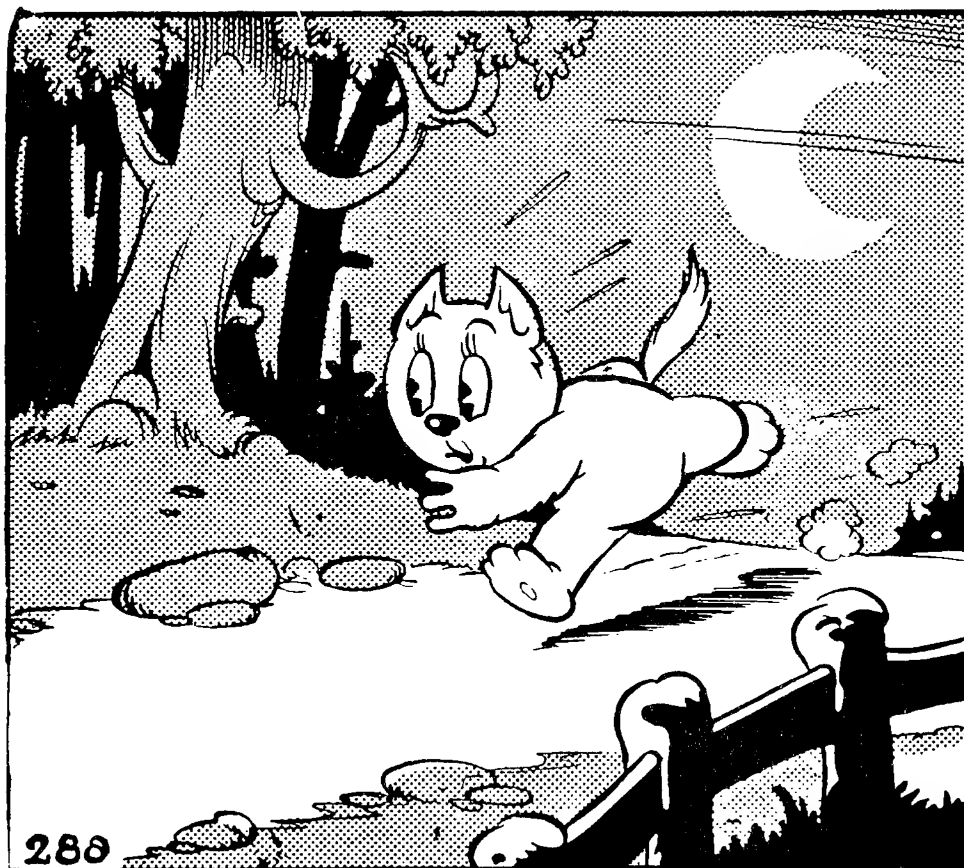

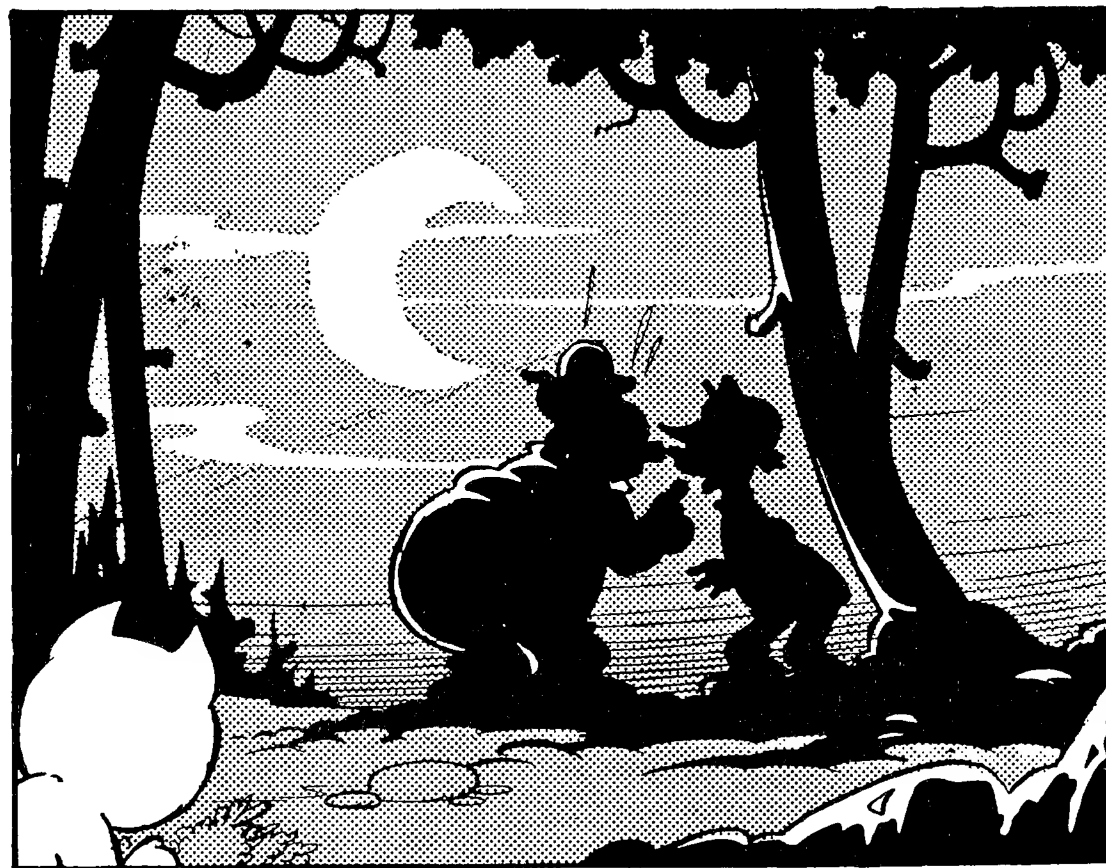
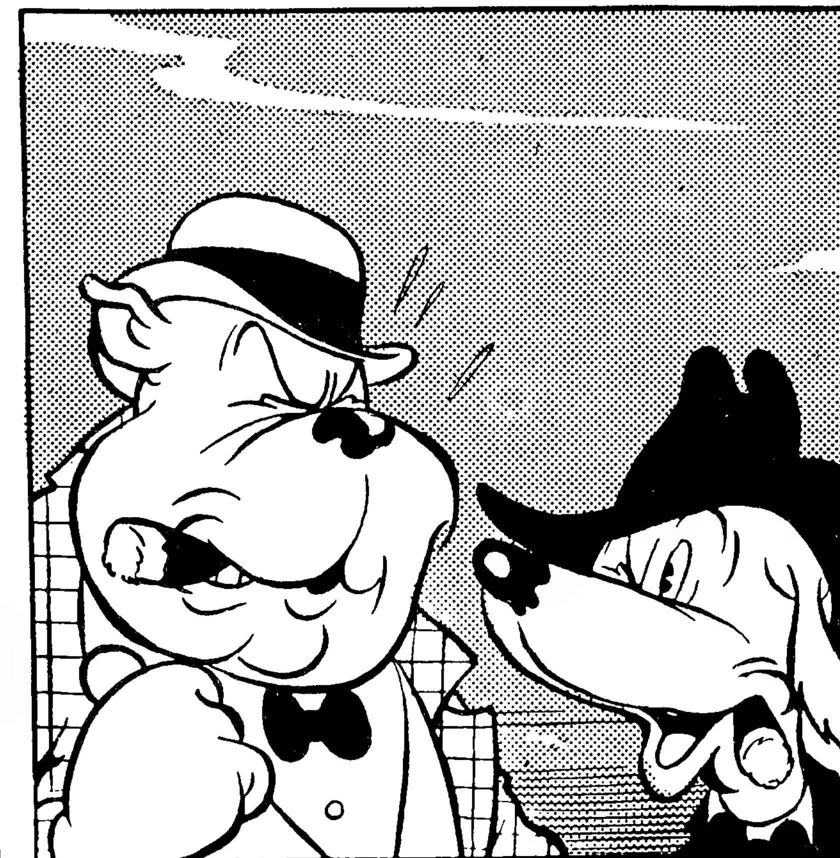
Hieper trad de hut binnen en begon zonder omwegen Tom Poes en heer Bommel met een lang touw aan een van de steunbalken vast te binden.
'Jullie bezorgen ons niets dan last!' gromde hij tandenknersend. 'Altijd hetzelfde! Altijd zijn jullie ruw en dwars! Nooit kunnen jullie normaal zaken doen! Jullie dwingen ons altijd tot betreurenswaardige onbeleefdheid! Daar nu! Daar staan jullie nu! Wat ben je er nu mee opgeschoten! Bah!'
Zo mopperend legde hij een dubbele knoop in het koord en wendde zich tot Bul Super, die het steeds benauwder kreeg in zijn zeepkist en zacht loeide.
'Kalm maar chef!' suste hij, de logge gestalte overeind trekkend. 'Hier is Hieper al! Hebt u hoofdpijn? Zo... kijk! De touwen zijn al los! Wilt u een aspirientje?'
'Niks aspirientje!' gromde Super, die met grote happen een sigaar opkauwde. Hij greep de sleutel, die op de vloer gevallen was, en stelde zich voor Tom Poes en heer Bommel op.
'Dit keer komen jullie er gemakkelijk af!' blafte hij. 'Dit is mijn sleutel, begrepen? Blijf uit mijn buurt! Begrepen? Probeer niet, om hem terug te krijgen, begrepen? Jullie maken mij driftig... Ik kan niet voor mezelf instaan, begrepen? Bah!'
'Bah!' riep Hieper in de deuropening. 'Hebben jullie het begrepen? Kom chef! We moeten verder!'

Hieper en Super verlieten de hut met dreunende stappen en liepen de eenzame landweg op.
'De schurken!' bromde heer Bommel. 'Een schande is het! Diep treurig! Een arme heer zijn laatste... eh sleutel te ontstelen! Dat zijn slechte lieden, Tom Poes! In en in-slecht!'
'Ja!' zei Tom Poes. 'Maar ik ben benieuwd wat ze met die sleutel gaan doen, heer Bommel! Konden we maar achter hen aan gaan! Ze schijnen te weten waar het is, waar die sleutel op past!'
'Je zegt het!' riep heer Bommel uit. 'Die sleutel is maar larie! Waar is het, waar die sleutel op past? Dàt vraag ik je! We moeten loskomen, als je me begrijpt! Ruk eens even mee, jonge vriend! Ik heb zo het gevoel, dat deze touwen meegeven... Oeaah... Hpfffff!... hupla! Een... twee... pff... hoep!'
'Het zijn niet de touwen, die meegeven! Het is de balk!' riep Tom Poes ongerust. Maar het was te laat. Heer Bommel trok zó hard, dat de vermolmde stutbalk, waaraan ze vastgebonden zaten, met een dor, knappend geluid door midden brak en naar beneden stortte. Hij stortte echter niet alléén. Het gedeelte van het dak, dat er op rustte, stortte mee en ze werden allebei bedolven onder neerploffende dakspanten en balken.
Tom Poes kwam er het beste af, want toen hij zich had vrijgemaakt van de touwen en onder de rommel uitkroop, zag hij, dat heer Bommel getroffen was door een groot stuk hout en nu half bewusteloos onder de ruïnes lag...

'Ik moet eerst achter Super en Hieper aan!' dacht Tom Poes. 'Heer Bommel komt direct wel weer bij – hij is niet erg gewond!' En zonder dralen zette hij de achtervolging in. Gelukkig hoefde hij niet ver te lopen, want al gauw kreeg hij de silhouetten van de twee schurken in de gaten. Bij het schijnsel van de maan stonden ze bij een eenzame boom te praten.

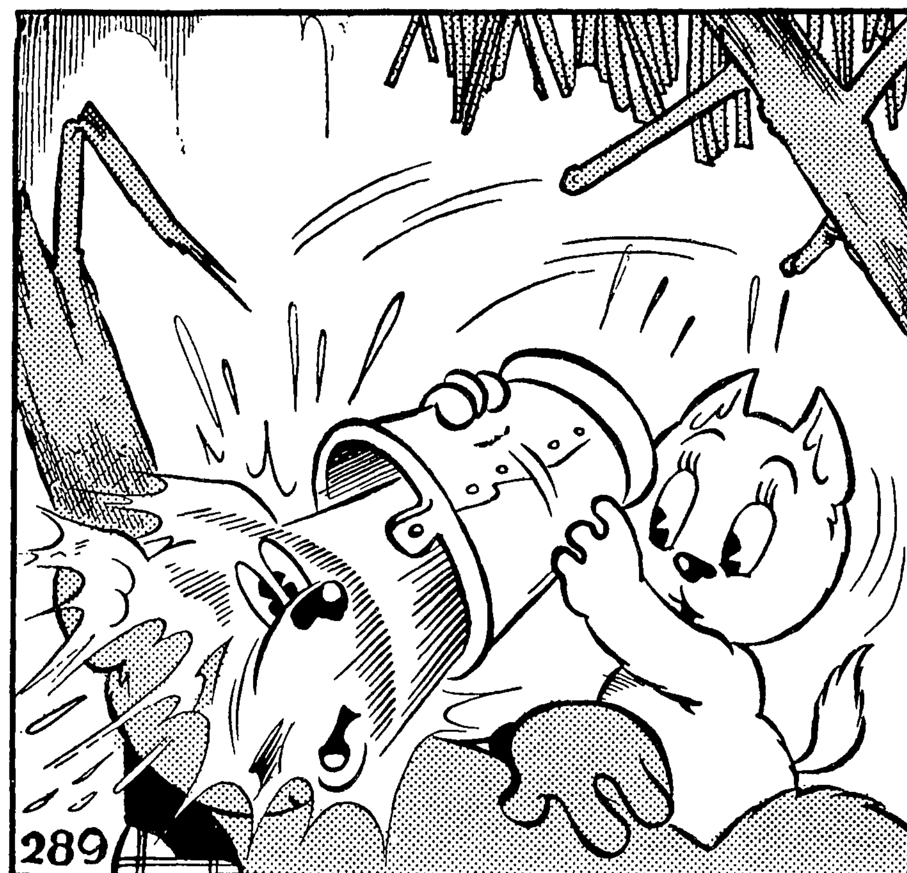
'Ik luister nooit meer naar jouw raad, Hieper!' zei Bul Super streng. 'Het was een slecht idee van je om die sleutel in die hut te verstoppen! Een bar slecht idee! Ik had beter moeten weten.'

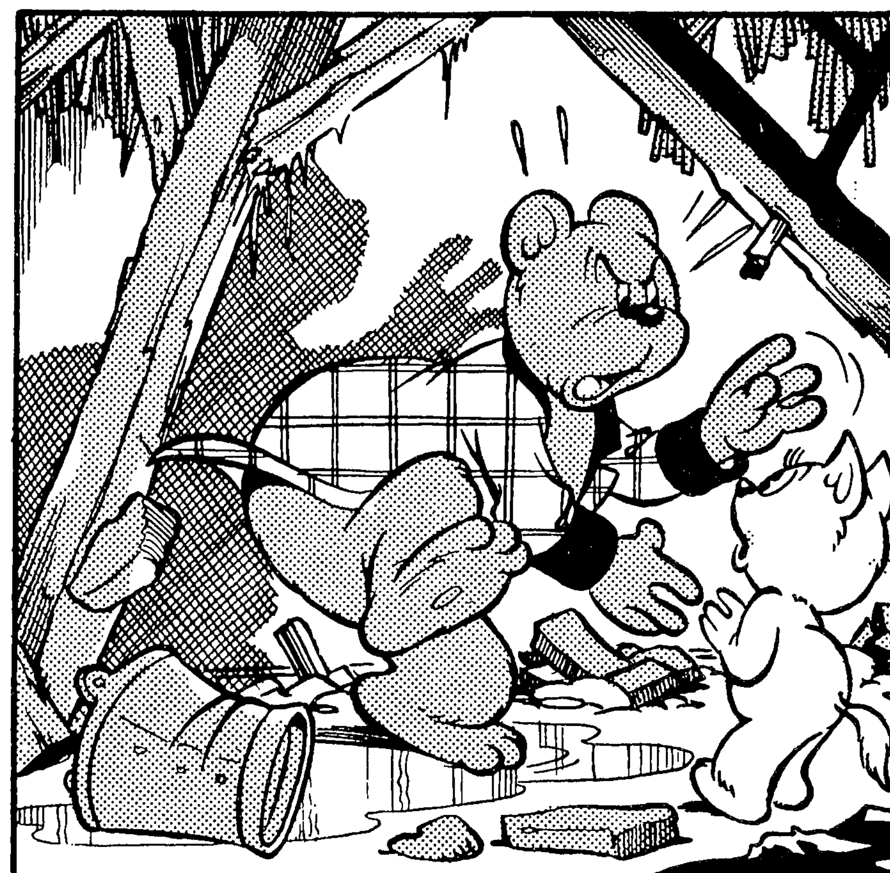
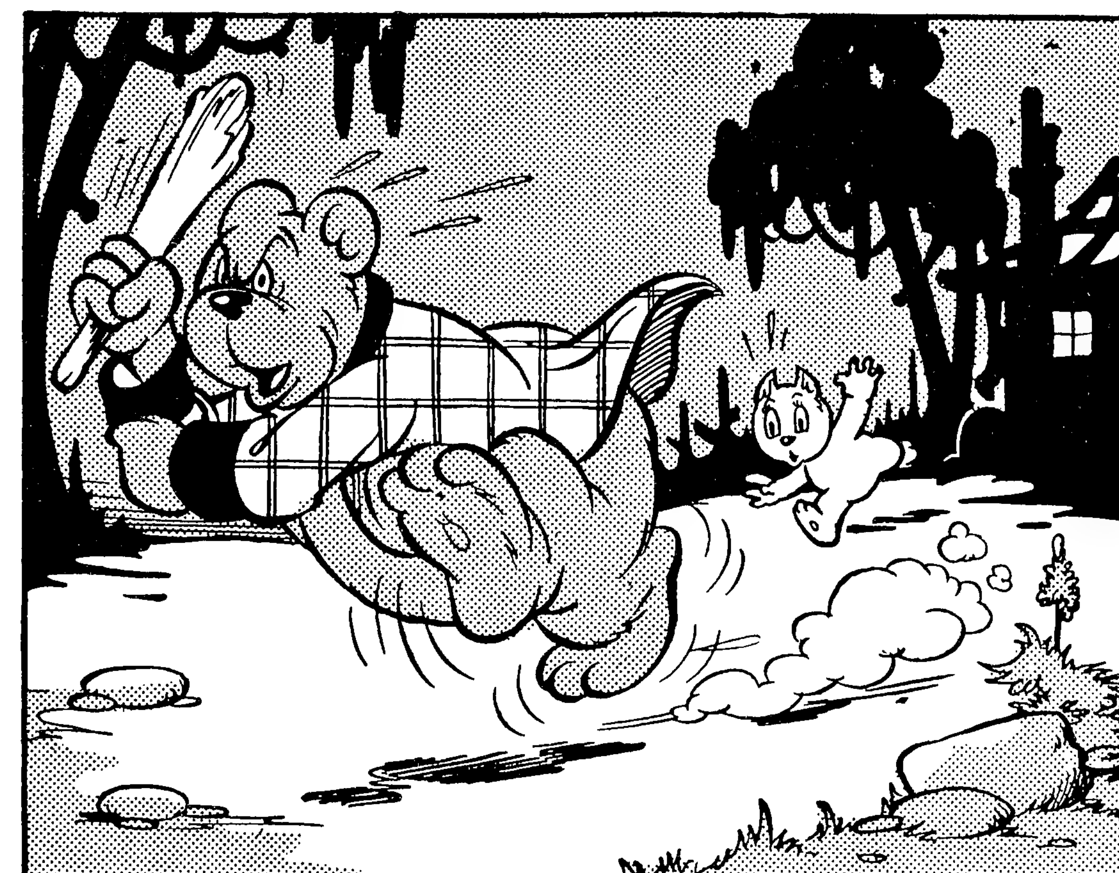
'M-maar ik w-wist toch niet, dat Bommel in die hut zou gaan wonen?' stotterde Hieper. 'Ik d-dacht, d-dat jij Bommelstein zou kopen! Dan had je die hut ook gehad!'

'Hm! Genoeg gepraat!' zei Super. 'Ter zake! We hebben die sleutel weer, dàt is de hoofdzaak! En nu moeten we eens zien hoe we zaken met die markies Cantecler kunnen gaan doen! Het was een tegenvaller, dat die er tussen kwam, dat is zeker! Ik had nooit gedacht, dat die suffe vent dat snert-kasteel wilde kopen! Enfin! Ik speel het wel klaar, laat hem maar aan mij over, mijn jongen! Ik weet hoe men zaken doet! Zaken zijn zaken, niet waar?'

'Haha!' zei Hieper. 'Jij weet er alles van, Super! Haha! Zaken zijn zaken!'

'Ja, ja!' dacht Tom Poes, die alles gehoord had. 'Zaken zijn zaken! Voorlopig weet ik genoeg. Ik zal nu eerst heer Bommel maar eens gaan helpen. Morgen kunnen we dan naar de markies gaan, dat lijkt me de beste manier om achter het geheim van die sleutel te komen...'

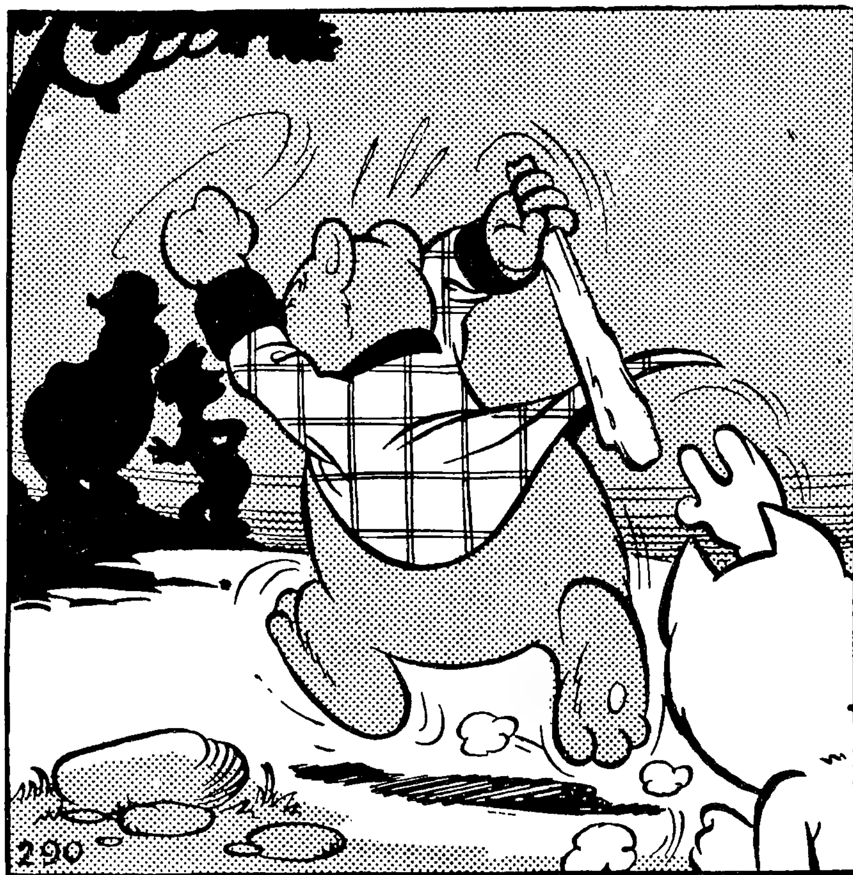

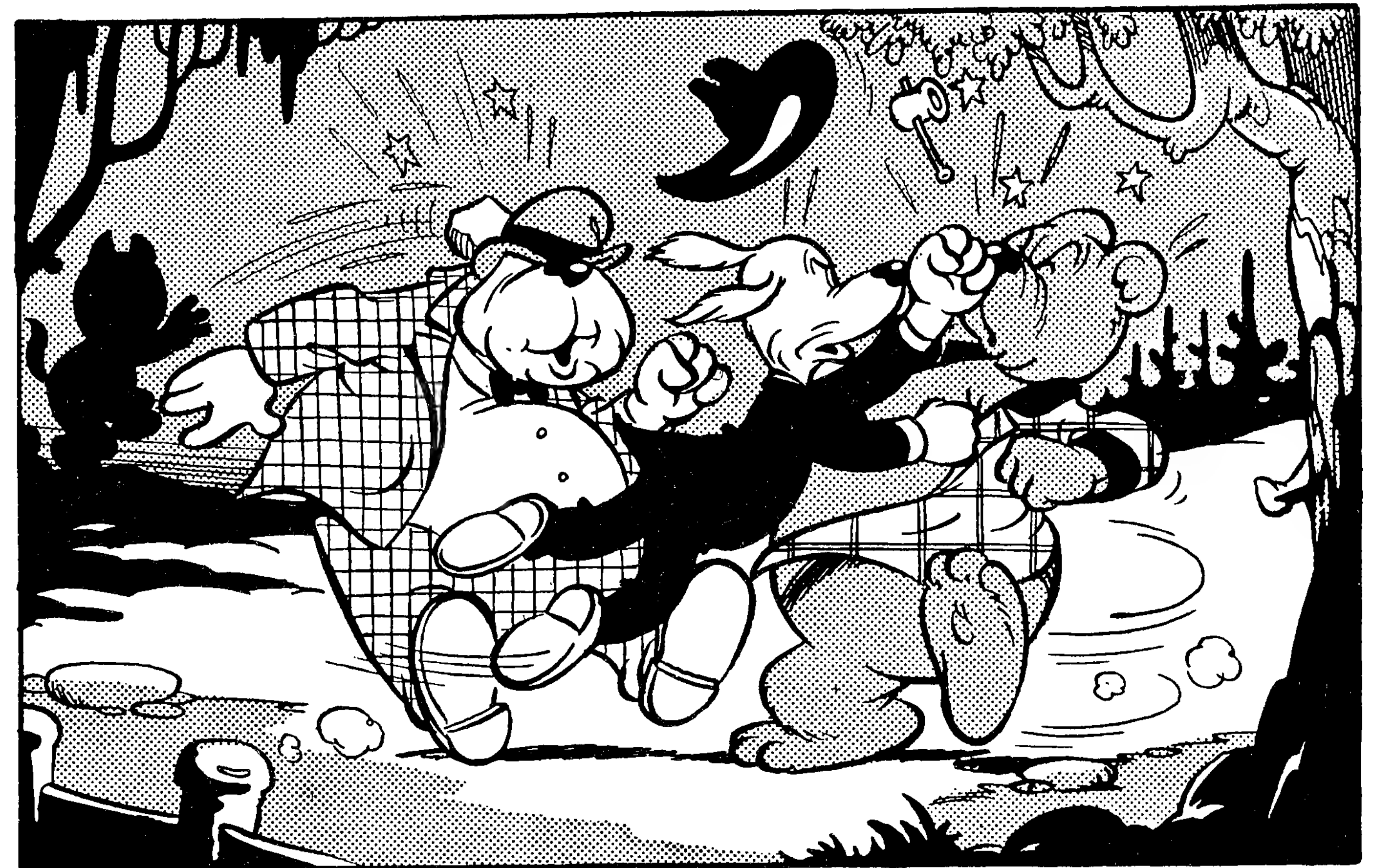
Toen Tom Poes terug kwam in de hut (of in wat er van de hut overgebleven was) lag heer Bommel nog steeds buiten bewustzijn op de grond onder de dakspanten. Tom Poes wist daar echter wel raad op. Hij tapte een emmer water en stortte die zonder omslag over het hoofd van heer Ollie uit. Het resultaat was verrassend! Heer Bommel sprong met een schreeuw tussen de balken uit en schudde zich tot de druppels tegen de muur zaten.

'Wat heeft dat te betekenen?!' riep hij. 'Denk je, dat je grappig bent, jonge vriend? Ik lig daar en wacht op je terugkomst. Ik heb hoofdpijn en maagpijn en hoofd... eh... ik voel me ziek! Houd je goed, Olivier, denk ik! Straks komt Tom Poes met een glaasje lauwe melk en een geklutst eitje, denk ik. Hij is je vriend, Olivier! denk ik. Hij zal je met zorgen omringen! Maar wat gebeurt er? Ik word nat gegooid uit een emmer! Ik heb afgedaan! Ik ben niets meer! En waarom? Omdat ik geen geld meer...'

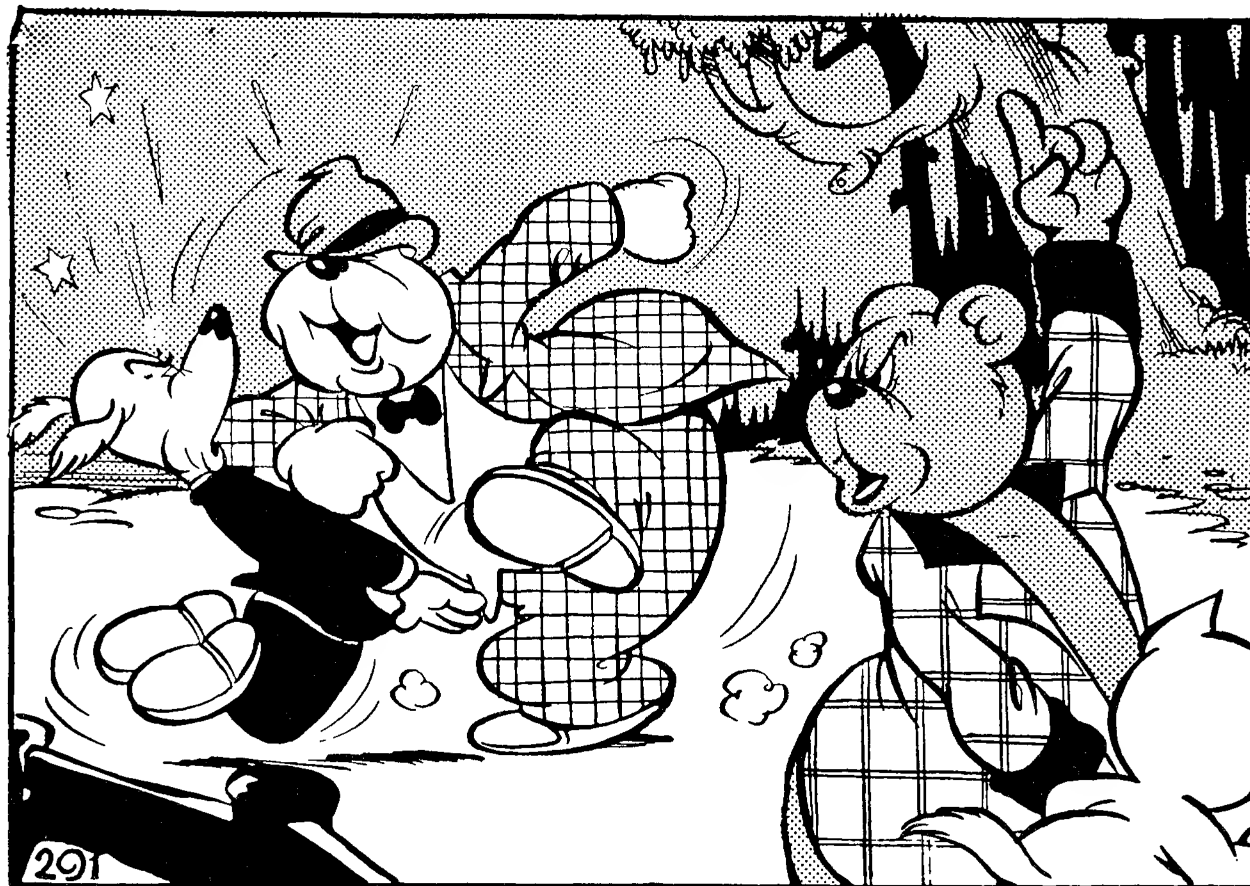
'Wacht eens even, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik bedoelde het niet kwaad! Ik ben achter Super en Hieper aan geweest! Ze stonden hier niet ver vandaan te praten en ik hoorde, wat ze zeiden. Nu...'

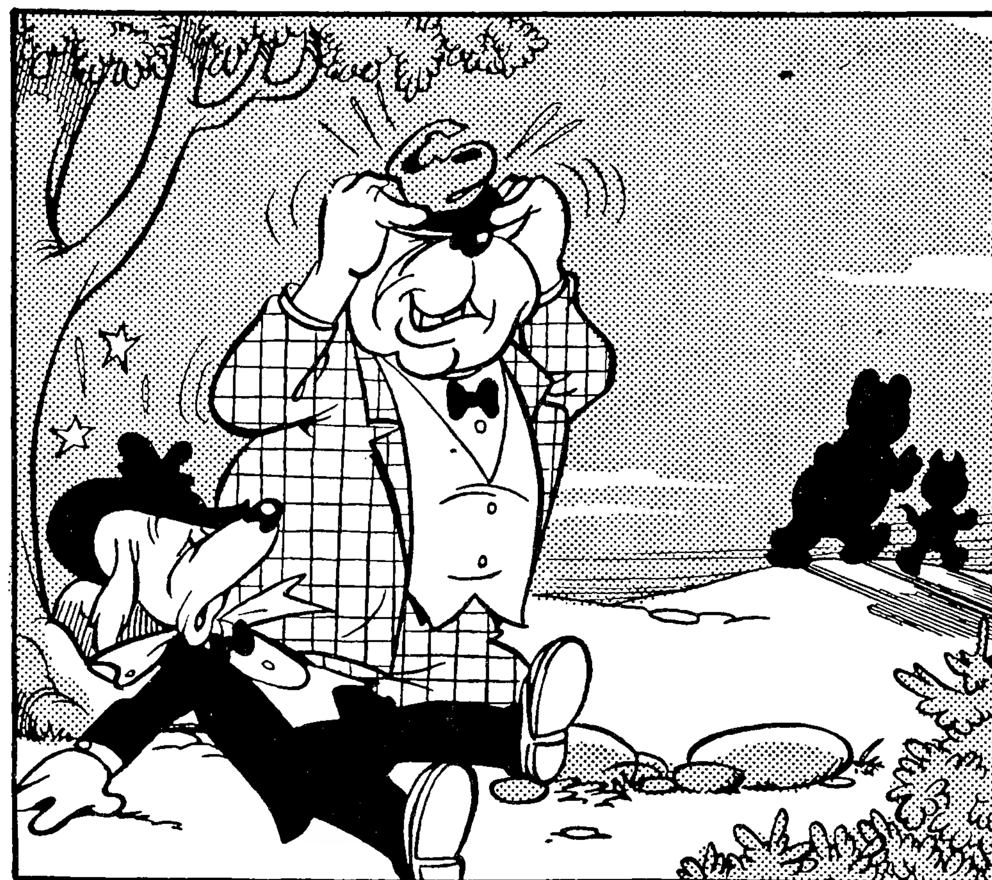
'Wàt zeg je?!' riep heer Bommel. Hij greep een stuk hout uit de rommel en zwaaide dat rond. 'Stonden hier niet ver vandaan te praten, zeg je? Maakten zich vrolijk over mij, hè? Lachten om mij, hè? Ha! Ik zal ze! Dit gaat te vèr! Een Bommel, die getergd wordt is vreselijk in zijn toorn, jonge vriend!' En hij holde de weg op, zonder zich aan Tom Poes te storen...

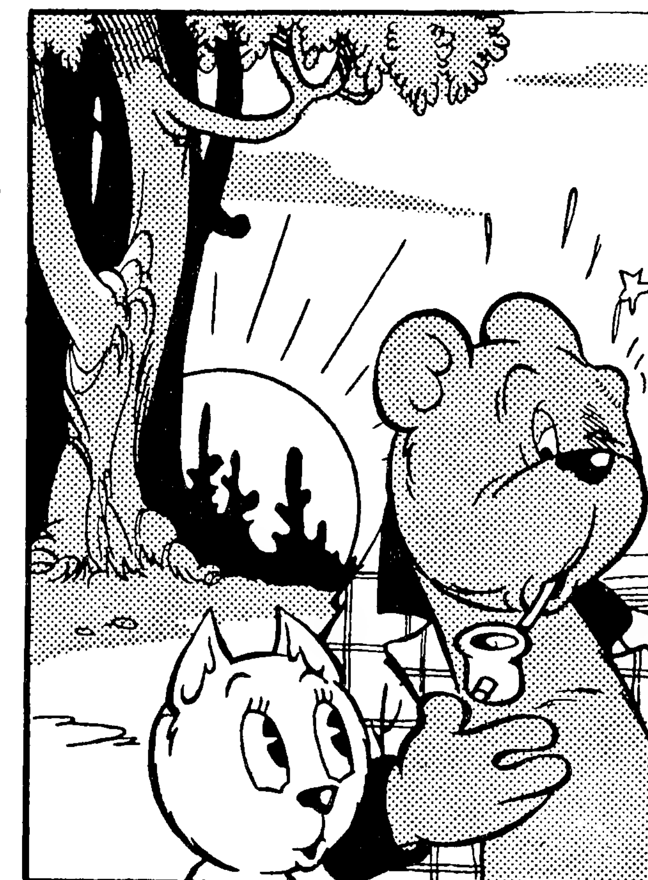

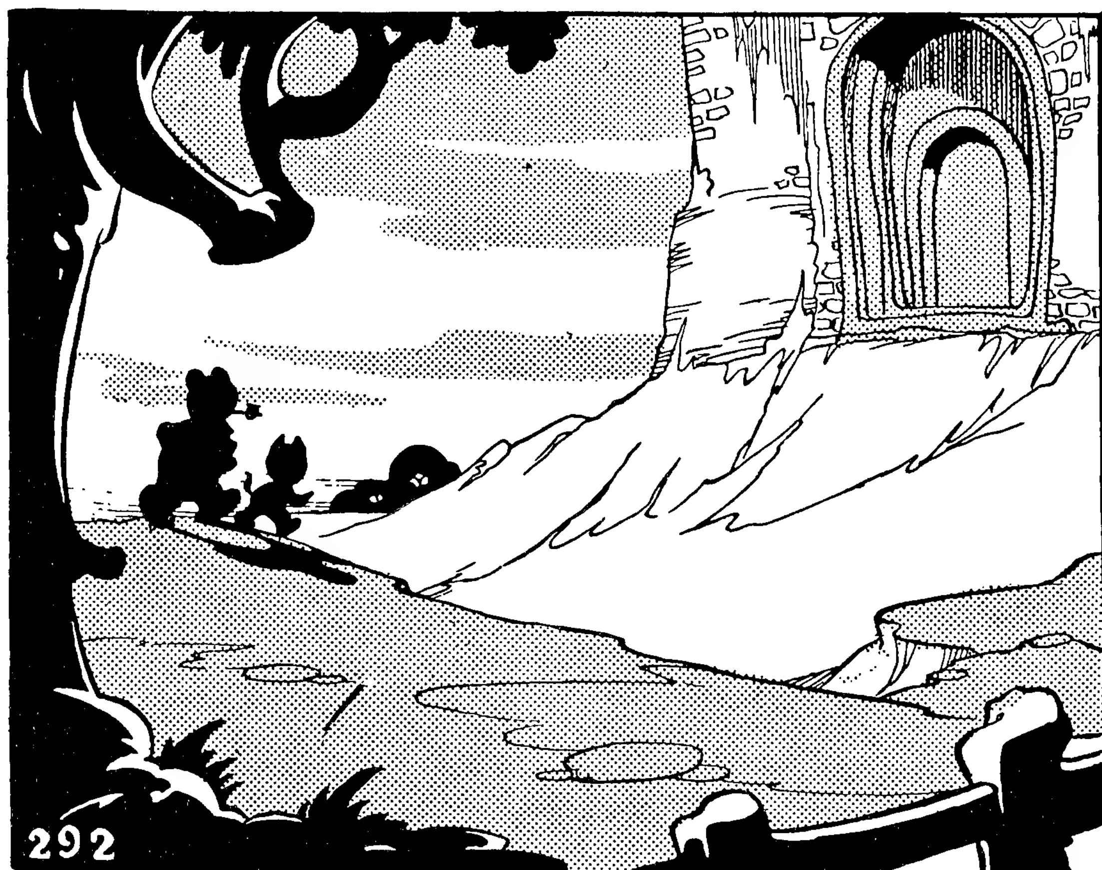
Heer Bommel is niet gauw boos. Iedereen, die zijn leerzame lotgevallen aandachtig volgt, zal dit kunnen beamen. Maar dit keer was de grens overschreden. Het ene ongeluk had zich op het andere gestapeld en op het hoogtepunt van zijn ellende had een onverlaat hem aan een steunbalk gebonden. Dat ging te ver! Hij zwaaide zijn eind hout alsof het een strijdknots was en onder het uiten van wilde kreten snelde hij het pad af. Tom Poes poogde tevergeefs hem tegen te houden en hem op het onbesuisde van zijn handelwijze attent te maken. Heer Bommel was niet voor rede vatbaar en zijn woede groeide nog toen hij de silhouetten van de twee schurken tegen het maanlicht zag afsteken.
'Schhjkkn!' tierde hij tandenknersend. 'Grr! Schrs! Kzàlje!'
'Wel, wel!' sprak Bul Super, oplettend in zijn richting starend. 'Daar nadert heer Bommel! Let op, Hieper!'
'Ja, chef!' zei Hieper gehoorzaam.
'Eén klap!' vervolgde Super, zijn mouwen opstropend. Maar daar was hij niet vlug genoeg mee. Hij had de snelheid van heer Ollie verkeerd begroot, denk ik. De klap kwam dan ook op zijn eigen hoed terecht en deed dit hoofddeksel tot aan de neus over het gelaat zakken. Hieper greep onmiddellijk in en diende heer Bommel een vuistslag toe. Tom Poes greep een steen en wierp die tegen de achterkant van Super's hoofd en toen was de stemming er in... Er ontstond een woest gevecht...

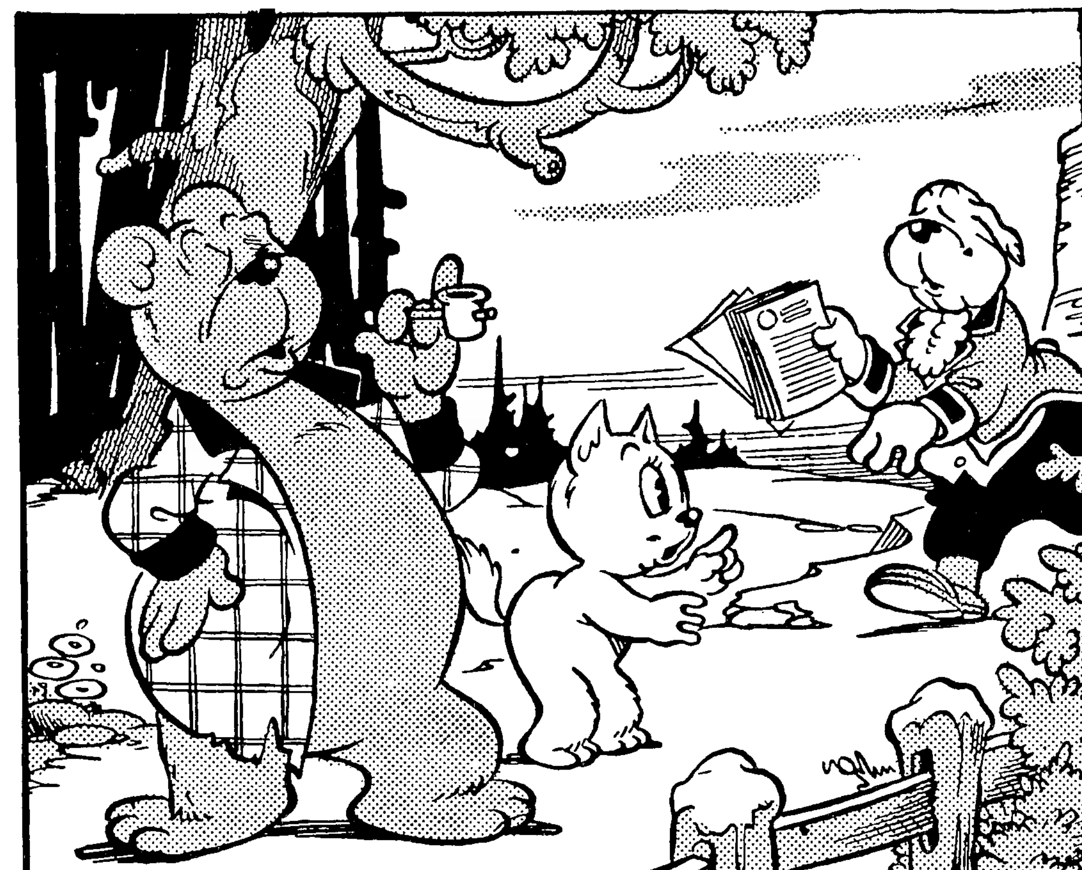

Super ontplooide zijn grote kracht op een bewonderenswaardige wijze. Maar omdat zijn oog niet geheel helder was, doordat de zweetband van zijn hoed er vóór zat, plaatste hij zijn stoten op het hoofd van Hieper.
'Héla!' riep heer Bommel. 'Je hebt de verkeerde voor! Híer ben ik!'
Op dat moment greep Tom Poes in.
'Kom mee, heer Ollie!' riep hij. 'Dit leidt tot niets!' Kom gauw want anders gebeuren er ongelukken met u!'
Zo pratend trok hij heer Bommel bij zijn jas van het slagveld en dat was maar net op tijd. Hieper lag half flauw op de grond en Super trok razend en tierend aan zijn hoedrand. En net op het moment, dat het hoofddeksel met een geluid als een losspringende champagnekurk van zijn hoofd schoot, verdwenen Tom Poes en heer Bommel achter de heuvel.
'Waarom heb je me niet laten gaan, jonge vriend?' vroeg heer Bommel verwijtend. 'Ik was zo goed in vorm!'
'Heb je gezien, hoe ik dat hoofd raakte? Een meesterklap al zeg ik het zelf! Ik had...'
'U had geluk!' zei Tom Poes. 'Alleen maar geluk en anders niets! Dacht u werkelijk, dat u tegen Super op kon?'
'Dat dacht ik!' zei heer Bommel droevig. 'En zèlfs dàt gun je me niet! In de nood leert men zijn vrienden kennen zei mijn vader altijd... Eh... eh... hem! Wat is er trouwens met mijn oog, Tom Poes? Ik zie er niet erg scherp mee... Ik zie er niets mee, om de waarheid te zeggen... Zit het er nog, jonge vriend?'
'Het zit er nog!' zei Tom Poes. 'Maar het is blauw! U hebt er een klap op gehad! Een buil hebt u ook en uw jas is gescheurd...'
'Mooi is dat!' zei heer Ollie. 'En dat voor een Bommel van Bommel... eh... een Bommel!'

Intussen was de zon opgekomen. Heer Bommel en Tom Poes trokken door de ochtendnevels huiswaarts in een weinig opgeruimde stemming. 'Bah!' mompelde heer Ollie. 'Hier loop ik nu. Een zwerver met een gescheurde jas, een buil en een blauw oog. Dat zijn mijn enige bezittingen, want de hut is vannacht ingestort. Wie is die arme drommel? zal men medelijdend vragen. Dat is Bommel, zal men zeggen, geef die stakker een cent, zal men zeggen, hij moet ook eten! Och, wat een toestand voor een heer... eh... hm... kijk... daar ligt het trotse kasteel Bommelstein... Ik kan er niet naar kijken, Tom Poes! Mijn gemoed schiet vol!'

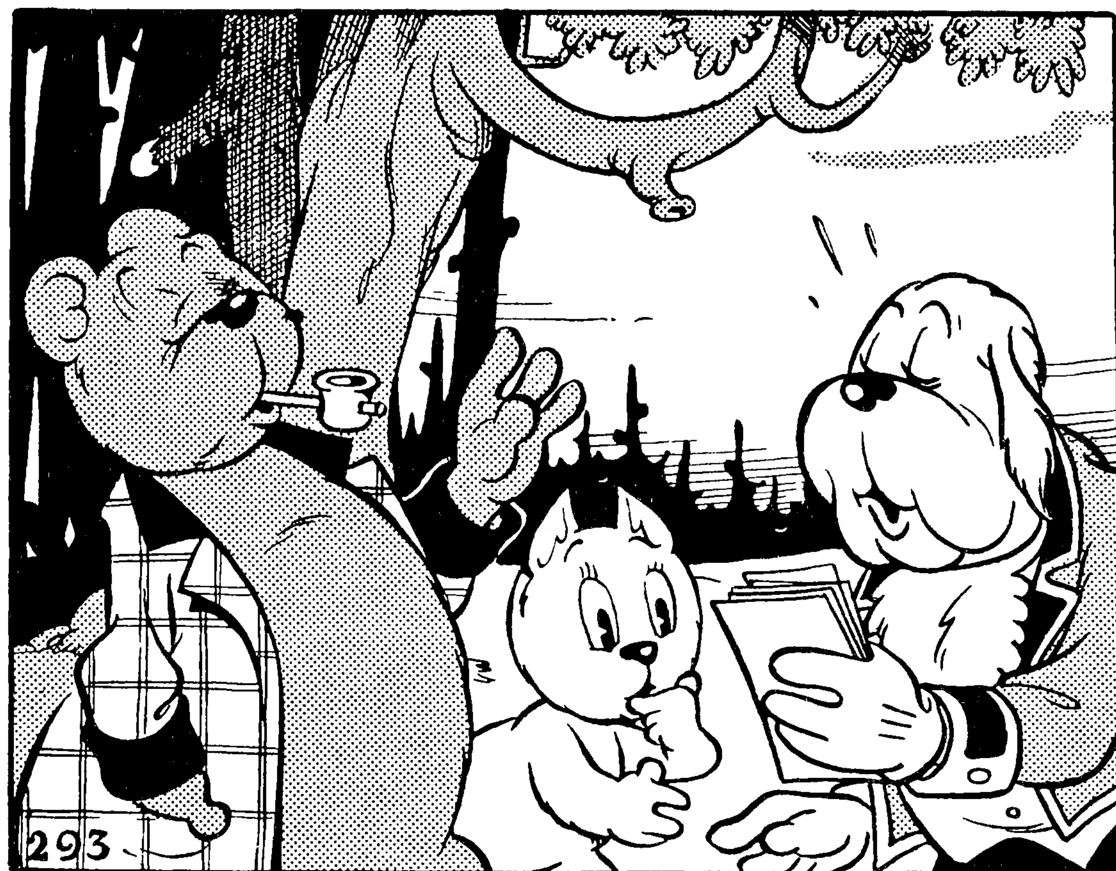
Op dat treurige moment trad de bediende Joost uit de voordeur van het slot en keek over het zonbeschenen landschap. Toen hij zijn voormalige meester in het oog kreeg, stak hij zijn vingers in zijn mond en floot schel.

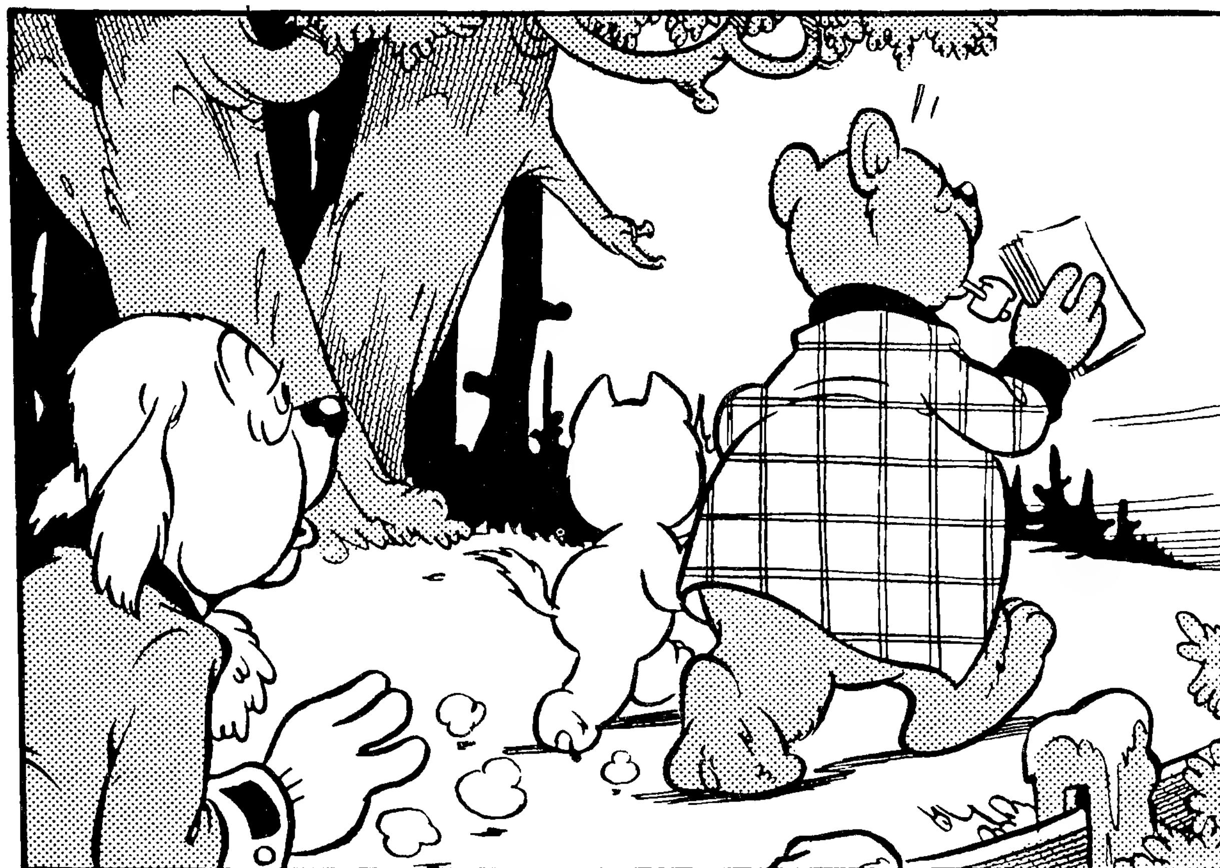
'Wie fluit daar!?' mompelde heer Ollie. 'Wat beduidt dat? Word ik uitgefloten door een bediende? Dit is meer dan ik kan verdragen!' 'Het is Joost!' zei Tom Poes. 'Hij heeft wat voor u! Kijk, daar komt hij aan!'

'Hé daar..., eh... Bommel!' riep Joost. 'Complimenten van mijn meester, de hooggeboren heer Markies en ik moest deze papieren geven! Hij heeft ze in een kast gevonden en ze waren nog van jou, moest ik zeggen. En eh... ik kan nog wel een tweede knecht gebruiken, dus als je zin hebt...'

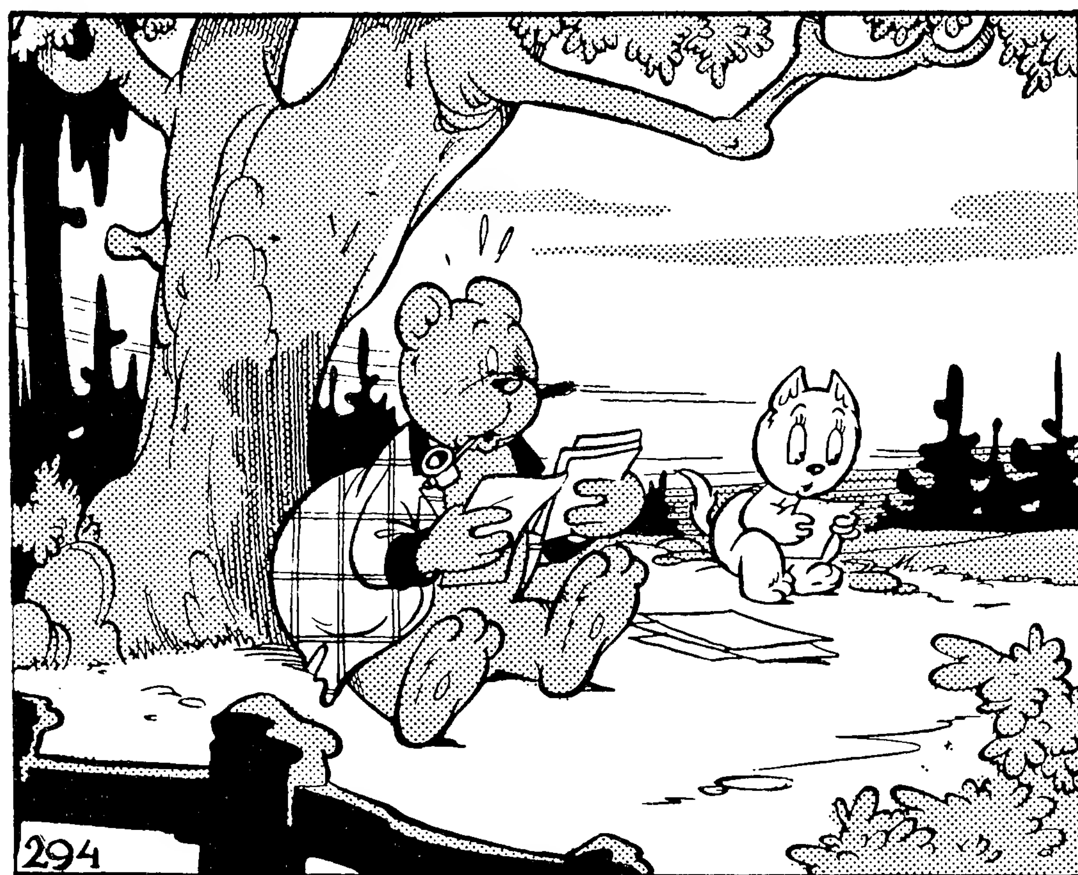
'Zwijg! Ellendige!' riep heer Bommel. 'Wat let me, of ik geef je een p-pak s-slaag! Jij stomme... eh... jij laffe...'

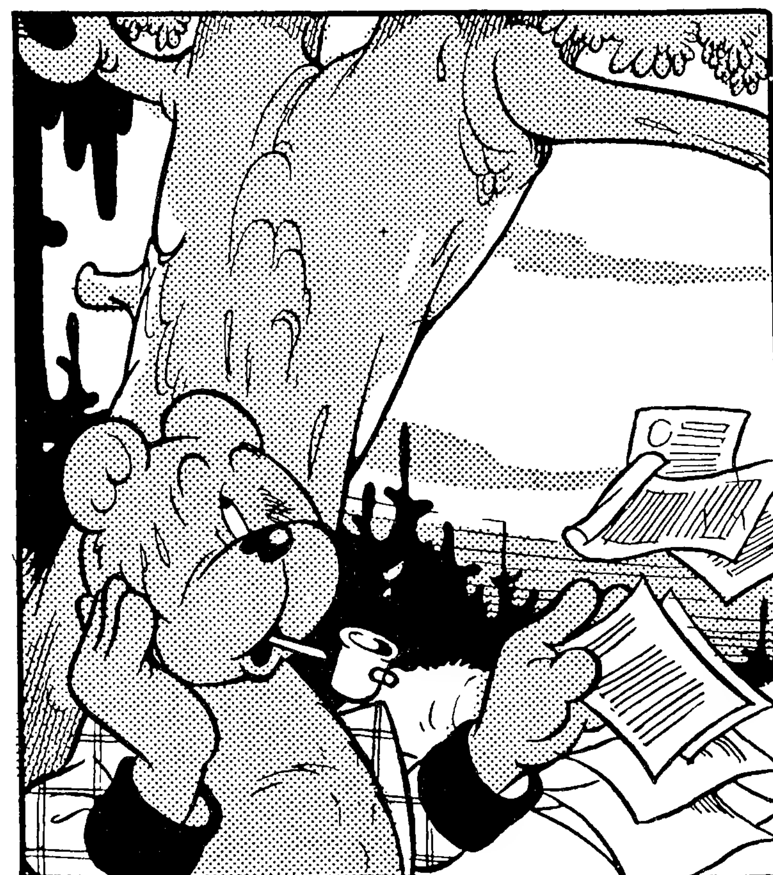
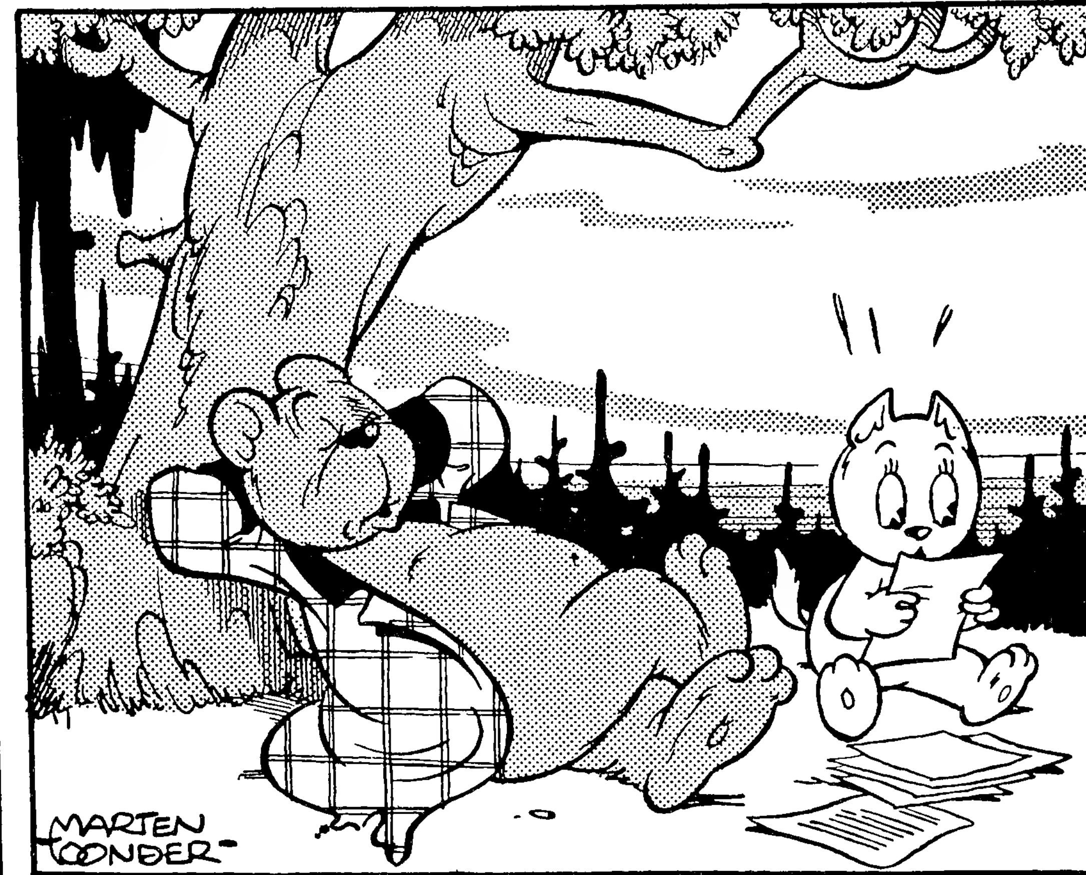
'Pardon!' sprak Joost. 'Mijn tijd is bezet. Bovendien kan ik me niet door landlopers laten uitschelden. Mijn meester zou dat stellig afkeuren!'

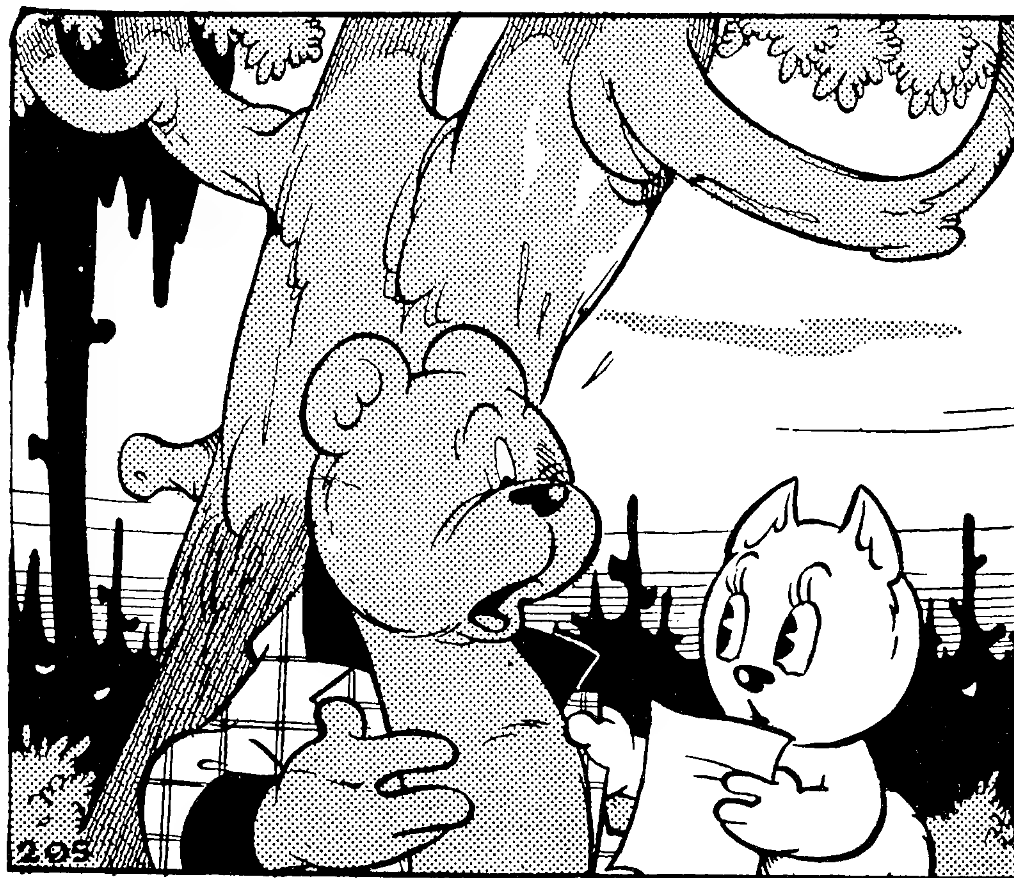
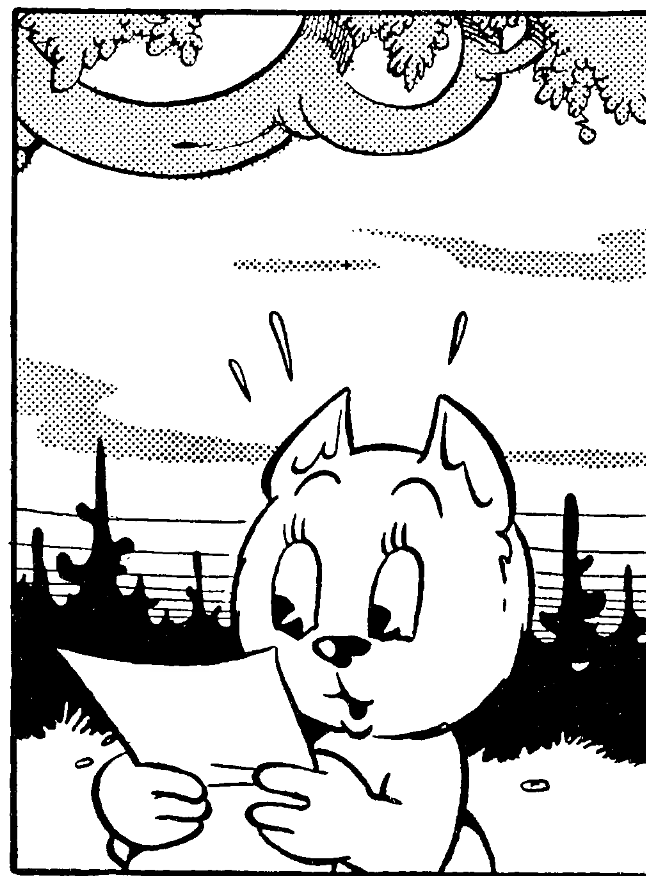
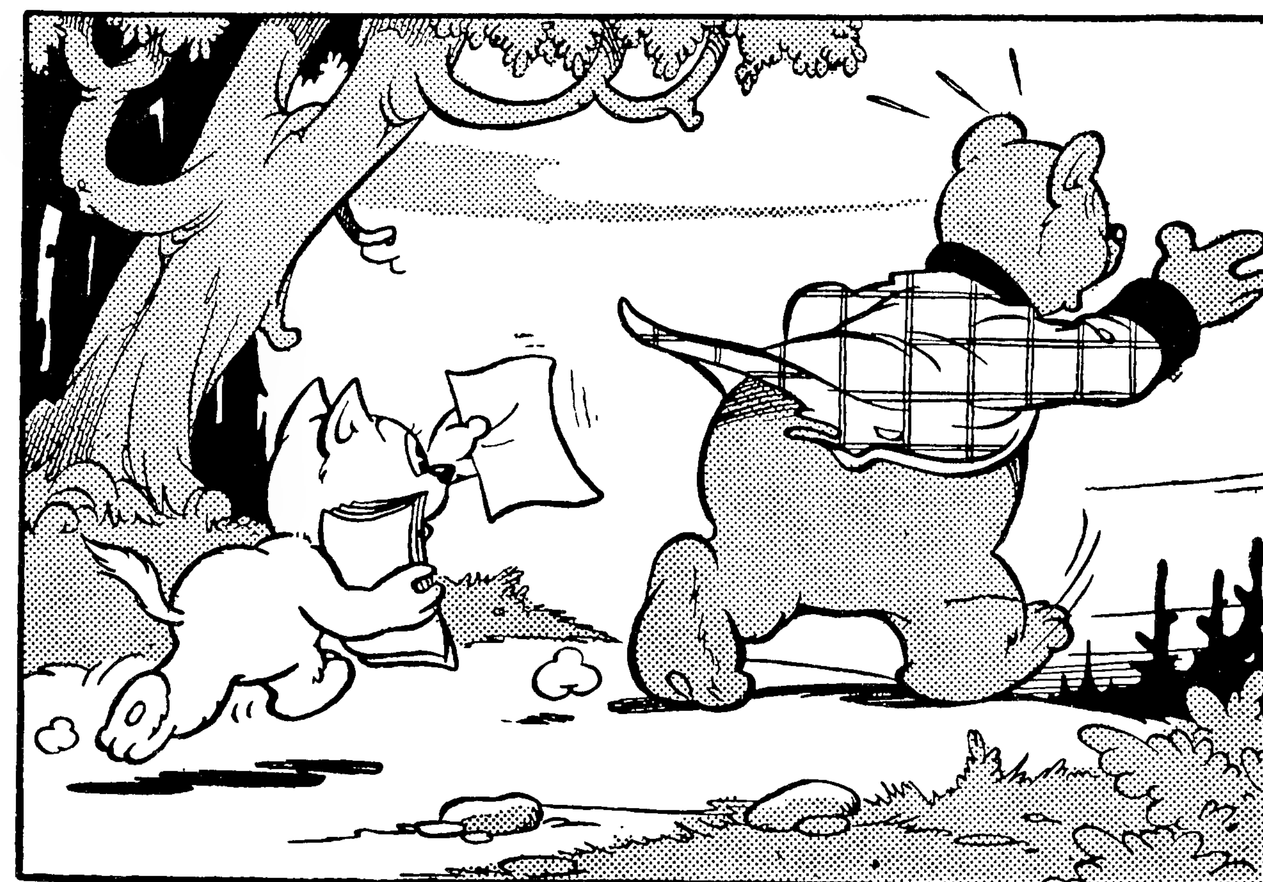

Heer Bommel hapte een poosje naar lucht. Toen haalde hij diep adem, trok zijn wenkbrauwen op en nam de papieren aan.
'Bedank je meester, de hoogwelededel verheven markies!' sprak hij uit de hoogte. 'Ik zie, dat je door hem als bediende bent aangenomen. Dat is prettig voor je! Maar bedenk wel, dat je nog geen getuigschrift hebt van je vorige werkgever, heer Olivier B. Bommel van Bommelstein! Het is voor je te hopen, dat je dat getuigschrift nooit nodig hebt, jonge vriend, want ik heb hem horen zeggen, dat hij je niet zo geweldig vond. Hij had iets op je tegen, zei hij. Onthoud dat! Kom mee, Tom Poes!'
'Hoe heb ik dat gezegd?' vroeg heer Bommel, toen ze verder liepen. 'Die stomme knecht! Ha! Hij dacht, dat hij een heer Van Bommelst... eh... een Bommel kon beledigen! Hij dacht, dat...'
'Ja, ja! Zo zijn die lui tegenwoordig!' zei Tom Poes. 'Maar wat zijn dat voor papieren, heer Ollie? Ik ben benieuwd wat die markies aan u te geven heeft. Hij had alles gekocht, dacht ik!'
'Hm, eens kijken!' zei heer Ollie. 'Hier is een briefje van de markies zelf. Eens even lezen eh... amice, staat er boven... eh... en verder: Hierbij doe ik u enige papieren toekomen, die ik in uw voormalige werkvertrek vond. Alhoewel de gehele inboedel mijn eigendom is, vond ik het gepast u deze stukken terug te doen bezorgen. Ge hebt ze duur betaald. Uw toegenegen Cantecler de Barneveld.'
'Heel aardig van hem!' zei Tom Poes. 'Maar wat zijn het voor papieren?'
'Het zijn aandelen!' mompelde heer Ollie verslagen. 'Aandelen in de goudmijn Ducato!'

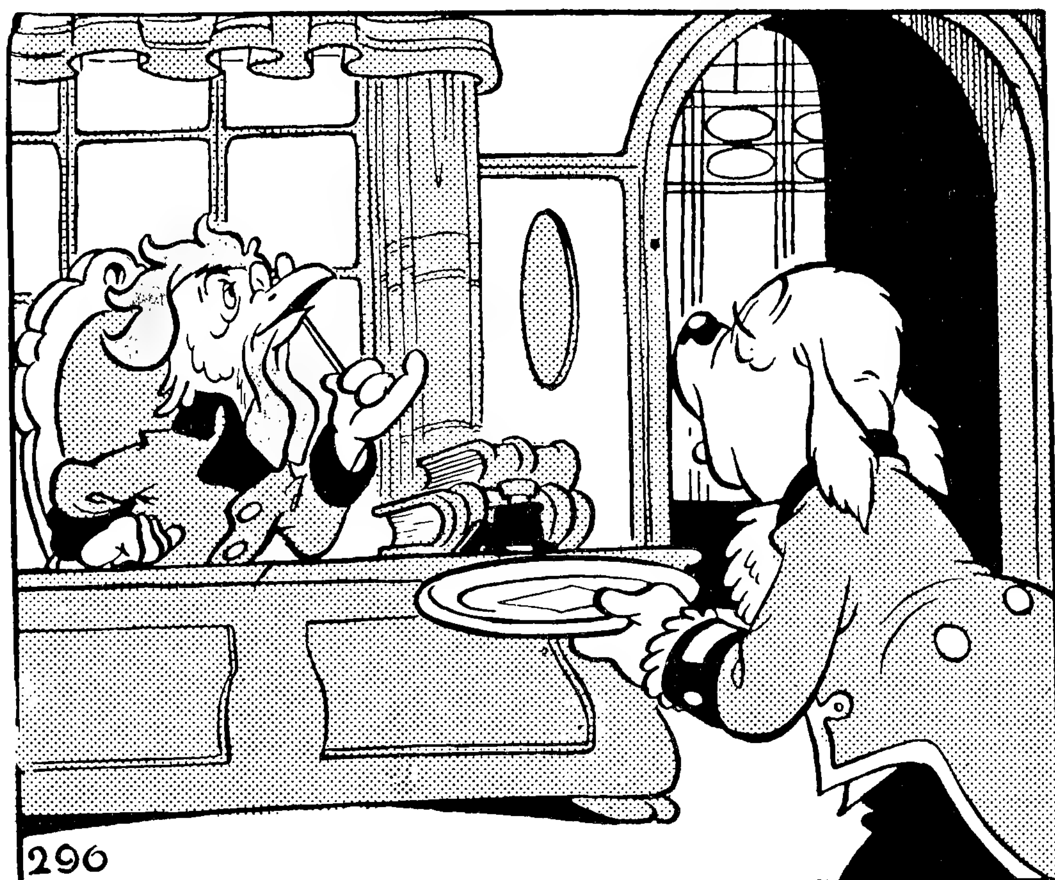

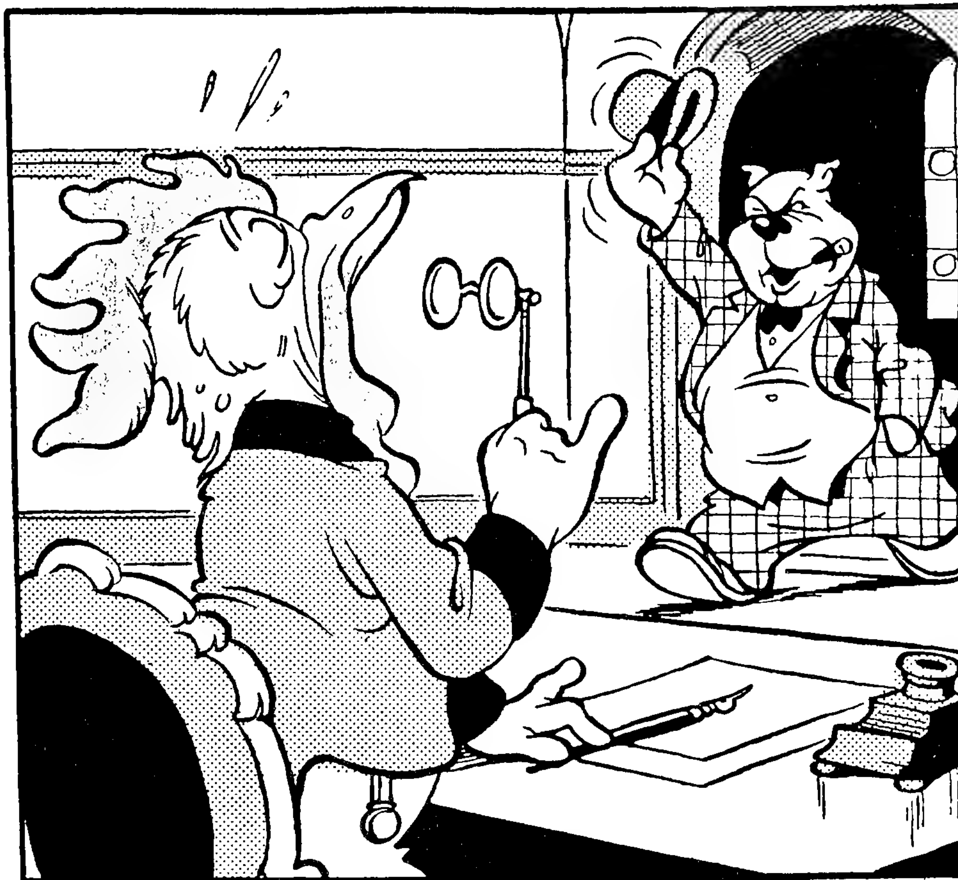
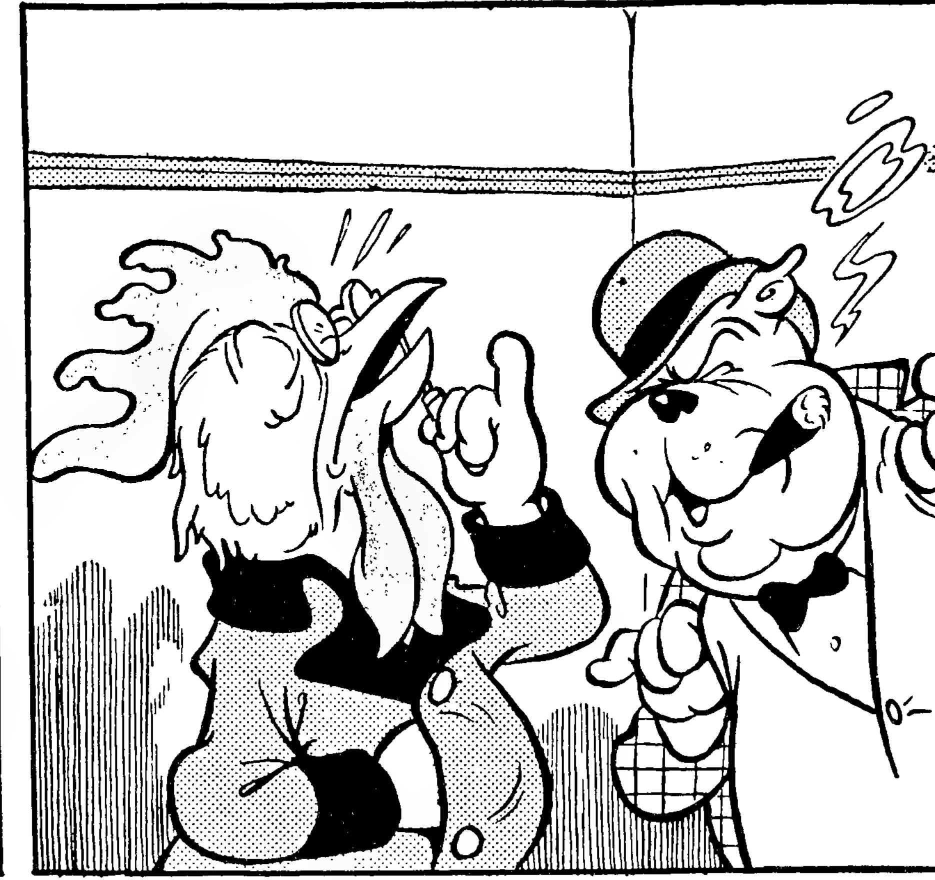

'Aandelen in de goudmijn Ducato?' vroeg Tom Poes. 'Dat is toch die mijn die u gekocht hebt en die toen niet bleek te bestaan? Die mijn waaraan u al uw geld hebt gegeven?'
'Ja ja!' zei heer Bommel boos. 'Spot jij maar! Lach jij maar!' Hij ging moedeloos onder een boom zitten en bekeek de papieren.
'Aandelen!' mompelde hij, 'aandelen! hm! Ik wist niet eens, wat dat voor dingen waren. Een heer heeft geen verstand van dit soort vodden. Ze zijn fraai bedrukt, maar meer kan ik er niet van zeggen..Ik wilde, dat ik de persoon die deze papiertjes aan mij heeft verkocht, tussen mijn vingers had, jonge vriend! En die markies denkt zeker dat hij leuk is, door mij dit scheurpapier terug te geven! Hij vindt het zeker een aardige herinnering voor mij! Hij denkt zeker, dat ik ze in een lijstje ga zetten. Ach! wanneer men arm is, lacht iedereen! Iedereen! Wat een wereld!'
Heer Bommel slaakte een lange droevige zucht, wierp toen de aandelen vèr weg in het struikgewas en viel onmiddellijk daarop in slaap. Hij was moe van al de gebeurtenissen, denk ik. Maar Tom Poes, die klaar wakker was, raapte alle papieren weer op.
'Het is jammer als ze wegraken!' dacht hij zuinig. 'Ze zijn ten slotte erg duur geweest! Het hele vermogen der Bommels zit er in! En, ik ga ze eens doorlezen, dat doodt de tijd een beetje...!'

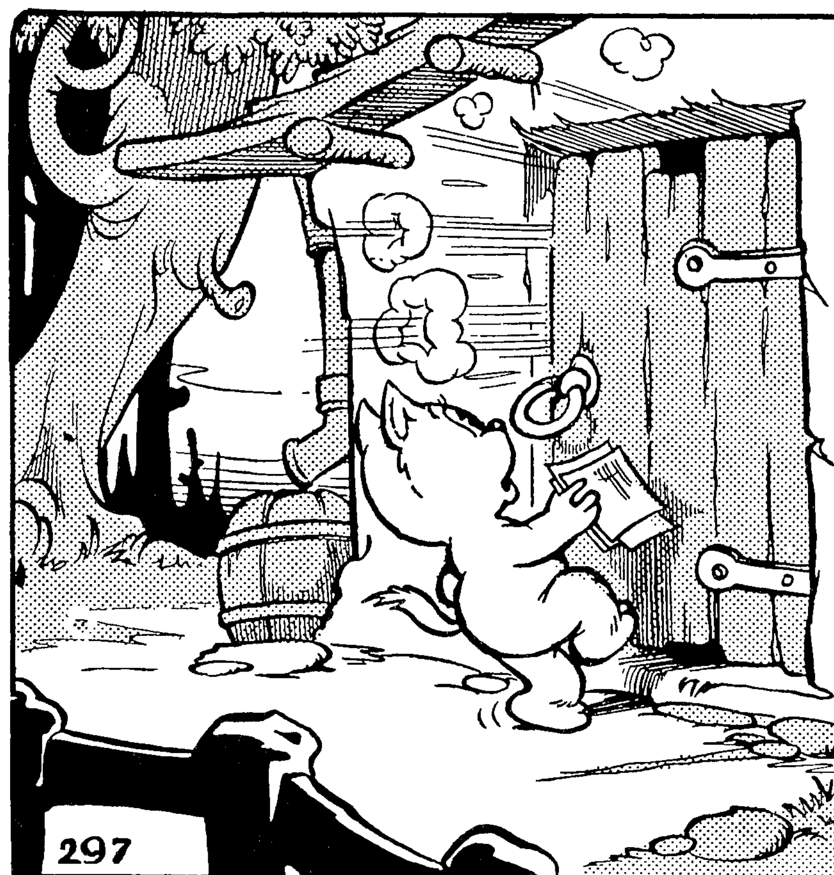

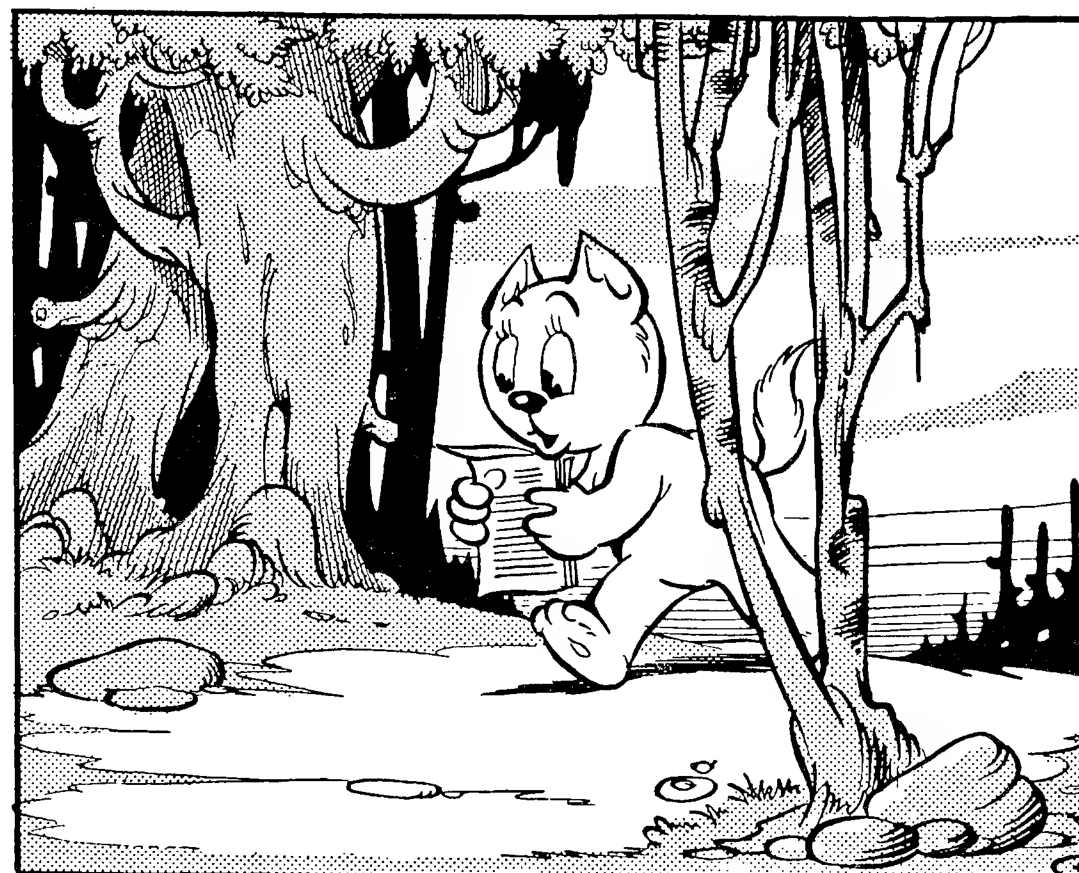
Heer Bommel werd wreed uit zijn slaap gerukt, doordat Tom Poes hem aan zijn jas trok.
'Luister eens, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik zal u voorlezen, wat er op deze aandelen gedrukt staat. Op de achterkant staat: Dát aandeel geeft recht op een participatie in de N.V. Goudmijn Ducato ter waarde van één duizend florijnen...'
'Schei uit!' zei heer Bommel. 'Je vermoeit me. Ik wil deze grove taal niet horen...'
'Verder!' zei Tom Poes. 'De Goudmijn Ducato is gelegen op het eiland Cola in de Rio de la Coca. Het aandeel geeft eveneens recht op een gedeelte van het eiland, overmits van het standpunt is uitgegaan, dat, doordien de participatie voornoemd gecombineerd zijnde met de legale rechten...'
'Stop!' riep heer Ollie opspringend. 'Denk je, dat je leuk bent? Wat wil je? Je stoort mijn slaap, je verkort mijn leven! Jij, met je overmitse partigale standpunt! Loop heen! Ik wil niets meer met je te maken hebben! Ik...'
'Ik wilde alleen maar weten of dat eiland werkelijk bestaat!' zei Tom Poes geduldig. 'Want als dat zo is, bent u er de eigenaar van, heer Ollie!'
Heer Bommel was een ogenblik sprakeloos. Toen begon hij te lopen in de richting van de schaapherdershut.
'Het wordt me te véél!' zei hij. 'Ik weet niet of dat eiland bestaat en ik wil het niet weten. Ik weet niet waar die sleutel voor dient en ik wil het niet weten. Ik weet niet, waarom Super die sleutel wilde hebben en ik wil... eh... slapen!'
'Maar, heer Ollie!' begon Tom Poes.
Heer Ollie luisterde echter niet. Hij holde meer dan hij liep in de richting van zijn verblijf.

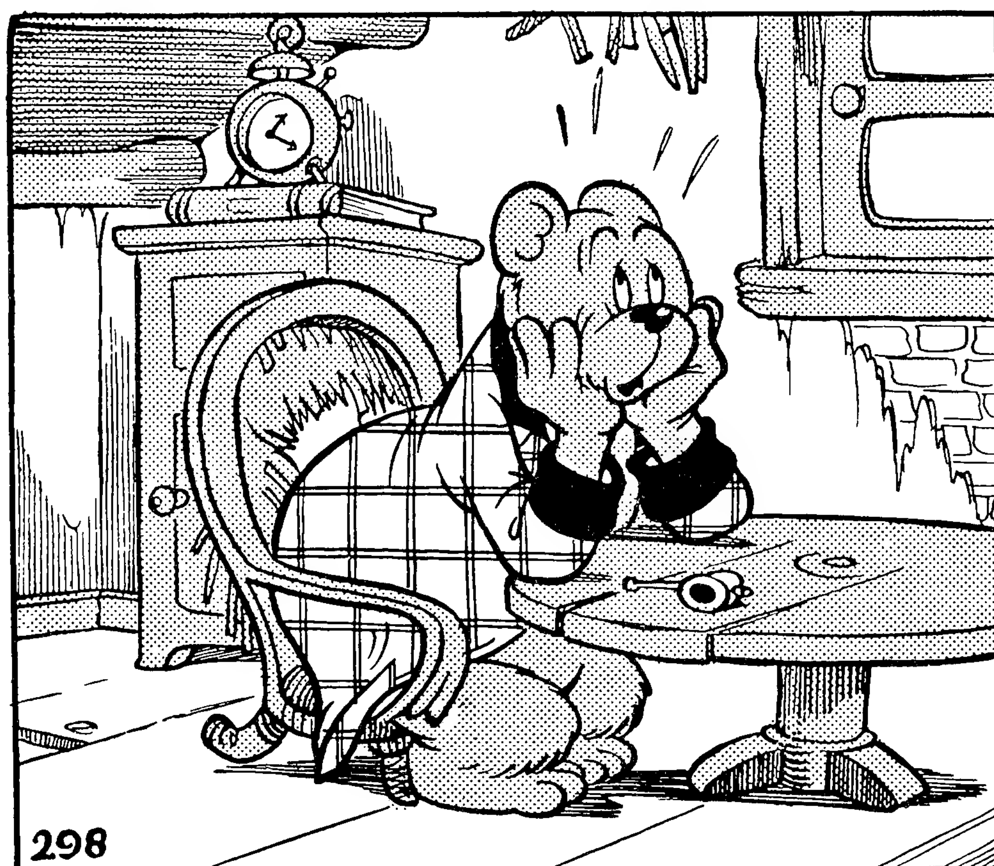

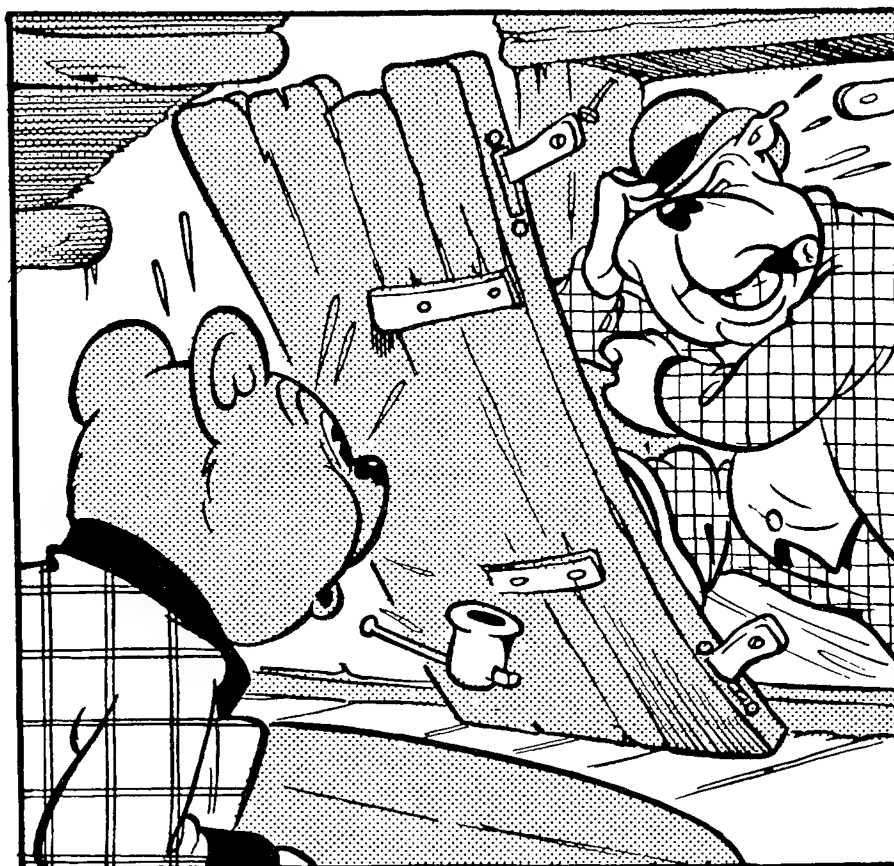
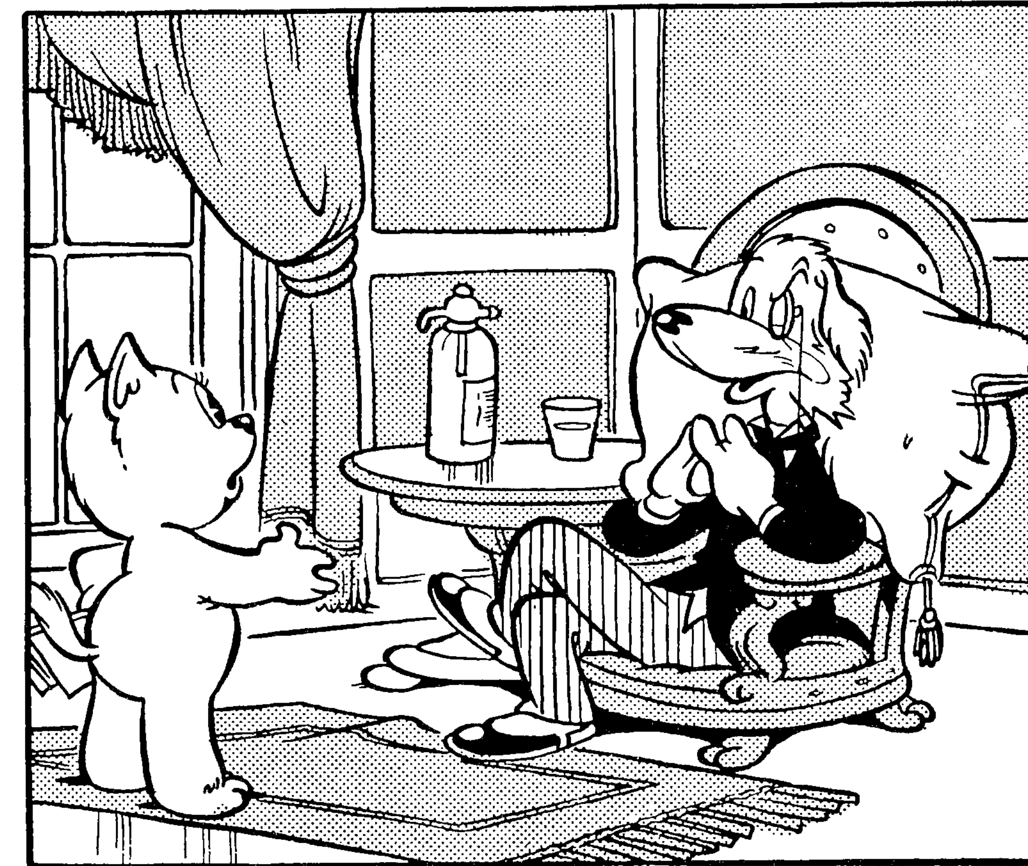
De markies Cantecler de Barneveld was al vroeg opgestaan om verder orde te stellen op de zaken van Slot Bommelstein (dat hij, zoals we helaas hebben kunnen lezen, had gekocht).
'Inderdaad! Een hopeloze knoeiboel!' mompelde de edelman. 'Niet alleen uiterlijk is deze eh... Bommel een... eh... een bourgeois – maar ook innerlijk – hm, laat ik zeggen geestelijk ontbreekt iedere lijn in dit karakter. Zijn boekhouding laat alles te wensen over!'
'Zeker, uwe genade!' zei Joost, de bediende, in de deur-opening.
'Excuseer, hier is de heer Super – ahem – om u te spreken!'
Bul Super marcheerde binnen zonder af te wachten of hij gelegen kwam (zo zijn nu eenmaal de gewoonten van deze misselijke kerel).
'Ik ben zéér gepresseerd!' zei de markies. 'Wat wenst ge? Doch halt! Zet eerst die hoed van uw hoofd!'
'Wat een drukte!' zei Super. 'Ik kom zaken doen! Eerlijke zaken! Jij eh... u hebt dit hele slot gekocht, niet? Met alles wat er in is, hè? Wel, ik wil graag voor een zacht prijsje alle waardeloze aandelen kopen, die die sukkel in zijn bezit had. Aandelen in een niet-bestaande goudmijn zijn dat! Hahahaha! De Goudmijn 'Ducato'! Daar heeft hij zijn gehele vermogen aan uitgegeven! Hahahaha!'
'Inderdaad?' zei de markies. 'Wel, wel! Hm! Ik heb hem die aandelen teruggegeven. Als geschenk! Noblesse oblige! Zet uw hoed af man, wanneer ge tegen mij spreekt! Uw manieren zijn inferieur!'

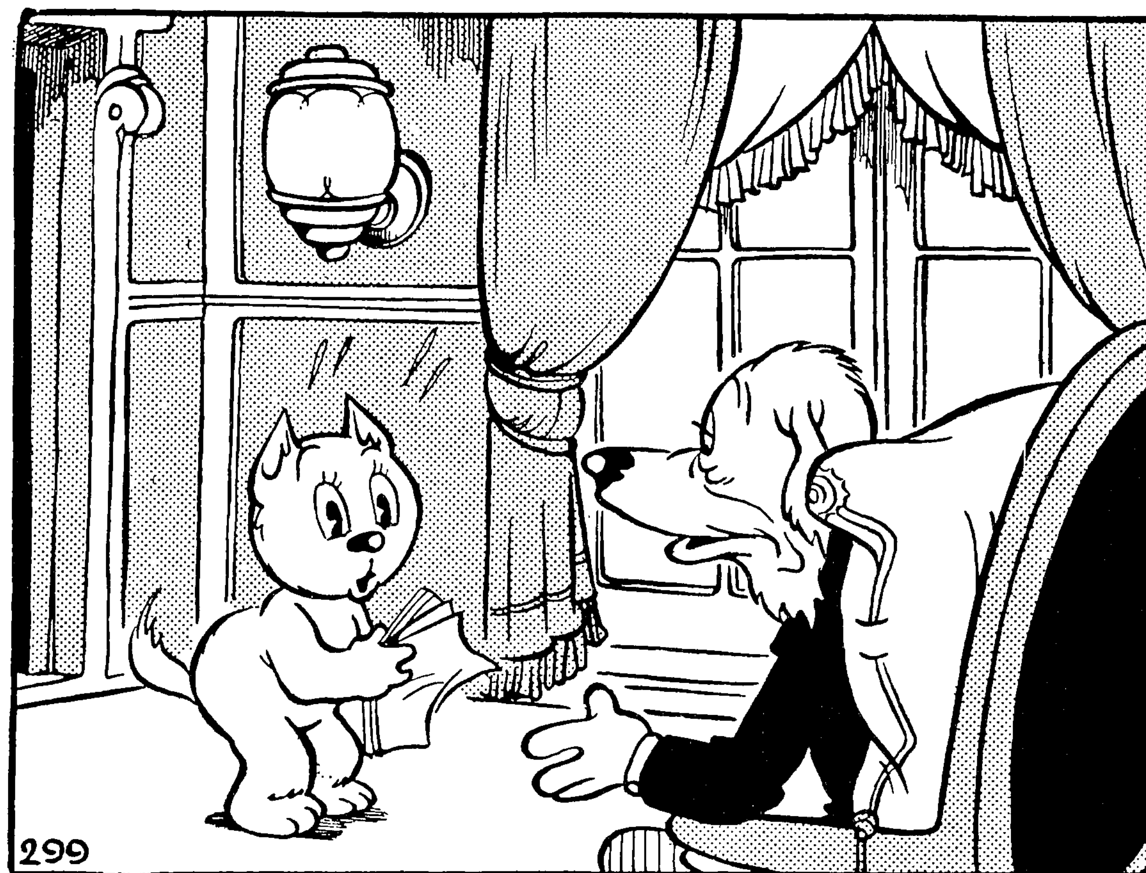

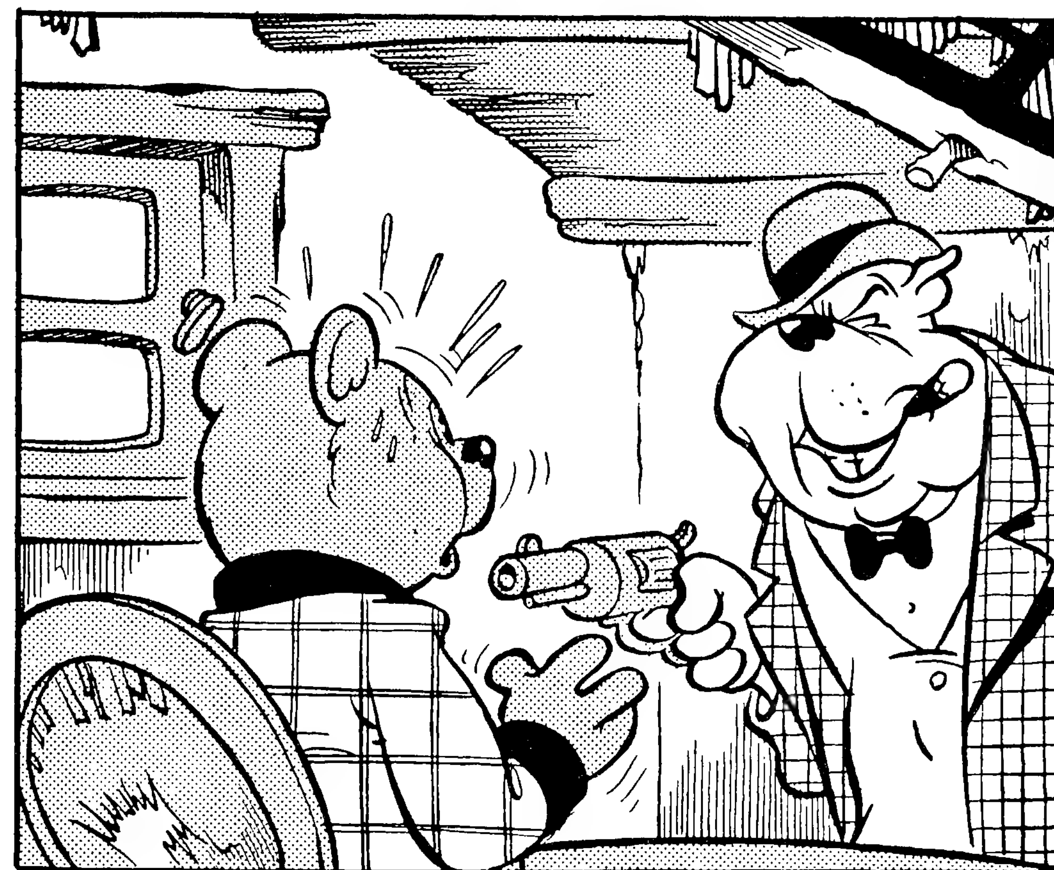

Tom Poes had intussen steeds met de aandelen in zijn hand achter heer Bommel aangehold. Maar heer Ollie was erg uit zijn humeur na alles wat hij in de afgelopen dagen had doorgemaakt en hij wilde niets meer over aandelen horen. Zonder om te kijken of te antwoorden stampte hij de bouwvallige hut binnen en smeet de deur achter zich dicht, precies voor de neus van Tom Poes.
'Zo!' zei Tom Poes, een beetje sip. 'Aardig is dat! Daar sta ik nu – het zijn niet eens mijn eigen aandelen! Maar toch laat ik het er niet bij zitten. Ik wil weten, hoe die geschiedenis met die niet-bestaande goudmijn is afgelopen! Zoiets mag toch niet zo maar? Daar kan de politie toch iets aan doen? De man, die die goudmijn verkocht heeft, is toch strafbaar?'
Hij keerde zich dus om en sloeg de richting in naar de stad Rommeldam. De aandelen klemde hij in zijn hand, want hij had zo het idee, dat die hem nog te pas zouden komen. Tom Poes nam de kortste weg, dat is de weg, die niet langs Bommelstein leidde. Zo kwam het, dat hij Bul Super misliep.
En dat was maar gelukkig, want Super was op weg naar de hut om zich van de aandelen meester te maken.
Vreemd! Wat wil deze schurk toch met die dingen doen? Wat ziet hij toch in die niet bestaande goudmijn? En wat heeft de geheimzinnige sleutel er mede te maken? Een verwarde boel, een vreemde geschiedenis, als je het mij vraagt. Maar we zullen zien.

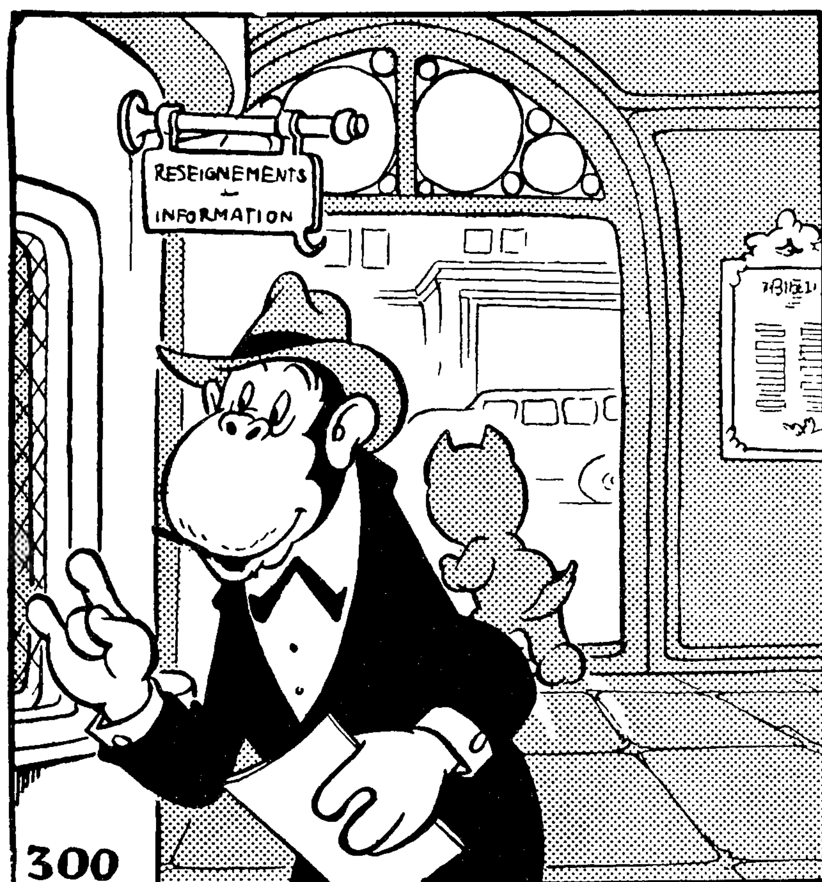

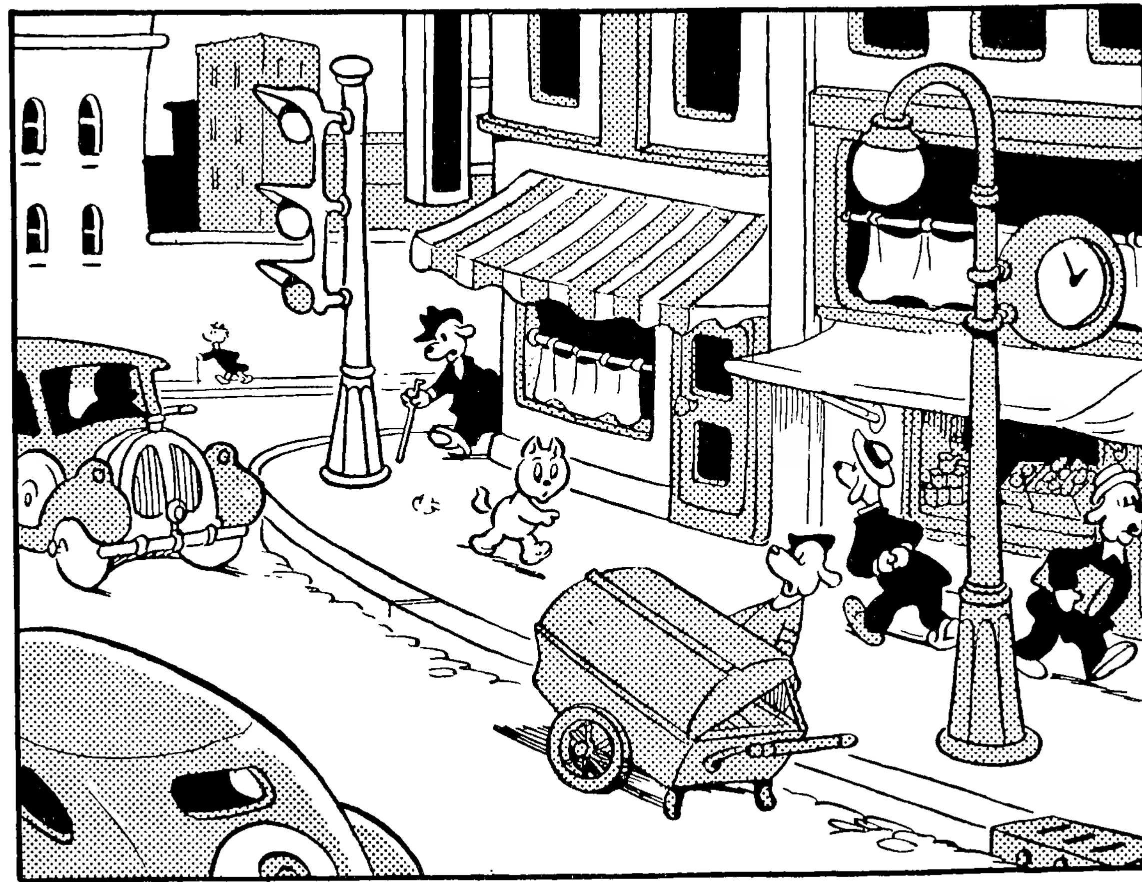
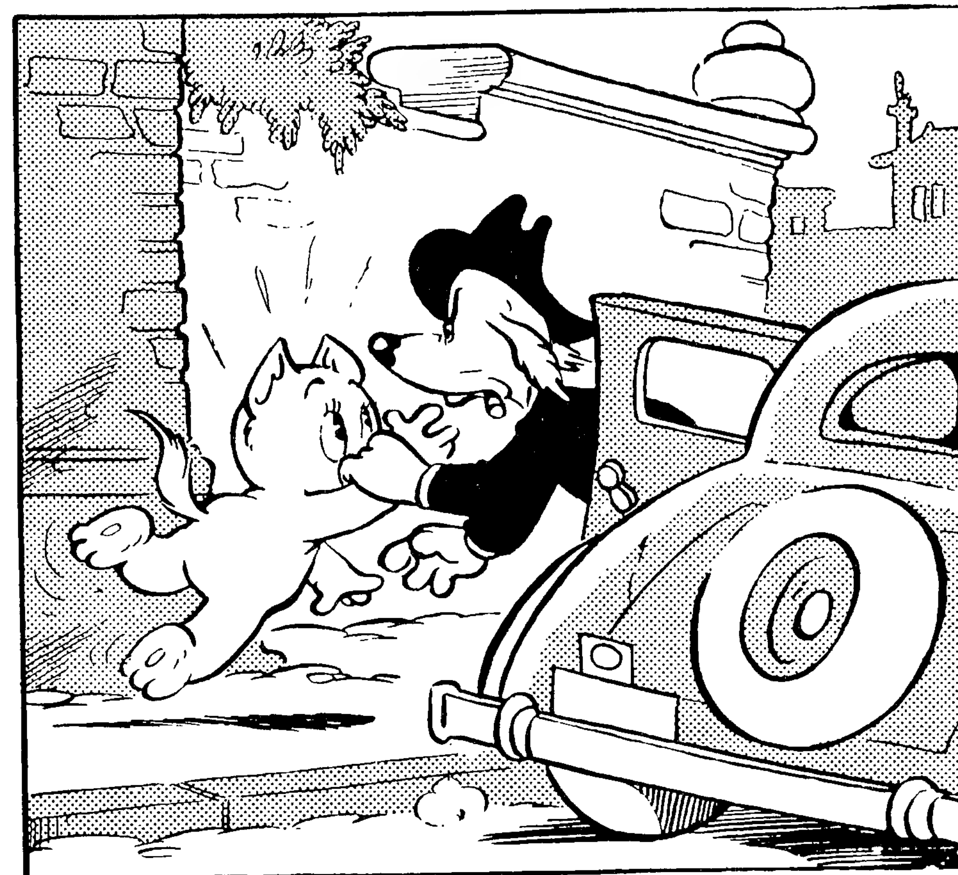
Heer Bommel zat in de oude rieten stoel eenzaam in de vervallen hut en praatte zachtjes tegen zichzelf, zoals arme, verlaten lieden dat soms doen.
'Buiten schijnt de zon!' sprak heer Ollie. 'Op Bommelstein bloeien de crocussen en de tulpen. Het is lente. De vogels zingen. Droevig is dat. Voor mij is het geen voorjaar meer. Nooit meer. Alleen maar herfst. Altijd herfst. Een heer in de herfst. Arm – alleen. Geen geld en geen vrienden. Een eenzaam heer... in de herfst van het leven.'
De rest van zijn gesprek ging verloren in een vaag gemompel, doch ook dat hield plotseling op toen er iemand, met een eenvoudig gebaar, de deur intrapte en naar binnen stapte.
Heer Bommel slaakte een gesmoorde kreet en sprong op.
'S-Super!' riep hij. 'Alweer Super! W-Wat wil je nu nog v-van me?'
'Je aandelen!' snauwde Super. 'Geen grapjes. Ik heb geen tijd om lang te praten! Waar zijn de aandelen?'
Intussen zat Tom Poes in het grote kantoor van de bankiers Fortuyn, Fortuyn en Fortuyn en sprak met de middelste heer Fortuyn. 'Ik wilde u vragen door wie die aandelen verkocht zijn!' zei Tom Poes. 'Wie was de schurk, die die goudmijn verzonnen heeft? Die kerel is toch strafbaar? Zoiets mag toch niet?'
'Inderdaad!' sprak de heer Fortuyn. 'Deze vraag kan ik kort beantwoorden. Uw bedenking is gegrond. Wanneer u dus zegt: 'Zo iets mag toch niet?', kan ik eenvoudig en beknopt zeggen: 'Neen!'

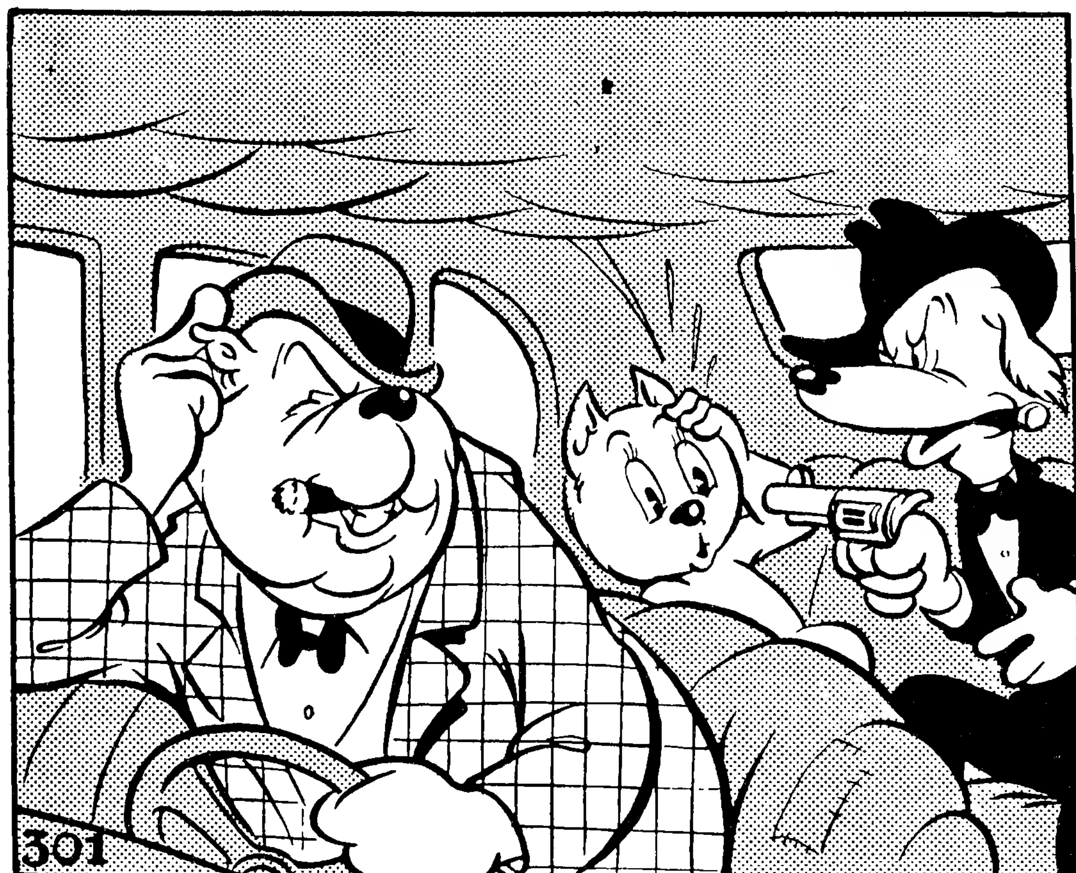

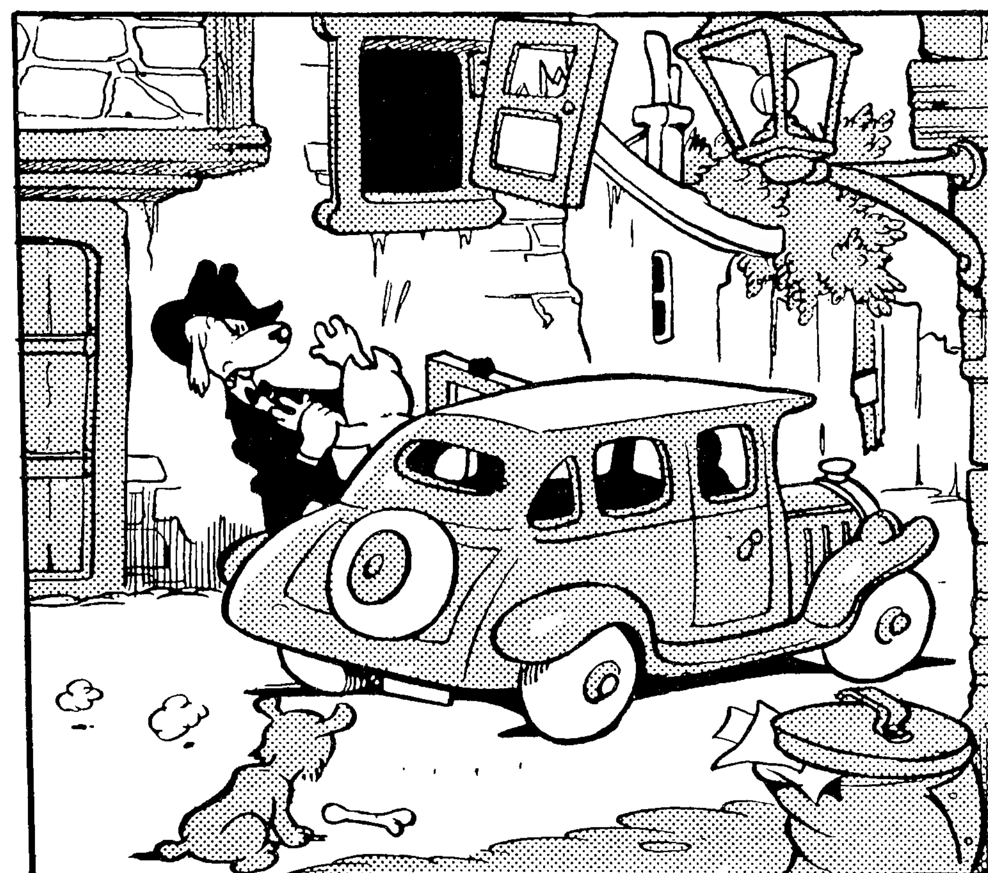
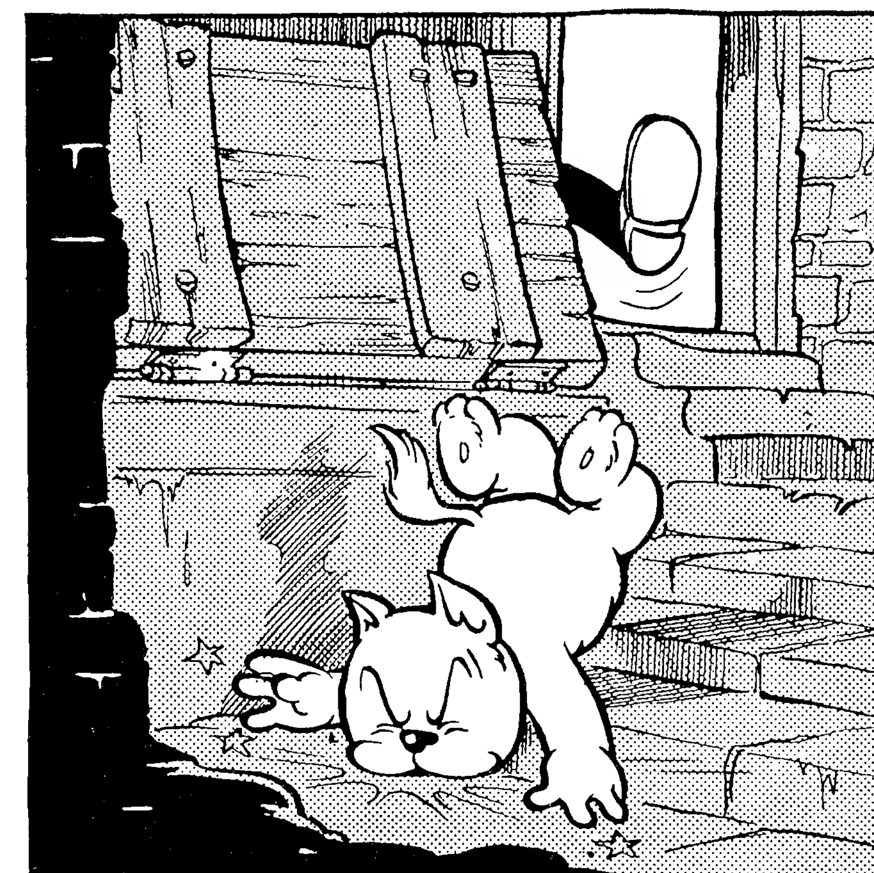
'Goed zo!' zei Tom Poes. 'En nu de tweede vraag: 'Van wie hebt u die aandelen voor heer Bommel gekocht?'
'Kijk eens hier,' zei de heer Fortuyn. 'Deze vraag is moeilijker, overmits het hier de handeling van een confrater betreft, die ten gevolge van een misleidende geste ener fictieve vennootschap heeft gefraudeerd en bij aldien…'
'Zo komen we er niet!' zei Tom Poes. 'U moet in het oog houden, dat dit verhaal saai begint te worden, omdat het gezeur met die aandelen te lang duurt. We moeten opschieten! Een beetje beweging moet er komen! Praat dus gewoon en zeg me, wie die oplichter was!'
'U vraagt veel van me,' zei de heer Fortuyn klaaglijk. 'Iemand van mijn importantie kan niet zo maar ingeschakeld worden in een oppervlakkige gooi- en smijtgeschiedenis! U moet inzien…'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Wie was het? Schiet op, heer Fortuyn, anders ga ik naar de politie!'
De heer Fortuyn slikte moeilijk. 'Het was de N.V. Ducato,' mompelde hij toen. 'De president-directeur daarvan was een zekere Bul Super…'
Intussen had Bul Super een revolver getrokken en zwaaide die voor de neus van heer Bommel heen en weer.
'Vooruit, dikke!' riep hij. 'We moeten opschieten. Dit gezeur begint langdradig te worden! Waar zijn de aandelen? Actie! Geef op!'
'Ik… ikkik h-heb geen aandelen!' riep heer Bommel.
'Tom Poes heeft ze… D-doe-d-die-d-dat w-apen w-eg!'
Super keek hem scherp aan, stak toen zijn revolver weg en stormde de hut uit.
'Tom Poes!' gromde hij. 'Ik zàl hem! Actie moet er komen!'

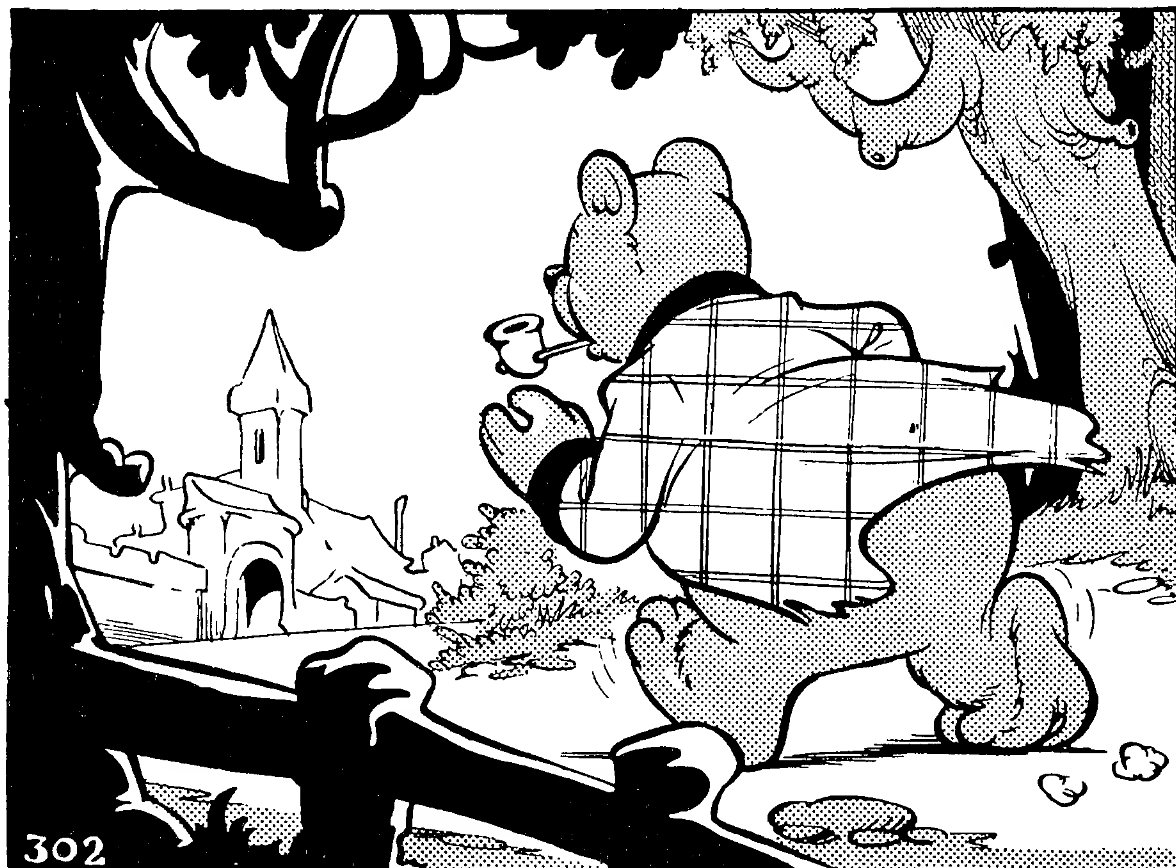
Tom Poes verliet het bankgebouw. Hij haastte zich, want er moest nu veel gedaan worden.
'Bul Super!' mompelde hij. 'Ik had het kunnen weten! Die heeft dus het hele vermogen van heer Ollie gestolen! Ik begrijp niet, dat de politie daar niets aan doet! Maar dat is nu afgelopen! Ik ga er werk van maken! Als het een beetje wil, kan hij vandaag nog ingerekend worden! En misschien is het geld ook nog wel te vinden!'
Tom Poes had het zó druk met z'n gedachten, dat hij niet merkte, dat er een grote, ouderwetse auto langzaam achter hem aanreed, zonder zich aan de verkeersregels te storen. Hij had pas in de gaten, dat er iets niet in de haak was, toen de auto bij een stille straathoek piepend stopte – vlak naast hem. Het portier zwaaide open en een schrale, zwarte gedaante sprong er uit en greep hem bij een arm.
'Hé! Wat moet dat?' riep Tom Poes. 'Laat me met rust!'
Toen ontdekte hij plotseling, dat zijn aanvaller Hiep Hieper was.
'Geen drukte!' riep Hieper, zenuwachtig om zich heen kijkend.
'Ik moet je ontvoeren! Kom mee in de auto!'
'Help!' riep Tom Poes, die zich zo goed hij kon verweerde. Maar het hielp hem niet. Met een ruk trok Hieper hem in de oude wagen – het portier knalde dicht en de auto schoot weg in een wolk benzinedamp. De voorbijgangers, die op het hulpgeroep toesnelden, hadden het nakijken.

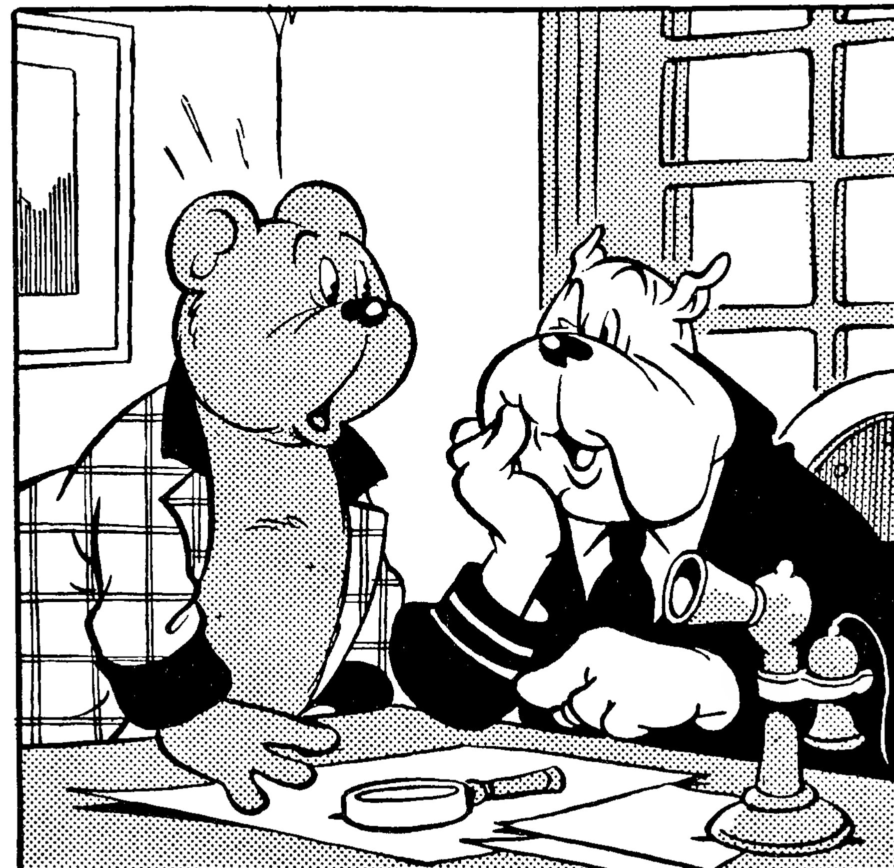
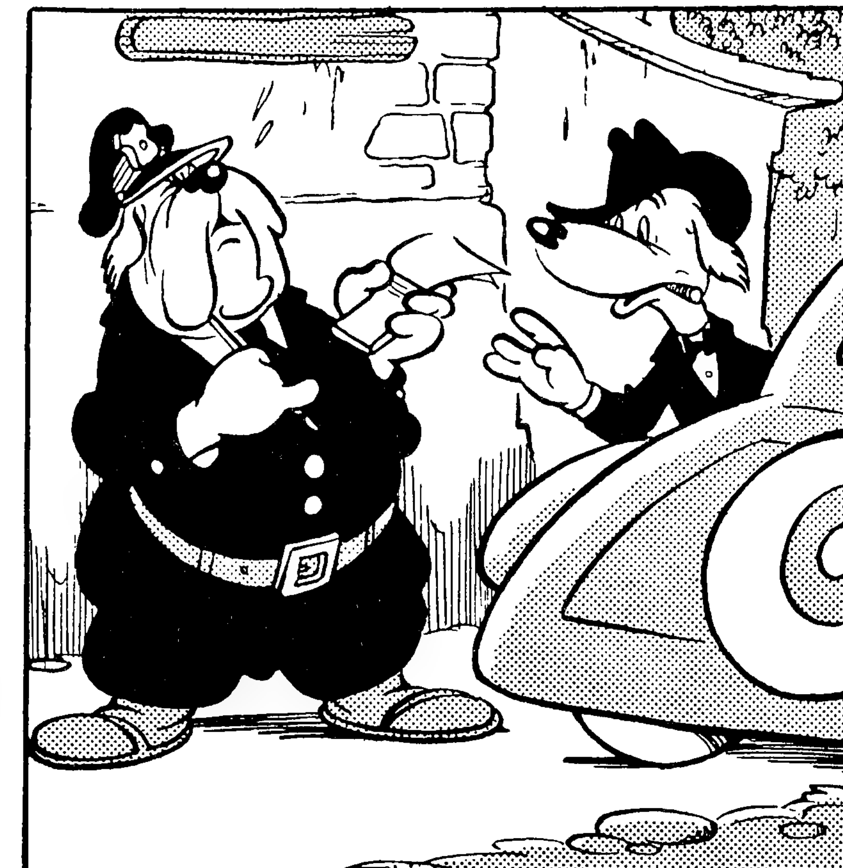

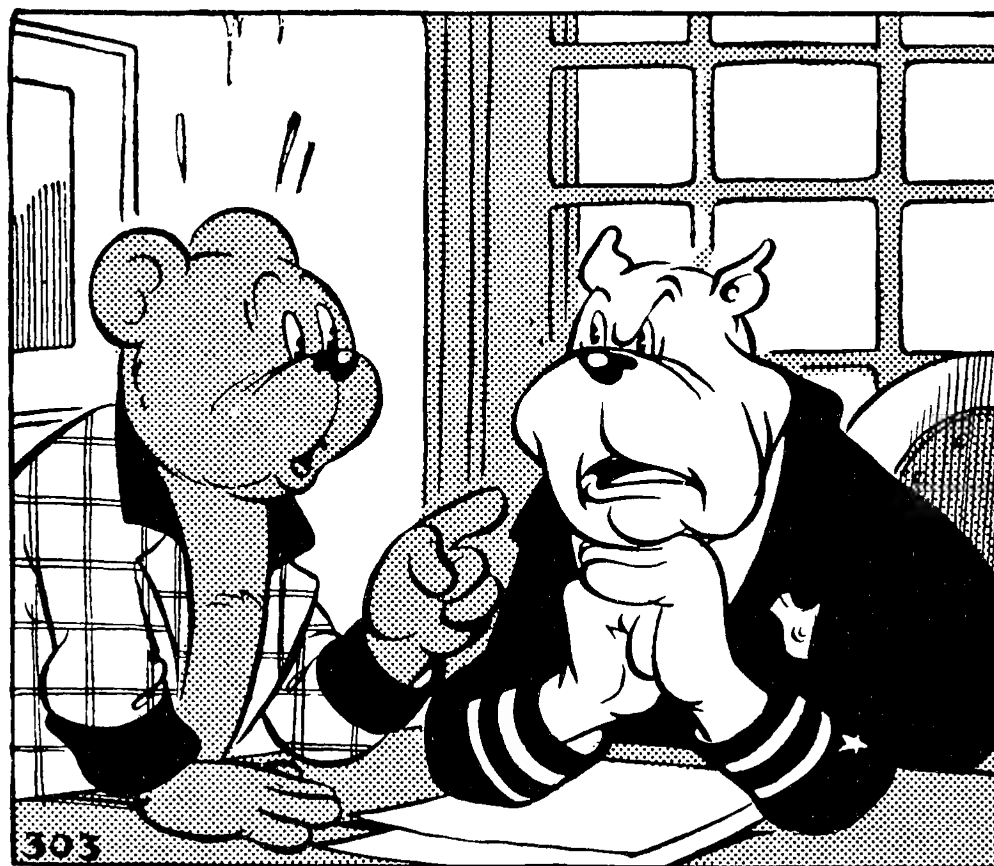
'Neem hem de aandelen af, Hieper!' riep Bul Super, die achter het stuur zat. 'En zeg hem, dat hij stil moet zijn – hij leidt me af en dat is gevaarlijk bij snelverkeer!'
'Schurken!' riep Tom Poes. 'Dit gaat te ver! Dit keer zullen jullie er niet goed afkomen. Jullie zijn de gemeenste schavuiten, die er bestaan! Denk maar niet, dat ik dit zo gemakkelijk zal vergeten! Dit wordt het laatste verhaal waar jullie een rol in spelen!'
'Of jij zelf!' grinnikte Super. 'We zullen je de kans niet geven om het verder te vertellen, knaapje! Zaken zijn zaken en dit keer zijn die zaken zó belangrijk, dat we wel een beetje gevaar kunnen lopen, wat jij, Hieper?'
'Ja... tja!' zei Hieper zenuwachtig. 'Zoals je zegt. Een beetje gevaar mogen we wel lopen!'

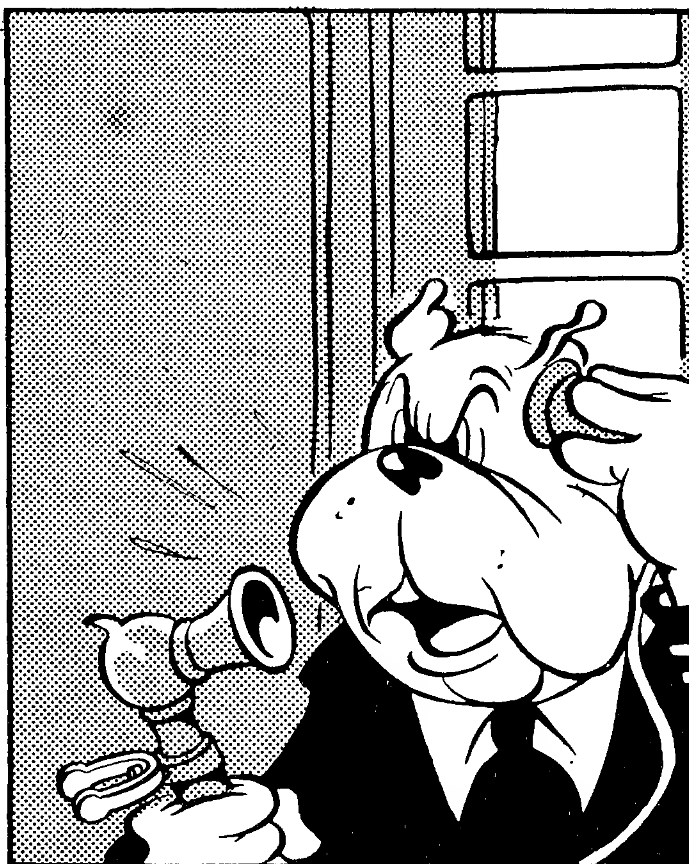
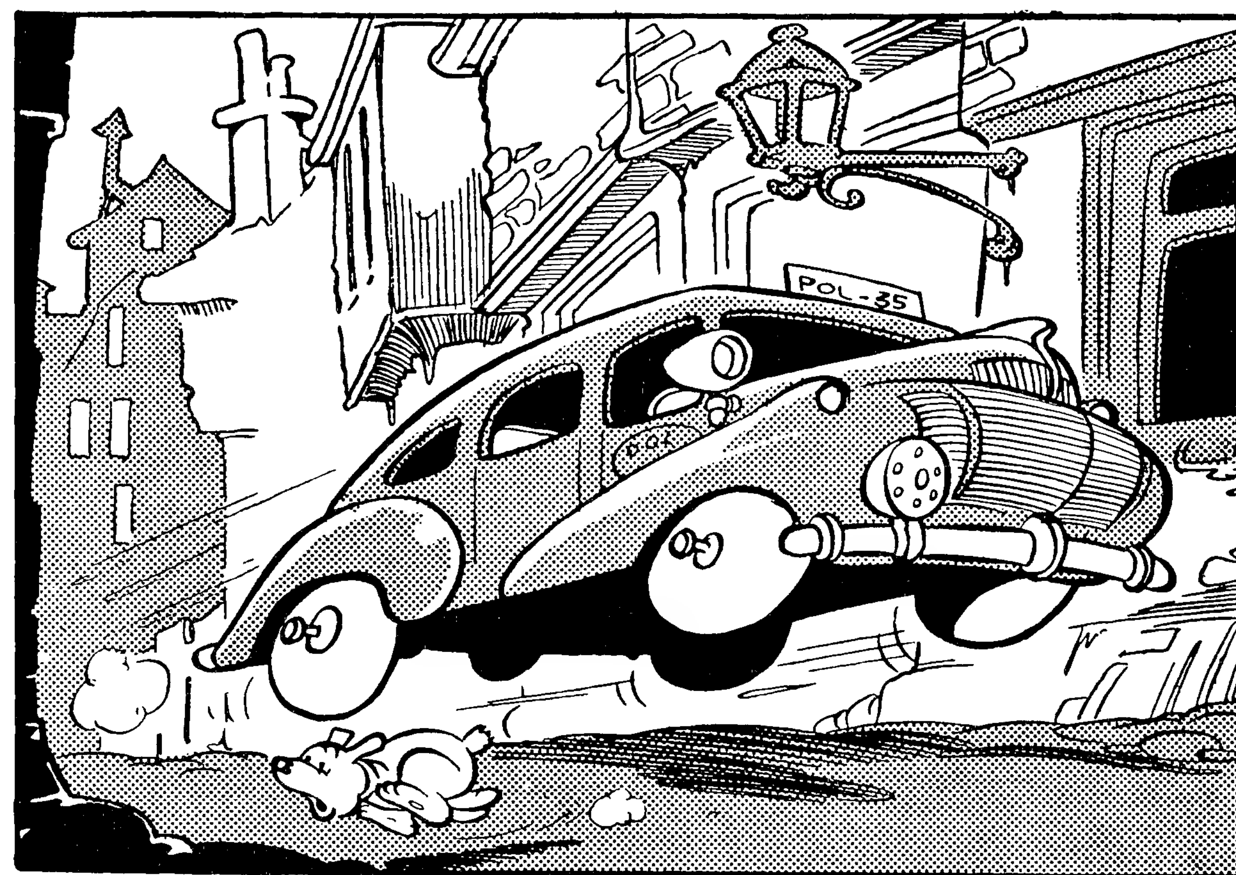
De auto stoof intussen met een gevaarlijke snelheid door de stad, draaide steeds smallere straatjes in en stopte ten slotte in een klein, verlaten steegje voor een bouwvallig huis. Hieper trok Tom Poes er uit en Super duwde en zo werd hij het gebouw ingeloodst. En hoewel Tom Poes zich verweerde en vocht zo goed als hij kon, had hij toch geen kans tegen die twee. Dat valt te begrijpen, nietwaar? We kunnen het hem niet kwalijk nemen.
Het droevige einde is gauw verteld. Tom Poes werd ruw in een vochtige kelder gesmeten, de deur dreunde achter hem dicht en werd, begeleid door het lugubere gelach van de twee boeven, gegrendeld aan de buitenkant.
Laten we nu eens gaan zien, wat heer Bommel in de tussentijd gedaan had. (Want de hulp zal nu van hèm moeten komen.)

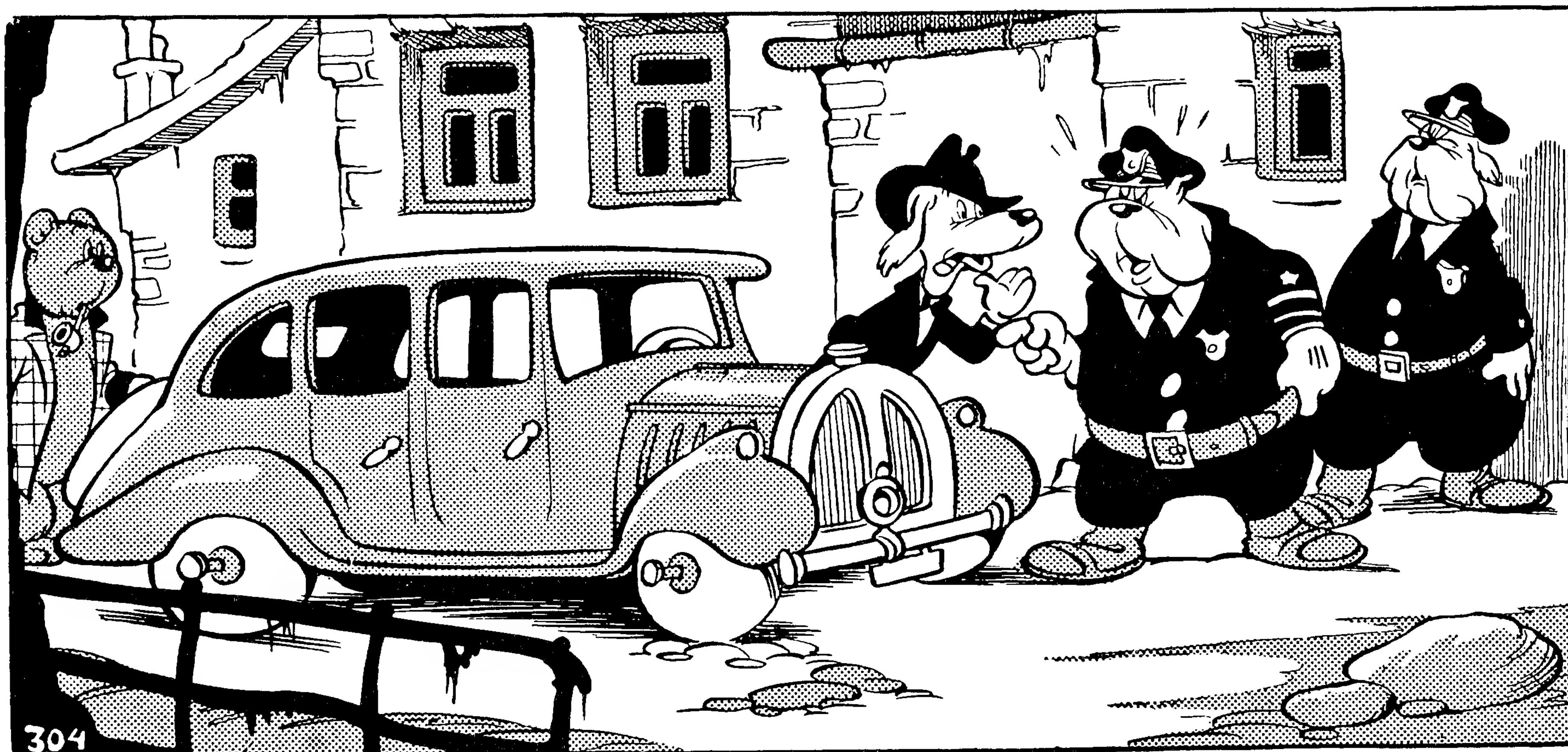

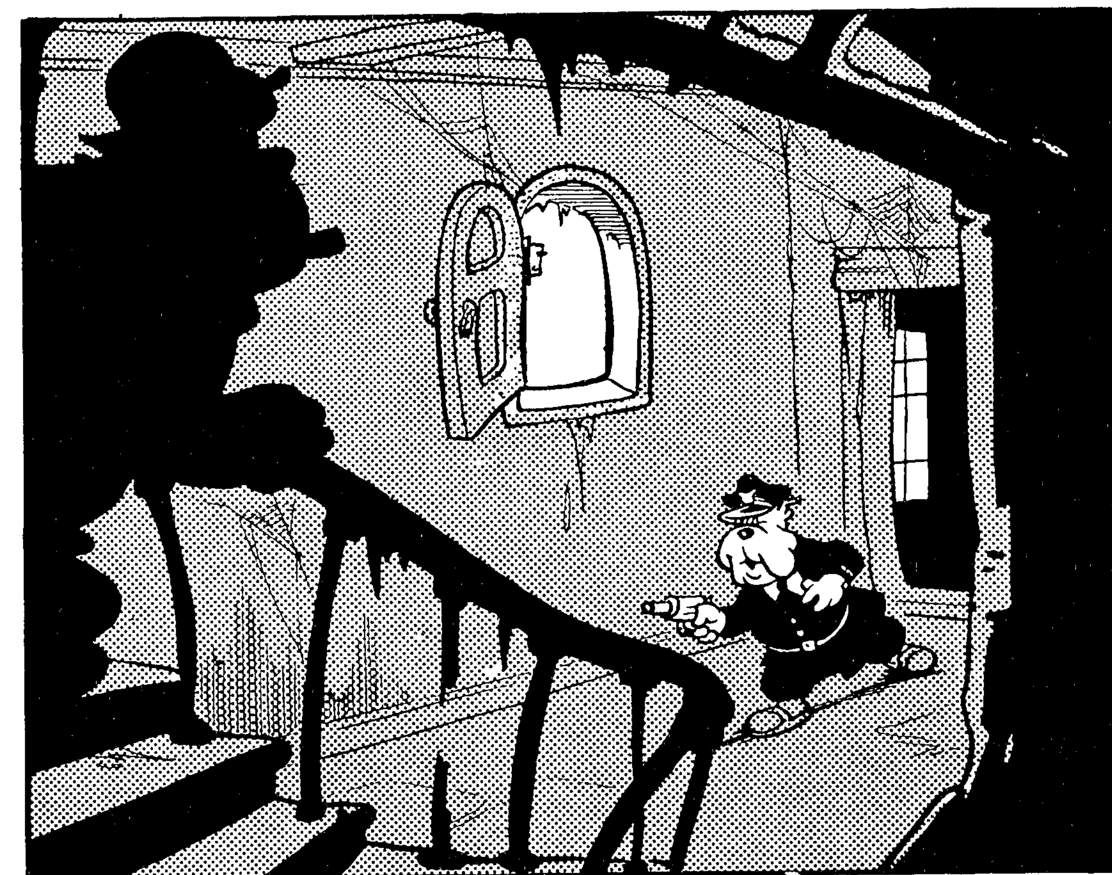
Komaan, nu moeten we toch weer eens kijken, hoe het verder met heer Bommel gegaan is. Het is al twee dagen geleden, dat we hem voor het laatst zagen en het gevaar begint te bestaan, dat we hem uit het oog verliezen (hoewel dat niet gemakkelijk gebeuren zal).
Heer Bommel dan, had besloten, dat er iets gedaan moest worden. Hij stapte zijn hut uit en begaf zich op weg naar Rommeldam.
'Dat dóet maar!' sprak hij tot zichzelf. 'Dat loopt mijn huis maar binnen. Dat dreigt maar met revolvers! Bediendes fluiten naar mij. Markiezen gooien mij waardeloze aandelen achterna! Men steelt mijn sleutel, men bindt mij vast! Ik heb er genoeg van! Ha! Men zal de toorn eens Bommel's leren kennen!'
Met deze en dergelijke gesprekken bereikte hij het politiebureau en drong de kamer van de commissaris binnen.
'Ik wens een aanklacht in... eh... uit... eh... aan te brengen, heer Bas!' zei hij. 'Ik heb er genoeg van! Dat loopt mijn huis maar binnen! Dat dreigt maar met revolvers! Men steelt mijn sleutel! Men bindt mij vast! Ha! Men zal de toorn eens...'
'Hm! Zo!' onderbrak de commissaris. 'En wie heeft dat gedaan! Wie klaagt u aan? Wie wenst u te vervolgen?'
'Een zekere Super!' zei heer Bommel streng. 'Super en zijn vriend Hieper!'
Op dat zelfde moment schreed een agent in een armelijk buurtje aan de andere kant van de stad naar een auto en trok een opschrijfboekje uit zijn jaszak. 'U staat hier fout!' sprak hij tot de inzittende. 'U mag hier niet parkeren! Verboden! Uw naam?'
'Hieper!' zei de eigenaar geschrokken. 'Hiep Hieper!'

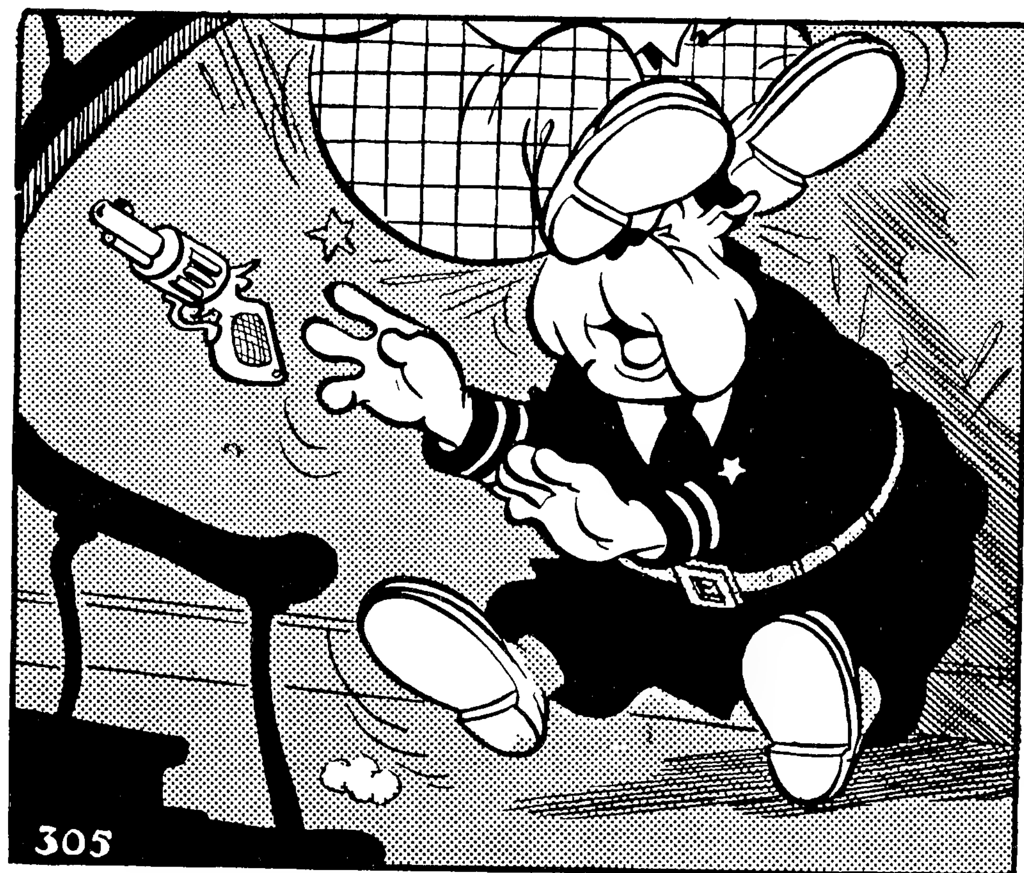

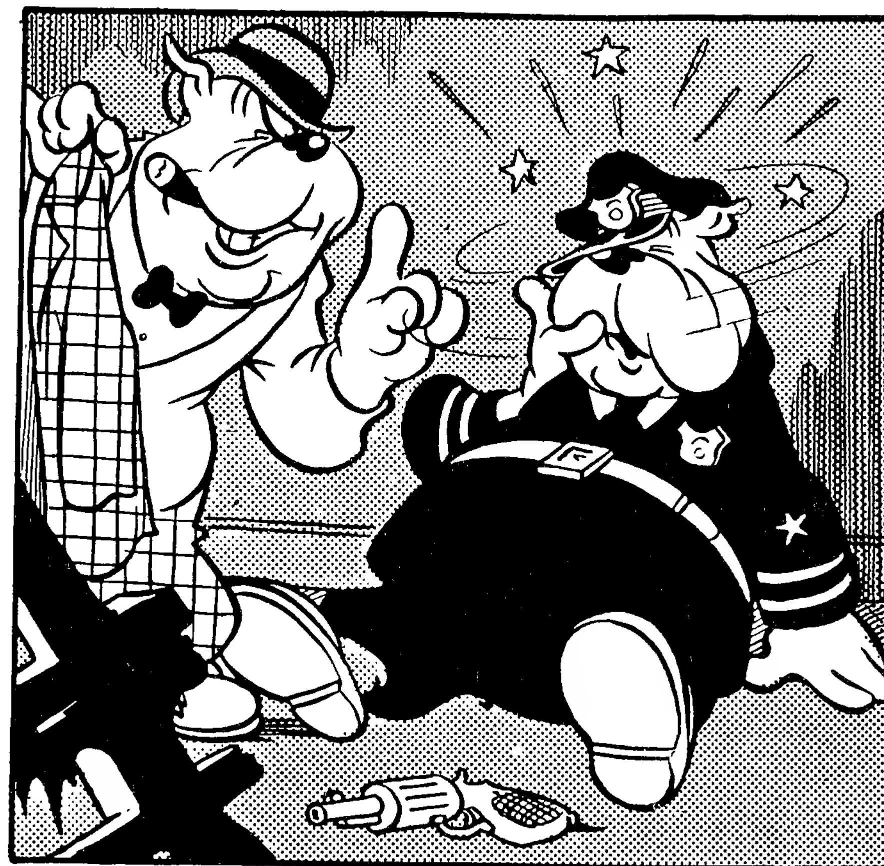
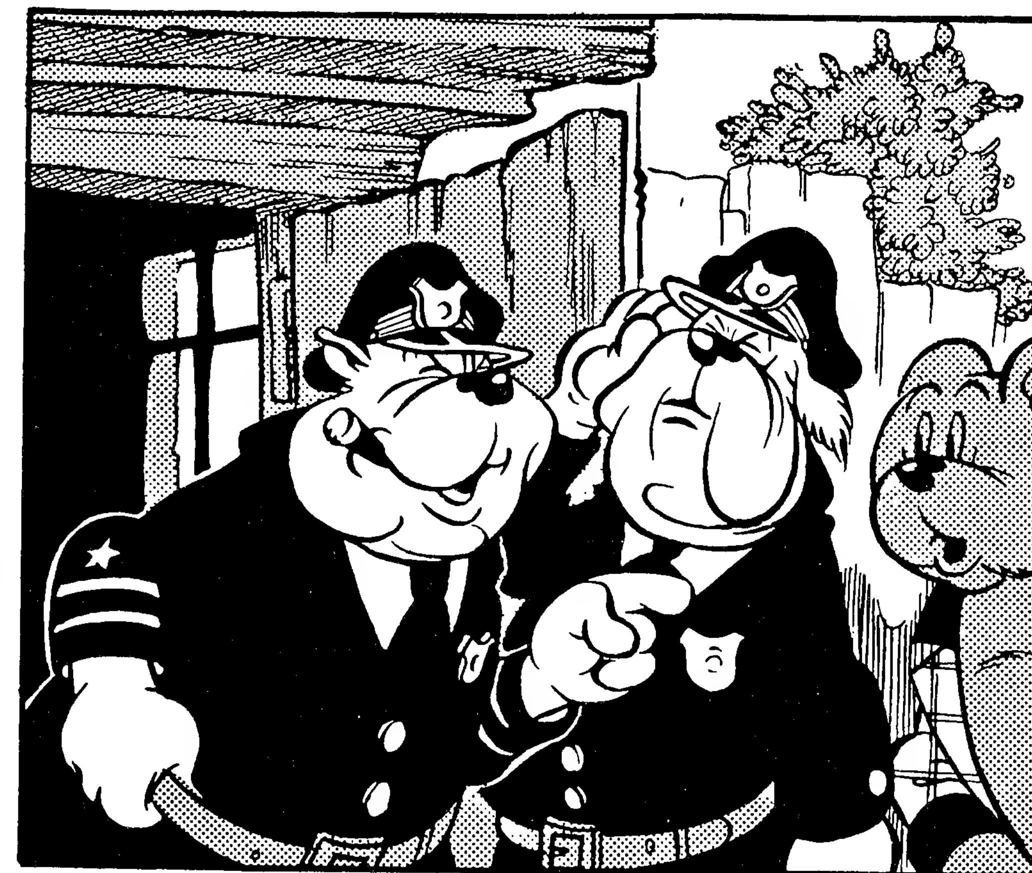
'Juist!' zei commissaris Bulle Bas. 'U dient een aanklacht in tegen Bul Super en Hiep Hieper wegens inbraak subsidiair geweldpleging, subsidiair vrijheidsberoving, subsidiair diefstal, subsidiair bedreiging met een vuurwapen! Is dat juist?'
'Zo is het!' riep heer Bommel. 'Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen! Subsidiair! Zo noem ik het! Het is subsidiair!'
'Juist!' zei de commissaris. 'Hm! Het is genoteerd – wacht even – ik zal eens bellen!'
Bulle Bas draaide een nummer en vroeg de dienstdoende brigadier te spreken. 'Snuf?' riep hij. 'Luister eens Snuf, weet jij bij geval ook, waar een zekere Super en een zekere Hieper uithangen? Zijn die in de stad?... Hm... Wàt zeg je... aha... Ik kom er aan, Snuf! Ik kom er aan!' Hij gooide de hoorn op de haak en stond op.
'Kom mee, heer Bommel!' sprak hij trots. 'Dit is het mooiste stukje politiewerk van het laatste jaar. Hiep Hieper is zo even door één van mijn mannen geverbaliseerd!'
'Ge... wàt?' vroeg heer Ollie verbaasd. 'Hoe kan dat? U wist toch niet, dat ik een aanklacht zou indienen?'
'Mm – nou!' zei Bulle Bas. 'Dat niet! Maar zijn auto was fout geparkeerd, we gaan er naar toe, hij wordt zo lang vastgehouden!'
Even later reden heer Bommel en de commissaris in een grote politie-auto naar het straatje waar de ongelukkige Hieper met zijn wagen stond...

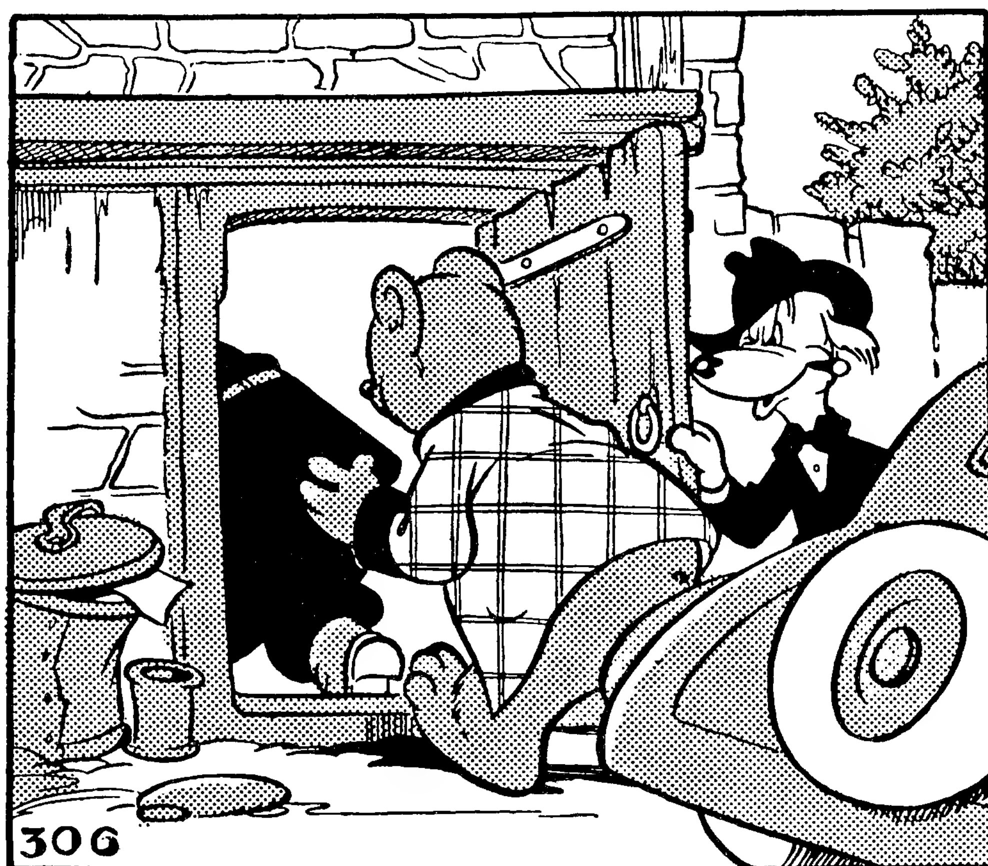

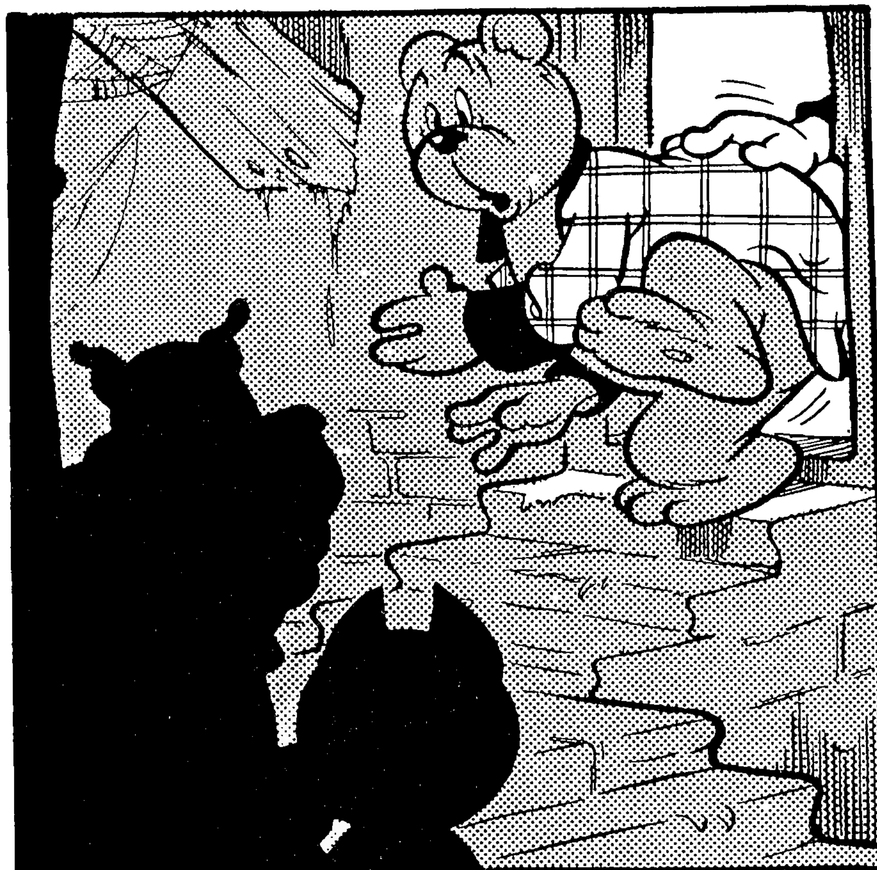
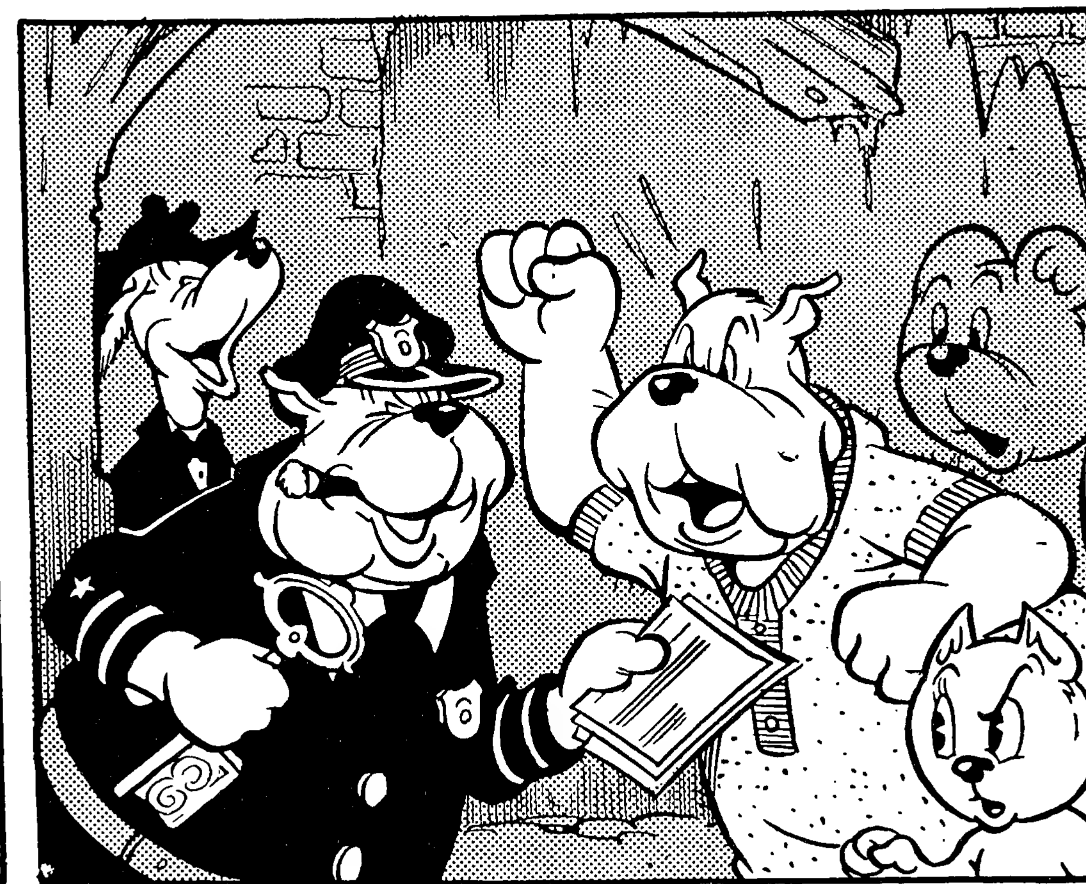
Binnen vijf minuten stopte de politie-auto in het straatje en opende zijn portieren.
'Hm!' riep Bulle Bas, naar buiten springend. 'Wie hebben we hier agent? Is dit zwarte mannetje Hiep Hieper?'
'Dat is althans de naam, die hij opgaf, commissaris!' zei de beambte saluerend.
'Het was een vergissing, generaal!' zei Hieper, zenuwachtig dribbelend. 'Ik heb dat bordje verboden parkeren niet gezien! Ik zal het nooit weer doen! Ik ben een fatsoenlijk burger en wil geen kwaad. Wilt u een sigaar? Ik zal mijn auto ergens anders zetten!'
'Ha!' riep heer Bommel, naderbij tredend. 'Dat loopt mijn huis maar binnen! Dat steelt maar! Dat doet maar! Ha. De toorn eens Bommels zal...'
'Eh... tuttut... ikkik...' sprak Hieper, 'het was allemaal maar een grapje, Bommel!'
'Genoeg!' blafte de commissaris. 'Arresteer deze man, agent! En zit je vriend Super soms in dat huis, Hieper? Waar wacht je op? Waarom staat je wagen hier? Spreek op!'
'Eh... nee...' zei Hieper zenuwachtig lachend. 'Super is... eh... ja... dat is te zeggen... ik ben een fatsoenlijk zakenman...'
'Juist,' zei Bulle Bas. 'Ik zal mij persoonlijk op de hoogte stellen! Wacht hier op me en houd die Hiep vast. Hm!' De stoere commissaris opende de deur van het oude huis en trad de muffe gang binnen. Hij had niet in de gaten, dat hij werd gade geslagen door een donkere figuur, die op het overloopje stond...

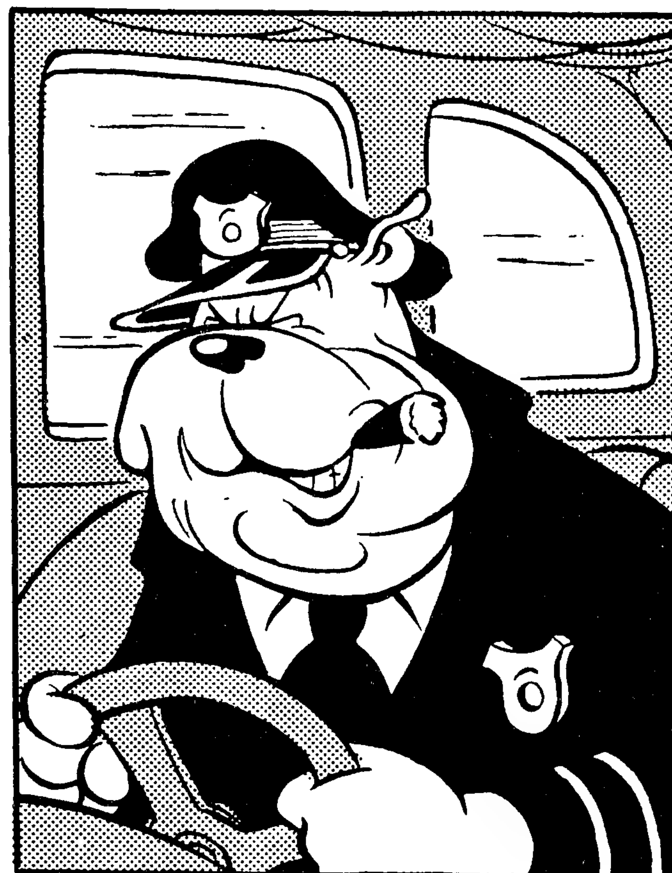
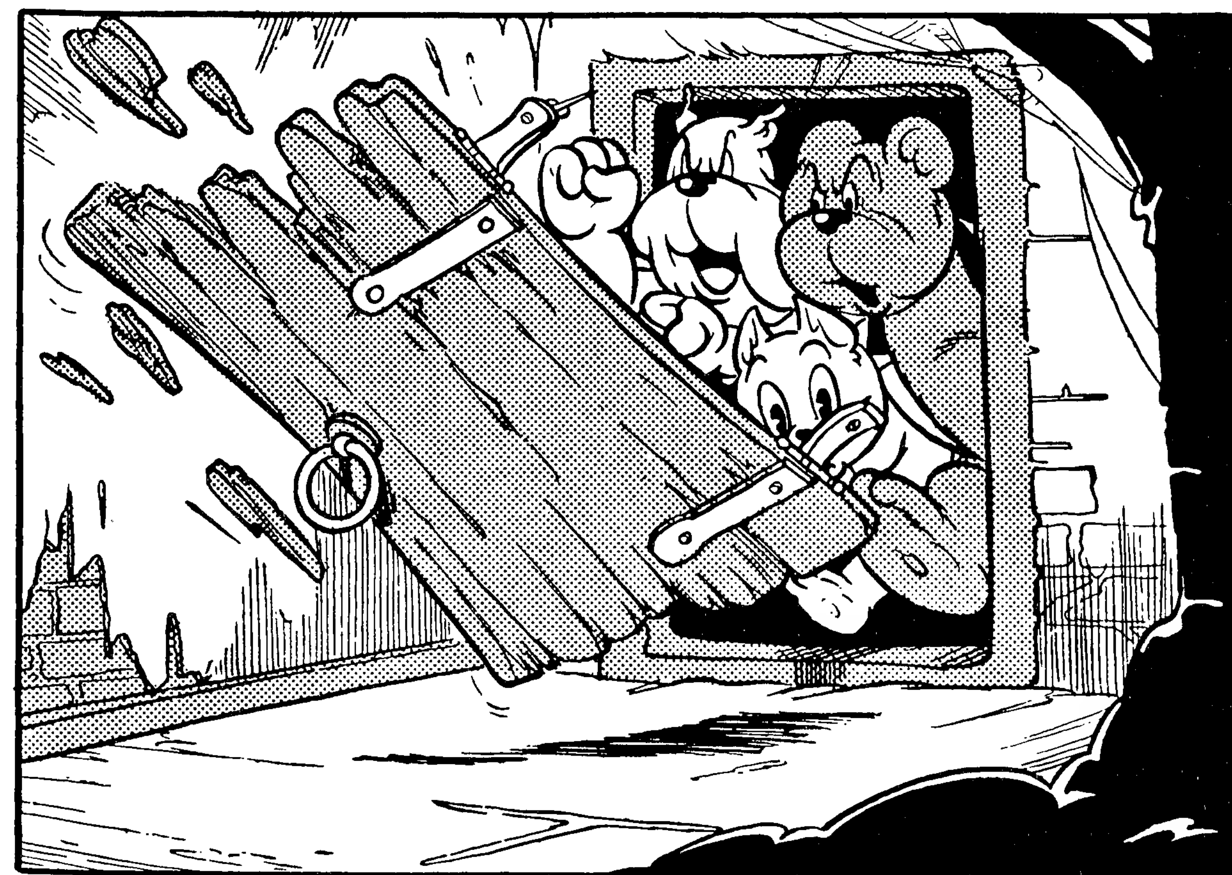
Commissaris Bulle Bas stapte de kale gang in en keek spiedend rond. Zijn voetstappen galmden hol op de kale planken, het stof dwarrelde op en achter het behang holden een paar ratten verschrikt weg. In de verte klonk een dof gebonk op een deur.
'Laat me er uit!' riep een stem.
'Dat is Tom Poes!' mompelde de scherpzinnige politieman. 'Ik zal...'
Maar op dat moment stortte er een groot, zwaar voorwerp boven op hem en in de overtuiging, dat de wereld verging sloeg de commissaris bewusteloos op de grond.
Het was echter niet de aarde die op hem viel, doch Bul Super, die, kortbesloten, van de eerste verdieping omlaag sprong.
'Dat is dat!' bromde de schurk hoonlachend. 'Wat een buitenkansje! Komaan niet getreuzeld! Zaken zijn zaken!' En hij begon zijn jasje uit te trekken...
Buiten stonden intussen heer Bommel met de agent en Hieper op de terugkomst van Bulle Bas te wachten. Het duurde lang, doch net, toen heer Ollie wilde gaan kijken waar de commissaris bleef, knarste de deur open en trad de hooggeplaatste politiebeambte naar buiten, vergenoegd op een sigaar kauwend.
'Eh... wat is dat?' riep hij met een rauwe stem. 'Eh... o, ja! Laat die arrestant vrij, agent! Een vergissing! Nee, niet tegenspreken! Je kan naar het bureau gaan, man!'
'Maar...' begon heer Bommel ongerust.
'Stil!' riep de commissaris. 'Kom mee naar binnen, Bommel en jij ook, Hieper. Ik moet jullie iets laten zien! Zaken zijn eh... hm... dienst is dienst! Volgt me!'

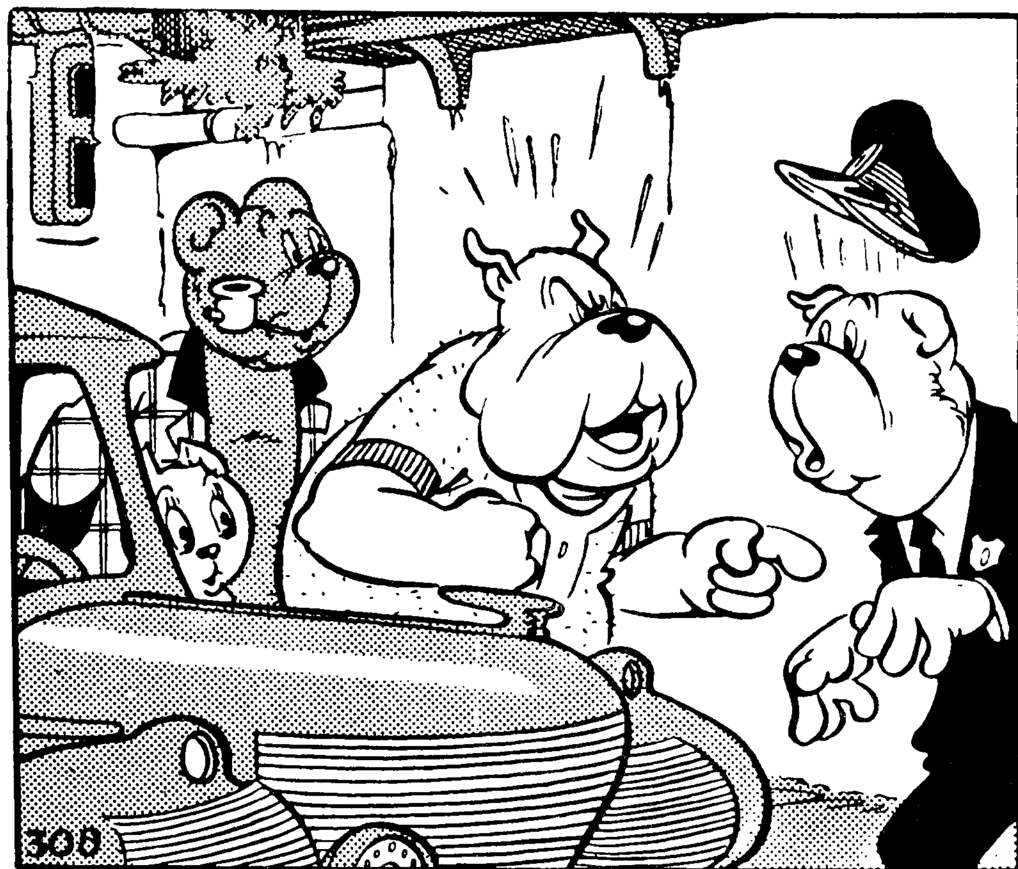

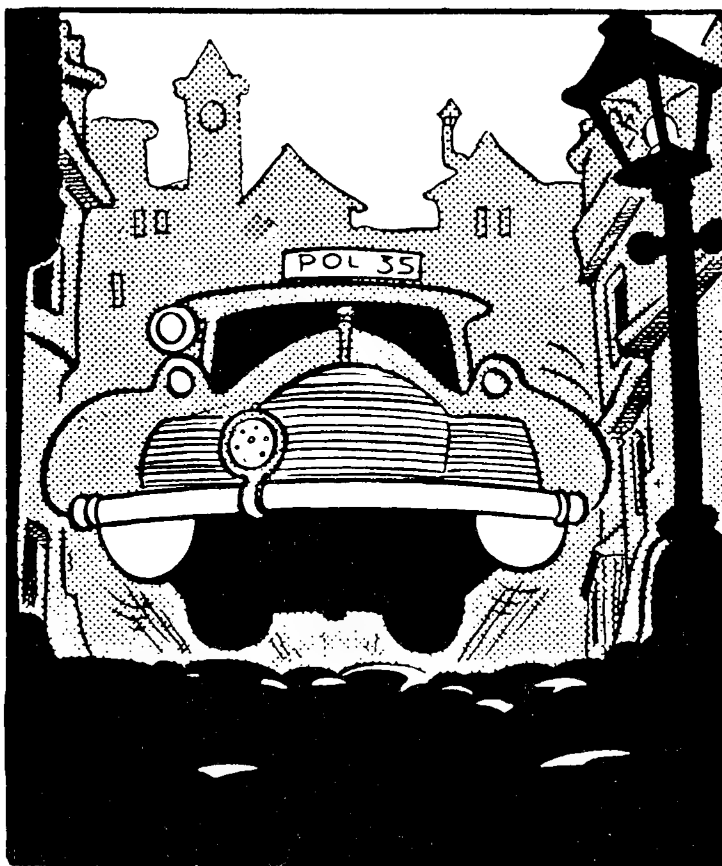
Heer Bommel liep ongerust achter de commissaris aan het oude huis binnen en Hieper besloot de stoet.
'Er klopt iets niet!' dacht heer Ollie. 'De commissaris doet vreemd! Er is iets aan de hand, maar ik weet niet wat het is... Zaken zijn zaken, zei hij daarnet, maar dat zegt Bulle Bas nooit! Wie zegt dat nog meer? Als ik dat wist, wist ik meer...'
'Hier moeten we zijn!' sprak de commissaris, een deur openend.
'Naar binnen, Bommel!' En vóórdat heer Ollie van zijn verbazing bekomen was werd hij een keldertrap afgeduwd.
'Heer Bommel!' riep Tom Poes, die daar beneden zat.
'Hm! Daar heb je hèm ook!' sprak een zwaargebouwd iemand-in-ondergoed, bitter. 'Hij is er natuurlijk ingelopen!'
'Maar, dat is Bulle Bas!' riep heer Ollie verbluft.
'Wie is dan die ander?'
'Dat is Bul Super!' snauwde de commissaris. 'Bul Super in mijn uniform! De schurk heeft de brutaliteit gehad mijn pak uit te trekken en mij hier in mijn... hm... jaegertje op te sluiten!'
'Zo is het,' riep Bul Super met een valse lach. 'Het is een bèst uniform en ik zal er plezier van hebben wanneer ik nu direct het land verlaat.
Geen gezeur aan de grens enzo! Kijk, ik heb nu alles! De sleutel en de aandelen en het politie-uniform en de politie-penning! Zaken zijn zaken! Gaan jullie hier nu maar rustig zitten en wacht maar af? Ik zal de tent netjes sluiten! Kom mee, Hieper!'
Onder een ongunstig gelach verlieten de beide schurken de kelder en grendelden de deur...

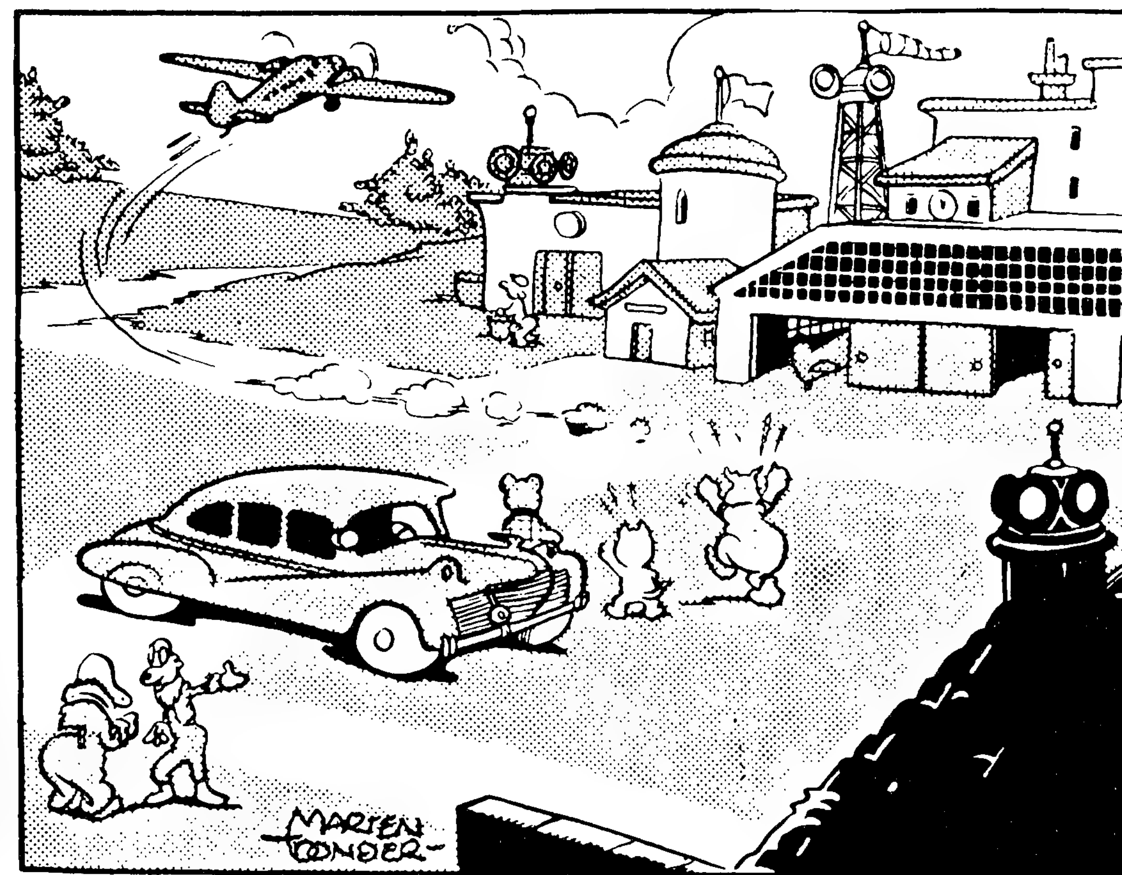

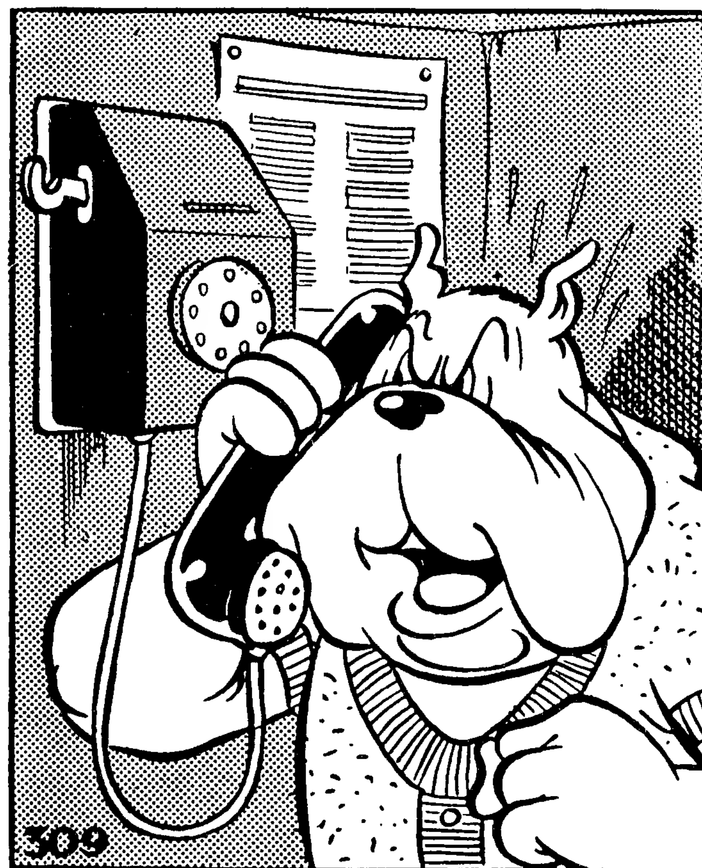
Bul Super zette zich achter het stuur van zijn auto, Hieper liet zich achter hem neervallen en de wagen suisde weg.
'Ha! Wat een mop!' lachte Super. 'Wat een zaak! Wat een sukkels! Je ziet wat een scherp verstand vermag. Hiep! Neem een voorbeeld aan mij, oude knaap! Geen kruimelwerk! De grote lijn volgen! Altijd werk van een superklasse!'
'Je bent geweldig, baas!' zei Hieper bewonderend. 'Wat gaan we nu doen?'
'Naar het vliegveld!' besliste Super. 'We moeten dit land uit, jongen! We gaan onze goudmijn opzoeken!'
'Maar die bestaat toch niet?' vroeg Hieper verbaasd. 'Die heb je toch maar verzonnen?'
'Onzin!' zei Super. 'Zij bestaat wél! Ik heb eerst alle aandelen verkocht, om geld te krijgen, toen heb ik bekendgemaakt, dat zij niet bestond om de aandelen weer terug te kunnen krijgen. Dat liep een beetje tegen, maar nu is alles weer in orde, snap je het?'
'Nee,' zei Hieper.
'Goed!' zei Super. 'Dat is ook niet erg. Als ik het maar begrijp!'
Intussen hadden Tom Poes, heer Bommel en Bulle Bas niet stilgezeten. Met veel moeite en grote kracht forceerden ze de deur en slaagden er in uit de kelder te komen, de één nog bozer dan de ander.
'Volgt me!' riep heer Ollie. 'Arresteer die schurken! Eh… gaat u maar voor heer Bas!'
'Naar de politie-auto!' riep de woedende commissaris. 'Die staat hier op de hoek!'

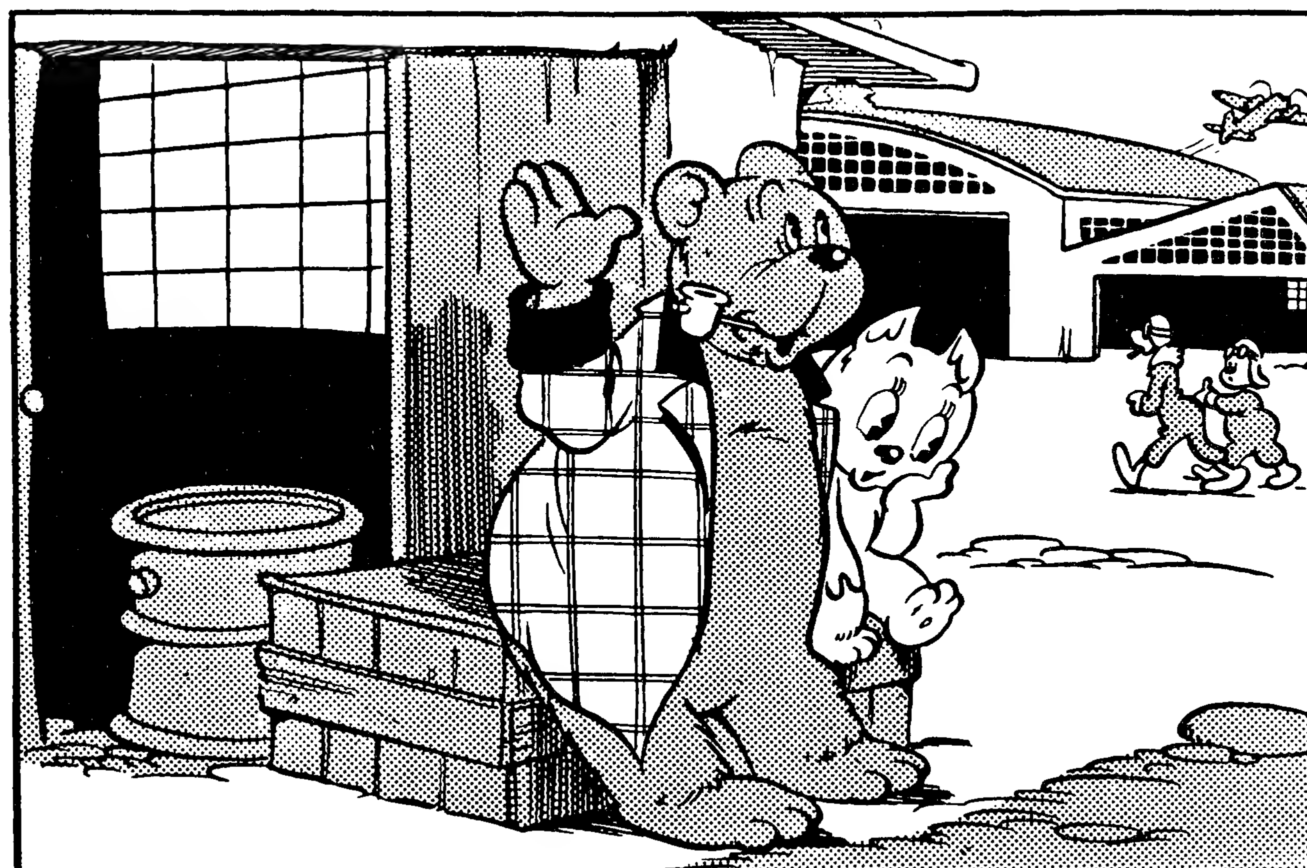
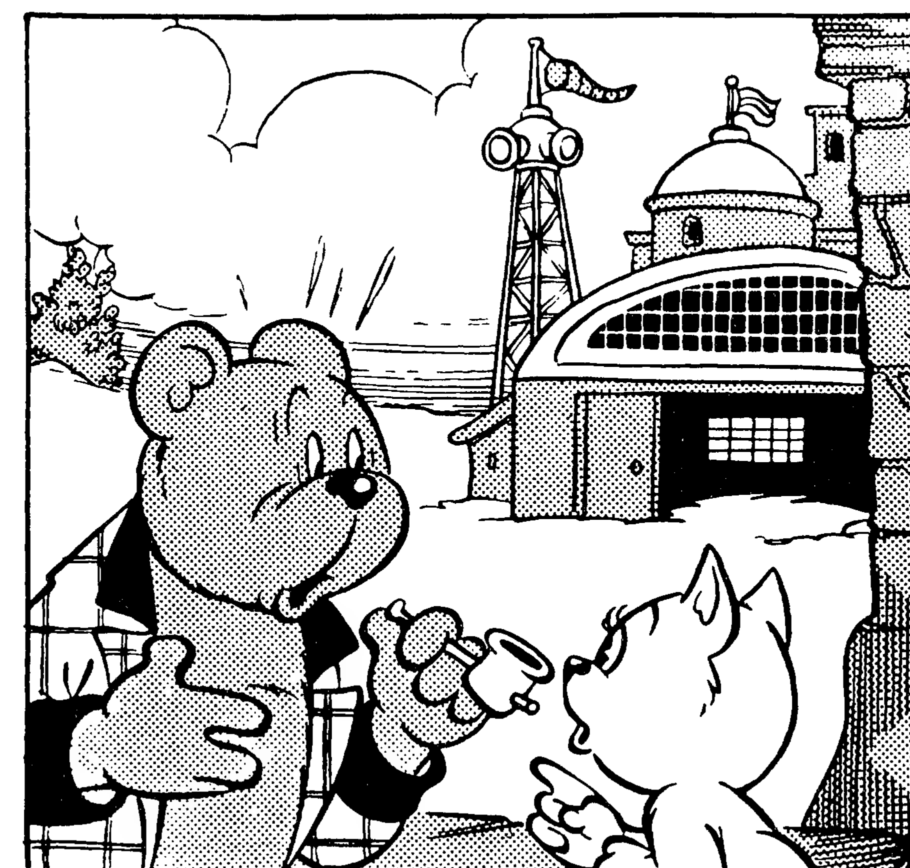

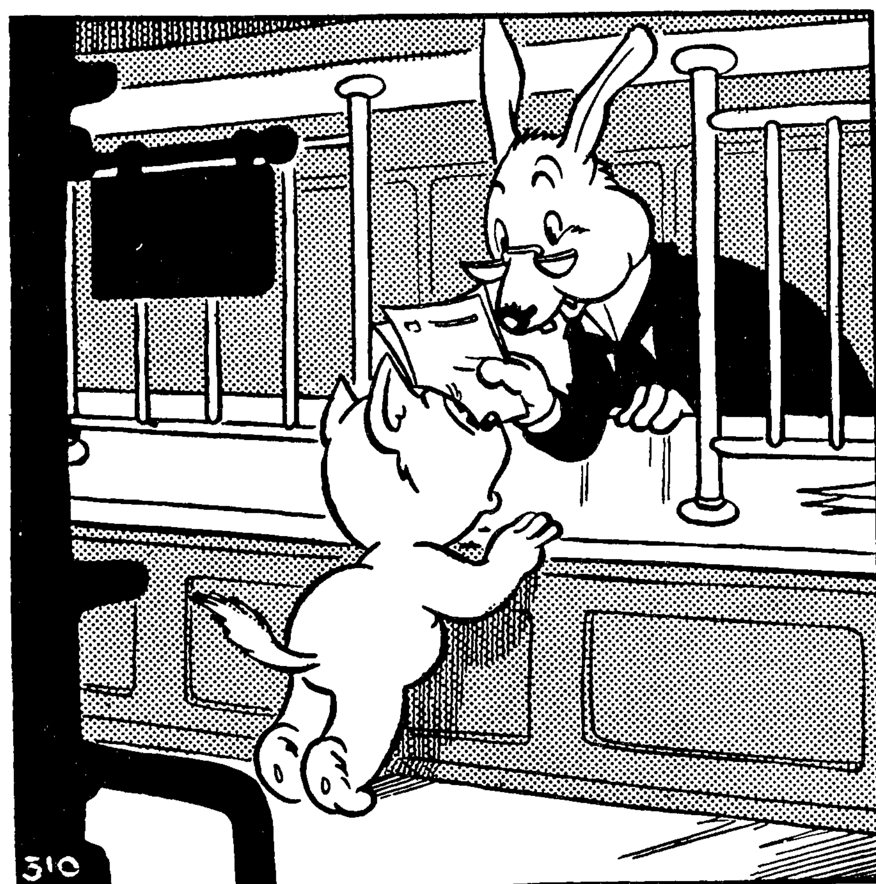

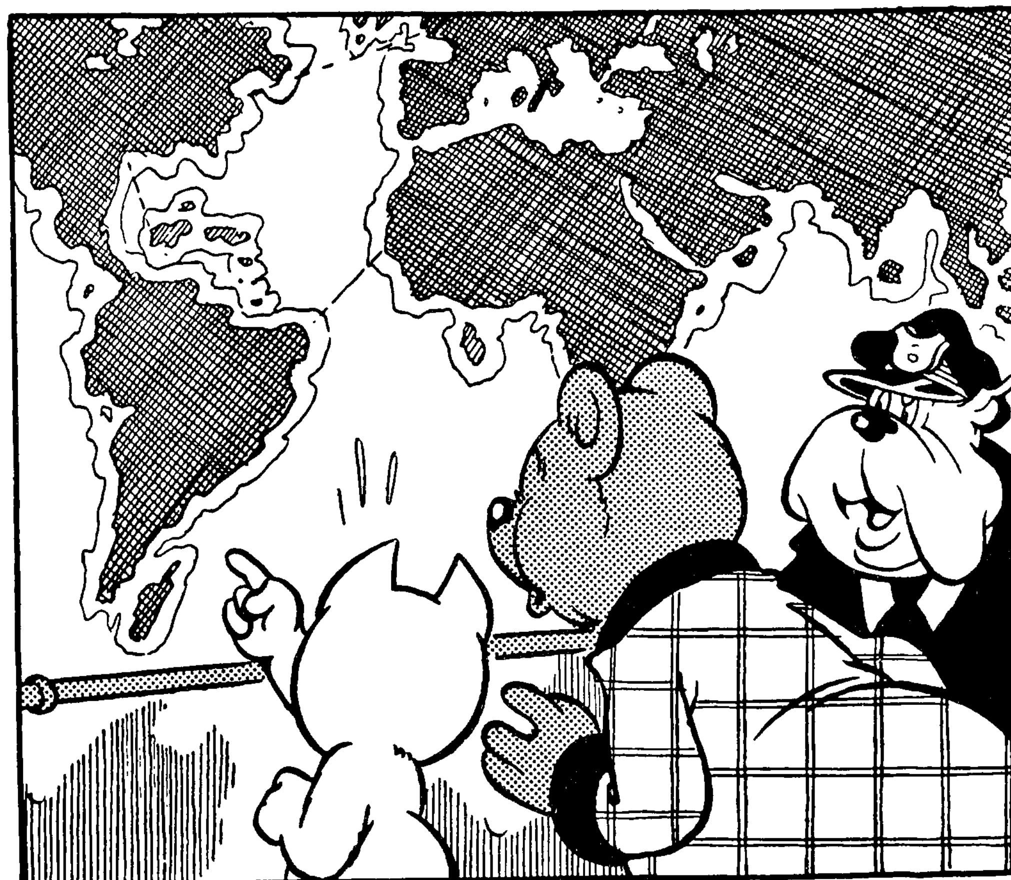
Even later werd de agent, die de politie-auto bestuurde, opgeschrikt door een zwaar gebouwde gedaante, die in grove jaeger gekleed was.
'Uil!' bulderde de gedaante. 'Sukkel! Waar zijn je ogen. Heb je niet gezien, dat er een vent in mijn uniform in die andere auto is weggereden? Hm!? Huh?'
'Zeg eens!' protesteerde de politieman geschokt. 'Je beledigt een ambtenaar in functie! En buitendien ben je onvoldoende gekleed! Ik ga je arresteren, geloof ik! Hoe is je naam?'
'Mijn naam is Bulle Bas!' loeide de gedaante. 'En jij vliegt er uit!! Bah! Ambtenaar in functie! Wàt functie? Je staat hier je knopen te tellen! Vooruit. Stap in! We moeten misdadigers vangen, snap je? Huh? Opschieten!'
De agent kroop onthutst in zijn wagen en startte de motor, terwijl heer Bommel en Tom Poes naast de woedende commissaris gingen zitten.
'Dat was goed gesproken!' zei heer Bommel goedkeurend. 'Dat was mànnentaal, heer Bas! Waar gaan we heen? Waar rijd je naar toe, kerel?'
'Naar het politiebureau!' zei de politieman.
'Niks politiebureau!' schreeuwde de commissaris. 'We moeten achter Bul Super aan! We moeten eh... we moeten...'
'Naar het vliegveld!' vulde Tom Poes aan. 'Dat is de enige plaats waarheen ze gegaan kunnen zijn!'
Daar had Tom Poes gelijk in. Maar nèt toen de politie-auto met een loeiende sirene het veld opstoof, verhief zich een groot vliegtuig kalm de lucht in.
'Daar gaan ze!' loeide Bulle Bas buiten zichzelf...

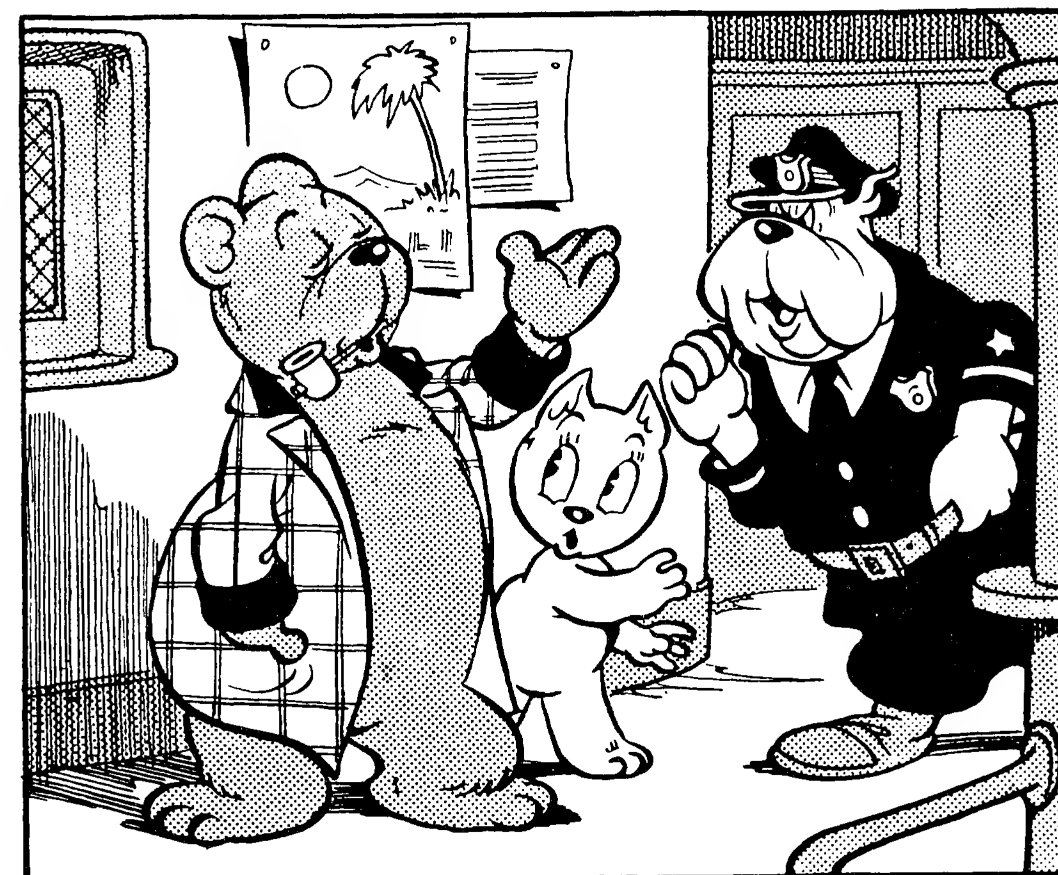

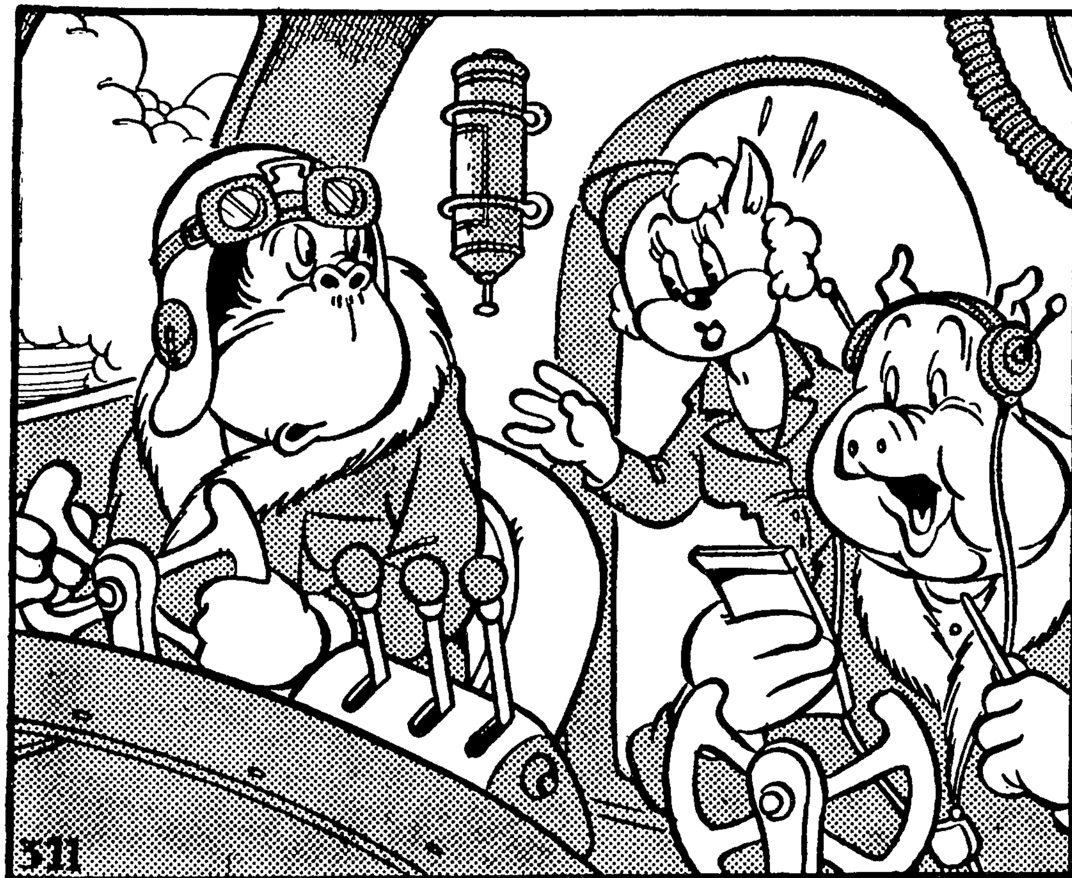
Bulle Bas rende woedend een telefooncel binnen en begon iedereen op te bellen. Op die manier kwam hij al gauw te weten, dat Bul Super en Hiep Hieper inderdaad in het vliegtuig zaten, dat net vertrokken was. Bovendien hoorde hij, dat de machine regelrecht, zonder tussenlanding, naar Costa Crica vloog. En aangezien dat héél ver weg was, werd het de zwaar getroffen commissaris duidelijk, dat de schurken hem ontkomen waren en dat zijn uniform als verloren kon worden beschouwd. Wat een toestand voor de keurige politieman!
Intussen zaten Tom Poes en heer Bommel op een kistje voor één der hangars na te denken.
'Wat nu?' mompelde heer Ollie na een diepe zucht. 'Wat staat ons te doen, Tom Poes? Ginds verdwijnen mijn aandelen en mijn sleutel en mijn geld! Alles wat ik eens bezat en mijn leven aanzien en waarde gaf... En hier zit ik! Op een kist! Een Bommel op een kist! Een heer zonder...'
'Zo komen we er niet!' zei Tom Poes streng. 'Als u uw spullen terug wilt hebben, moet u niet gaan klagen. Laten we eens even nadenken! Wáár gaan die schurken heen, denkt u?'
'Ik weet het niet!' zei heer Ollie klaaglijk. 'Wèg, denk ik, vèr weg! Mèt mijn geld en mijn sleutel en mijn aandelen. En ik...'
'Juist!' zei Tom Poes. 'En wat gaan ze met die aandelen en die sleutel doen?'
'Pret maken!' zei heer Bommel toonloos. 'Een lichtzinnig leven leiden...'
'Hee!' riep Tom Poes. 'Ze gaan naar de goudmijn, heer Bommel! Daar wil ik mijn huis onder verwedden! En waar is die goudmijn? Op het eiland Cola! Dáár gaan ze heen, u zult het zien!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'Interessant! Maar wat hebben wij daar aan?'

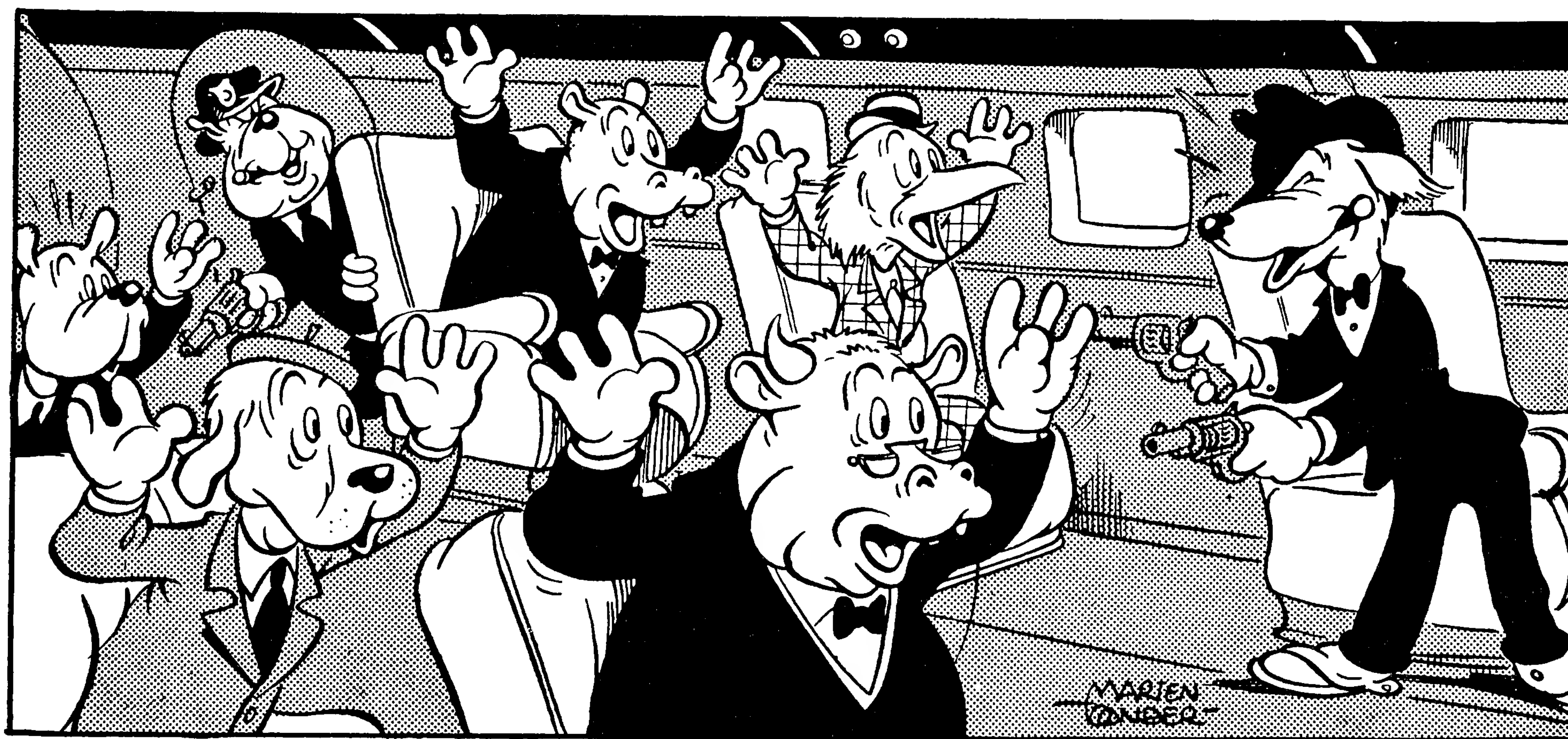

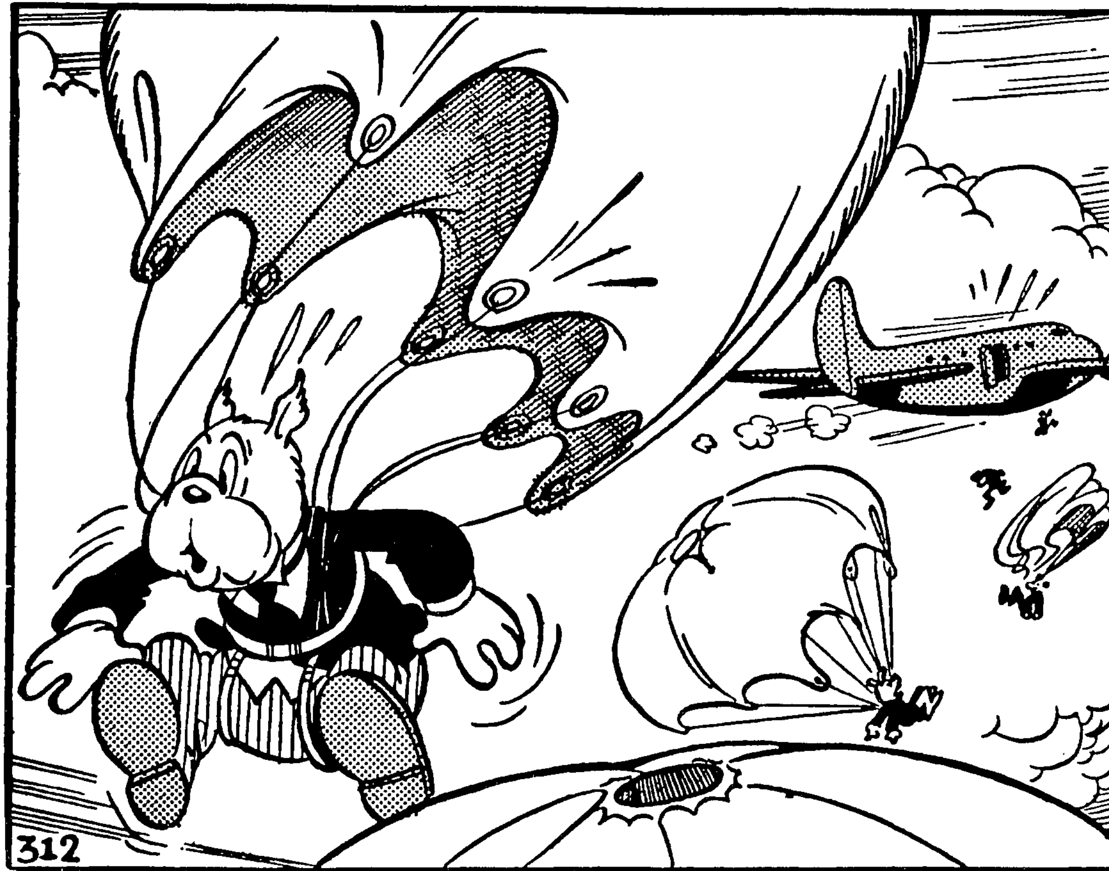

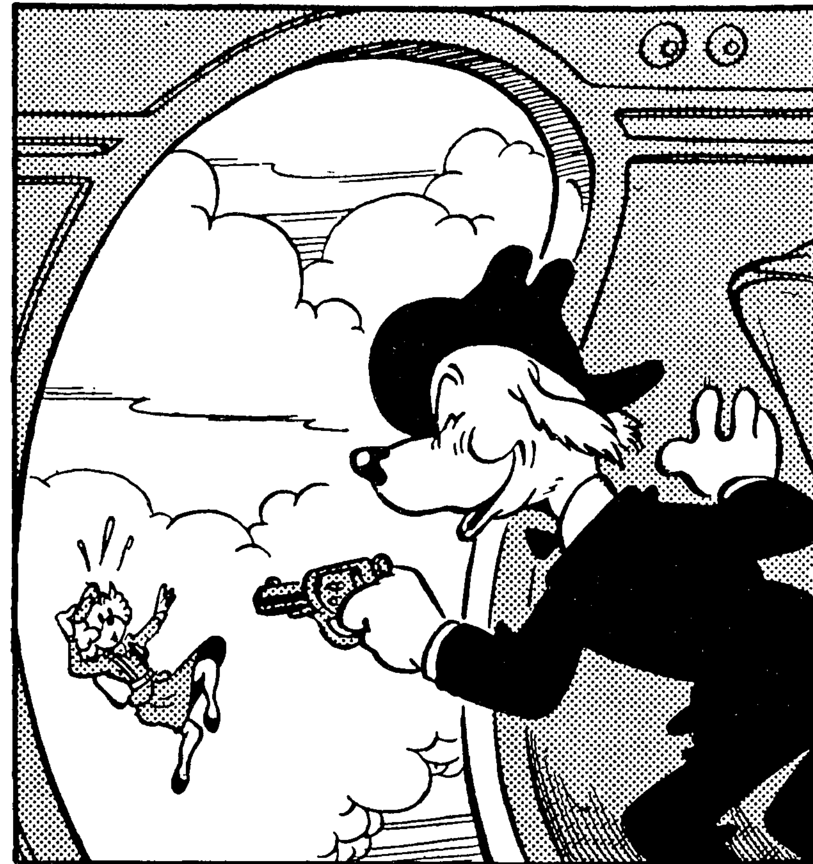
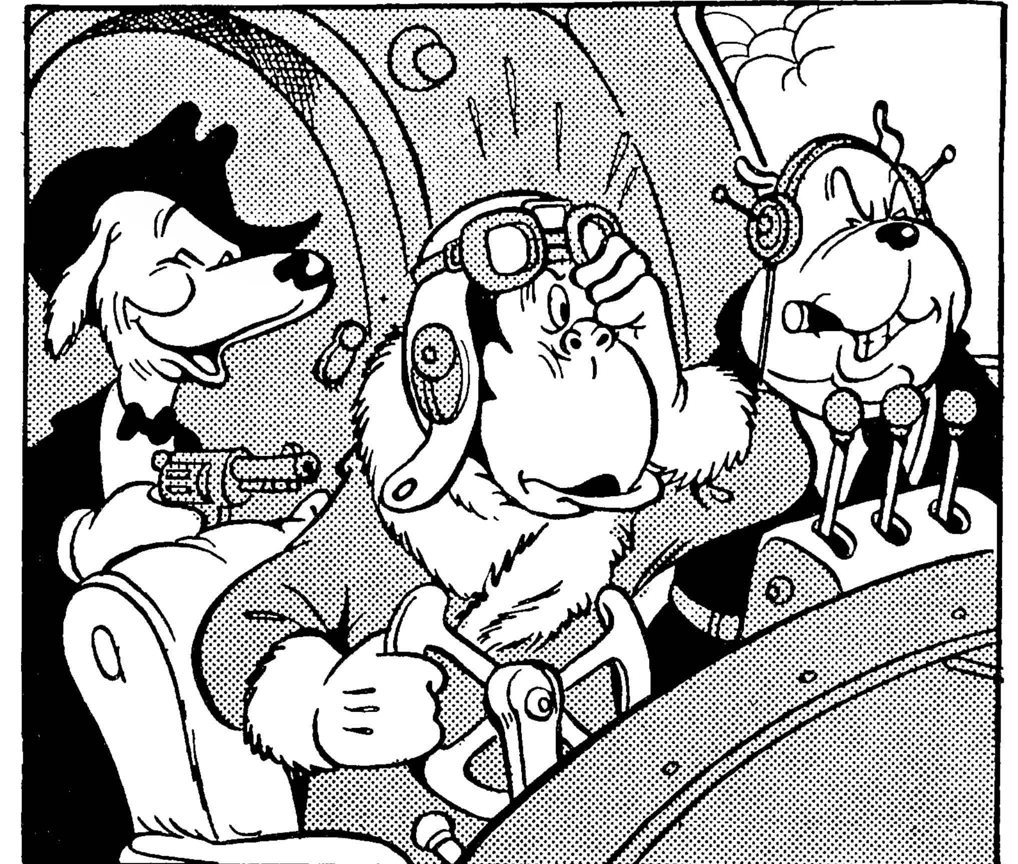
Tom Poes sprong van de kist en rende naar het inlichtingenbureau van de vlieghaven.
'Kunt u mij ook zeggen waar dat vliegtuig heen ging?' vroeg hij aan de beambte, die daar in functie was.
'Naar Costa Crica!' antwoordde de ander scherpzinnig.
'Een héél vlotte verbinding! Het volgende toestel vertrekt de volgende week...'
'Is dat in de buurt van het eiland Cola?' vroeg Tom Poes. 'Ik moet in de buurt van de Rio de la Coca zijn...'
'Wat grappig, die namen!' zei de informatie-man. 'Hm, nu u het zegt..., dat kan wel uitkomen! In het vliegtuig, dat nu op weg is, zat ook een heer, die daar heen wilde...'
Tom Poes draafde naar de wachtkamer en trof daar heer Bommel aan, die in gesprek was met commissaris Bulle Bas. De commissaris had de hand kunnen leggen op de uniform van een politie-inspecteur, die op het vliegveld dienst had, en voelde zich weer wat prettiger (hoewel het pak hem iets te klein was).
'Let niet op mijn strepen!' zei hij. 'Deze uniform is van 'n mindere in rang! Hm!'
'We zullen er niet naar kijken!' zei Tom Poes. 'Maar heer Bommel en ik moeten zo gauw mogelijk de zee over. Kunt u voor een vliegtuig zorgen, commissaris?'
'Hm!' zei Bulle Bas. 'Dat is kostbaar! Wie gaat dat betalen?'
'Ik,' zei heer Ollie. 'Geld speelt geen... eh... hm... ik... eh...'
'Daar heb je het al!' mopperde de commissaris. 'Geen geld en toch een vliegtuig! Ja, ja! Hm... We zullen zien! Ik heb vertrouwen in Tom Poes en ik wil jullie een kansje geven... Misschien lukt het je om het geld van heer Bommel te achterhalen... Hm...'
'Heer Bas,' zei heer Ollie geroerd, 'uw vertrouwen zal niet beschaamd worden! Het siert u, dat u een heer in moeilijkheden wilt helpen! Kortom, u bent een héér, als u begrijpt wat ik bedoel...'

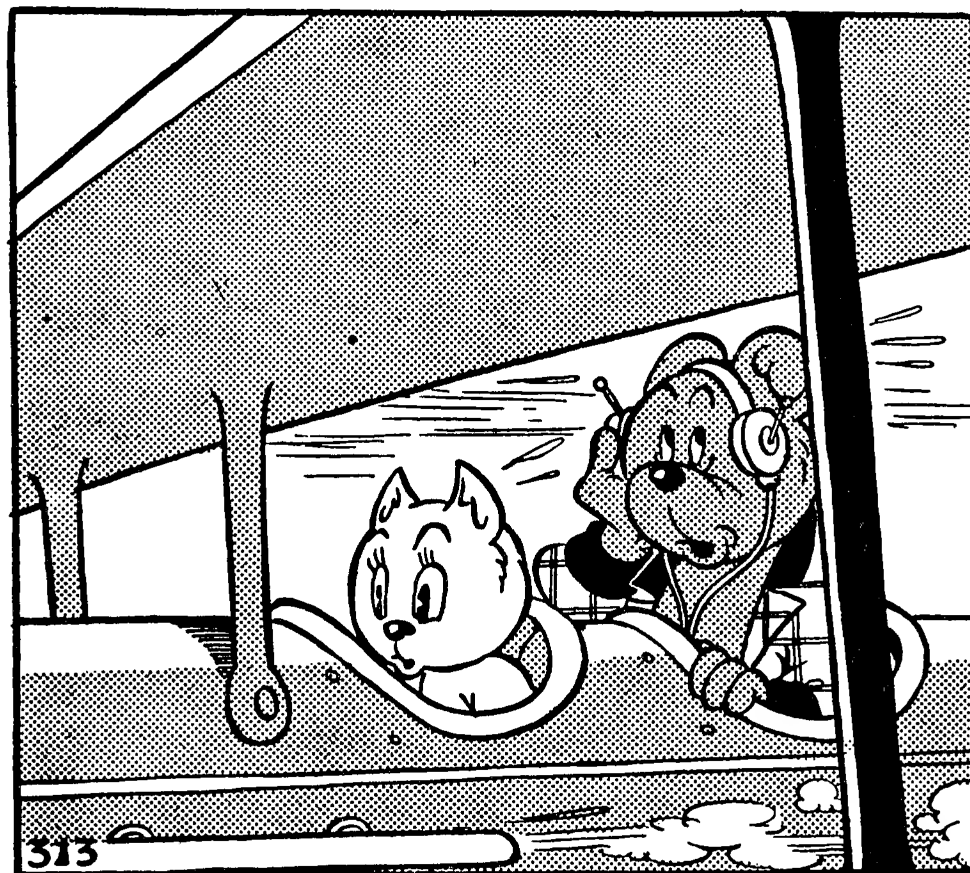
Intussen vloog het grote passagiersvliegtuig naar Costa Crica hoog boven de wolken rustig in de richting van Zuid Amerika.
'Mooi weer in het Zuiden!' zei de marconist, die de weerberichten aandachtig volgde. 'Een kleine depressie boven de Antillen, die zich langzaam naar het Noorden verplaatst...'
Op dat moment werd het deurtje achter zijn rug opengerukt en stapte de stewardess met een ernstig gezicht naar binnen.
'Er is narigheid?' zei ze zorgelijk. 'Moeilijkheden!'
'Wat is er?' vroeg de eerste piloot ongerust.
'Een paar passagiers doen vreemd,' vervolgde de stewardess. 'Ze hebben revolvers getrokken en zeggen vreemde dingen...'
'Cirro cumulus bewolking!' vervolgde de marconist rustig.
'Er bestaat aanleiding te veronderstellen, dat er zich een pampero aan de Oostkust van Brazilië ontwikkelt!'
'Wàt zeggen die passagiers?!' riep de eerste piloot. 'Wàt is er?'
'Ze zeggen, dat de andere passagiers uit moeten stappen!' riep de stewardess huilerig. 'Wat moet ik doen?'
'Het zal raadzaam zijn,' ging de marconist verder, 'de Noordelijke route te nemen! De bovenwind is...'
'Zwijg!' riep de eerste piloot getergd. 'Uitstappen?! Hoe kan dat? Wat zijn dat voor passagiers?'
Nu, dat is natuurlijk gemakkelijk te raden. De passagiers, die zo vreemd deden waren Bul Super en Hiep Hieper. De eerste stond bij de uitgangsdeur en de andere bij de bestuurscabine.
'Handen omhoog!' gromde Bul Super. 'Allemaal uitstappen! Hier is land, er is dus geen reden tot ongerustheid!'
'Handen omhoog houden!' vulde Hieper aan. 'Iedereen mag een parachute meenemen... we willen geen brokken maken! Rustig blijven, niet allemaal tegelijk. Eén voor één!'

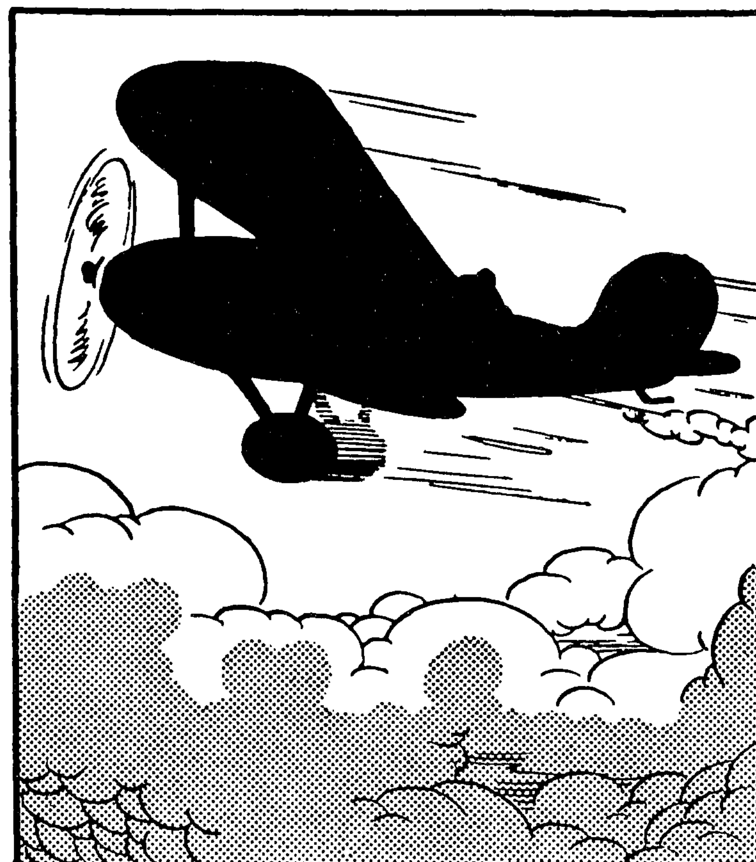
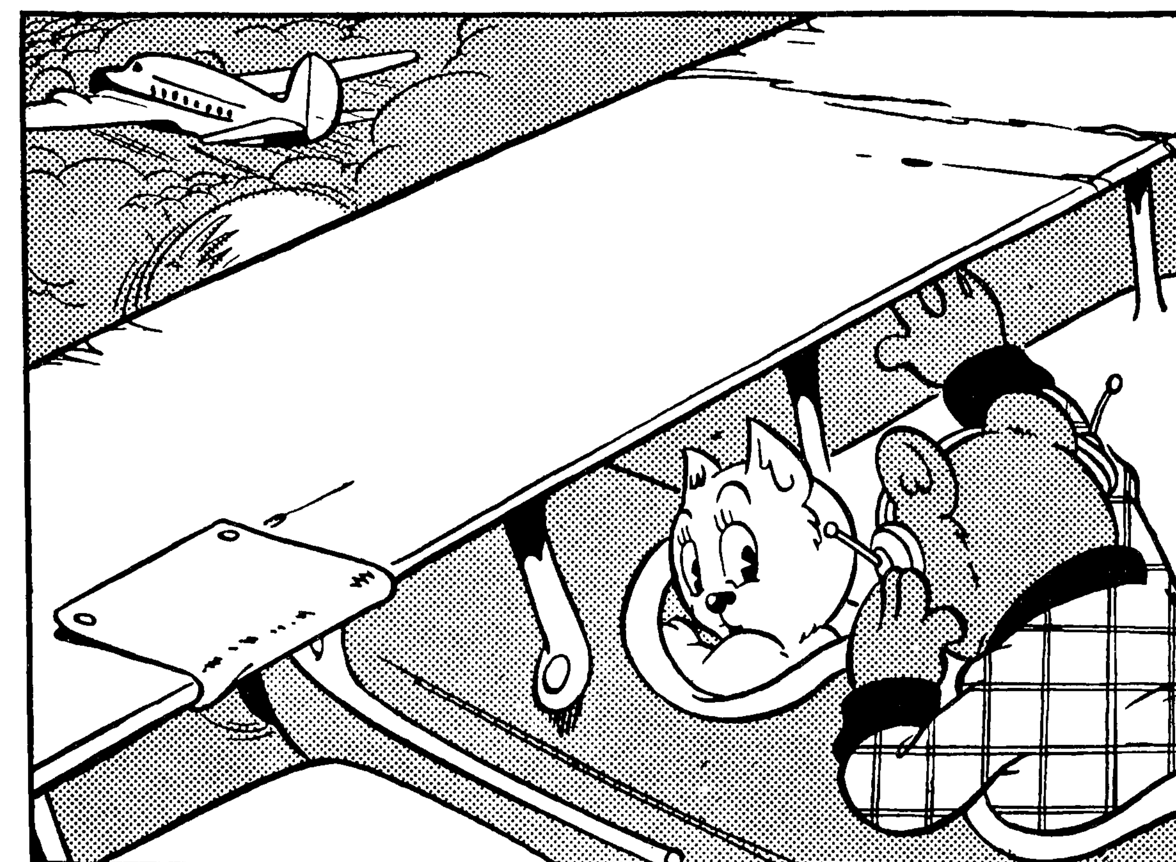

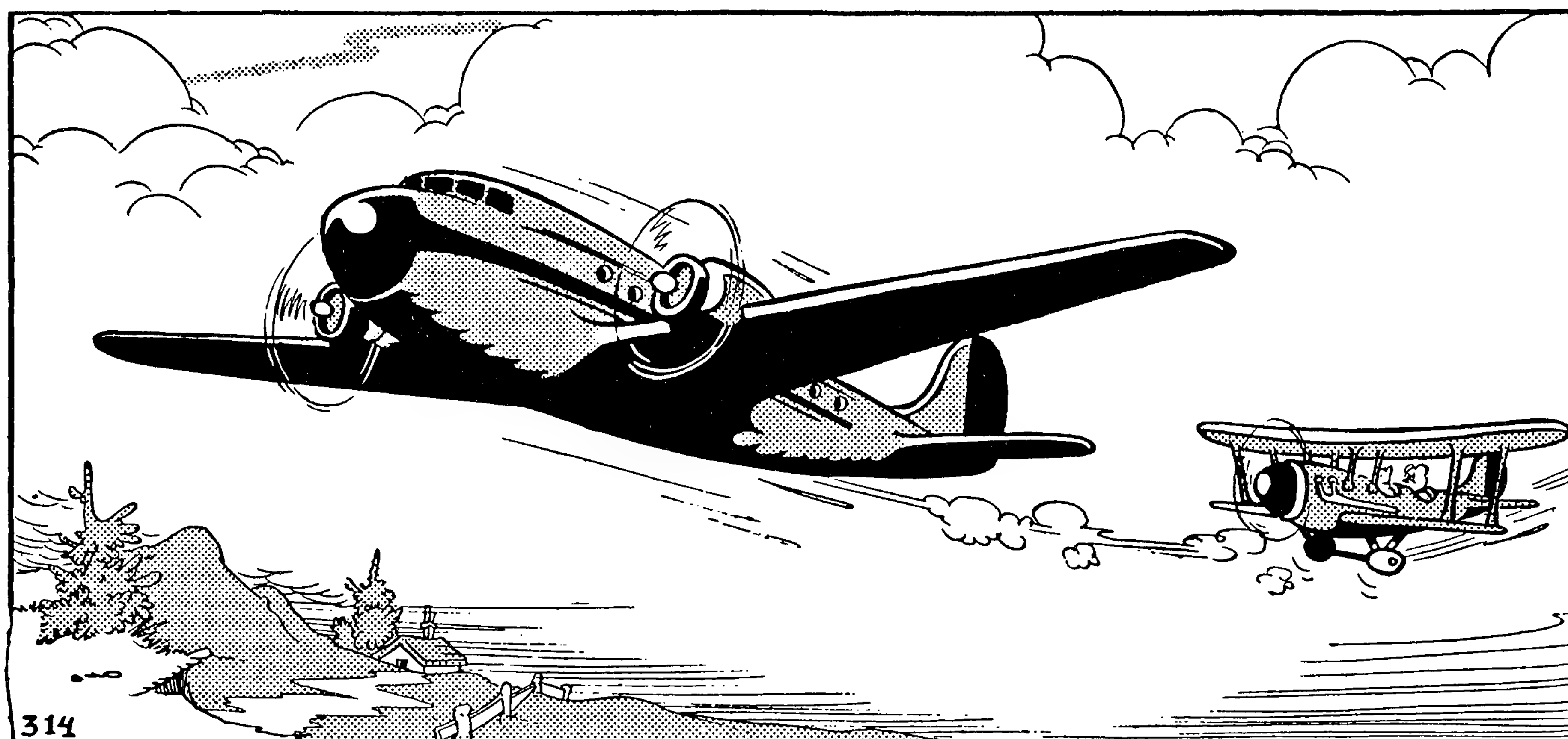
Bul Super opende met enige moeite de buitendeur en staarde dreigend over de loop van zijn revolver.
'Heeft iedereen een parachute?' vroeg hij. 'Daar gaat-ie dan!'
De ongelukkige passagiers, die niet wisten hoe ze het hadden, werden één voor één de ruimte ingeduwd. Sommige dreigden er werk van te zullen maken, andere zeiden een klacht te zullen indienen en een paar barstten in tranen uit. Maar niets hielp. De schurken, Super en Hieper lachten om hun leed en ze waren zelfs zó verhard in hun boosheid, dat ze luidkeels schertsten toen alle passagiers waren uitgestapt (hier moet ter geruststelling van gevoelige lezertjes worden opgemerkt, dat iedereen heelhuids en zonder ongelukken op de grond kwam).
Hieper trad nu de bestuurscabine binnen en dwong, porrend met zijn schiettuig, ook de marconist en de stewardess om een parachute om te gorden en naar buiten te springen.

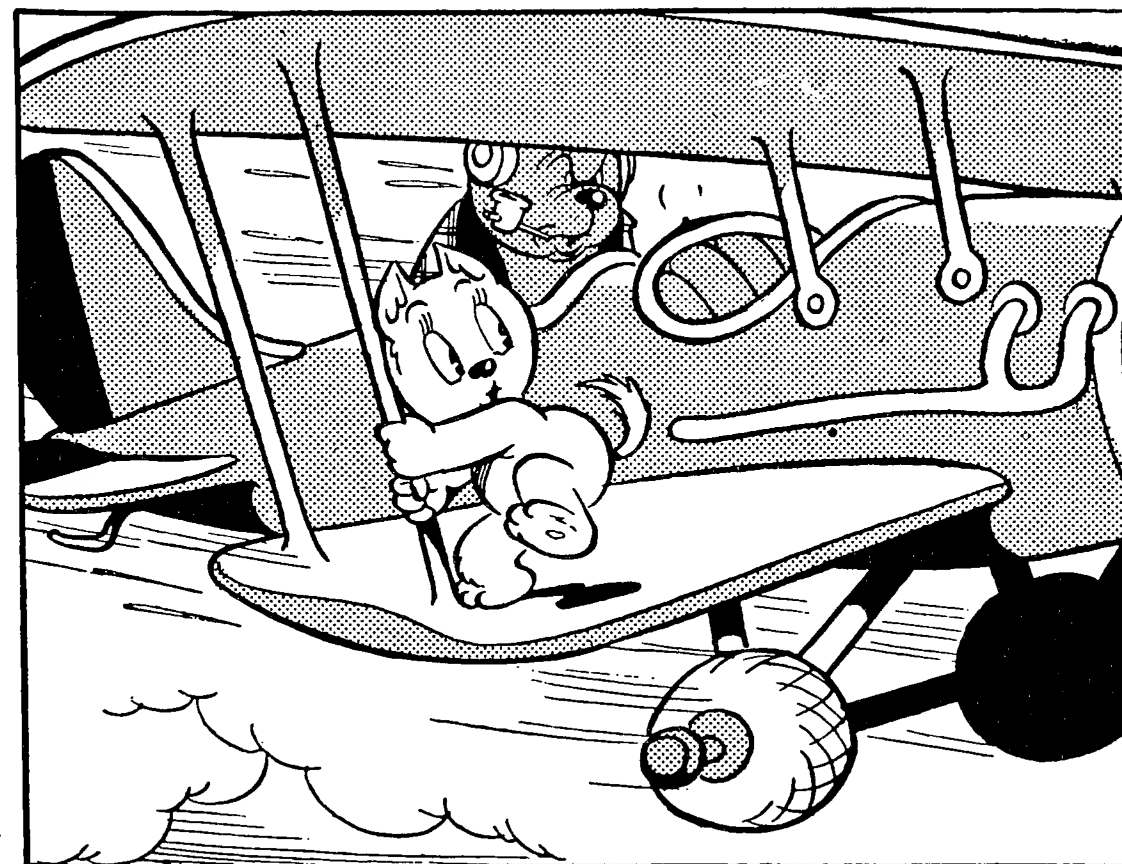
Bul Super ging op zijn gemak naast de piloot zitten en zette grijnzend de koptelefoon van de marconist op.
'Wat beduidt dit toch allemaal?' klaagde de eerste piloot. 'Dit bevalt me niet! Ik ga landen!'
'Onzin,' zei Super. 'Zie je niet, dat ik van de politie ben? Je vliegt door, manneke! Zaken zijn zaken!'
'Doorvliegen!' grinnikte Hieper. 'Ik heb je op de korrel, piloot! Netjes doorvliegen naar Zuid-Amerika! En als je grapjes uithaalt, schiet ik. Niet waar, Super?'
'Juist!' zei Super. 'Dan schiet je, zaken zijn zaken! Maar wat is dit voor een vervelende radio. Ik hoor niets anders dan geleuter over Cirro-Stratus! Heb je geen aardig muziekje, chauffeur?'
De ongelukkige piloot knerste met zijn tanden, maar besloot door te vliegen. Hij had geen kans...

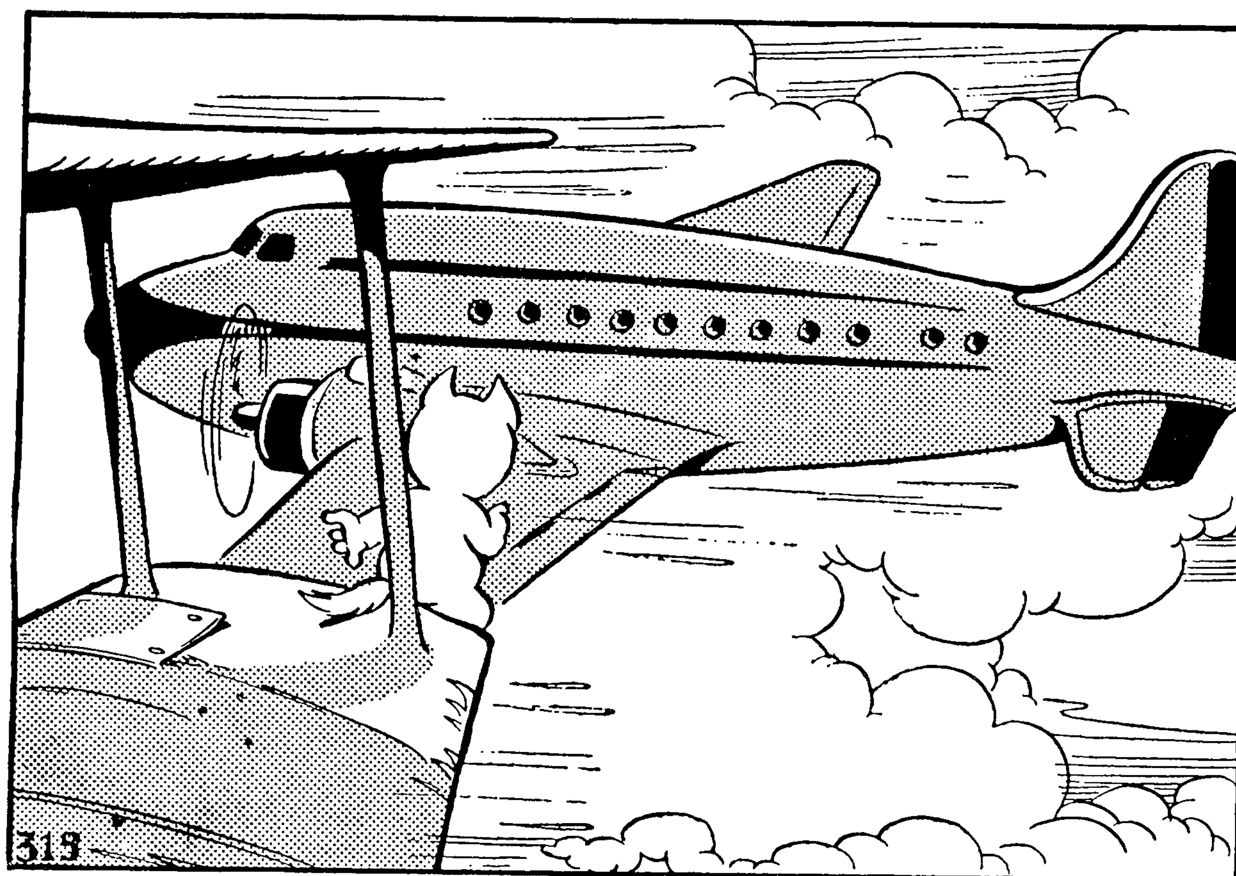

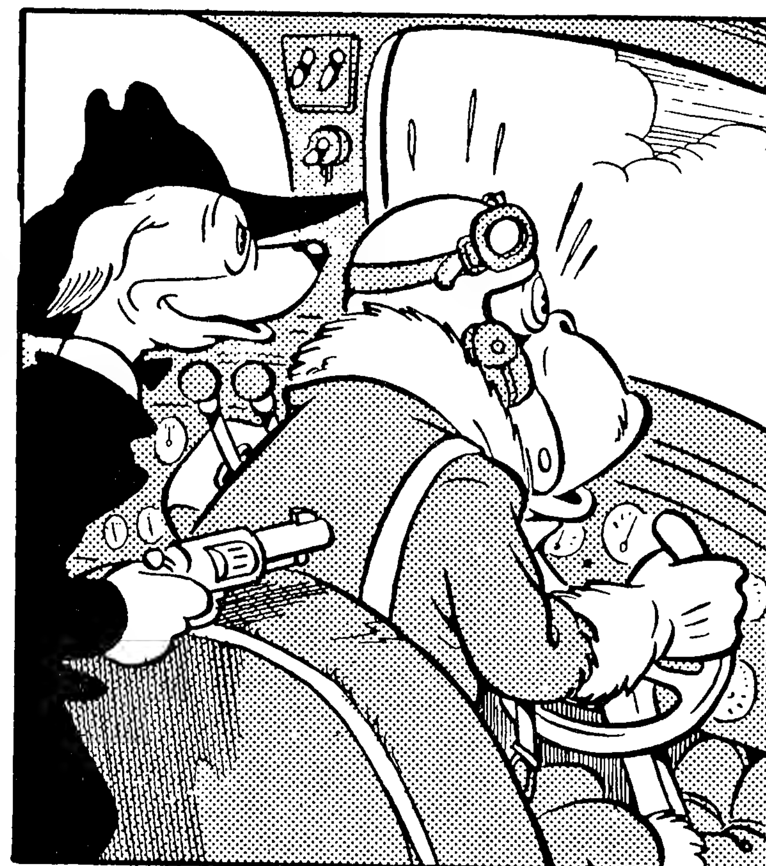
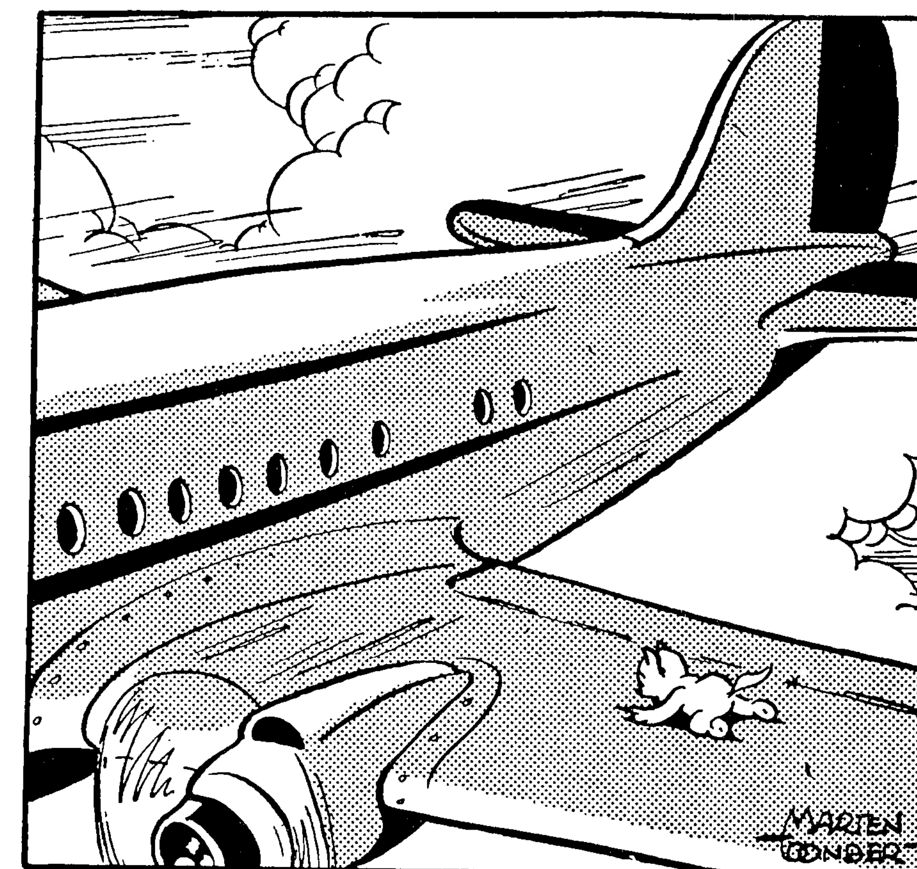
Het is hoog tijd, dat we eens gaan kijken hoe het met Tom Poes en heer Bommel gesteld is (ten slotte is dit het verhaal van Tom Poes en van niemand anders).
Nu, ze hadden de beschikking gekregen over een oud tweedekkertje, dat toevallig op het vliegveld stond en nu vlogen ze zo goed en zo kwaad als dat ging naar het Zuidwesten.
Tom Poes bestuurde het oude kistje en heer Bommel gaf de aanwijzingen door, die hij door de radio kreeg.
'Zuinig met de benzine!' zei een stem uit de koptelefoon. 'Bedenk, dat je toestel niet gebouwd is om er mee over de oceaan te vliegen!' 'Zuinig met de benzine!' riep heer Bommel zenuwachtig naar voren. 'Bedenk, dat je niet gebouwd bent om te vliegen, Tom Poes! Eh... ja, ja! Zuinig jonge vriend! Wat zegt-ie? Cirro Cumulus, Tom Poes! Versta je me? Papiero bij Brazilië... ja! Noordelijke route! Volg je me, Tom Poes?'
Nu, Tom Poes volgde de aanwijzingen zo goed en zo kwaad als dat ging en omdat het mooi weer was schoten ze goed op. Uur na uur verstreek. De aarde onder hen was niet zichtbaar, omdat er dikke wolkbanken hingen, maar boven die wolken was het mooi, zonnig weer. De enige zorg die Tom Poes had, was dat ze het grote passagiersvliegtuig niet zouden inhalen. Er was immers alle reden om aan te nemen, dat zij minder hard opschoten dan dat mooie, nieuwe toestel. Maar, zoals we weten, had dat oponthoud gehad met het uitladen van de passagiers. Zo kwam het dan ook, dat op een gegeven moment de neus van de grote machine vlak vóór hen uit de wolken opdook.
'Daar heb je ze!' riep heer Bommel opgewonden. 'Depressie boven Antillen. Pak ze, jonge vriend! Kijk uit... Noordelijke richting... cirrus-cumulo... ach wat! Let op, Tom Poes!'

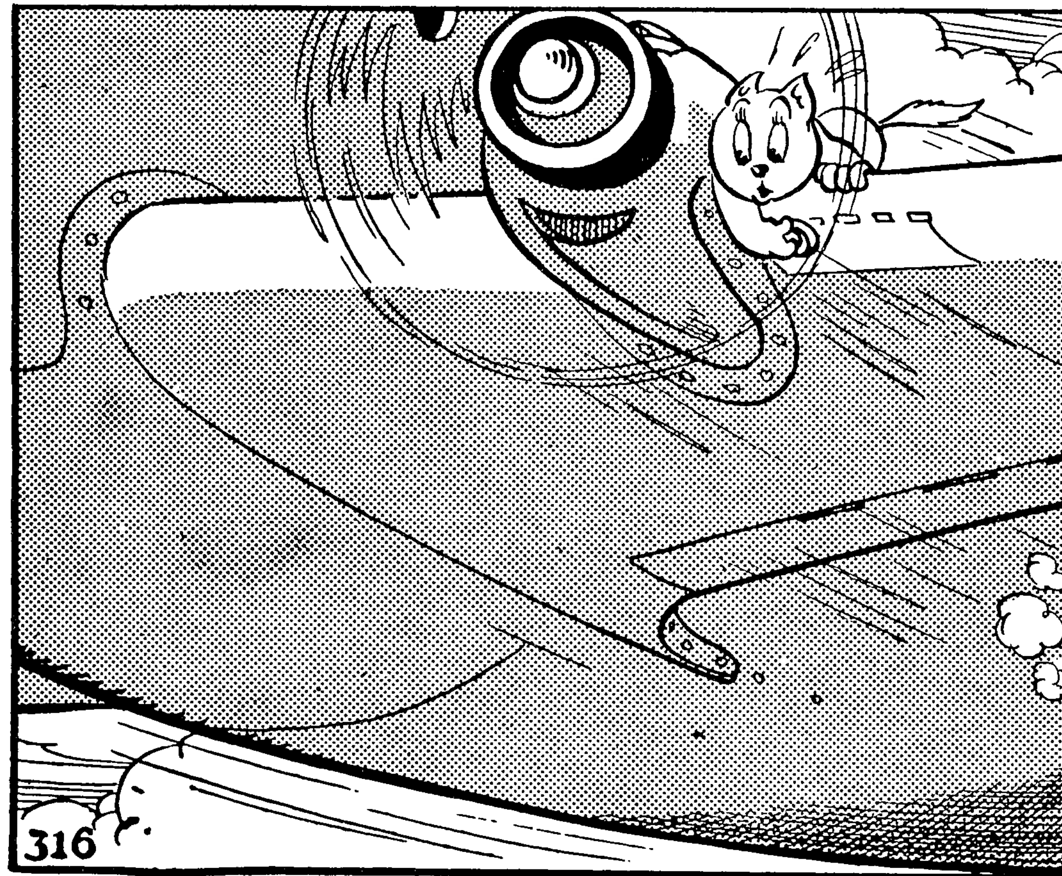

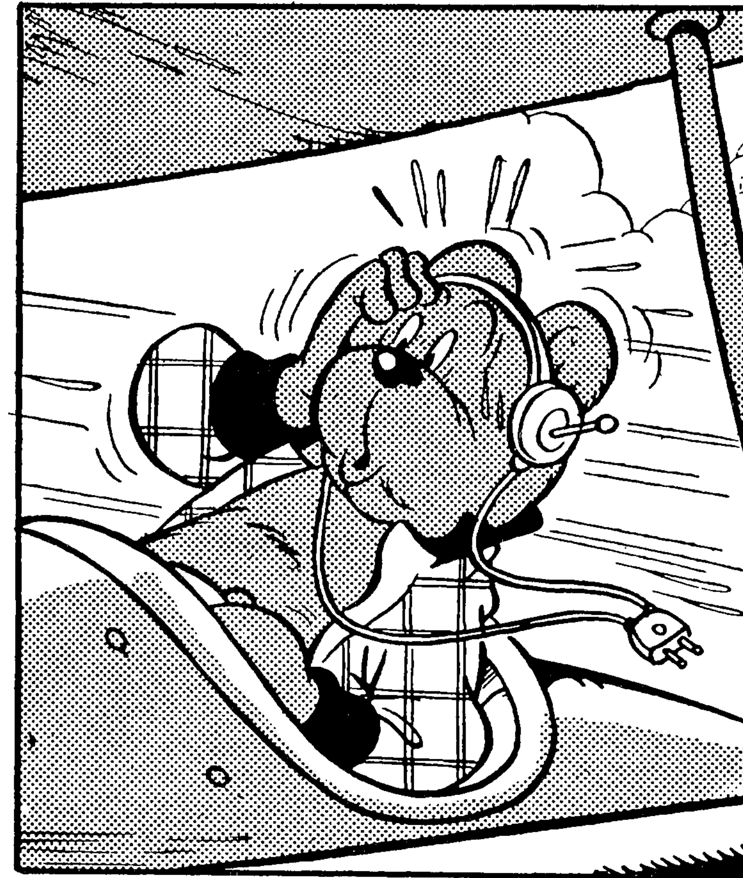
Het grote vliegtuig verhief zich bedaard boven de wolken en koesterde zich in de late zonnestralen, terwijl het met grote snelheid naar het Zuidwesten vloog.
‘Daar vliegen uw aandelen, heer Ollie!’ riep Tom Poes. ‘Als we er een klein schepje bovenop leggen, kunnen we ze inhalen!’
‘En dan?’ riep heer Ollie, die zijn koptelefoon opzij had geschoven om beter te kunnen horen.
‘En dan... eh... ja, dan kunnen we ze terughalen!’ antwoordde Tom Poes. Hij gaf meer gas en haalde langzaam maar zeker het andere toestel in.
‘Terughalen!’ herhaalde heer Ollie peinzend. ‘Een heel goed plan! Hm. Juist ja, terughalen, net wat ik ook al dacht! Hoe doen we dat, jonge vriend? Dat is nu de vraag!’
‘Een van ons moet overstappen op die machine!’ riep Tom Poes. Hij had het oude kistje nu naast de grote machine gebracht en de vleugels liepen zowat in één lijn.
‘Eh... ik... ikkik z-zal oppop d-deze vliegtuig p-passen!’ stelde heer Ollie voor. ‘S-tap jij m-maar over, jonge vriend! Jij hebt j-jongere b-benen – als je begrijpt wat ik bedoel!’
Nu, er was geen tijd om tegen te spreken. Tom Poes schakelde de stuurinrichting van de achterbank in, zodat heer Bommel plotseling piloot werd, en stapte buiten boord op de onderste vleugel van het tweedekkertje.
‘Hou- houd je vast!’ piepte heer Ollie, angstig aan zijn hoogteroer trekkend. ‘L-laat -l-los, Tom Poes! V-val niet!’

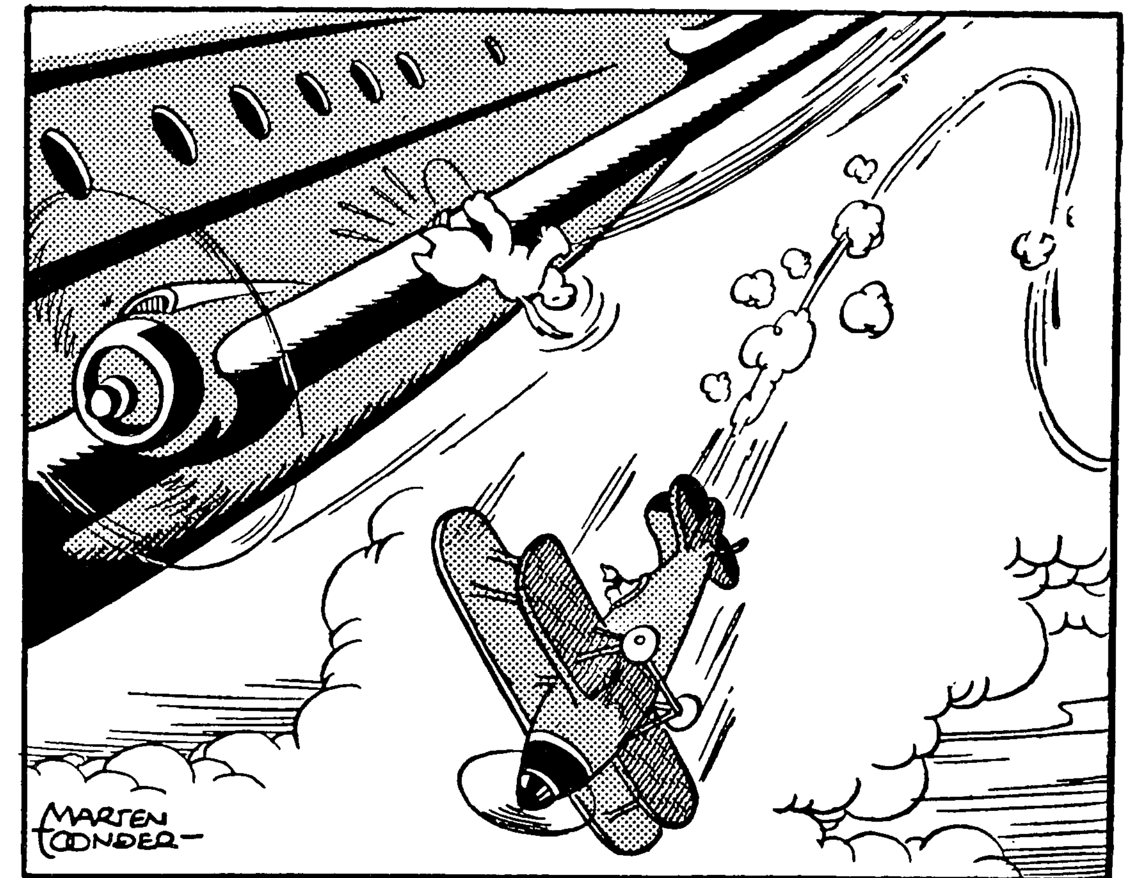

Tom Poes had het lang niet gemakkelijk. De wind gierde om zijn oren, het kleine vliegtuigje schommelde vreemd heen en weer en zakte van tijd tot tijd een metertje of zo en het grote vliegtuig scheen hem héél ver weg. Daar kwam nog bij, dat hij er op moest rekenen, dat Super en Hieper hem in de gaten zouden krijgen en hem onvriendelijk zouden ontvangen.
Maar dat laatste viel mee. Super en Hieper zaten in de bestuurscabine van het grote toestel en hadden het vreselijk druk met het letten op de piloot.
‘Je moet ons niet voor de gek houden,’ zei Super. ‘Haal geen rare grapjes uit, vadertje, want dan krijgen we ruzie!’ ‘Dan krijgen we ruzie!’ herhaalde Hieper zenuwachtig giechelend. ‘Dan schiet ik hem dood, hè Super?’
‘Mijn vriend voelt de dingen uitstekend aan!’ zei Super. ‘Hij raakt op bewonderenswaardige wijze de kern van de zaak!’
‘Ik haal geen grappen uit!’ snauwde de piloot. ‘Alleen wilde ik, dat die vriend van je ophield met zijn proppenschieter te stompen. Het leidt me af!’
‘Ik stomp hem niet!’ protesteerde Hieper. ‘Echt niet. Super! Ik zou niet weten waarom ik dat doen zou! Nee, zeg nu zelf!’
Terwijl deze en andere gesprekken de tijd kortten was Tom Poes overgesprongen. Hij bevond zich nu op de linkervleugel van de grote machine en kroop, langzaam voortschuivend over de trillende, gladde oppervlakte.
Héél langzaam naderde hij op deze wijze de ronkende motor. Maar het was gevaarlijk werk, dat zal ieder oplettend lezer duidelijk zijn...

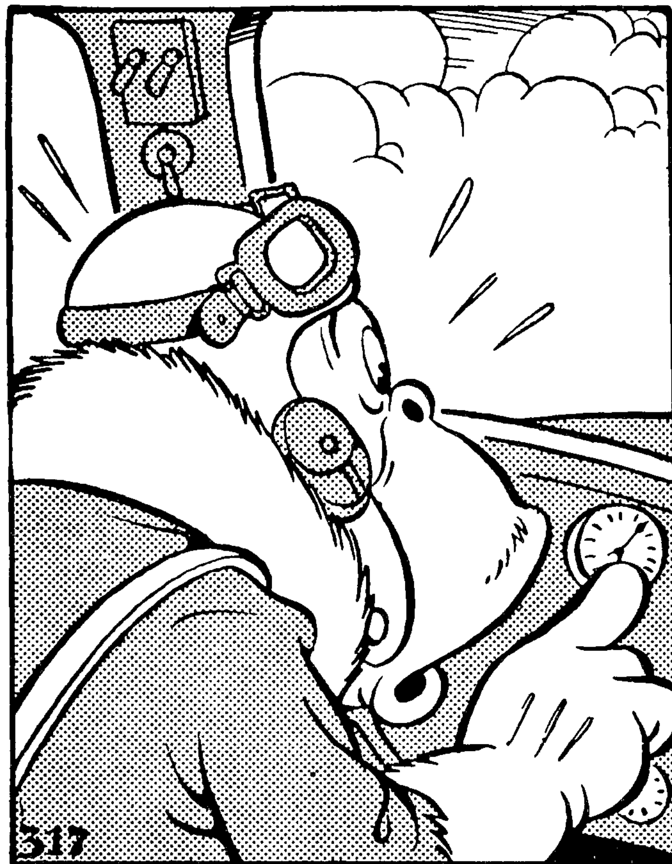
Tom Poes bereikte na een lange en gevaarlijke kruippartij over de vleugel, de brullende motor en boog zich voorover om de dop van het benzinereservoir te zoeken. Dat lukte hem boven verwachting vlug. (Zoals men weet zit deze dop bij het laatste B. K.-type der Hooverfabrieken aan de linkerkant van de motor).

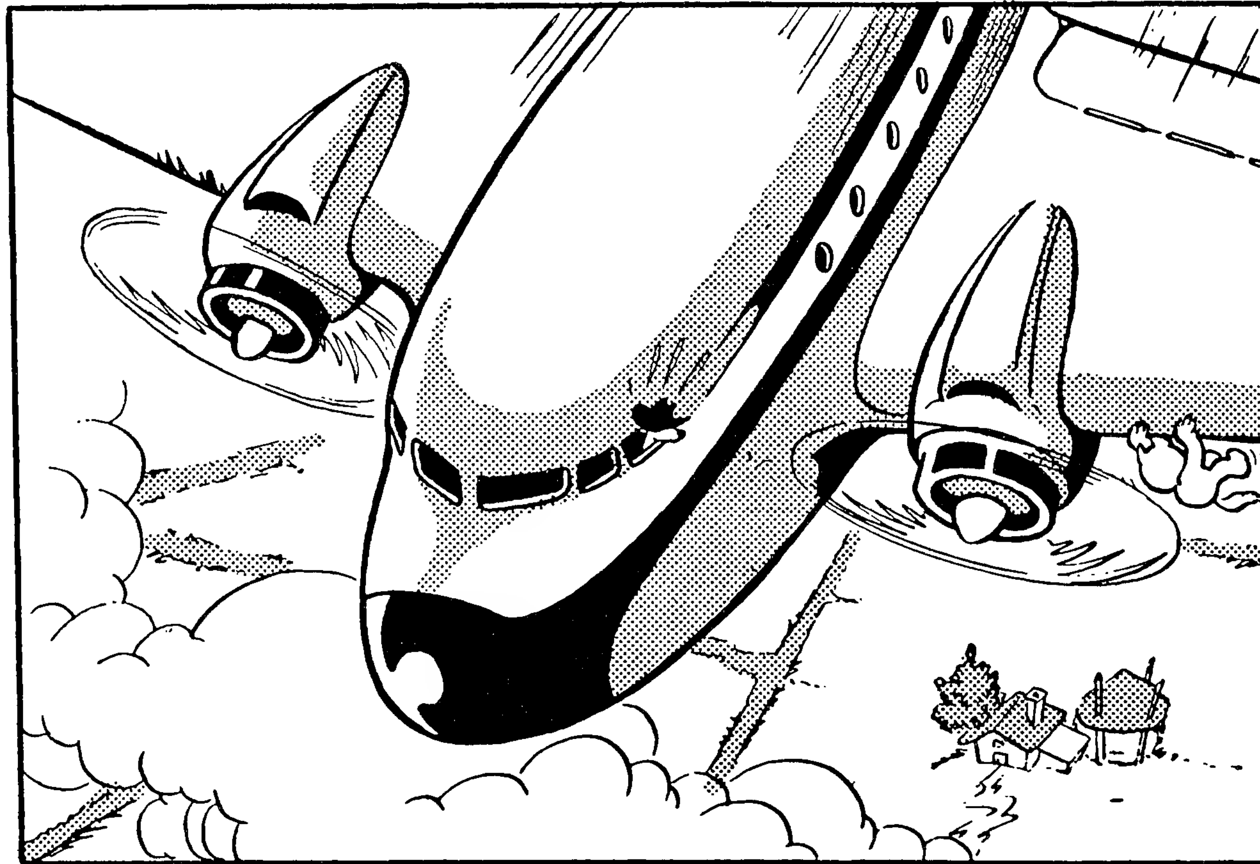
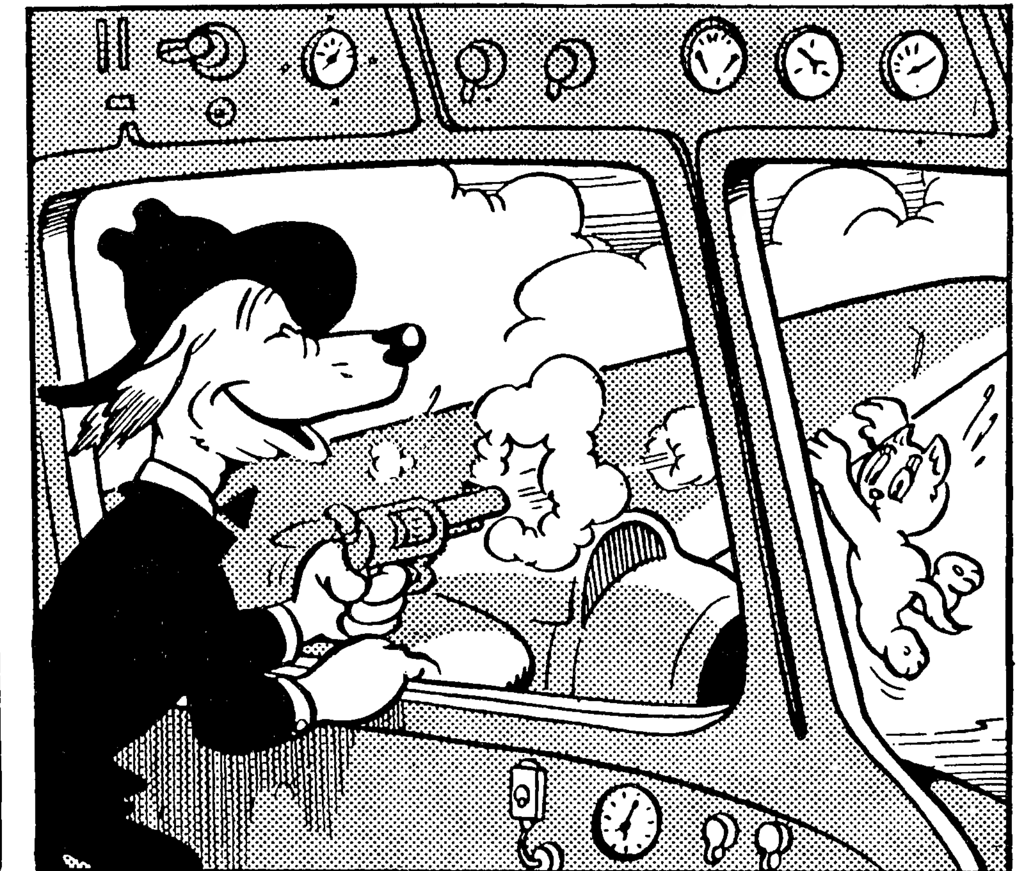
Tom Poes klemde zich stevig vast aan de voorkant van de vleugel en draaide de dop er af. Hij werkte zo vlug als hij kon en liet zich door niets afleiden en zodoende bereikte hij zijn doel in korte tijd. De benzine stroomde naar buiten en werd door het geweld van de propeller als fijne druppeltjes weggeblazen.

'Dat is dat!' zuchtte Tom Poes. 'En nu weer terug!'

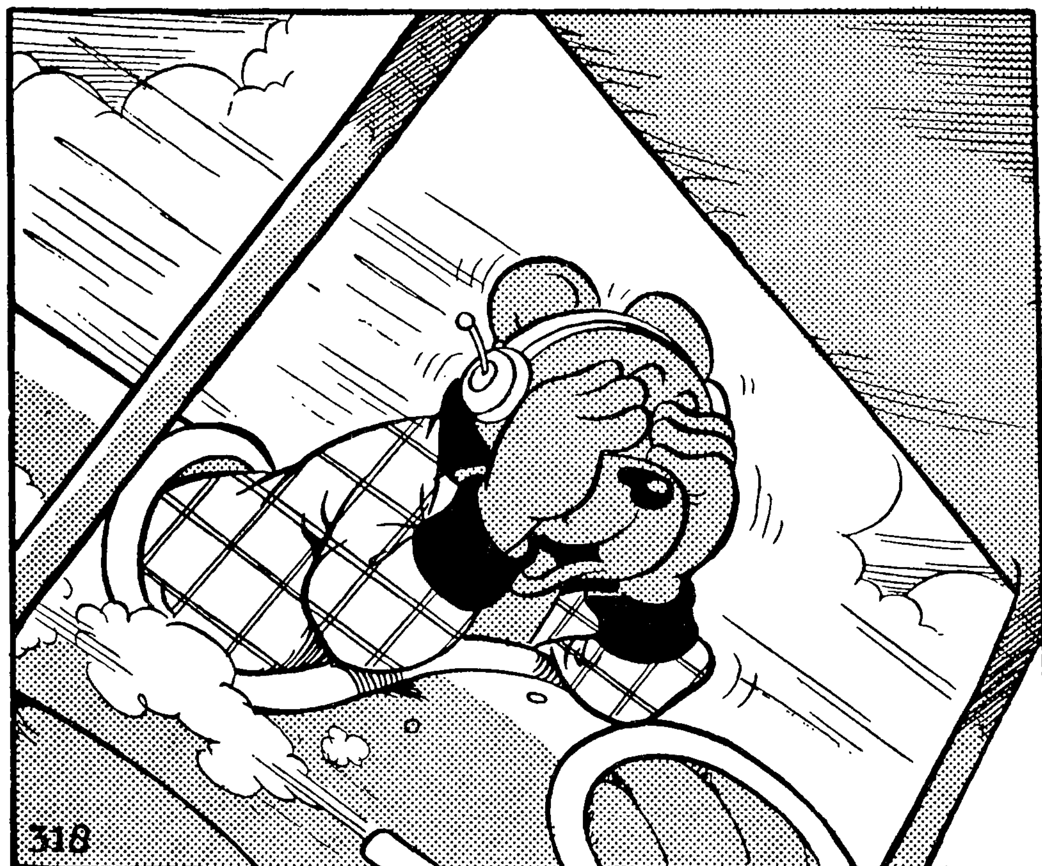
Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want heer Bommel had intussen moeilijkheden met de besturing van zijn tweedekkertje gekregen en was nu de goede richting een beetje kwijt. Zijn toestelletje tolde rond en dwarrelde in de wind als een blad in de herfst. 'Och, och!' riep heer Ollie radeloos. 'Ik moet ook altijd de slechtste karweitjes opknappen! Die Tom Poes stapt maar uit en laat mij hier rondtobben met een motor zonder gebruiksaanwijzing! Ik weet niet eens waar de terugtraprem zit! Wat een toestand!'

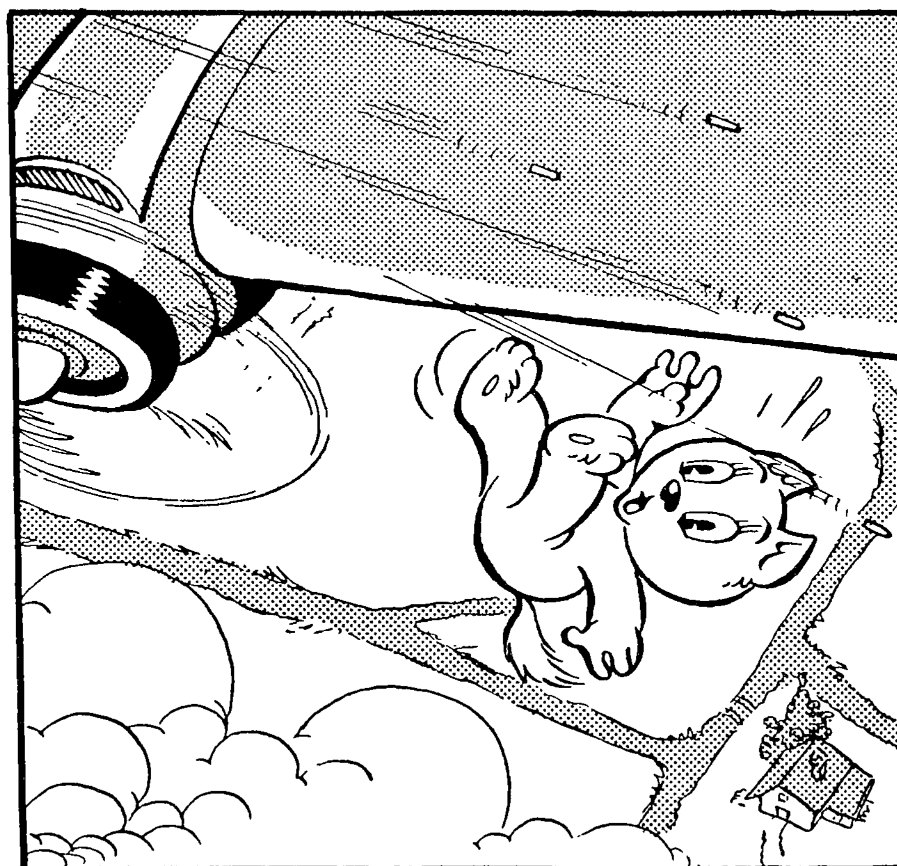
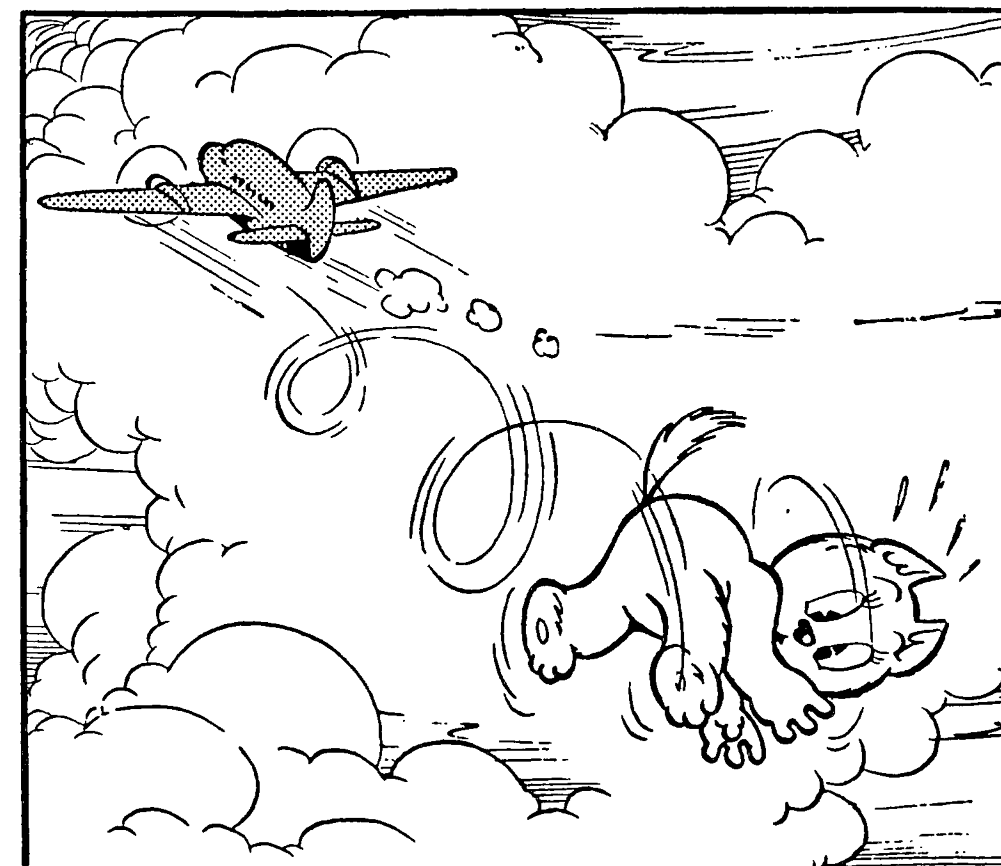
Hij trok op goed geluk aan een handletje, met het gevolg, dat de motor afsloeg. Toen Tom Poes dan ook weer wilde overstappen, ontdekte hij, dat zijn vliegtuig draaiend en dwarrelend omlaag stortte...

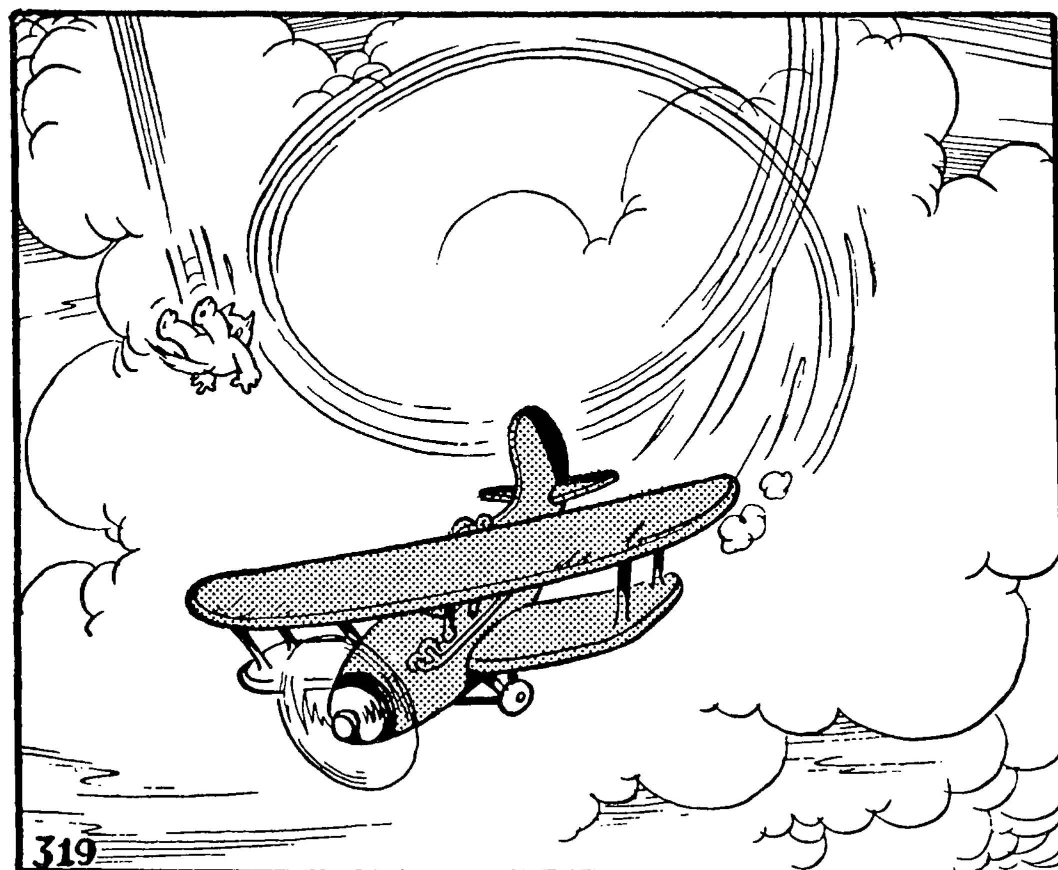
In het grote vliegtuig was de toestand intussen onveranderd. Bul Super was er in geslaagd een stukje muziek uit de radio te halen en zat opgewekt de maat te trappen.
‘Ik vraag me af,’ riep hij, ‘waarom ze dat aardige wijsje van een poosje geleden nooit meer spelen! Hoe was dat ook weer? Poem – pom – pom – jippie – jippie – jee…’
‘Ouwe taaie, heette dat!’ hielp Hieper hem. ‘Een leuk wijsje, baas! Jammer, dat ze het nooit meer spelen, hè?’
‘De beschaving gaat achteruit!’ zei Super. ‘En jij moet stil zitten, chauffeur! Je bent onrustig! Is er iets!?’
‘Ja, er is iets!’ riep de piloot. ‘Mijn benzine raakt op! Er moet een lek zijn!’
‘Een lek!’ gilde Hieper, ongerust onder de bank kijkend. ‘Dat is gevaarlijk, hè Super?’
‘Buiten!’ snauwde Super. ‘Kijk naar buiten, sukkel. Dáár zit de benzinetank!’
Hieper gehoorzaamde en toen ontdekte hij tot zijn schrik Tom Poes, die op een ongelukkige manier aan een van de vleugels hing.
‘Ga je wèg!’ gilde Hieper, zijn hoofd uit het raam stekend.
‘Onzin!’ brulde Super. ‘Schiet hem er af!’
‘Ik moet schieten!’ riep Hieper en voegde de daad bij het woord.
De schoten knalden en de kogels floten Tom Poes om de oren. Er waren maar twee kansen voor hem: geraakt te worden door Hieper’s kogels of omlaag te vallen en Tom Poes besloot het laatste te kiezen…
‘Ik houd hier niet van!’ zei Hieper, zich zenuwachtig terugtrekkend. ‘Dit soort avonturen moet niet bloederig worden! Dat is niets voor kinderen. We zijn geen Amerikanen, waar of niet, Super?’

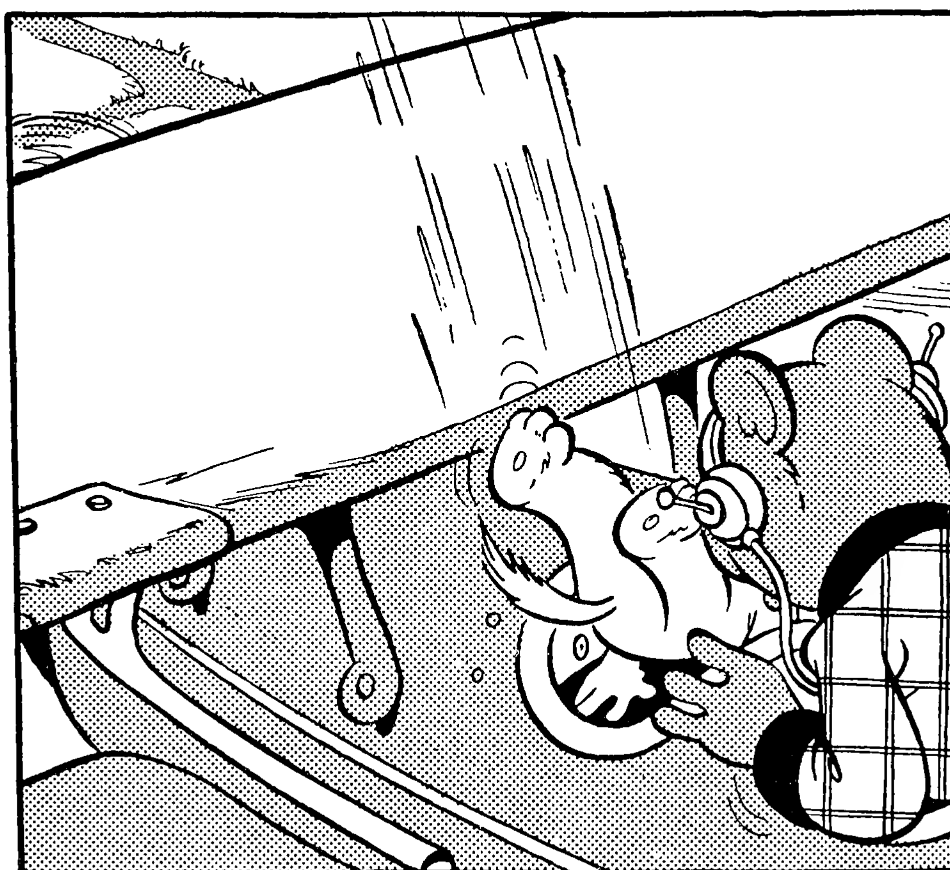
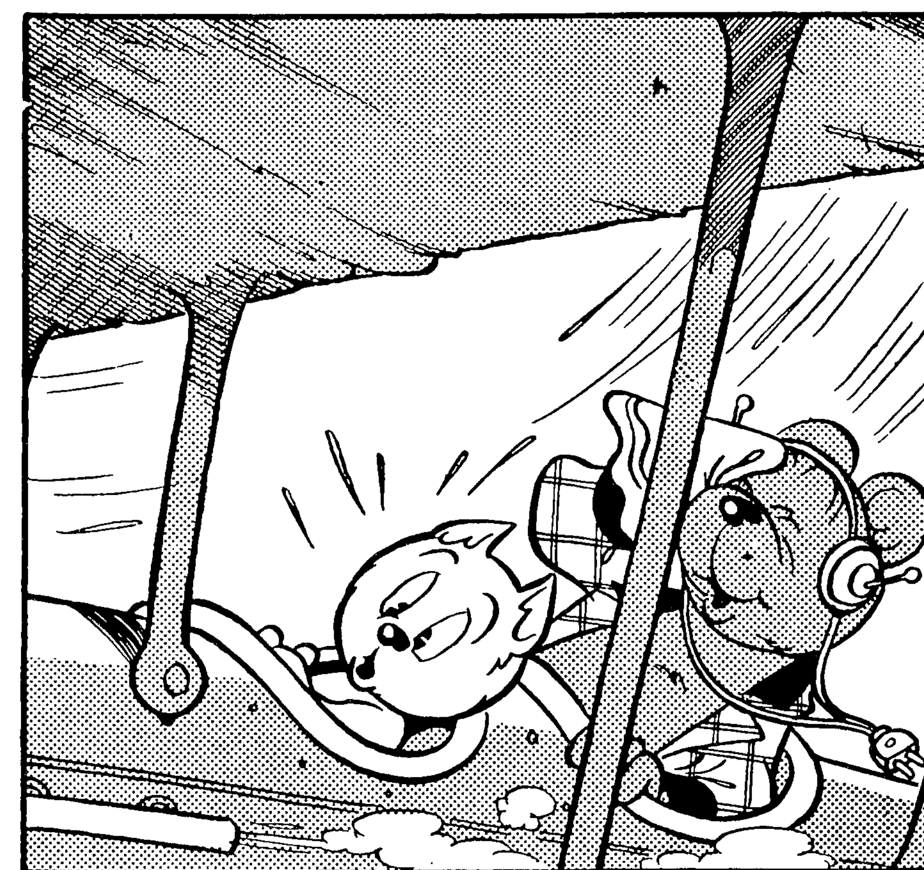

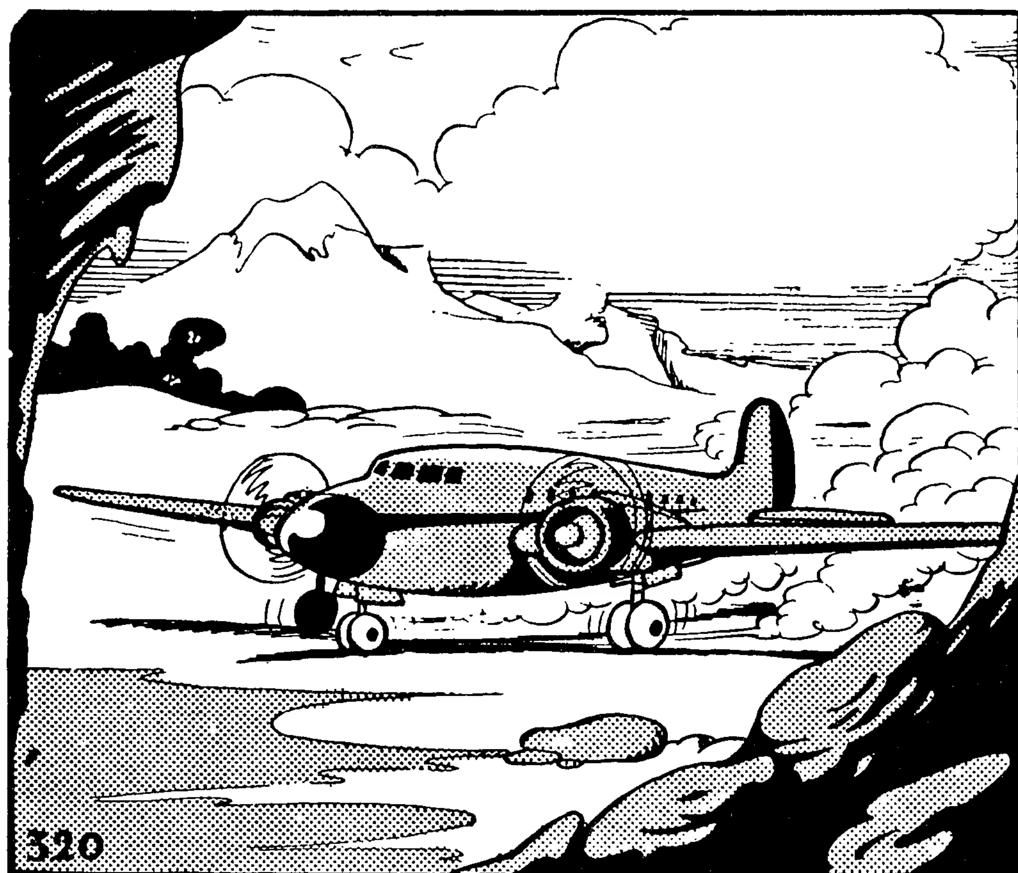
Heer Bommel tuimelde intussen nog steeds hulpeloos door het luchtruim. Maar als je denkt, dat hij stil zat en niets deed, vergis je je. (Het is al vervelend genoeg voor me, dat ik altijd heer Ollie's moeilijkheden moet behandelen. Dat kan nu eenmaal niet anders, omdat de waarheid in een vrije krant gezegd moet kunnen worden, maar ik maak het niet erger dan het is.) Heer Bommel nu werkte hard. Hij trok aan de stuurknuppel en duwde hem omlaag. Hij haalde handles over en drukte op knoppen en verboog buisjes en draaide kraantjes open en dicht en ten slotte deed hij de handen voor de ogen en kreunde zacht. In deze houding gierde hij in het oude kistje door de wolken en dacht na over alles wat hij fout had gedaan in zijn leven.

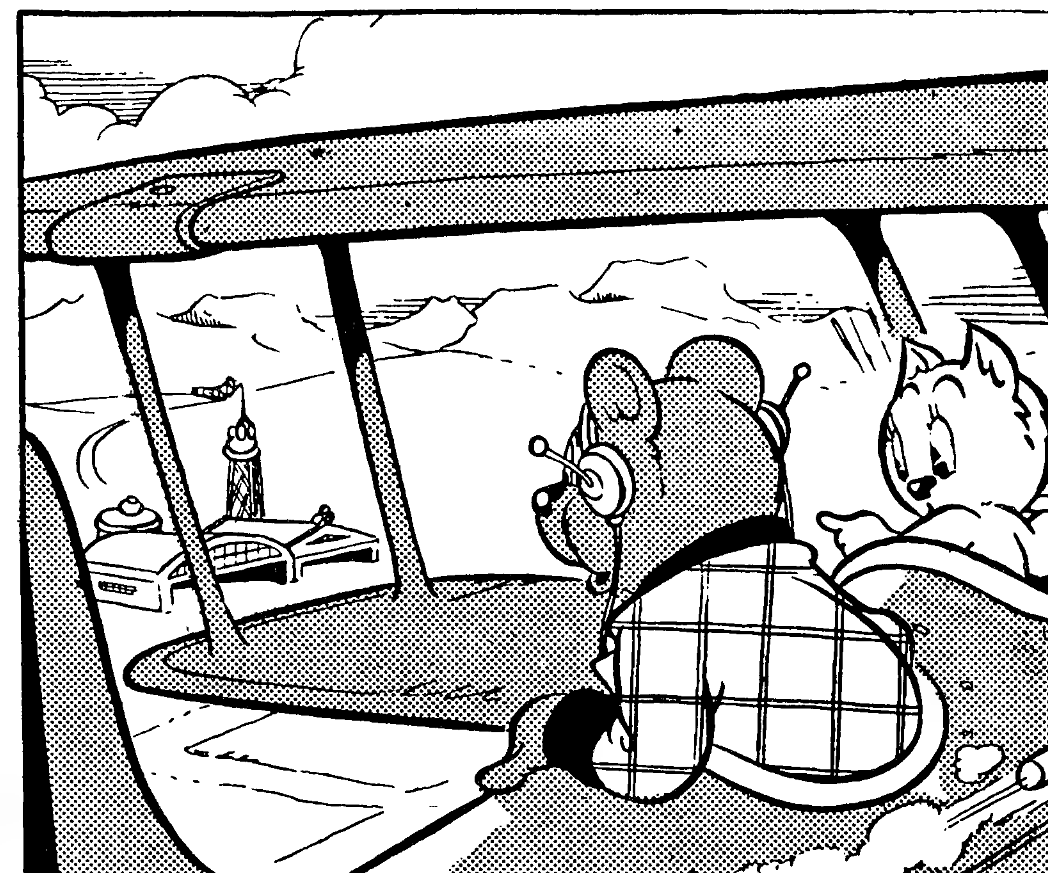
En op hetzelfde moment liet Tom Poes de vleugel van het grote vliegtuig los en viel als een steen naar beneden.
Wat een toestand! Hoe moet dat aflopen? Het heeft geen zin om er doekjes om te winden: Zowel Tom Poes als heer Bommel verkeert in groot gevaar!
Intussen verdween de grote machine met Super en Hieper, vliegend op het laatste restje benzine, in de verte. Ook hun toestand was niet plezierig – ieder ogenblik kon de motor afslaan en wat dan? Maar je moet niet denken, dat de aartsmisdadigers daarover in de war zaten. Bul Super begon luidkeels 'Ouwe Taaie' te zingen en dat is precies wat men van hem verwachten kan…

Zonder geluk vaart niemand wèl. Dat is een wijs gezegde en Tom Poes heeft al vaak ondervonden, dat het juist is. Sterker nog: zonder geluk zouden zijn avonturen kop noch staart hebben. Zo ook nu.
Heer Bommel had, in zijn tweedekkertje, net een verschrikkelijke duik achter de rug en was op het punt een tweede te beginnen, die hem nòg dichter bij de aardoppervlakte zou brengen, toen er een wit iets voor hem langs schoot. Met een plof kwam dat iets op de plaats vóór hem terecht en toen heer Bommel voorzichtig door zijn vingers keek ontdekte hij tot zijn grote verbazing, dat het Tom Poes was! Wat een toeval, niet waar?
'T-Tomp-poes!' stotterde heer Ollie. 'Hoe kom jij hier? Hoe heb-heb je d-dat ged-daan, jonge vriend?'
Maar Tom Poes had geen tijd om te antwoorden. Hij had niet eens de tijd om zich van zijn schrik te herstellen want hij ontdekte onmiddellijk, dat de toestand van het vliegtuigje al zijn zorg vereiste. Hij greep de stuurknuppel en trok de machine recht; toen startte hij de motor weer en zette de benzinetoevoer open. Het toestel herstelde zich direct en vloog rustig verder.
'Ziezo!' zei heer Bommel met een diepe zucht. Hij ging rechtop zitten en trok zijn jas recht. 'Vertel me nu eens, of je geslaagd bent, jonge vriend! Heb je mijn aandelen teruggekregen, terwijl ik de besturing van deze kist verzorgde? Ik heb mijn deel gedaan door je op onnavolgbare wijze op te vangen. Heb jij het jouwe gedaan?'

Nee, het grote vliegtuig, waarin Super en Hieper zaten, vloog ook met moeilijkheden rond. De benzine was tot de laatste droppel weggelopen, de motor sputterde nog even en sloeg toen af. De piloot wist het toestel zwevende te houden, maar het zakte tamelijk snel naar de aarde.

'W-wat gaat er nu gebeuren, Super?' vroeg Hieper zenuwachtig.

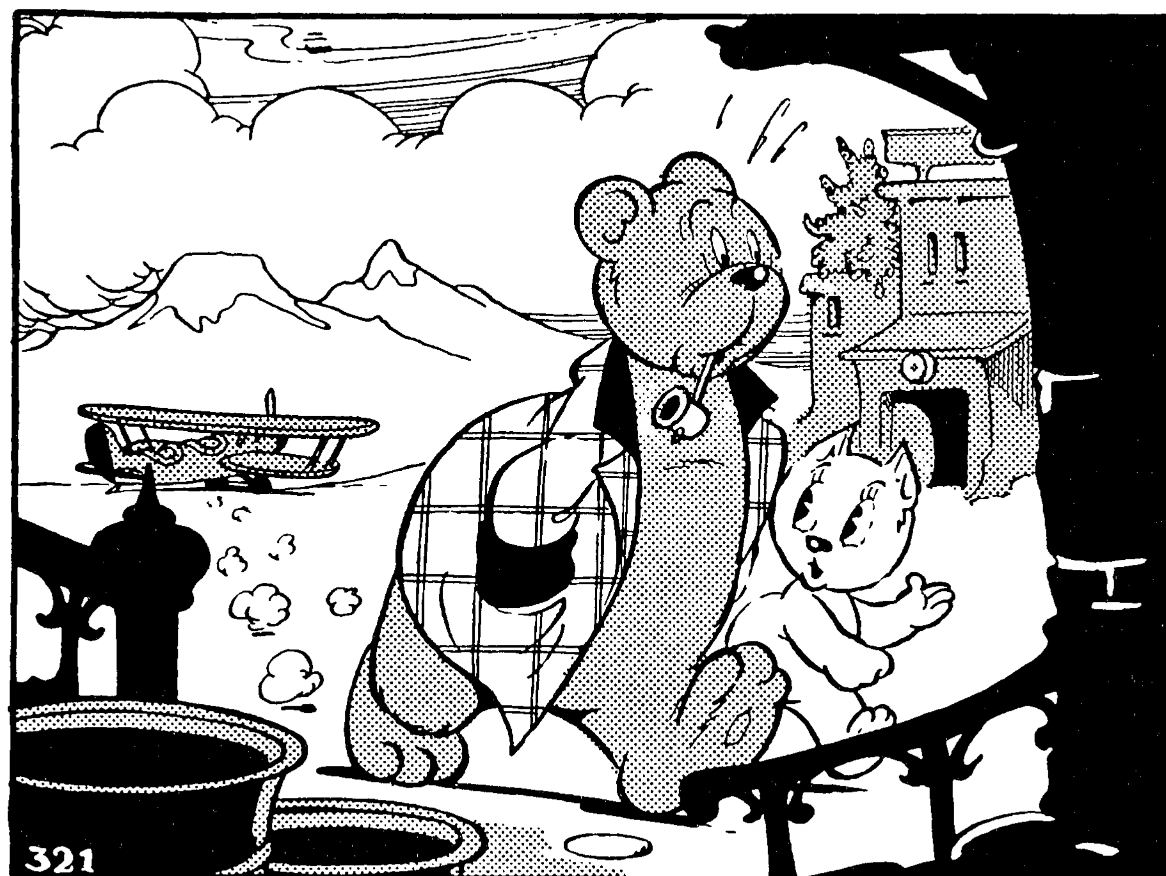
'Wel,' zei Super, 'wanneer hieronder water is, gaan we verdrinken en als hieronder land is kunnen we: a. te pletter vliegen, b. over de kop slaan, c. in brand vliegen en d. keurig landen!'

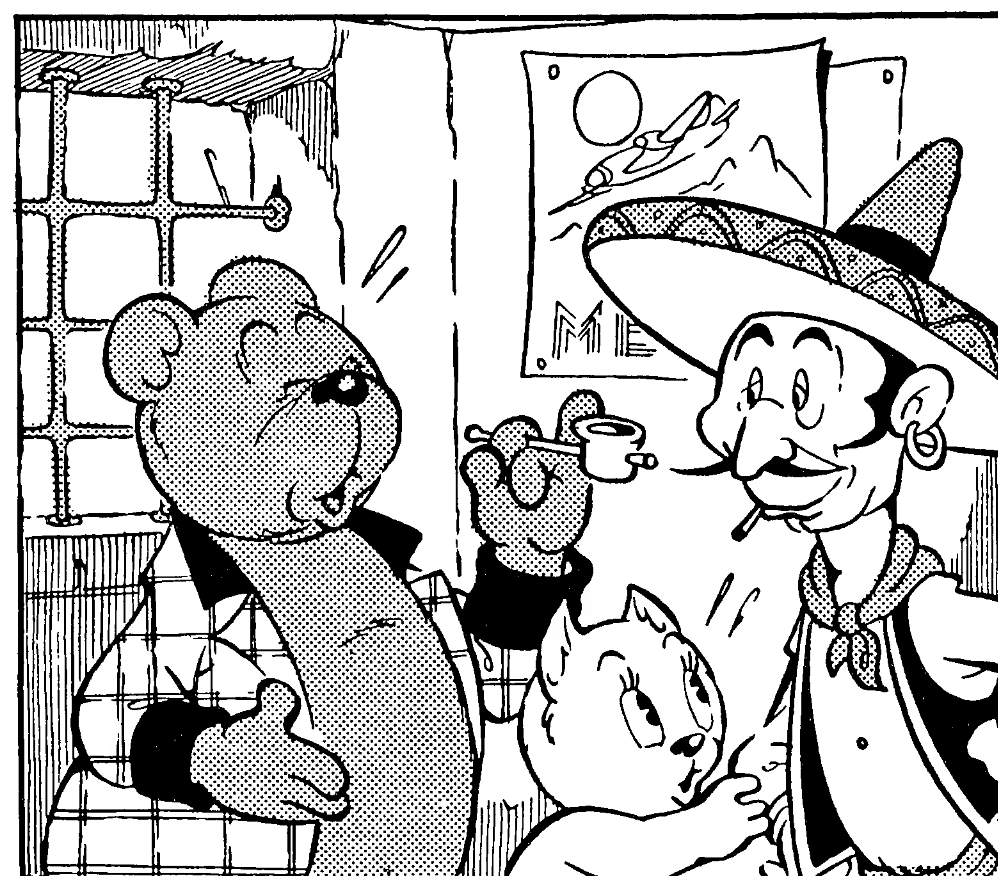
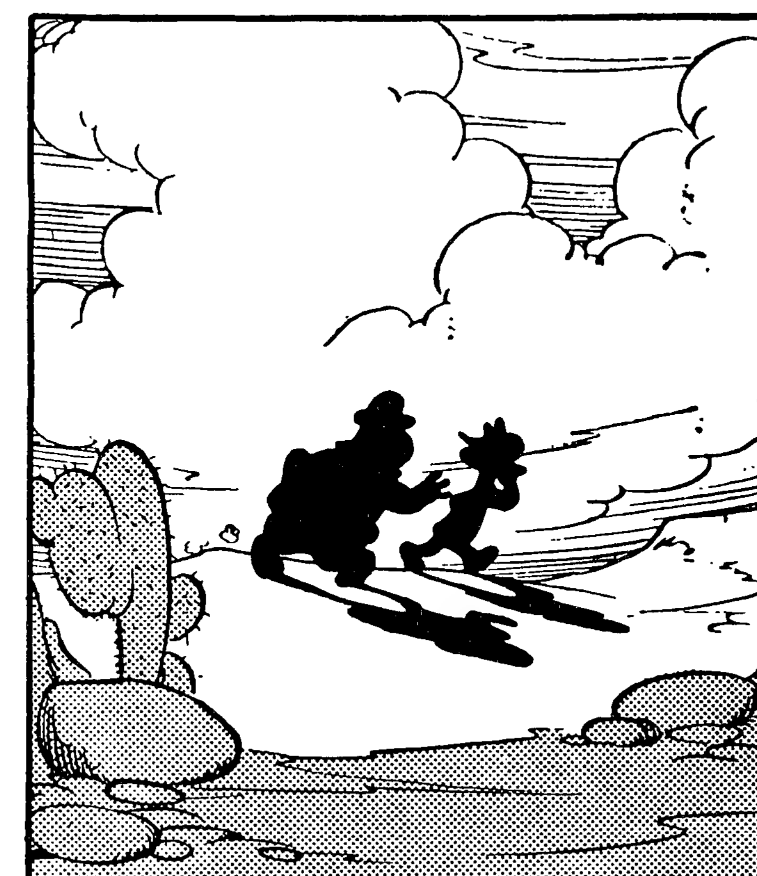
Het laatste gebeurde natuurlijk. (Dit is een eerlijk verslag en ik trek Tom Poes helemaal niet voor, zoals je merkt). De piloot zette de machine keurig aan de grond op een open vlakte en toen Super een grote kaart te voorschijn haalde en de positie bepaalde, bleek het, dat ze niet ver van Costa Crica af waren. 'Een paar uurtjes wandelen door de woestijn!' zei Super lachend. 'Dat is goed voor je lijn, Hiep! Bind nu deze bekwame piloot goed vast in het bagageruim en kom mee!' Zo gebeurde het.

Intussen had Tom Poes zijn oude tweedekkertje onder de wolken laten zakken en met blijde verrassing gezien, dat ze niet langer de zee onder zich hadden, maar een klein wit stadje met een keurig vliegveld.

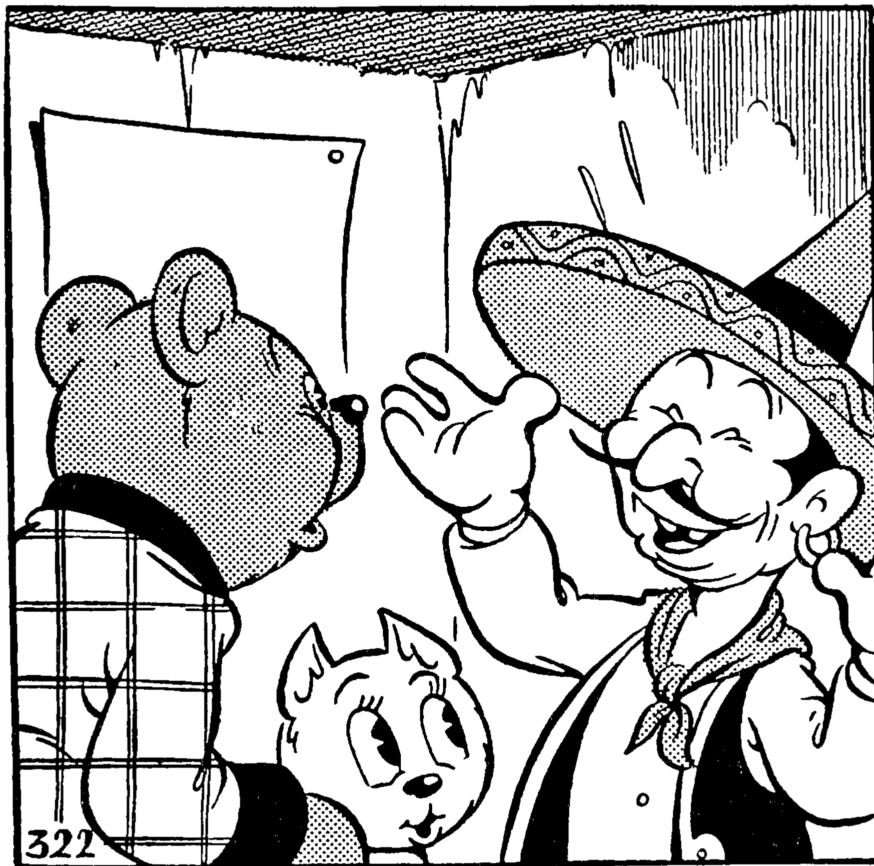
'Als ik me niet vergis, is dit Costa Crica!' zei Tom Poes. 'We gaan dalen, heer Ollie, houd u vast!'

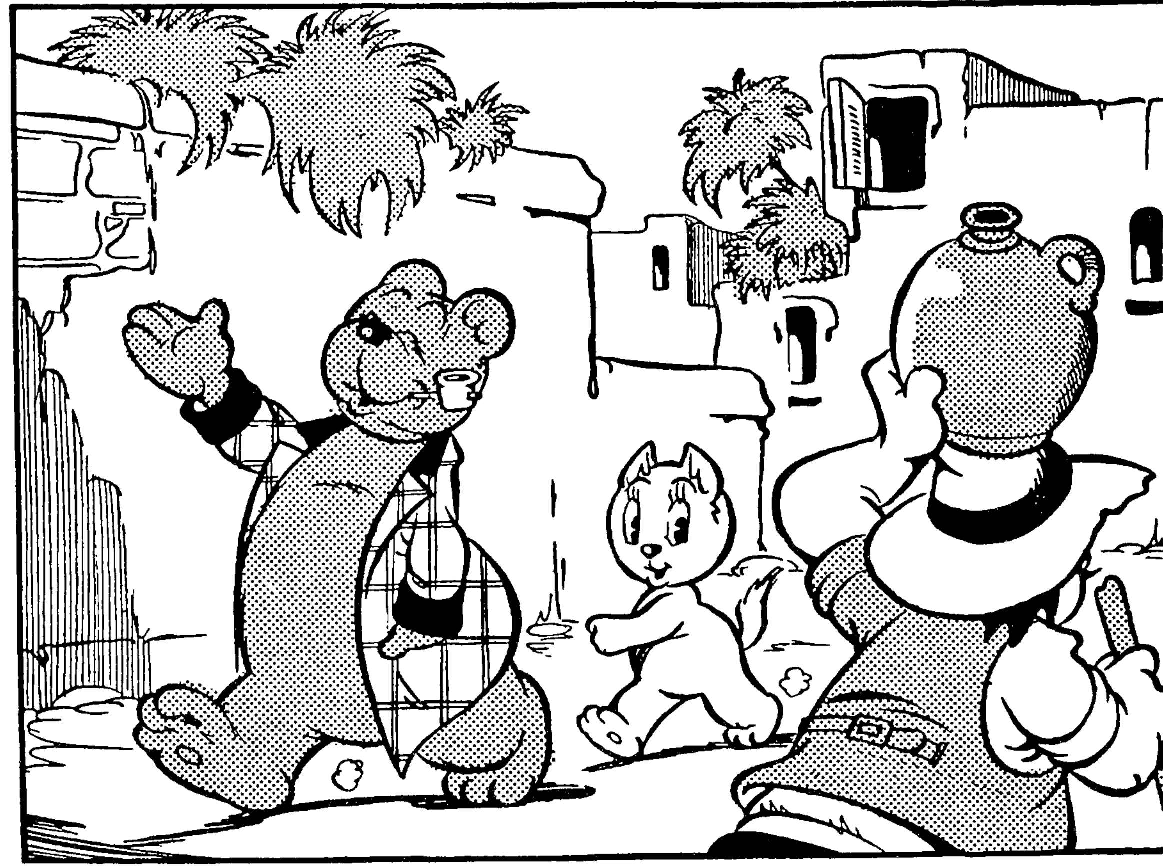
'Kan je het alleen af, jonge vriend?' vroeg heer Bommel. 'Of zal ik het even zèlf doen?'

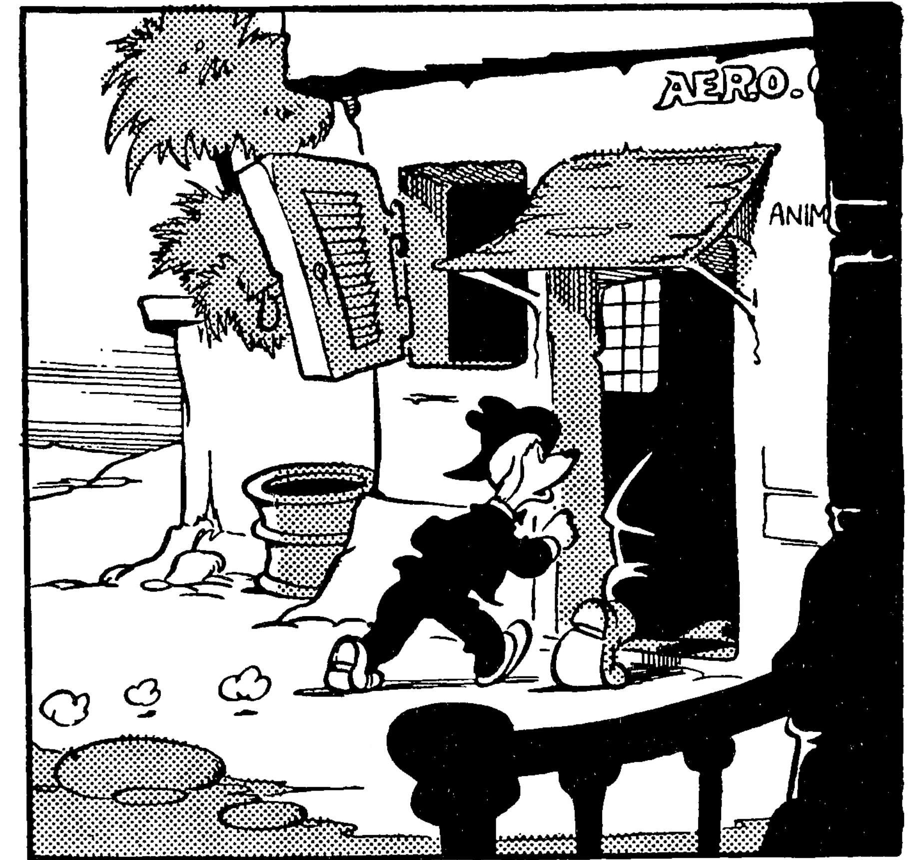

Even later stond het tweedekkertje op de grond en konden Tom Poes en heer Bommel uitstappen.
'Ik denk,' zei Tom Poes, 'dat Super en Hieper hier ook in de buurt geland zijn. Misschien zijn ze verongelukt en dat zou natuurlijk jammer zijn. Want we moeten uw aandelen en de sleutel hebben heer Ollie!'
'Juist!' zei heer Bommel. 'We moeten de hulp van de autoriteiten inroepen, als je begrijpt wat ik bedoel, jonge vriend! Volg me, dan zullen we dat kantoortje daar eens bezoeken!'
In het kantoortje zat een mannetje met een grote hoed en een sigaret, dat vriendelijk glimlachte.
'Bent u de stationschef?' vroeg heer Ollie minzaam. 'Il cheffo de stationo?'
'Si, si!' zei het mannetje. 'Alles! Chef! Mecano! Commissario! Burgervader! Spreken Europees! Alles!'
'Dat is mooi!' zei Tom Poes. 'We zoeken namelijk een paar schurken, die hier in de buurt een noodlanding moeten hebben gemaakt. Ze hebben papieren en een sleutel van ons gestolen. De ene draagt een politie-uniform en de ander een hoed en ze zijn erg gevaarlijk! Kunt u de omtrek laten afzoeken?'
'Helaas!' zei het mannetje. 'Hoe jammer! Geen tijd! Mijne hombres de policia moeten eerst de aardappelen schillen! Los patatten! Pellen! Rondom afschillen, verstaat ge?'
'Maar het zijn schurken!' riep Tom Poes wanhopig. 'Er is haast bij, want ze kunnen ontsnappen! En ze zijn tot alles in staat!'
Nu, dat laatste was waar. Na twee uren zwoegen door de woestijn hadden Super en Hieper beide een erg slecht humeur. Maar ontsnappen wilden ze niet, integendeel! Met iedere pas kwamen ze dichter bij Costa Crica…

'Aha! Schurken!' riep de man met de grote hoed. 'Mij zal hen ontvangen! Con brio! Zij zullen de wet van Costa Crica kennen leren! Verschrikkelijk! Gestreng! Rechtvaardig! Mij spreken Europees! Mij commissario! Policia! Mij ondernemer derr Begrafenissen! Alles! Ha! Schurken vangen! Con amore! Maar eerst even de patatten pellen! Aardappels jassen, verstaat ge? Uno momento!'

Tom Poes en heer Bommel gingen ten einde raad het kantoortje maar uit om een hotel te zoeken.

'De lieden hebben hier nu eenmaal geen haast!' zei heer Bommel. 'We moeten geduld hebben, jonge vriend. Ik denk, dat alles wel terecht zal komen! Gestreng en rechtvaardig, zei hij en daar zullen we ons maar aan houden.'

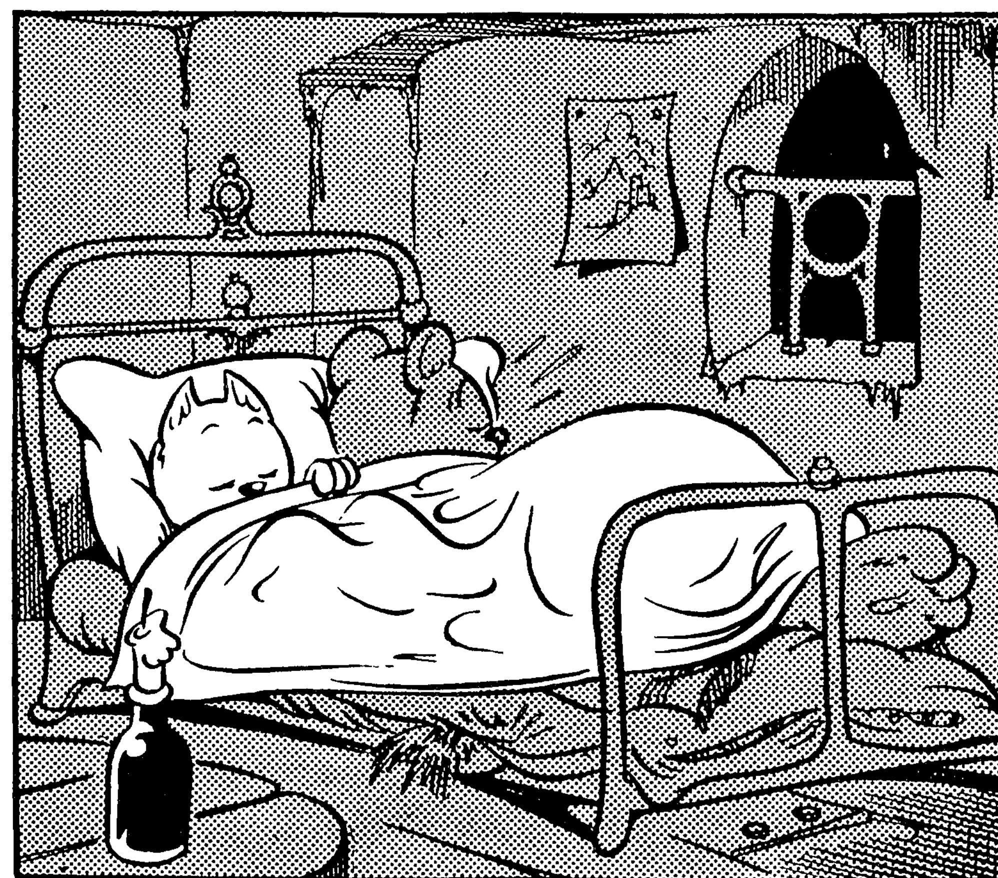
'Hm,' zei Tom Poes, 'het bevalt me niet! We moeten Super en Hieper hebben en dat zijn slimme knapen. Ik houd niet van wachten! Je kunt nooit weten wat voor schurkenstreek ze aan het uithalen zijn!'

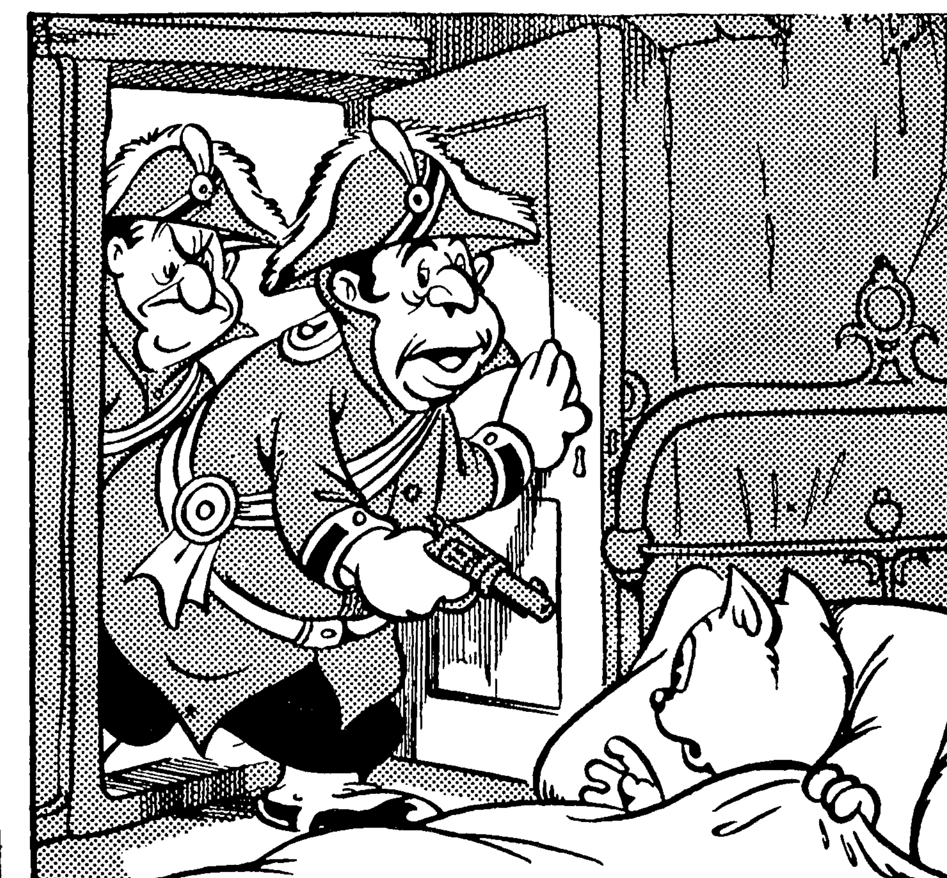
Nee, dat kan men nooit weten bij deze schavuiten en dat bleek ook nu. Op datzelfde moment stapten ze namelijk het kantoortje binnen waar Tom Poes en heer Bommel net waren uitgekomen.

'Hallo!' riep Super. 'Ik ben commissario Bulle Super uit Rommeldam en zoek een paar gevaarlijke misdadigers! En wie ben jij? Jij met je mooie hoedje!'

'Mij commissario!' sprak de eigenaar van het kantoortje trots. 'Policia di Costa Crica! Mij spreken Europees! Alles! Schurken vangen! Misdadigers! Aha! Alles!'

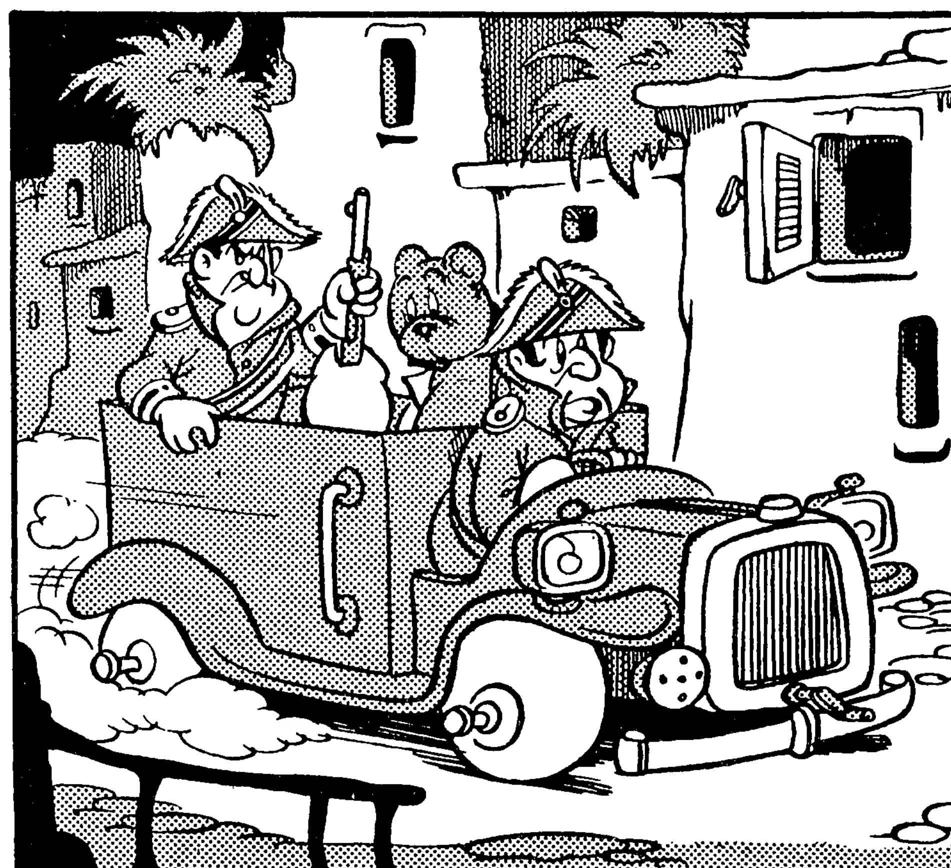
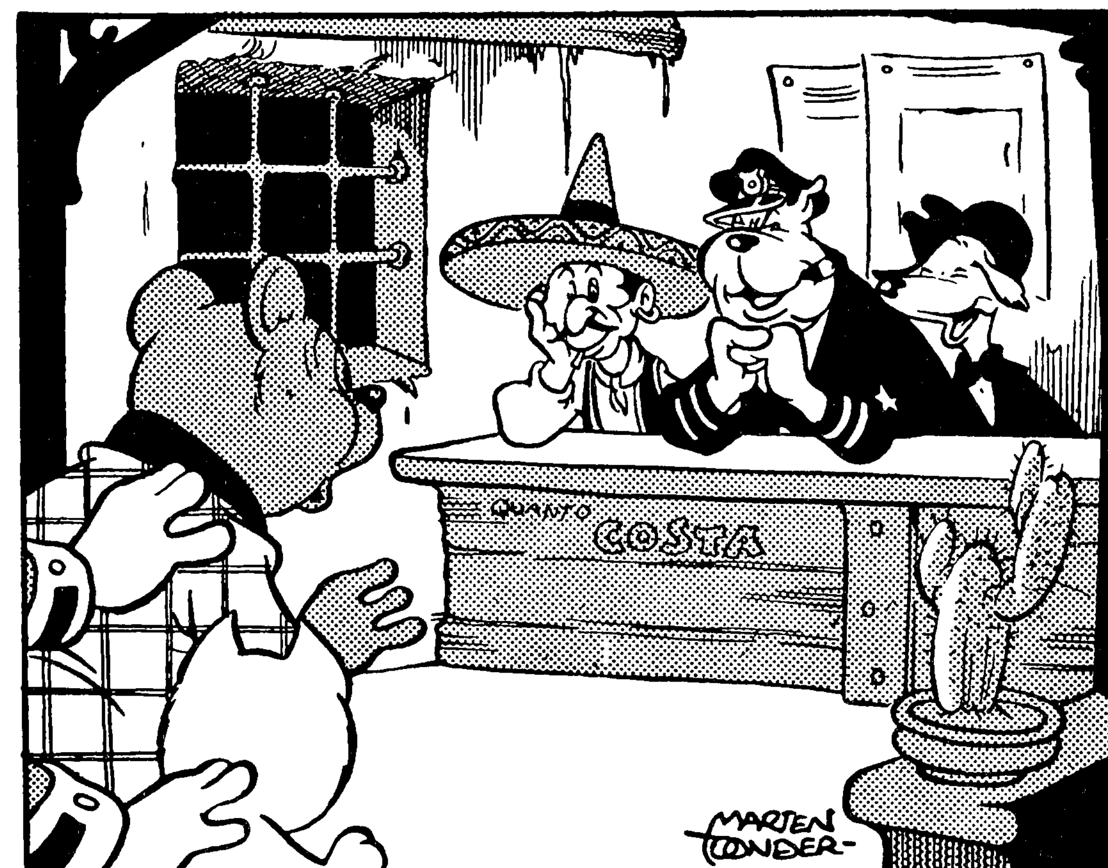

'Luister!' zei Bul Super. 'Ik zoek een paar schurken. De een is klein en wit en de ander dik – met – een geruit-jasje! Heb je die soms gezien? Daar staat hun vliegtuig!'
'Si, si!' zei de man met de hoed. 'Mij gezien! Maar zij zeggen, zij zoeken schurken! Eén in uniform en één met hoed! Zij zeggen, zij...'
'Ja, ja!' riep Super ongeduldig. 'Ze zeggen zoveel!' Hij greep een stapeltje bankbiljetten uit zijn jas en gooide dat op de tafel.
'Ga ze arresteren!' beval hij.
'Helaas!' zei de commissaris, scheel naar het geld kijkend. 'Geen tijd! Mijn hombres pellen de patatten! Zij...'
Super wierp een tweede stapeltje naast het eerste. 'We hebben haast!' zei hij. 'Schiet op!'
Dat was te veel voor de man, hetgeen zal blijken.

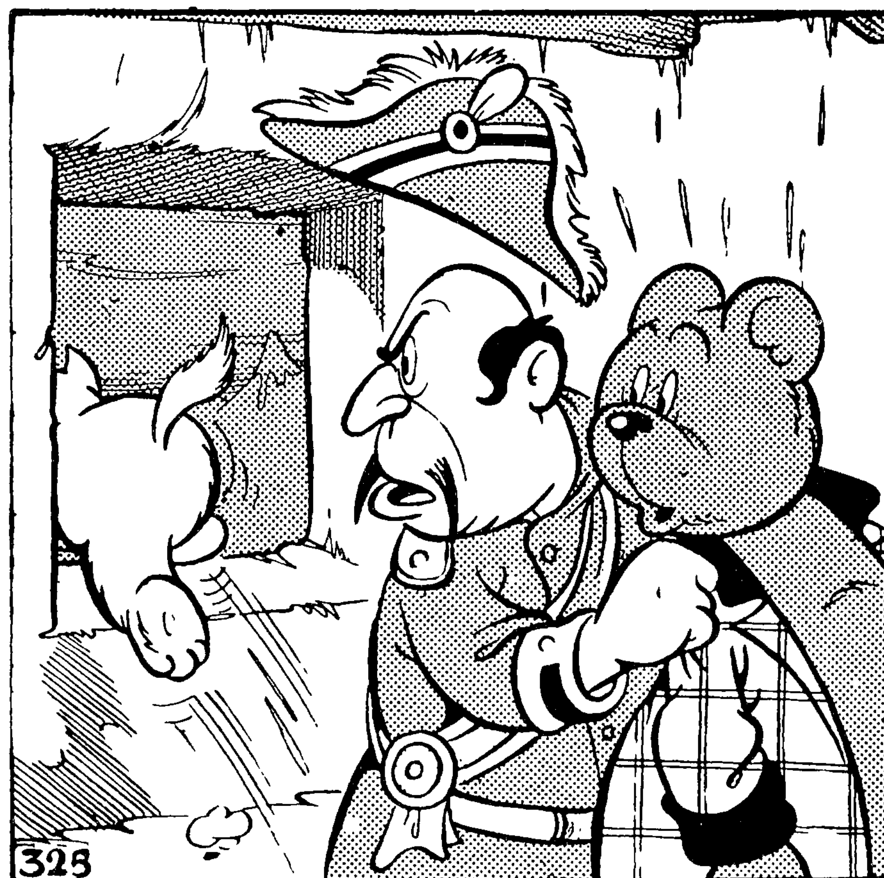
Tom Poes en heer Bommel hadden een klein hotelletje gevonden en daar de avond viel en ze beiden erg moe waren gingen ze naar bed en sliepen in een minuut.
Helaas! Dat duurde niet lang. Tom Poes werd wakker door gemorrel aan de deur en toen hij opkeek zag hij daar een paar gevaarlijk uitziende lieden staan in een soort generaalsuniform.
'Wat moet dat?' vroeg Tom Poes. 'Hoe durven jullie hier binnen komen? Of hebben jullie soms Super en Hieper gevonden?'
'Como las cosas humanas no flor fina di cigarillos!' riep de voorste generaal.
'Policia!' voegde de achterste er aan toe. 'Arrestantos!'
'Er is iets niet in orde!' mompelde Tom Poes ongerust...

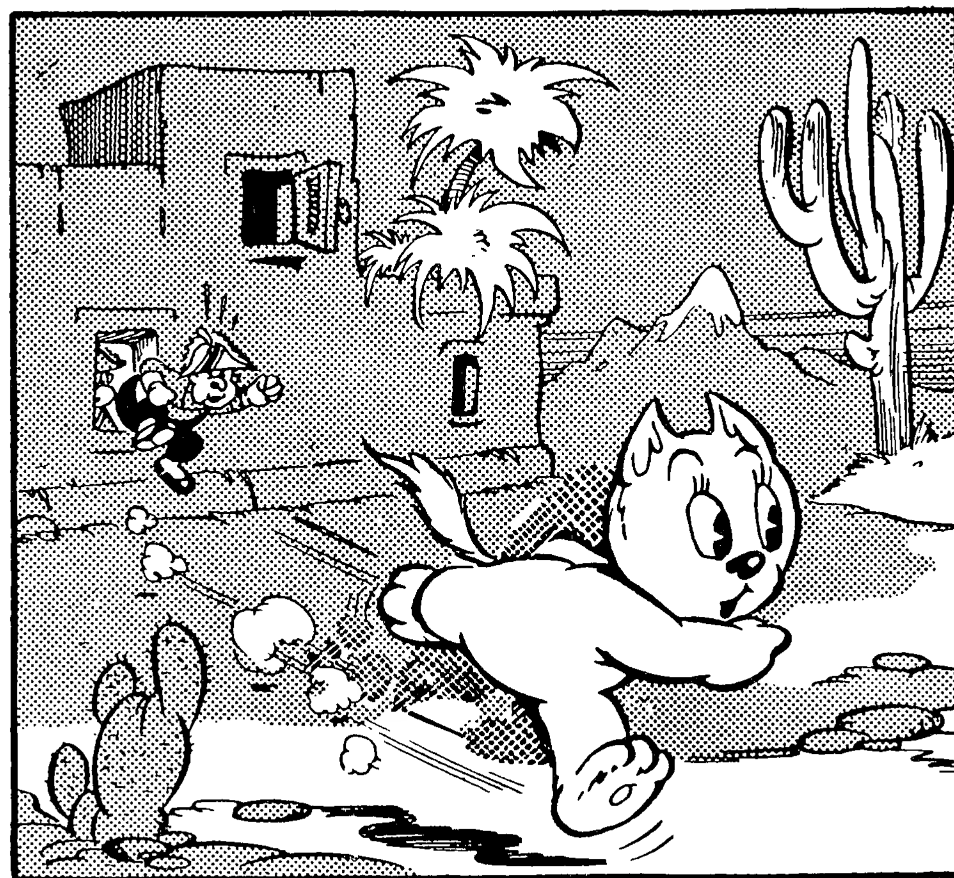
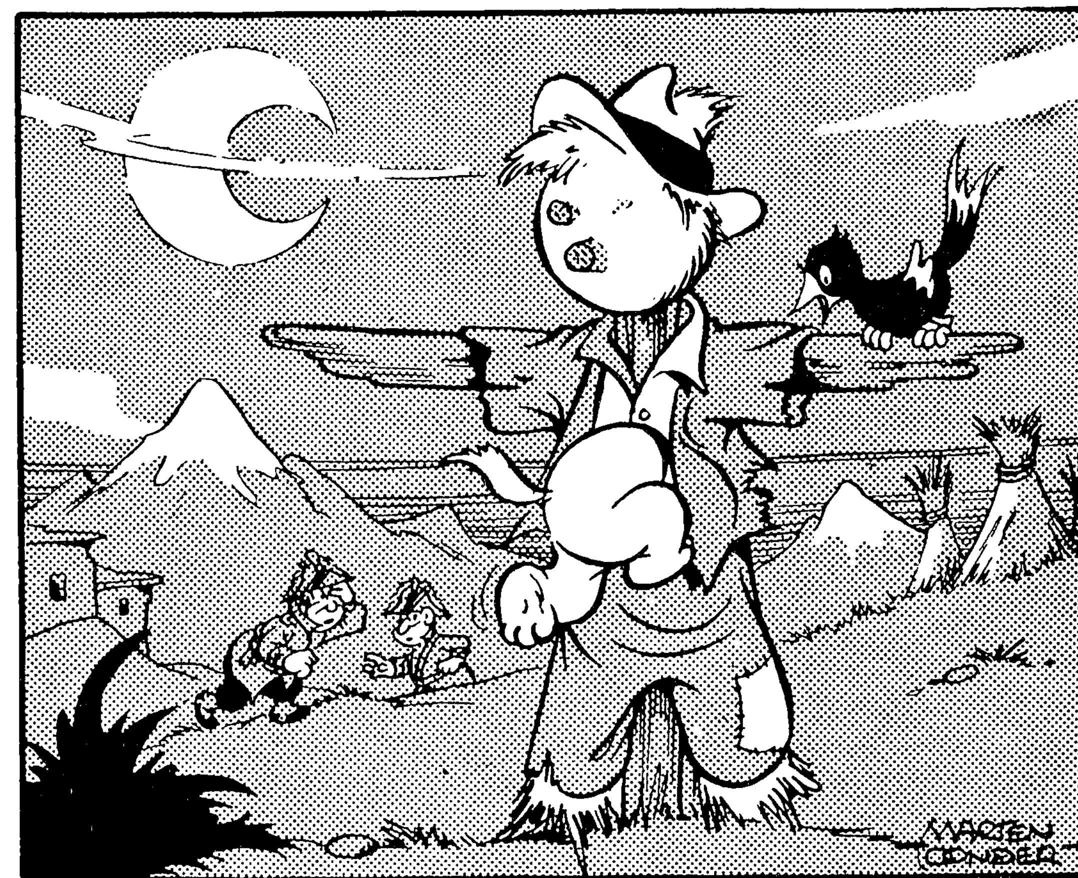

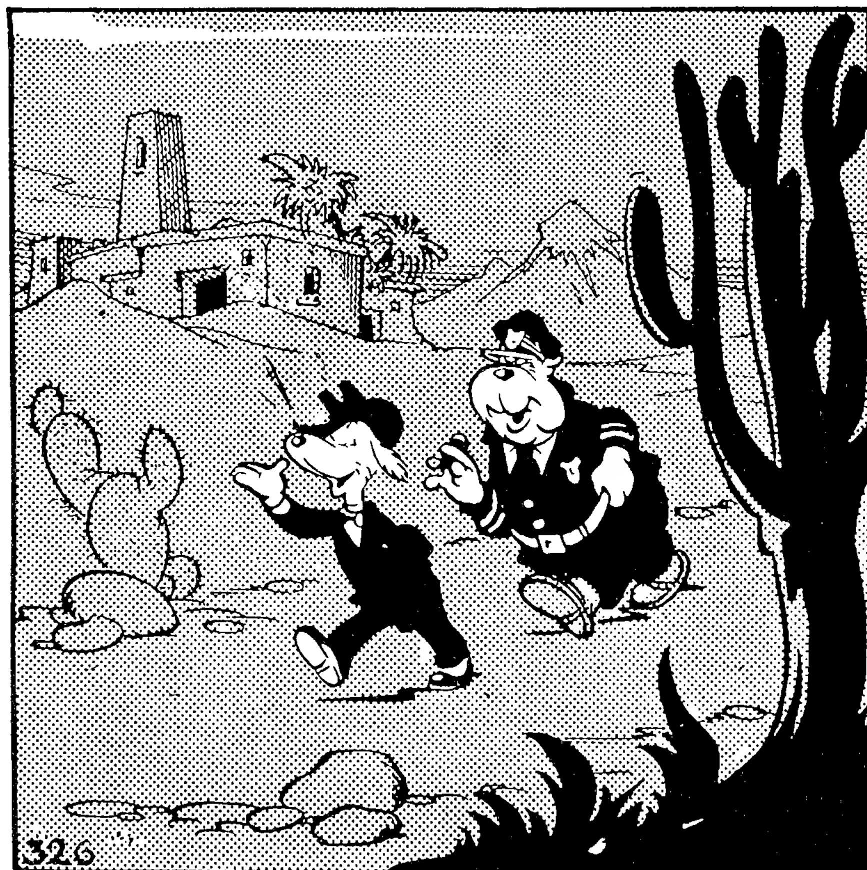
De beide politiemannen traden met dreunende schreden het kleine vertrekje binnen. De ene greep Tom Poes bij een arm en de ander trok heer Bommel aan een oor.
'Brrr... grrr... gttt, ga je weg!' mompelde heer Ollie in zijn slaap.
'Policia!' riep de ambtenaar. 'Attentio! Arrestantos!'
'Ga weg, lelijkerd!' riep heer Bommel wakker schrikkend.
'W-wat b-betekent dit? W-wie z-zijn d-deze g-grenadiers, Tom Poes? Wijs ze de deur, Tom Poes! Ik kan dit niet dulden!'
'Politie!' legde Tom Poes uit. 'Ik weet niet, wat er gebeurd is, heer Ollie. We kunnen het beste maar meegaan, vind ik. Misschien hebben ze Super en Hieper gevonden... Hoewel ik bang ben, dat er iets mis is!'

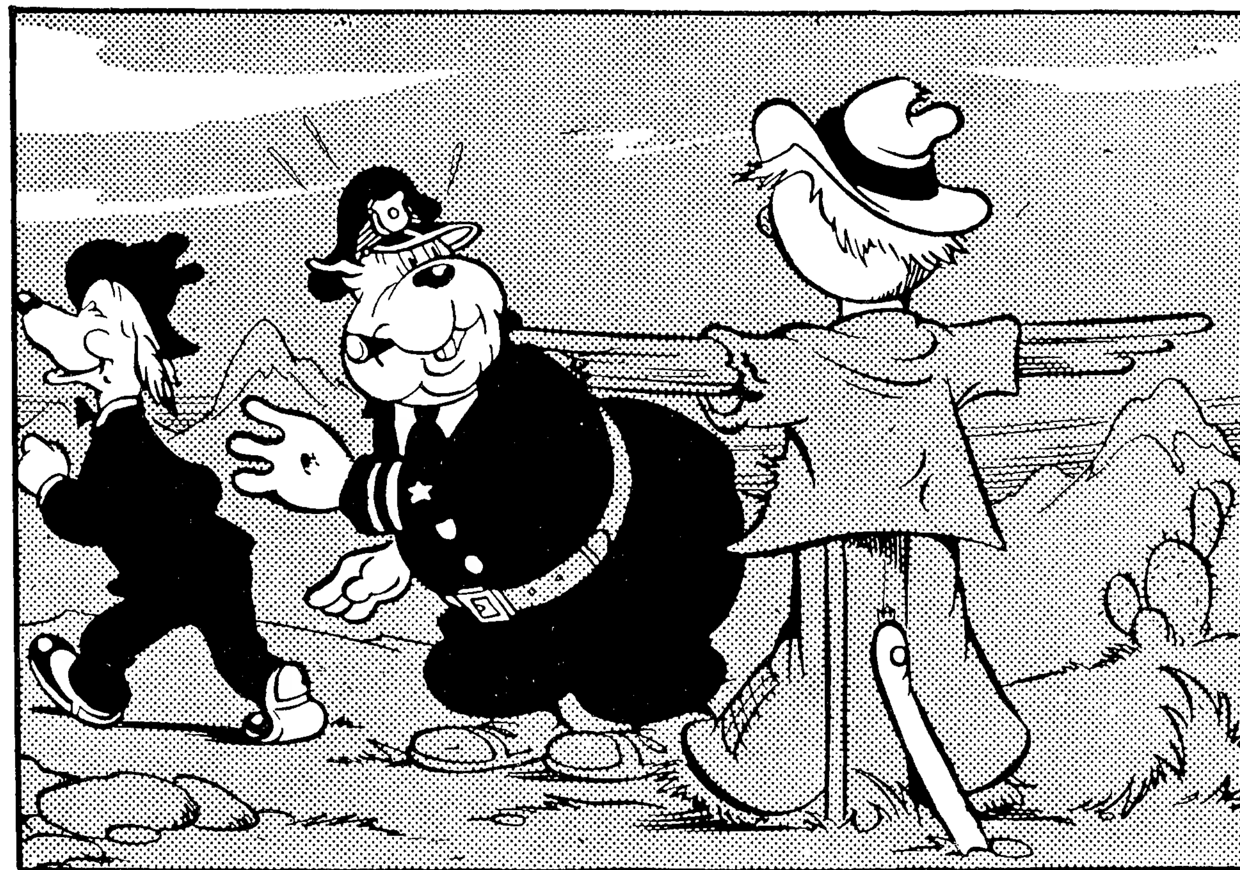
Ja, daar leek het veel op. Tom Poes en heer Bommel werden zonder enige beleefdheid in een oud voertuig geduwd en weggereden. Ze stopten voor hetzelfde kantoortje bij het vliegveld en de agenten trokken hen er naar binnen zonder de zachtheid en voorkomendheid, die de politiebeambten van ieder land zozeer kan sieren. Nu, de reden daarvan werd al gauw duidelijk. Achter een oud en wrak soort bureau zaten Super, Hieper en de commissario met een wrede grijnslach om de lippen naar hen te kijken.
'Dáár zijn ze!' riep Super. 'Voorzichtig! Dit zijn Super-misdadigers, heer collega! Tot alles in staat! Sluit ze op en bewaak ze goed!'

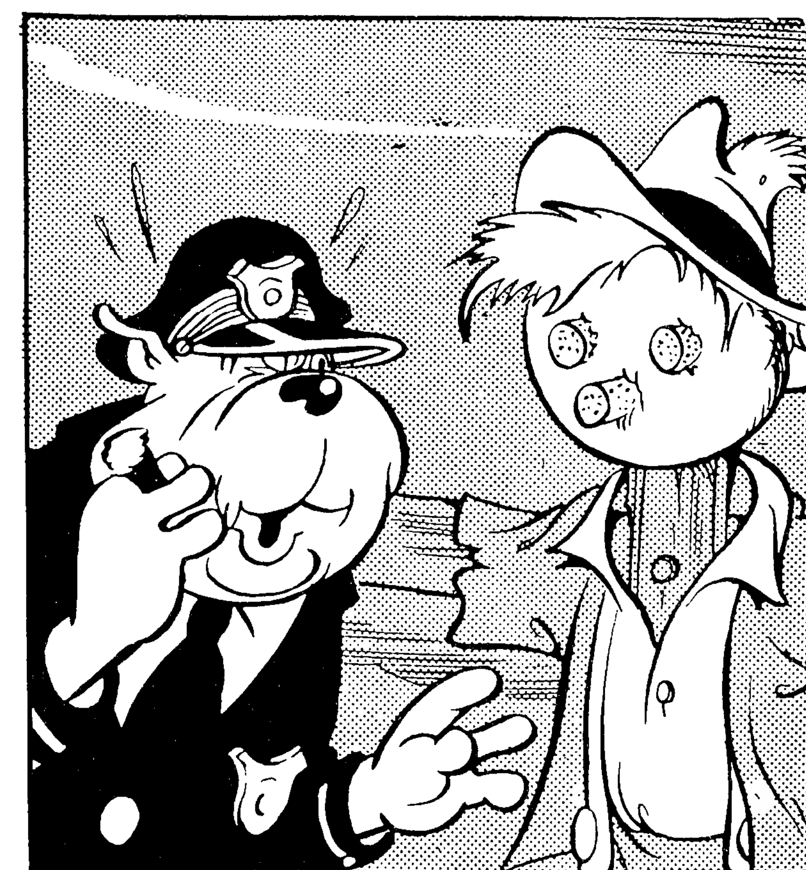

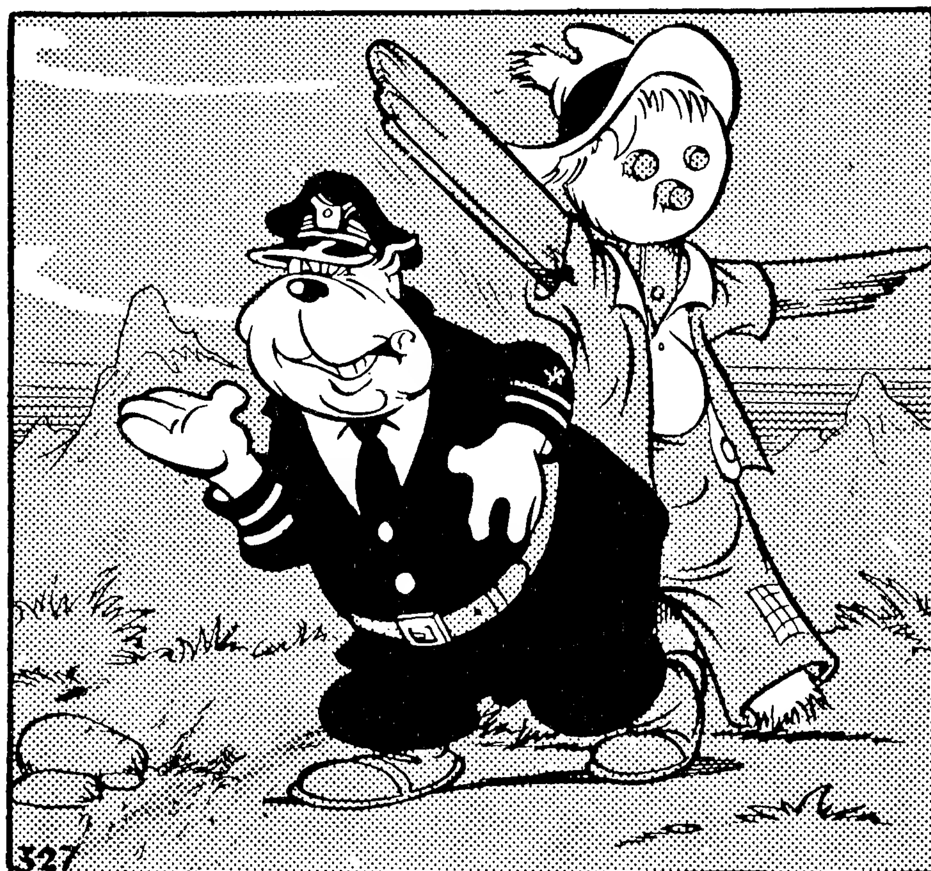
Tom Poes begreep onmiddellijk, dat er iets mis was. En terwijl heer Ollie omstandig en boos begon uit te leggen, dat hij een Bommel en een heer was en dat hij zijn beklag bij de verenigde naties in zou dienen, sprong Tom Poes met een kleine aanloop uit het raam.
Hij deed dat zó vlug, dat niemand er aan dacht hem te grijpen!
'Houdt hem!' brulde Super. 'Hij is gevaarlijk! Tot alles in staat! Honderd goudstukken voor degene, die hem vangt!'
'Actio!' brulde de commissaris. 'Tempo!'
'Actio!' riep heer Bommel, zenuwachtig van de ene voet op de andere springend. 'Eh... ik bedoel... laat hem gaan!'
Maar niemand luisterde. De agenten sprongen vol vuur achter Tom Poes aan, het raam uit en begonnen de achtervolging. Nu lijkt dat heel gemakkelijk. Een achtervolging op een open veld is niet moeilijk, nietwaar? Maar Tom Poes had het geluk een vogelverschrikker te ontdekken. Tijd om te onderzoeken of dat een goede schuilplaats was, had hij niet. Zonder nadenken klom hij in het staketsel en verborg zich onder de oude jas. Achter hem om en om hem heen liepen en snuffelden agenten en riepen hard in de buitenlandse taal. Ze waren vol ijver, want honderd goudstukken is niet zo maar eens wat, zeg nu zelf! Het is echter te hopen, dat ze Tom Poes niet vinden, want dan zijn we weer even ver.
Heer Bommel werd intussen snel en hardhandig in een cel gestopt...

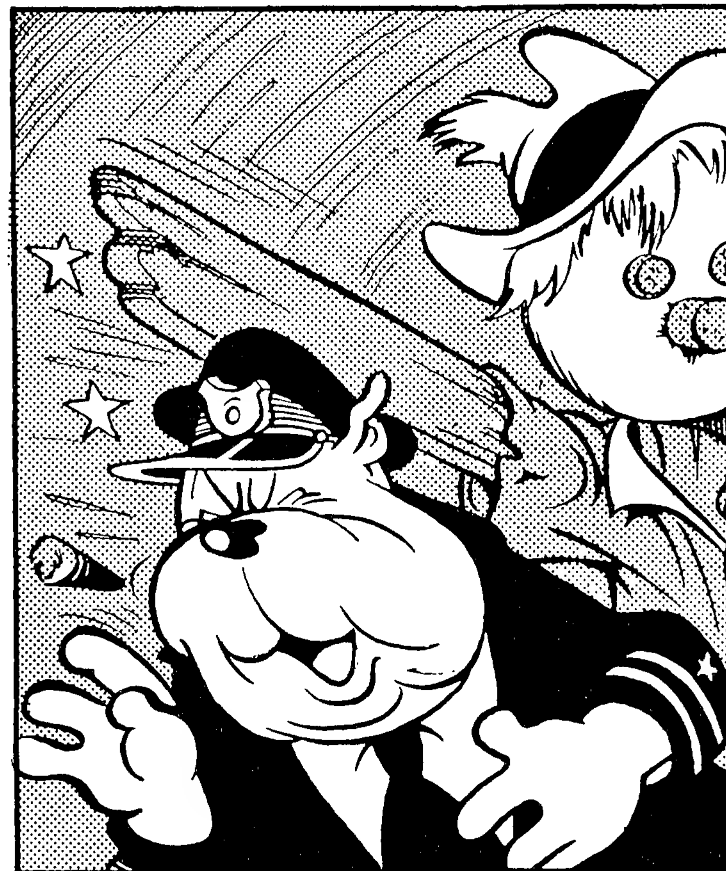
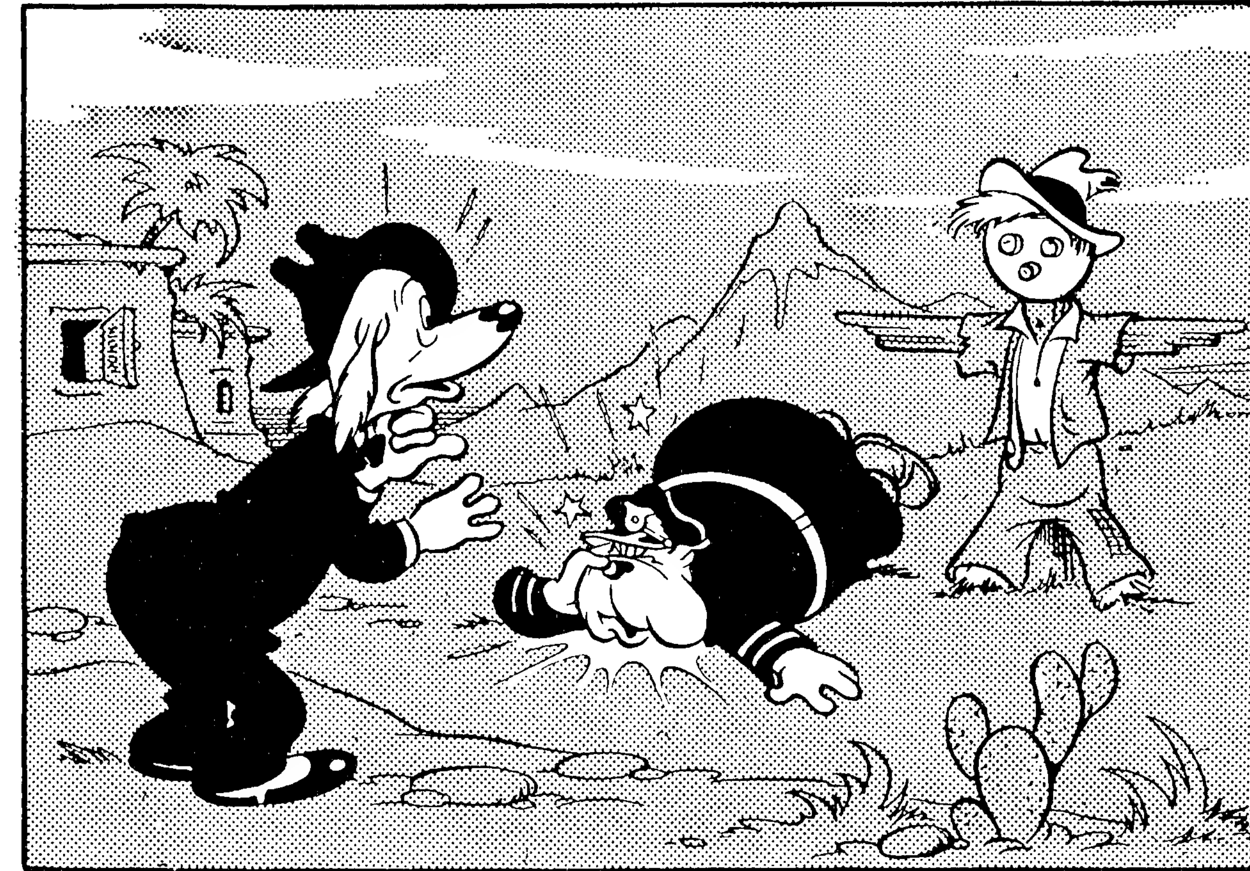

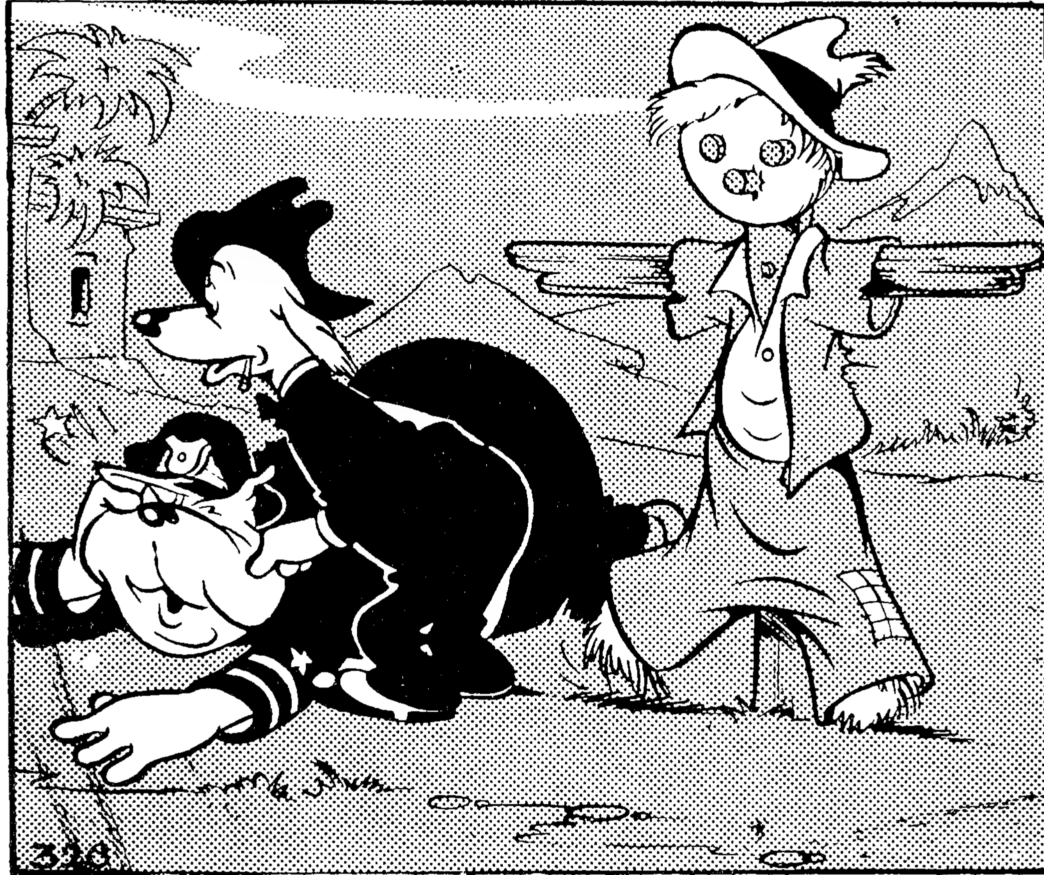

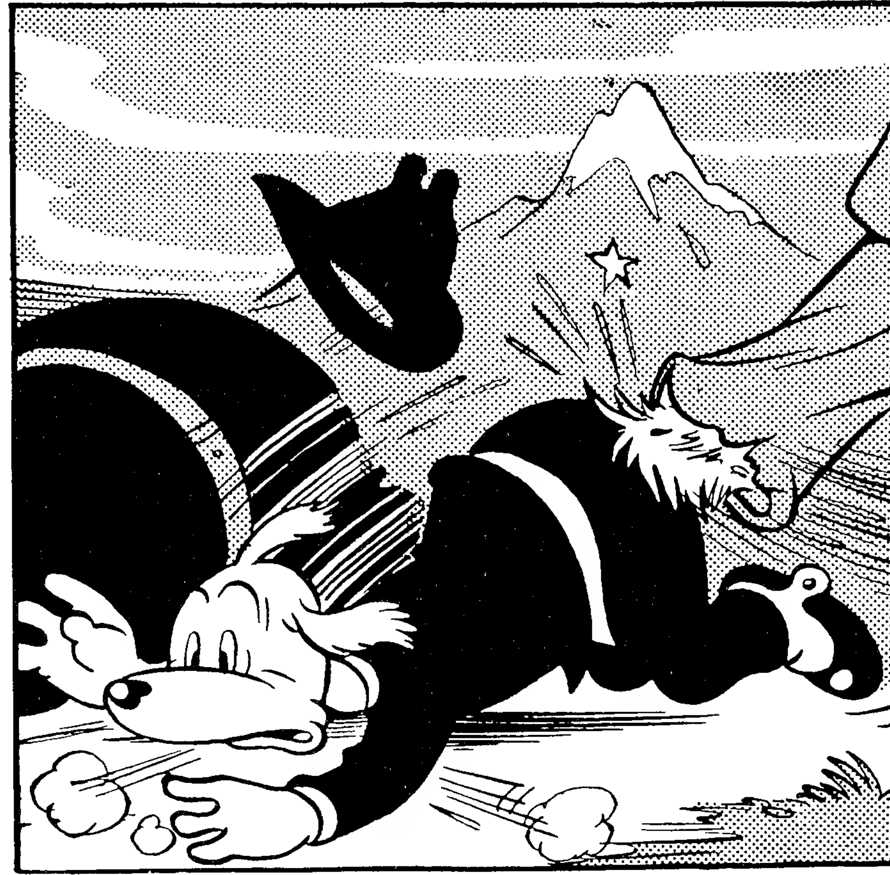
De politiemannen keerden terug zonder Tom Poes gevonden te hebben. Bul Super en Hieper besloten niet langer te wachten.
'Voorwaarts!' riep Super naar buiten tredend. 'De dikke Bommel zit hier goed opgesloten en Tom Poes zal ons niet hinderen vóórdat hij zijn vriend bevrijd heeft.'
'Hm!' zei Hieper, 'zoals je zegt, baas! En toch wilde ik wel, dat hij ook opgesloten zat! Als u het mij vraagt, is dat witte ventje gevaarlijk! Als u mijn mening wilt weten...'
'Die wil ik niet weten!' besliste Super. 'Ik ken mijn eigen mening en die is voldoende! Begrepen? Een Super-mening!'
'Juist! Net zo je zegt!' zei Hieper haastig. 'Een Super-mening! Haha! Je bent toch een geestige vent, Super!'
'Vind je ook niet?' vroeg Super goed geluimd. Hij schoof zijn pet naar achteren en begon te zingen.
'Hompom – ta – ta – jippie-jippie-jee!' zong hij galmend en haalde toen diep adem om krachtig een nieuwe inzet te kunnen geven. Maar op dat moment klonk er achter hem gefluister.
'Bah!' lispelde iemand. 'Wat een groc-stem!' Bul Super draaide zich om en keek verward om zich heen. Behalve een oude vogelverschrikker was het veld echter verlaten.
'Zeg eens!' gromde Super. 'Zei jij dat? Huh!?'
'Een groc-stem!' mompelde de vogelverschrikker. 'En een snert lied ook, trouwens! Bovendien zing je langs je sigaar! Bah!'
'Zeg eens, mannetje!' riep Super boos. 'Zoek je soms ruzie? Ik laat me door jou niet voor de gek houden! Wie ben jij eigenlijk? Wat verbeeld je je? Ik zal... hm... eh... uche!!'
Super zweeg en zag er een ogenblik nogal dom uit.
'Een vogelverschrikker!' mompelde hij. 'Nu zou ik toch bijna boos geworden zijn op een vogelverschrikker! Ik dacht, pothier en gunder, dat hij praatte!'

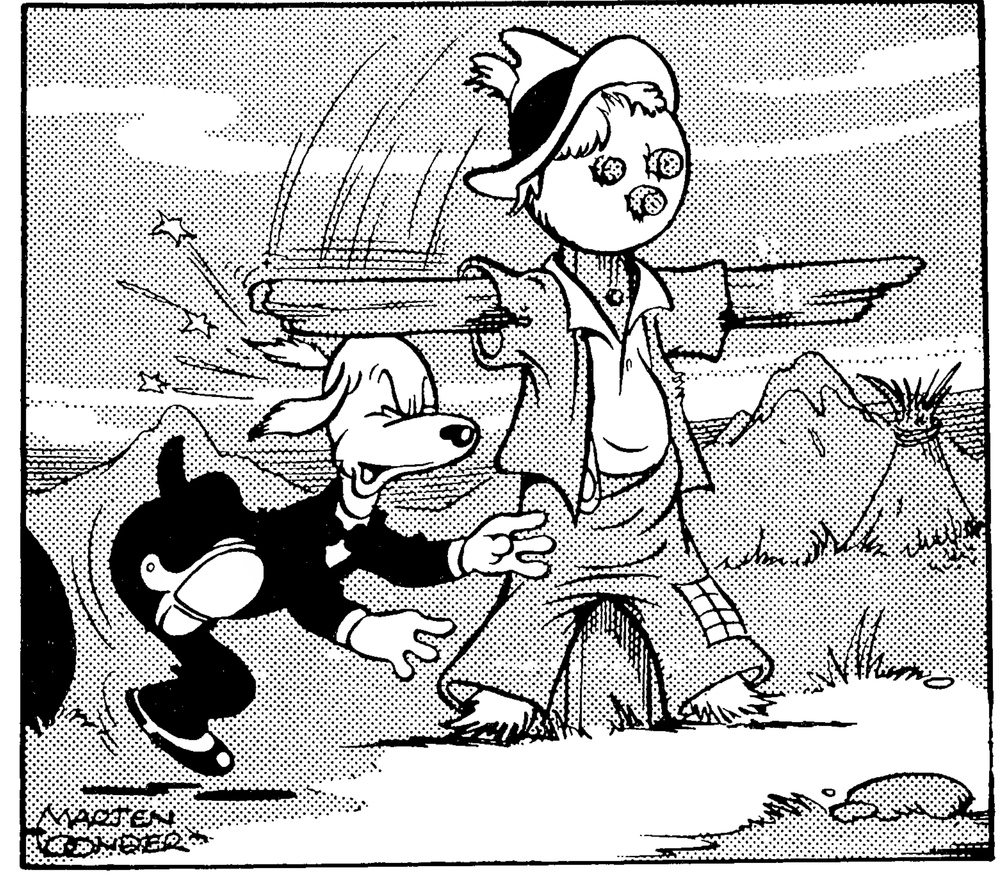

'Het idee!' gromde Super, zich omdraaiend om zijn weg te vervolgen. 'Een pratende vogelverschrikker! Ik ben blij, dat Hieper dit niet heeft meegemaakt, hij zou zijn respect voor mij kunnen verliezen. Hm!'
Achter zijn rug hief de vogelverschrikker intussen zijn houten arm omhoog en gaf Super daarmee een verschrikkelijke klap op zijn hoofd. De schurk slaakte een lange, verbaasde zucht en zakte in elkaar. Het was duidelijk aan de uitschietende sterren te zien, dat hij bewusteloos was.
Hieper had niets in de gaten. Hij liep rustig voort over de stille weg en genoot van de natuur.
'Ik ben blij, dat Super zijn mond heeft gehouden!' dacht hij. 'Ik houd niet van dat gezang! Het werkt op mijn zenuwen! Ik ben veel fijner dan hij. Eigenlijk ben ik veel te fijn voor dit soort werk. Zaken zijn zaken, maar tja... sommige zaken zijn géén zaken! Hihihihi!'
'Zeg, Super!' riep Hieper naar achteren. 'Sommige zaken zijn geen zaken. Hihihihi!' Hij kreeg echter geen antwoord en omdat dit hem verbaasde, draaide hij zich helemaal om. Tot zijn grote verbazing zag hij Super languit op de grond liggen, naast een oude vogelverschrikker.
'Dat is toch te gek!' mompelde Hieper. 'Hij is daar gaan slapen, zonder iets tegen me te zeggen! Of zou hij soms ziek geworden zijn? Jakkes, wat vervelend is dat nu weer! Ik zal maar eens gaan kijken...'
Hieper keek wat aarzelend naar alle kanten en schuifelde toen voorzichtig naar zijn vriend.

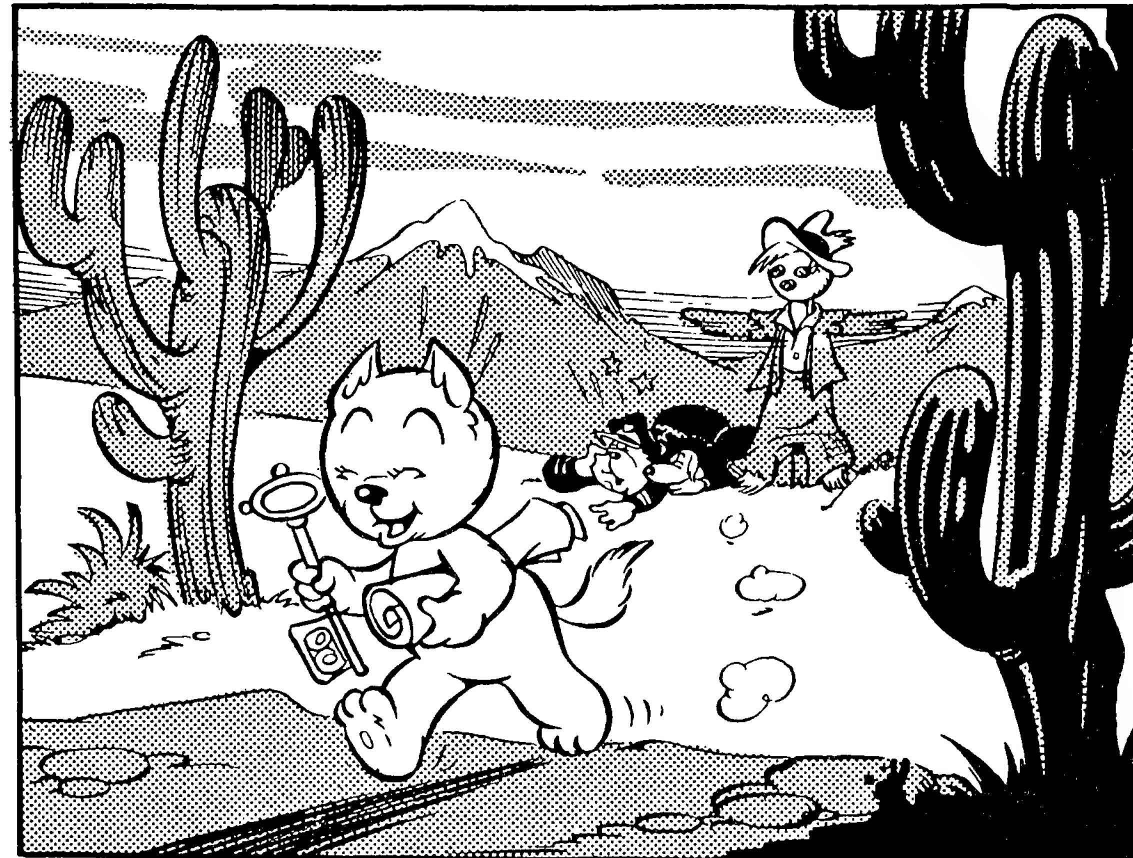

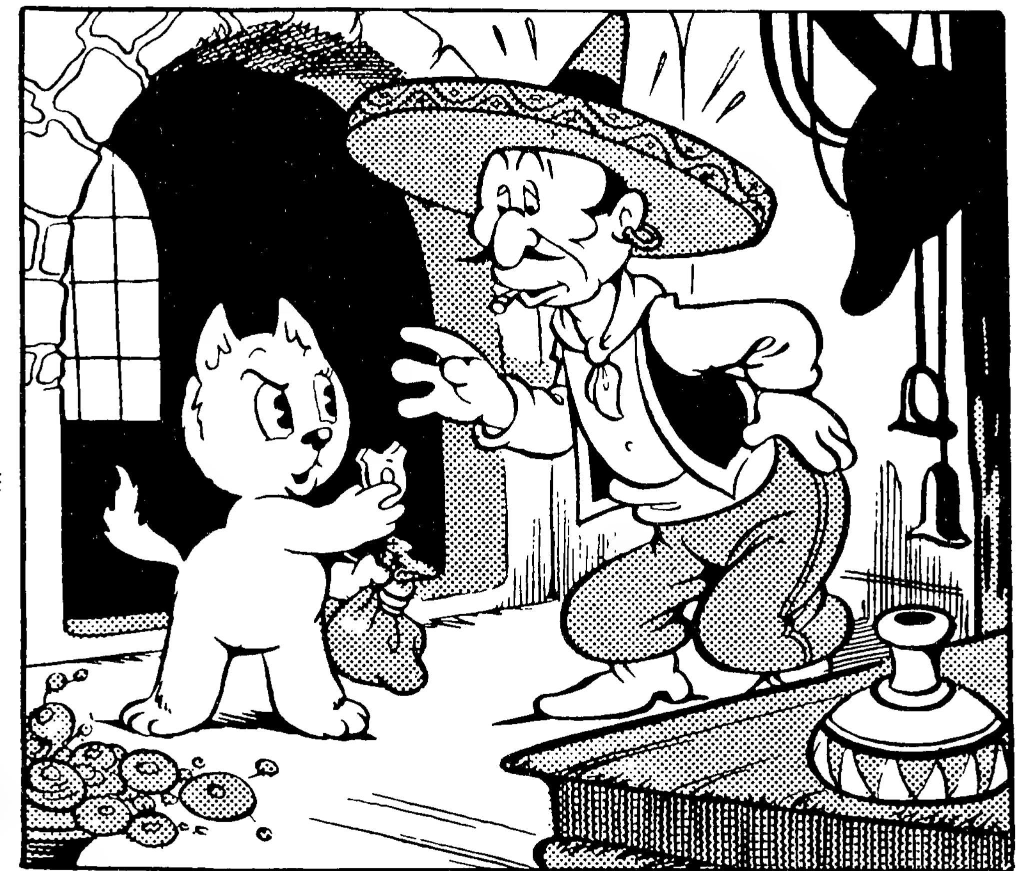

Hieper trad op zijn vriend toe en boog zich bezorgd over hem heen.
'Super!' riep hij zachtjes. 'Bulletje! Herken je me niet? Ik ben het! Je trouwe, goede vriend, Hieper... Supertje dan toch! Hier is Hiep! Zeg dan eens wat!'
Er kwam echter geen antwoord. De stilte van de tropische nacht werd slechts verstoord door Super's snurkende ademhaling en er bewoog zich in het eenzame, grootse landschap niets anders dan de voet van de vogelverschrikker.
Daar dit echter achter Hieper's rug gebeurde, zag hij er niets van .
'Doe niet zo flauw, Suup!' piepte Hieper ten einde raad. 'Ben je ziek? Is er iets? Waarom lig je daar?'

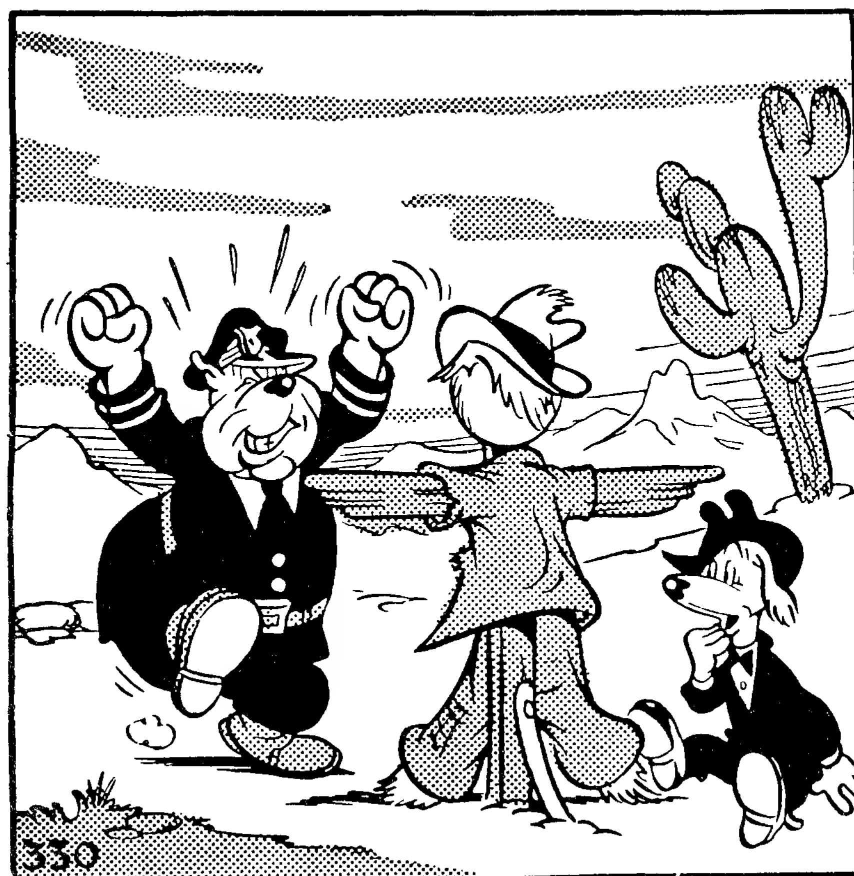
Op dat moment kwam de strooien voet van de vogelverschrikker met kracht tegen Hiepers rug aan, zodat het akelige ventje met een gil naast Super op de grond tuimelde. Hij bleef even liggen om zijn geschokte zenuwen tot rust te laten komen en krabbelde toen overeind.
'Dat is geen werk, Super!' snauwde hij, zijn hoed weer op het hoofd drukkend. 'Je bent niet grappig meer! Ik ga weg! Doe het verder maar zonder me!' En hij draaide zich om. Maar voordat hij een stap had kunnen doen, daalde de houten arm van de vogelverschrikker weer naar beneden en voor de tweede keer die nacht, werd de stilte verscheurd door de klap van een plank op een misdadigershoofd.
Hieper zonk naast zijn vriend neer, zonder een kik te geven...

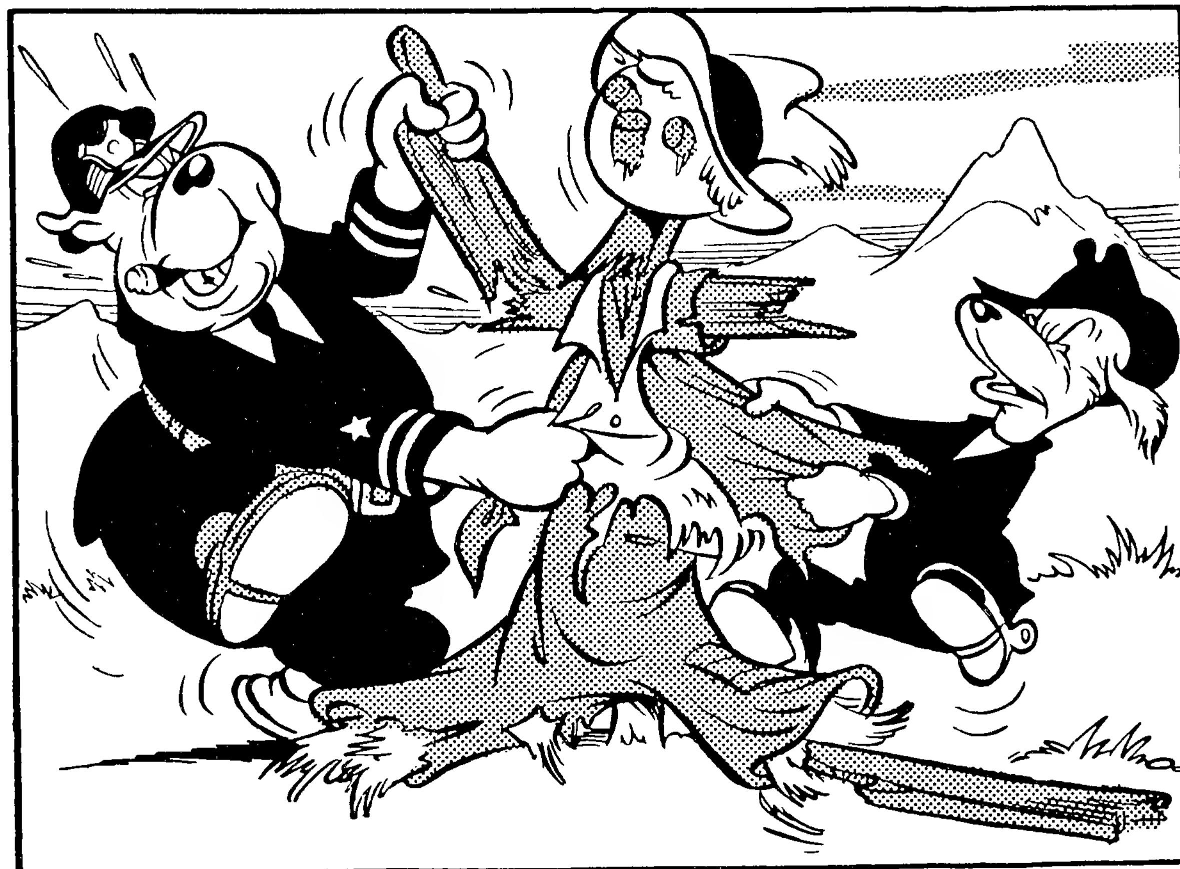

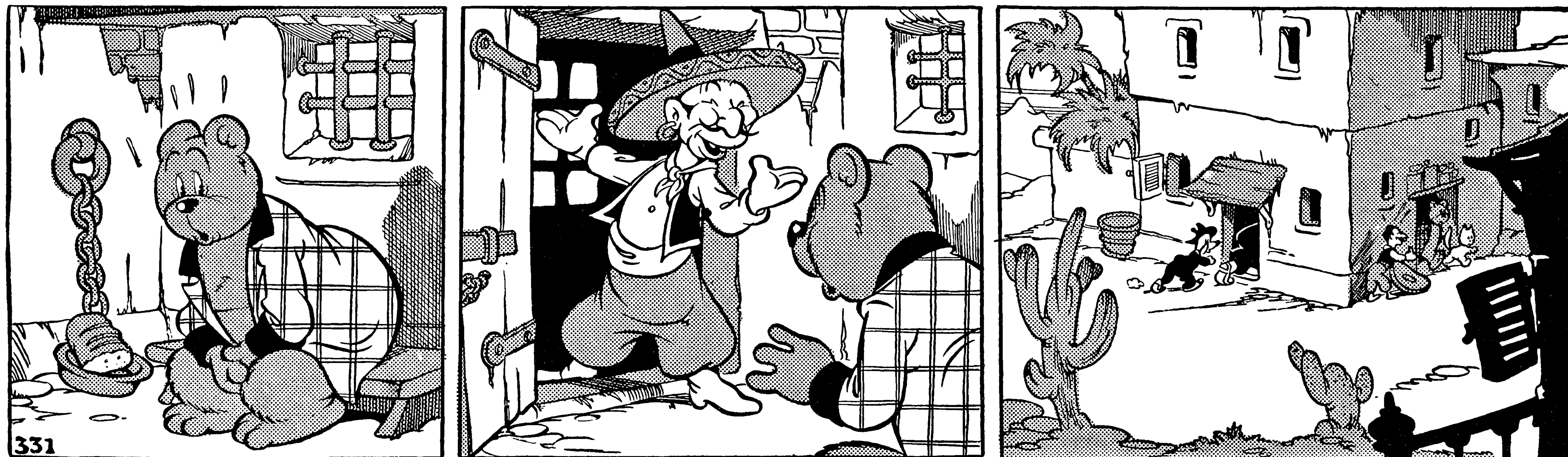
Zodra Hieper naast Super op de grond lag, kwam er leven in de vogelverschrikker. De stille figuur begon hier en daar te bobbelen en het gezicht van Tom Poes kwam van onder het versleten vest te voorschijn.
'Dat is dat!' mompelde Tom Poes, op de grond zakkend. 'Nu kan er gewerkt worden. Schaakmat noemen ze dat tegenwoordig! Tjonge, wat zal heer Bommel opkijken!'
Snel begon hij Super's zakken te onderzoeken en na enkele ogenblikken had hij alles wat hij zocht: de sleutel, de aandelen van de N.V. Goudmijn 'Ducato' en al het geld, dat de schurk bij zich droeg. Daarna gespte hij de politiepenning los, die Super's uniformjas sierde en maakte zich uit de voeten. Toen hij eenmaal uit het gezicht van de beide bewusteloze schurken was, hield hij stil en trok een zakdoek van een waslijn om daar zijn buit in te wikkelen. (Maar omdat hij een eerlijk iemand is, hing hij een bankbiljetje er voor in de plaats aan de wasknijper).
Even later werd de commissario-stationchef van het vliegveld gestoord door zijn binnentreden.
'Ik kom eens horen, of u de beide schurken al gevonden hebt, commissario!' zei hij kalm. 'Wanneer uw mannen klaar waren met het schillen van de aardappelen zouden ze gaan zoeken, weet u nog wel?'
'Caramba!' kreet de verbaasde commissario. 'Welk een brutalissimo! Gij zijt toch de kleine boosdoender blanco, die door mijn raamvenster ontsnapte?'
'Dit moet een vergissing zijn!' zei Tom Poes. 'Ik ben commissaris van de internationale speurmacht. Hier is mijn politiepenning!'

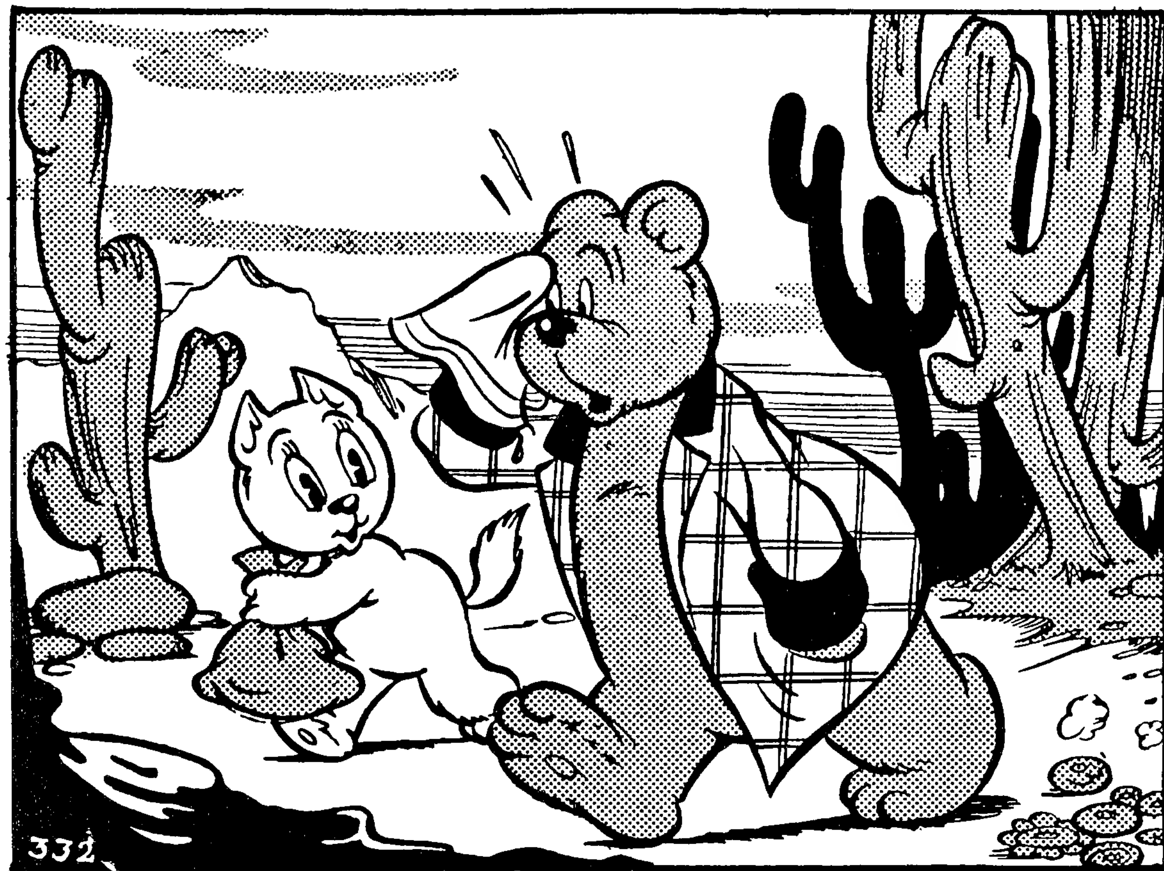

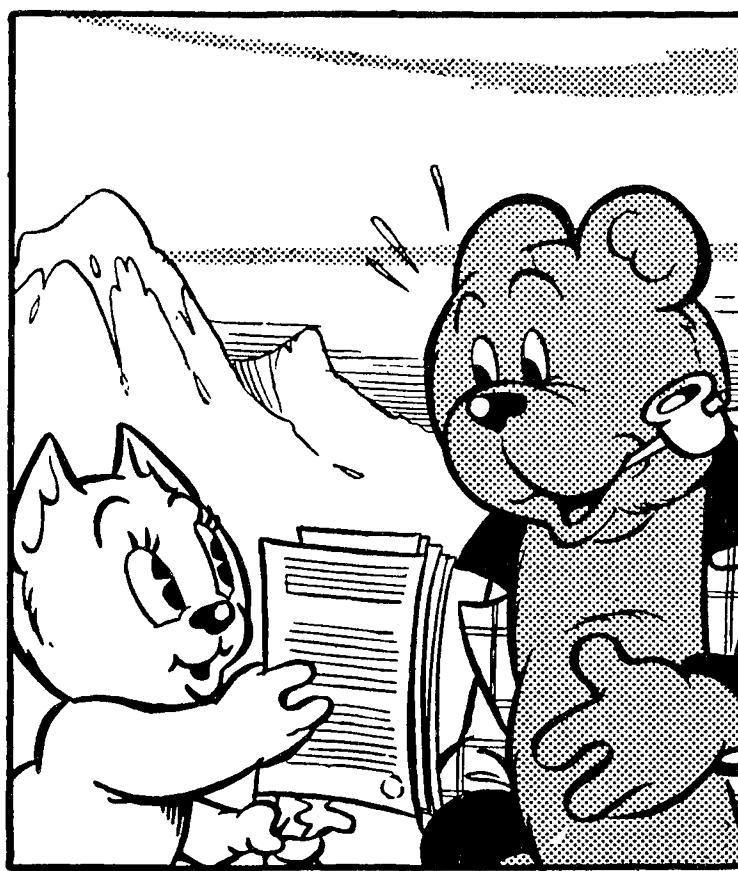
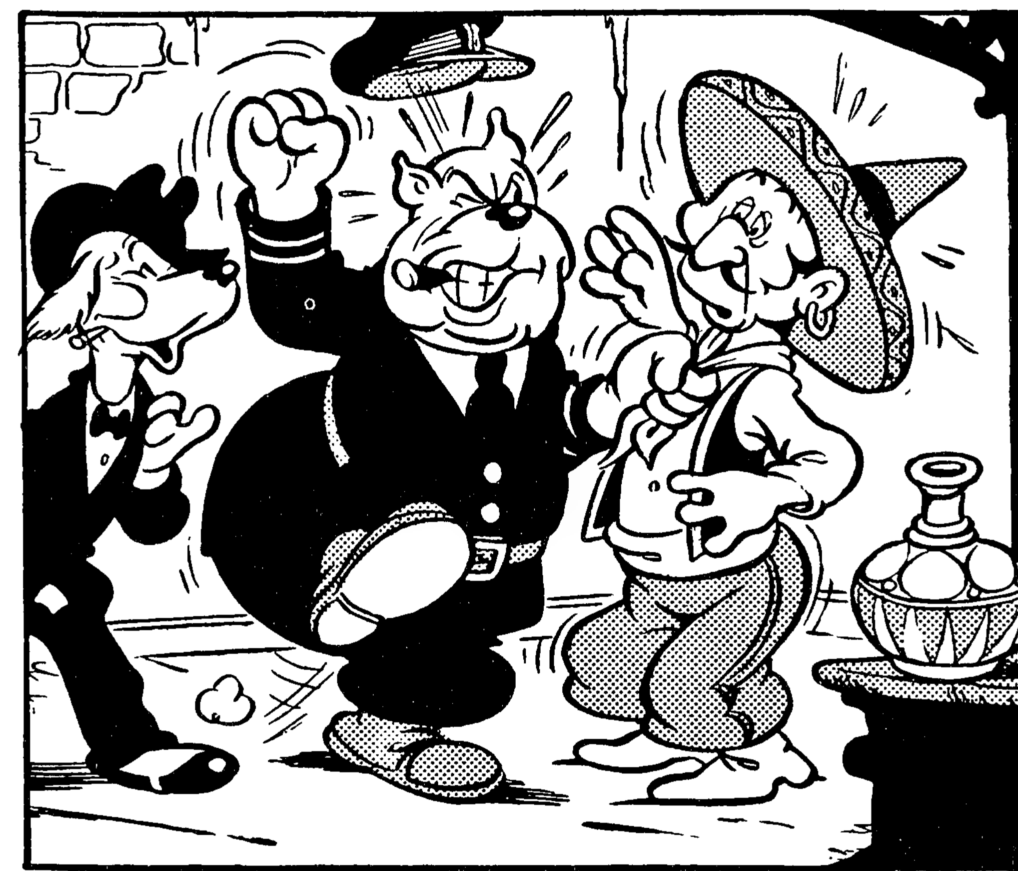

Terwijl Tom Poes bezig was de commissaris te overbluffen, kwamen Super en Hieper langzamerhand weer bij. Super krabbelde het eerste weer overeind.
'Wat is hier gebeurd!' snauwde hij. 'W-waar b-ben ik eigenlijk? W-wat heb je gedaan, Hiep?'
'Ikkik hebbeb n-niets gededaan...' stotterde Hieper. 'Die vogelverschrikker d-deed het! Sloeg op mijn hoofd! Ikkik heb hoofdpijn!'
'Ha, die vogelverschrikker!' loeide Super. 'Ik wist, dat er iets met hem aan de hand was! Hij zei tegen mij, dat hij niet van mijn gezang hield! Zocht ruzie! Sloeg op mijn pet! Ha! Laten we hem een lesje geven, Hiep!'
'Een lesje geven!' riep Hiep opgewonden. 'De brutaliteit – om jou op je pet te slaan, Suup! Laten we hem een lesje geven, Suup!'

In het eenzame, dorre landschap ontplooide zich nu een schokkend schouwspel. De beide schurken begonnen de vogelverschrikker in dolle woede af te breken. Ze kraakten de planken en scheurden het oude vestje en gooiden met proppen stro en ten slotte lagen er alleen nog maar een paar vodden.
'Dat zal hem leren!' snauwde Super. 'Kom mee, we gaan terug, Hiep! We gaan ons beklag doen bij de commissario!'
Intussen was Tom Poes er in geslaagd, de commissario te overtuigen.
'Hier is mijn politiepenning!' zei Tom Poes. 'En hier zijn een paar bankbiljetten voor uw spaarpot! U moet direct uw gevangene in vrijheid stellen! Vlug! Er is haast bij!'
Ja, Tom Poes kreeg haast, want in de verte zag hij Super en Hieper aankomen...

Terwijl al deze dingen gebeurden, zat heer Bommel in een kleine, nauwe cel. Hij had een slapeloze nacht achter de rug en voelde zich erg onplezierig.
'Wat een bestaan! Wat een leven!' mompelde hij treurig. 'Een heer in een cel! Verlaten door zijn beste vriend! Geen hulp... geen bijstand... geen geld! En Tom Poes loopt nu natuurlijk onbezorgd door de vrije natuur, zingend en schertsend. Zou hij nog wel eens aan me denken in zijn later leven? Zou hij het ongepaste van zijn handelwijze beseffen? Zou hij...'
Op dat moment rinkelden er kettingen. De grendel werd piepend teruggeschoven en de deur knarste open. In de opening stond de commissario met een brede glimlach.
'Excuso desl destino!' sprak hij. 'Een klein misverstand, señor! Duid mij niet kwalijk. Ga in vrede! Uw amigo, de commissario van de speurdienst internationalos wacht u!'
Heer Ollie stapte versuft het muffe vertrekje uit en vond tot zijn verbazing Tom Poes op zich wachten.
'Kom mee, heer Bommel!' fluisterde Tom Poes, hem haastig naar buiten duwend.
De commissario deed hen buigend uitgeleide. 'Vaart wel!' galmde hij. 'Mijn bescheiden huis staat immer voor u open! Saludos!'
Terwijl Tom Poes en heer Bommel snel de vrijheid tegemoet liepen, stapten door een andere deur Super en Hieper naar binnen. Super was èrg boos, want hij had net ontdekt, dat de sleutel, de aandelen en al zijn geld verdwenen waren...

‘Wil je wel geloven, dat ik haast een blij gevoel heb, Tom Poes?’ merkte heer Bommel op, toen ze eenmaal buiten het bereik van de commissaris gekomen waren. ‘Vreemd niet waar? Nog geen kwartier geleden dacht ik, dat het leven mij geen vreugde meer kon bieden, als je begrijpt wat ik bedoel. En ziedaar! Hier loop ik, blij van hart en kloek van geest. Dat is een vreemd gevoel voor een heer zonder aandelen of geld of sleutel, zeg nu zelf!’

‘Ik heb een verassing voor u!’ zei Tom Poes. ‘Terwijl u in die gevangenis daar zat, ben ik er in geslaagd uw bezittingen terug te krijgen. Kijk, in deze zak zitten de aandelen en de sleutel en wat geld!’

‘Heb ik ooit!’ zei heer Bommel. Zijn mond zakte een eindje open en zijn ogen puilden uit en gedurende enkele ogenblikken zag hij er erg dom uit. Maar toen verhelderde een blijde lach zijn gelaat.

‘Dat is knap, Tom Poes!’ sprak hij goedkeurend. ‘Dat is deksels knap! Ik had het zèlf gedaan kunnen hebben!’

Intussen waren Super en Hieper in het kantoortje van de commissario bezig.

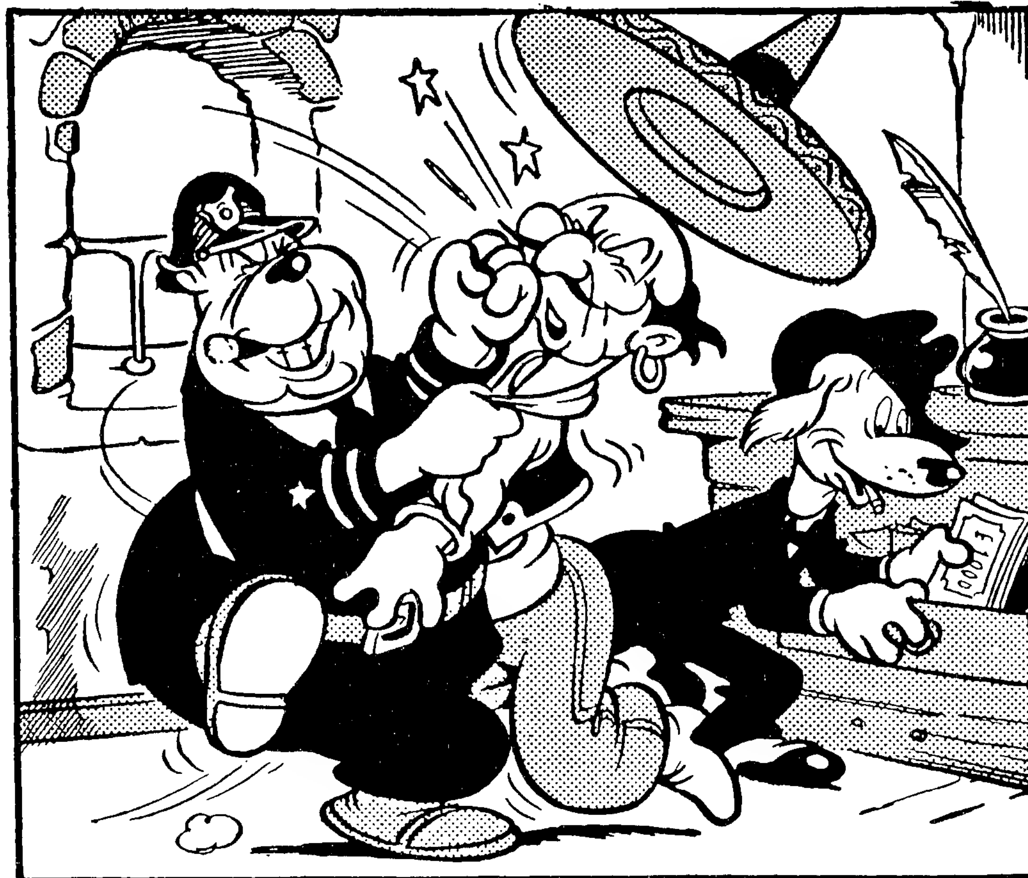
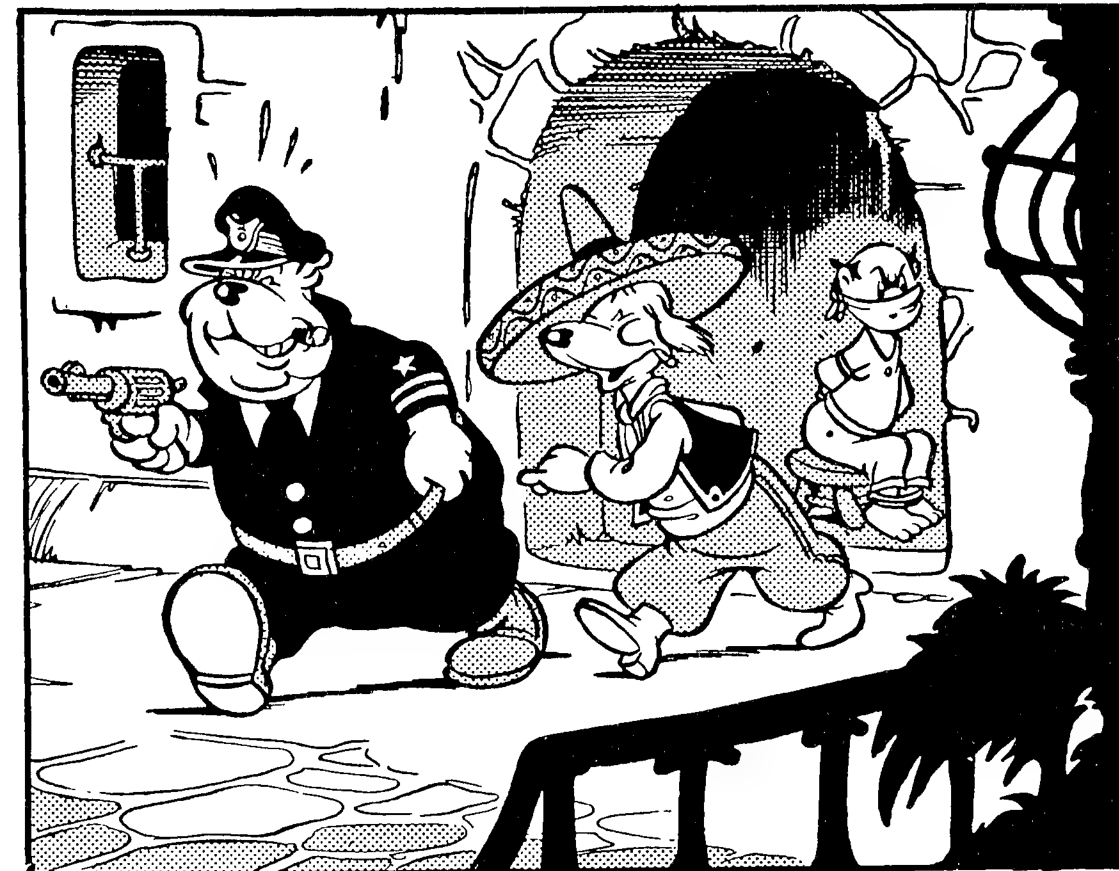
‘Vrijgelaten!’ brulde Super op ruwe toon. ‘Je hebt die Bommel vrijgelaten! Je moet zaagsel in je schedel hebben!’

‘Haha, die is goed, baas!’ riep Hieper. ‘Zaagsel in zijn schedel.’

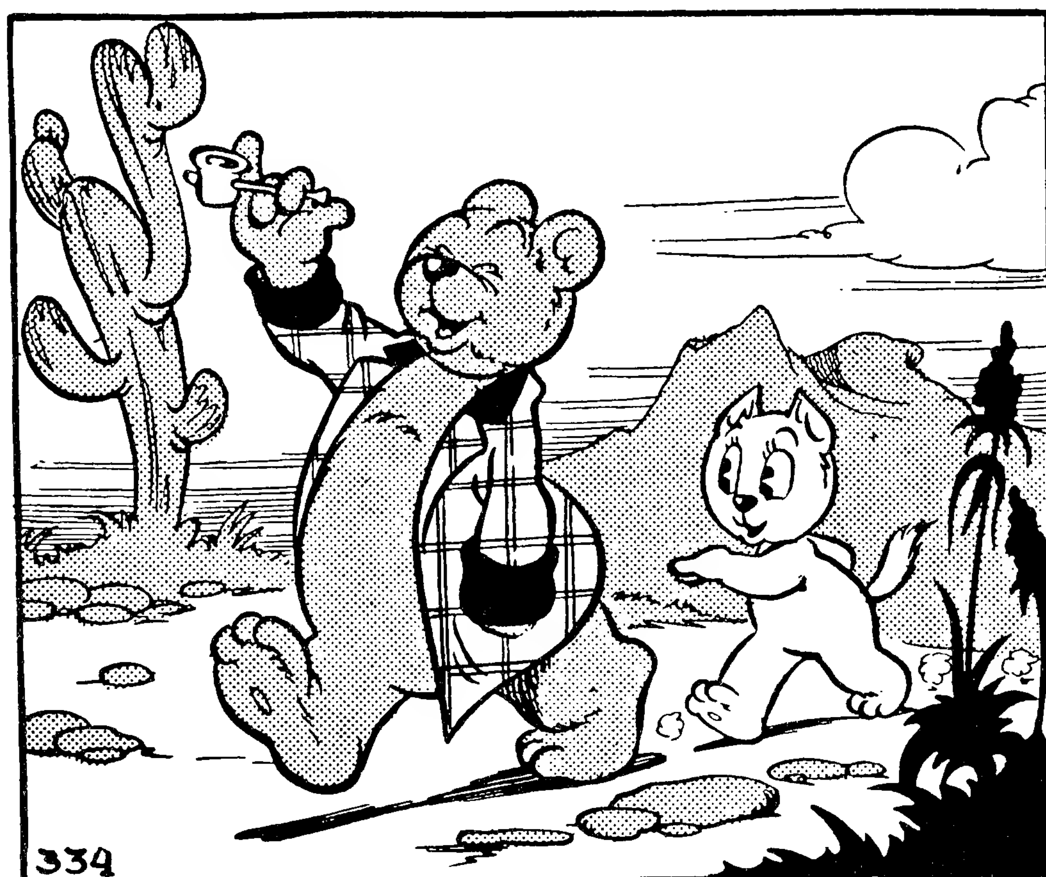
‘Stuur onmiddellijk je agenten achter die twee aan!’ voer Super voort. ‘Het zijn schurken! Ben jij een commissario van policia?! Bah! zeg ik. Ik zeg: Bah!!!’

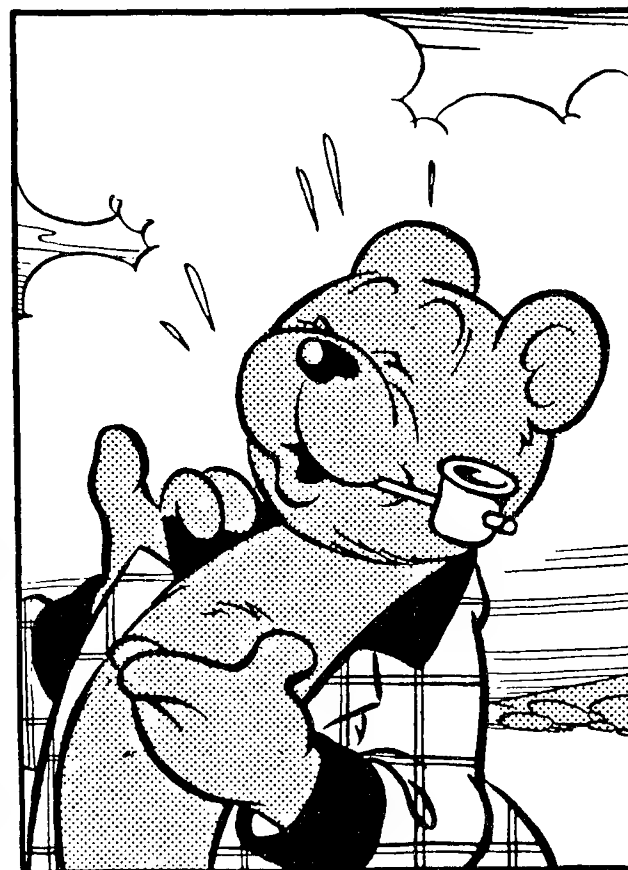
‘Bah, zeg ik!’ riep Hieper.

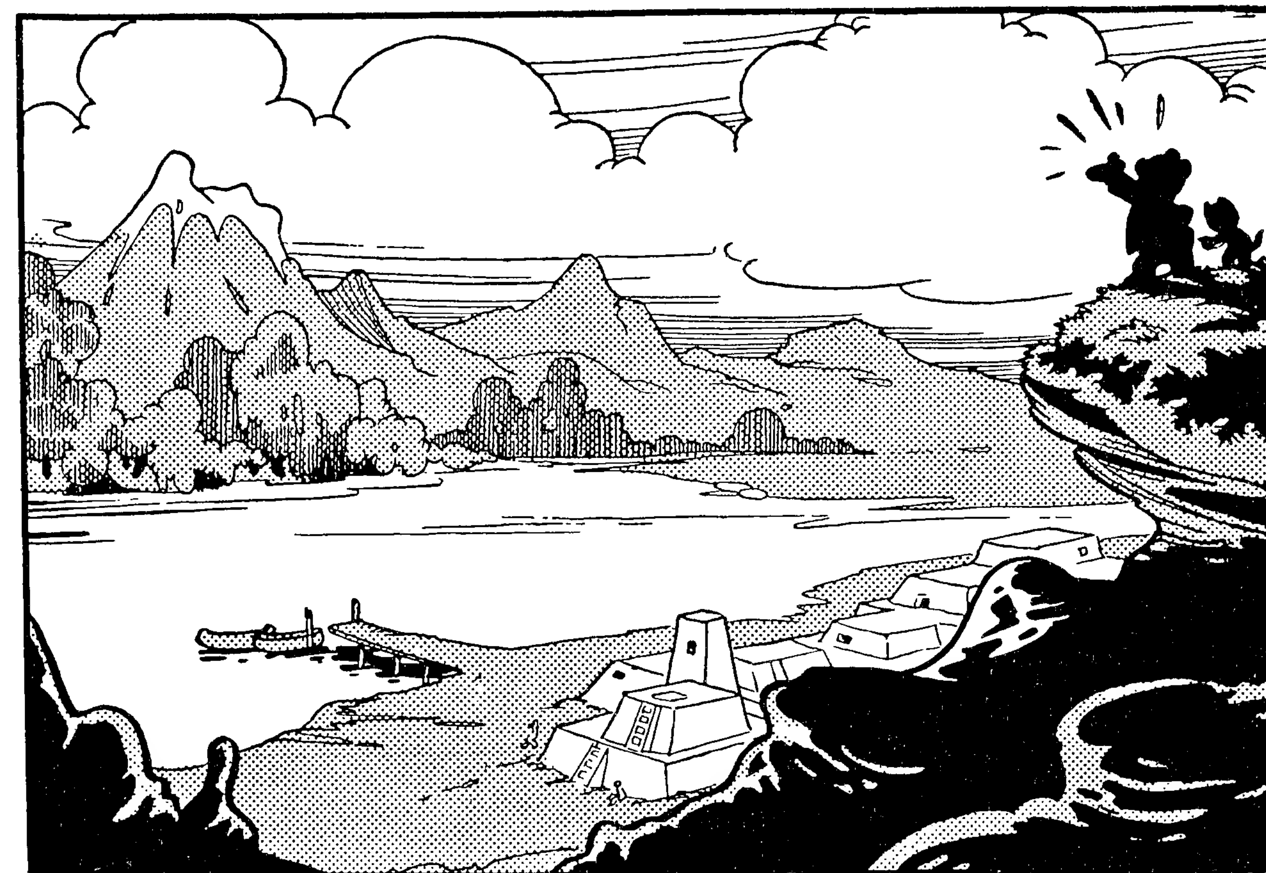

'Het doet mij verdriet!' zei de commissario schouderophalend. 'Milles excuses, señores! Habla de caramba! Maar mijn agenten hebben geen tijd op deze momento! Zij moeten piepers jassen! Patatten pellen, verstaat ge?'
'Schei uit met je eeuwige patatten!' riep Super. 'Ik ben commissaris van de internationale liga van verenigde speurders en ik gelast je, onmiddellijk achter die Bommel aan te gaan!'
'Waar is uw politiepenning?' vroeg de commissario.
'Hij wil geld hebben, baas!' fluisterde Hieper. 'Hij heeft in de gaten, dat we geen cent meer hebben en nu wil hij ons niet langer helpen. Dàt is het!'
'Ha!' riep Super uit. 'Geld hè? Je wilt eerst geld hebben, hè? Ik houd niet van ambtenaren, die eerst omgekocht moeten worden – ik ga jou een lesje geven! Met kerels als jij bent komt de wereld er nooit boven op!' Hij zweeg even om deze woorden goed te laten doordringen en gaf toen de commissaris een enorme klap op de kaak, zodat de ongelukkige zonder een zucht te uiten ineenzakte. Hieper onderzocht intussen het oude bureau en vond al spoedig een bundeltje bankpapieren.
Enkele minuten later stapten de beide schavuiten het kantoortje weer uit. Hieper had het pak van de commissario aangetrokken – omdat dat beter bij het landschap kleurde, zoals hij zeide – en Super had de ijverige Costa Cricaanse politieman stevig aan een stoel gebonden.
'Bah! Wat een vent!' zei Super.
'Zoals u zegt, baas! Wàt 'n vent, bah!' zei Hieper.

Tom Poes en heer Bommel schoten flink op. Het kale landschap, dat slechts door enkele cacteeën ontsierd werd, werd steeds rotsachtiger en nergens was een spoor van leven te ontdekken. Heer Ollie zong zacht in zichzelf en zag er erg tevreden uit. Maar plotseling bleef hij staan en keek Tom Poes streng aan.

'Er is iets, dat me ineens te binnen schiet, jonge vriend!' zei hij. 'Ik begin me ineens iets af te vragen, als je begrijpt wat ik bedoel. We lopen en lopen, dat wil zeggen: Jij loopt en ik loop achter je aan en nu vraag ik me ineens af, wáár we eigenlijk naar toe lopen! Een logische en duidelijke vraag, nietwaar?'

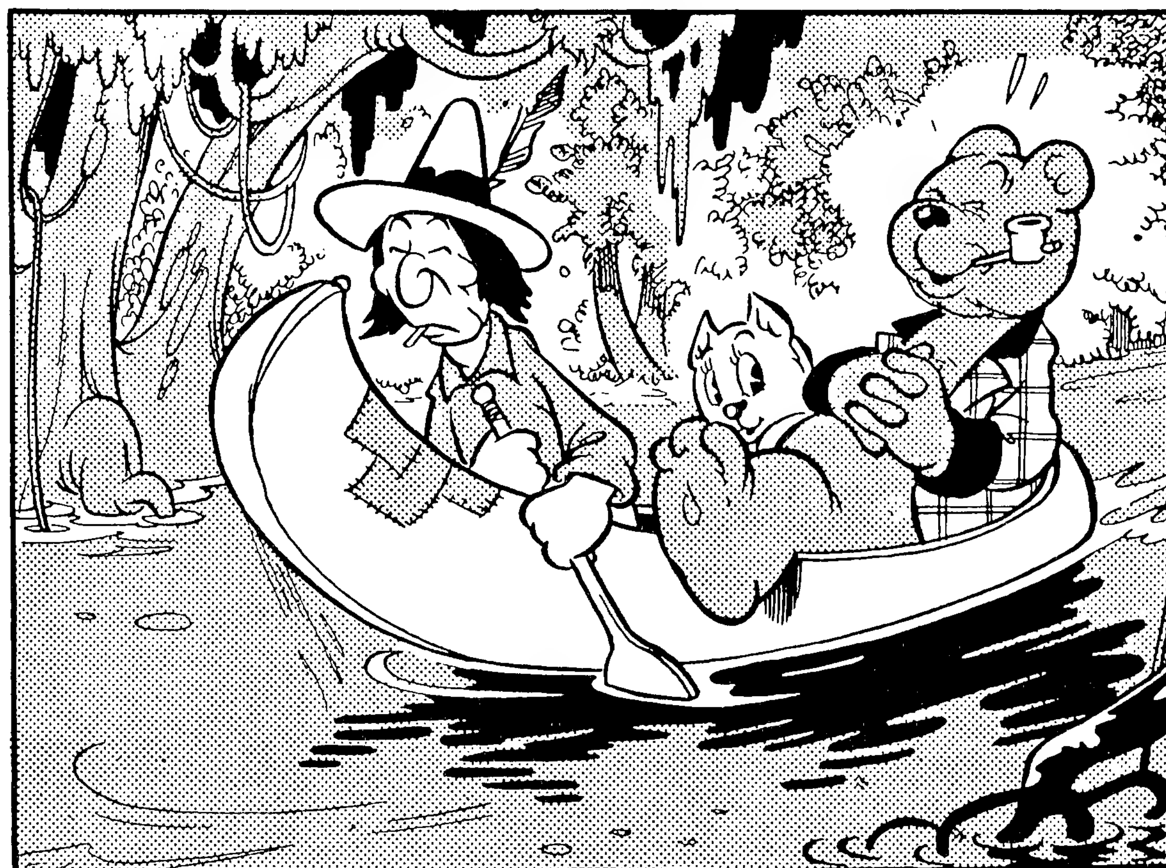
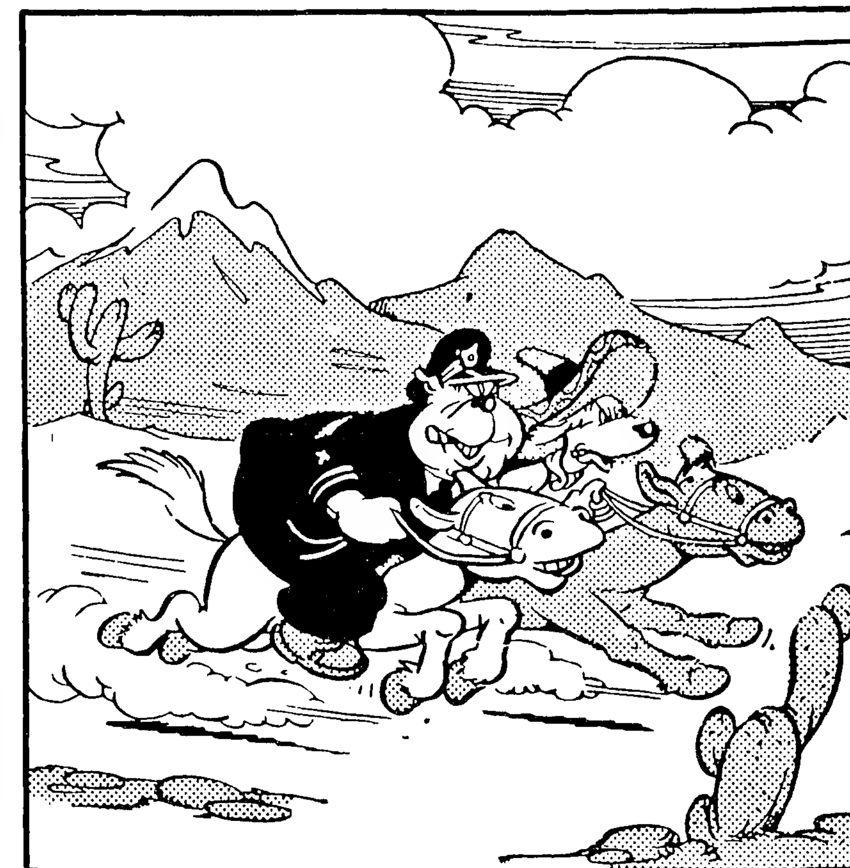
'Zeker!' zei Tom Poes. 'Wel, we lopen in de richting van de rivier, heer Bommel! De Rio de la Coca, u weet wel!'

'Juist!' riep heer Ollie. 'We lopen naar de rivier! We gaan naar het eiland-waar-die-goudmijn-ligt, je weet wel! Nèt wat ik al dacht! Voorwaarts, Tom Poes!'

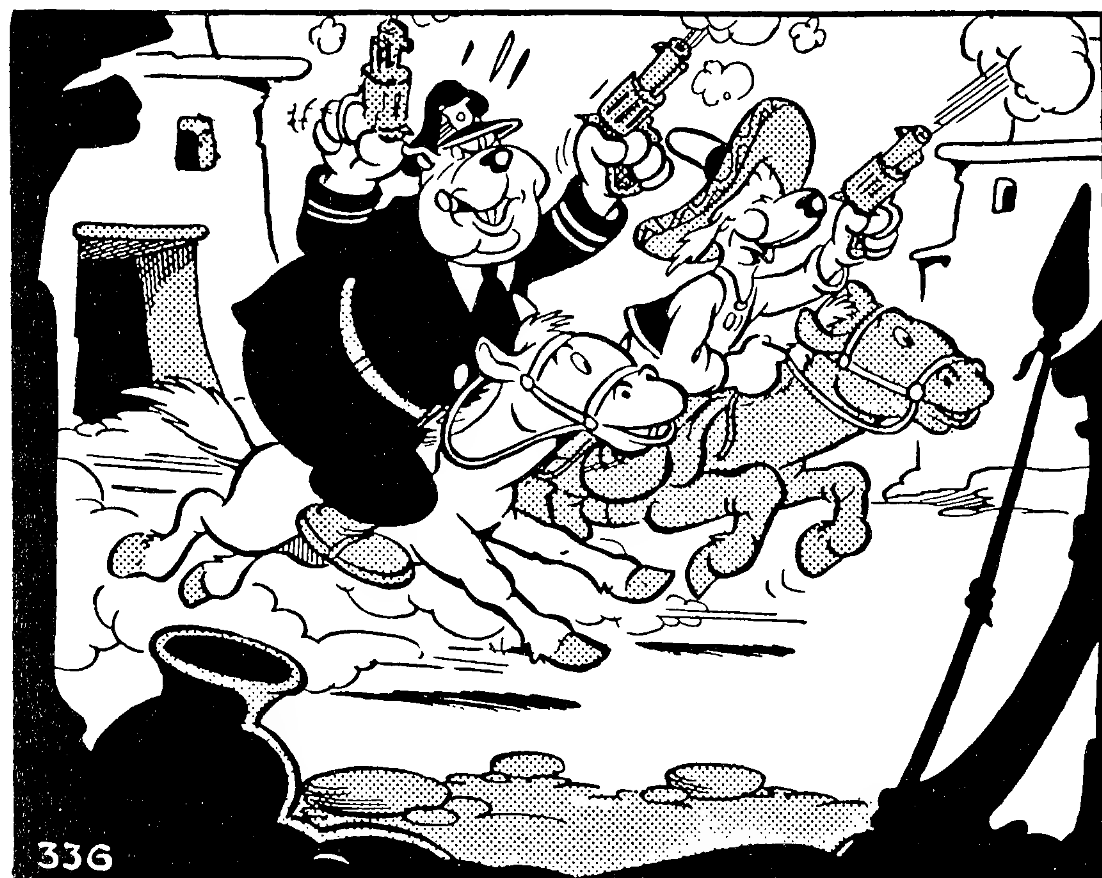
Ze liepen dus verder en kwamen toen op de top van de heuvel terecht. Aan de andere kant liep de bodem stijl omhoog naar een paar vreemd gevormde vaal-witte bouwsels toe, die aan de oever van een brede rivier lagen. In het traagstromende water was een soort aanlegsteiger gebouwd en daar lagen een paar kano's aan vastgemeerd.

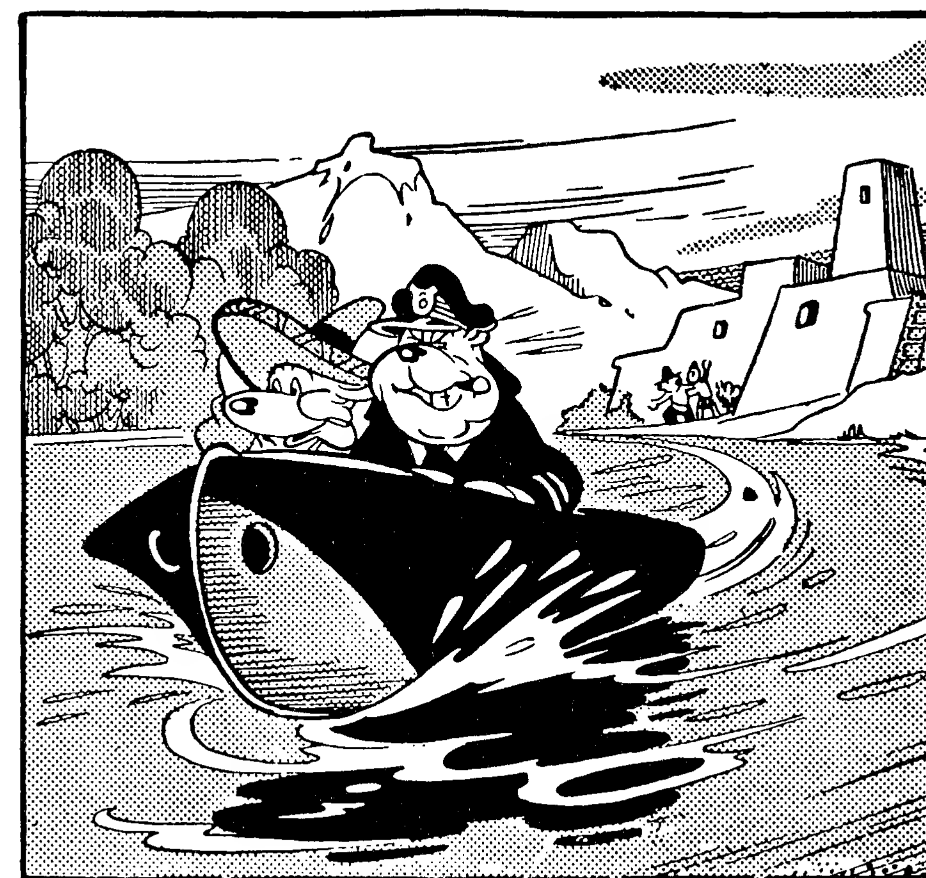
'Een Indianen-nederzetting!' zei Tom Poes. 'Daar moeten we een boot zien te krijgen, heer Ollie! We gaan nu over de rivier het oerwoud in!'

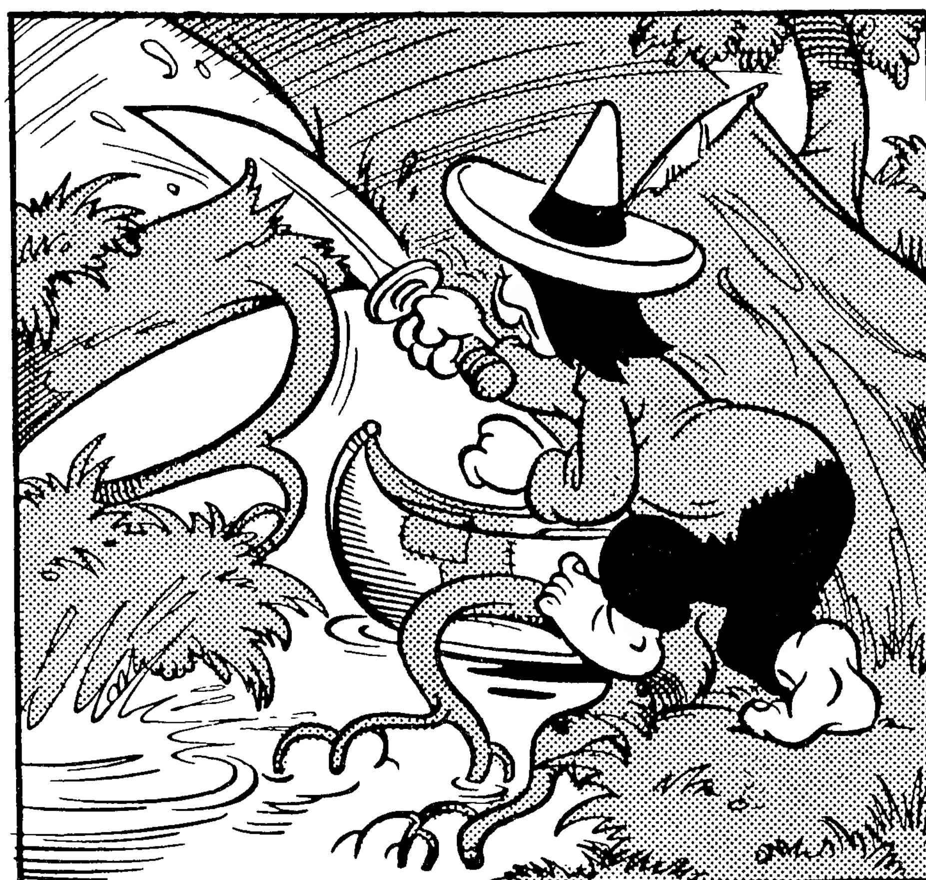
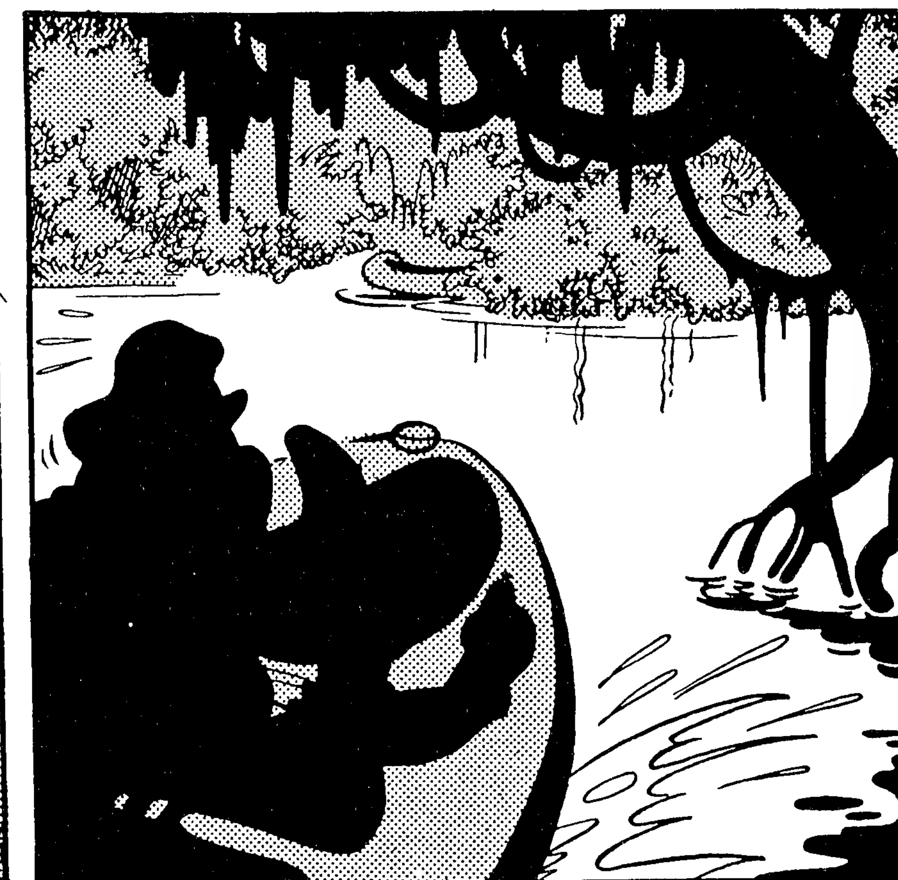
Tom Poes en heer Ollie daalden af naar de rivieroever en spraken de eerste de beste Indiaan, die ze tegenkwamen, aan.
'Wij wensen een vaartuig, goede vriend!' sprak heer Bommel. 'Een rank en goedgelijnd vaartuig, dat op het water blijft drijven en snel vooruit kan komen, wanneer het door een door en door bevaren zeeman bestuurd wordt. Wij hebben het oog laten vallen op één dezer sloepen, die...'
'Kano!' viel Tom Poes hem in de rede, de beweging van roeien makend. 'Varen!' verduidelijkte hij. Maar de Indiaan haalde alleen maar zijn schouders op en keek stompzinnig voor zich uit.
Tom Poes stootte heer Ollie aan. 'Geld!' fluisterde hij. Heer Bommel begon te glimlachen en trok met een vertrouwd gebaar een stapeltje bankpapier te voorschijn. Nu, toen duurde het niet lang, of alles was in orde. (Met geld krijgt men nu eenmaal alles gedaan, hoe vreemd het ook klinkt.) De Indiaan klom in een bouwvallige kano, hielp heer Bommel en Tom Poes met het instappen en stak van wal. Geholpen door de stroom dreven ze al gauw in het midden van de rivier en kregen vaart.
'Heerlijk! Wat een prachtig landschap!' zuchtte heer Bommel. 'Bah! Wat een snert-landschap!' riep op datzelfde moment Bul Super. Hij reed met Hieper op een paar Inlandse paarden (die ze natuurlijk gestolen hadden – de schurken) in snelle vaart in de richting van de rivier.
'Een snert-landschap!' beaamde Hieper. 'Zijn we er haast, baas?'

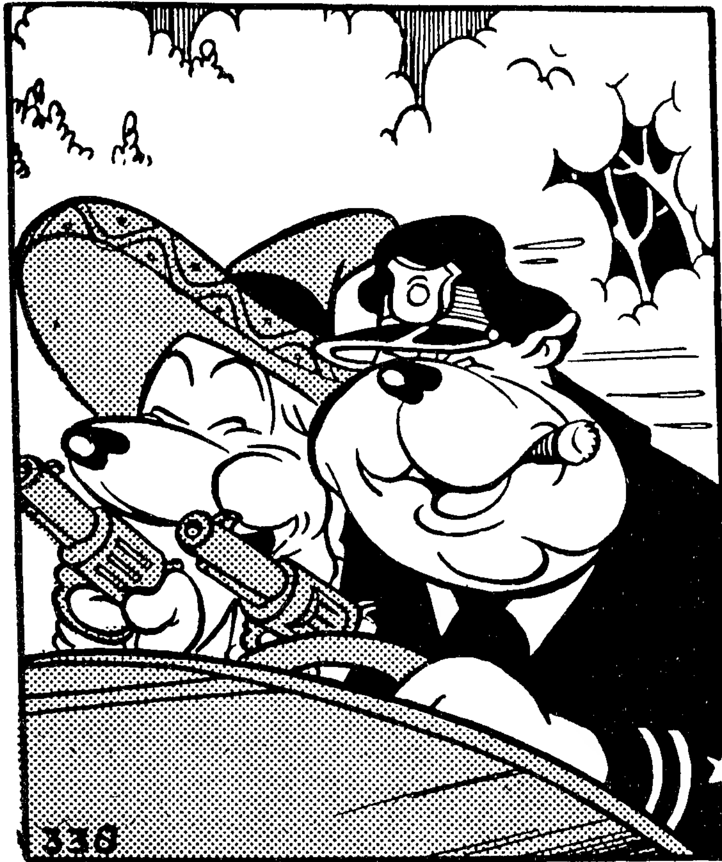

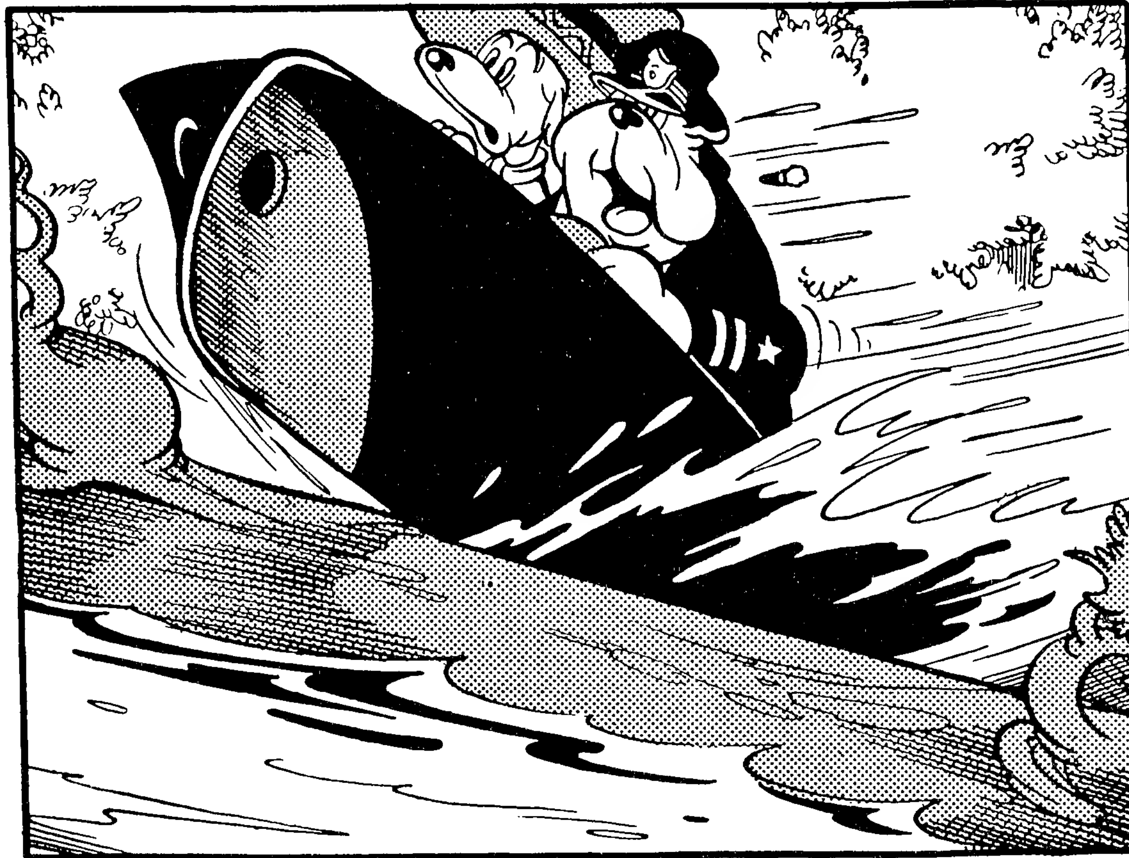
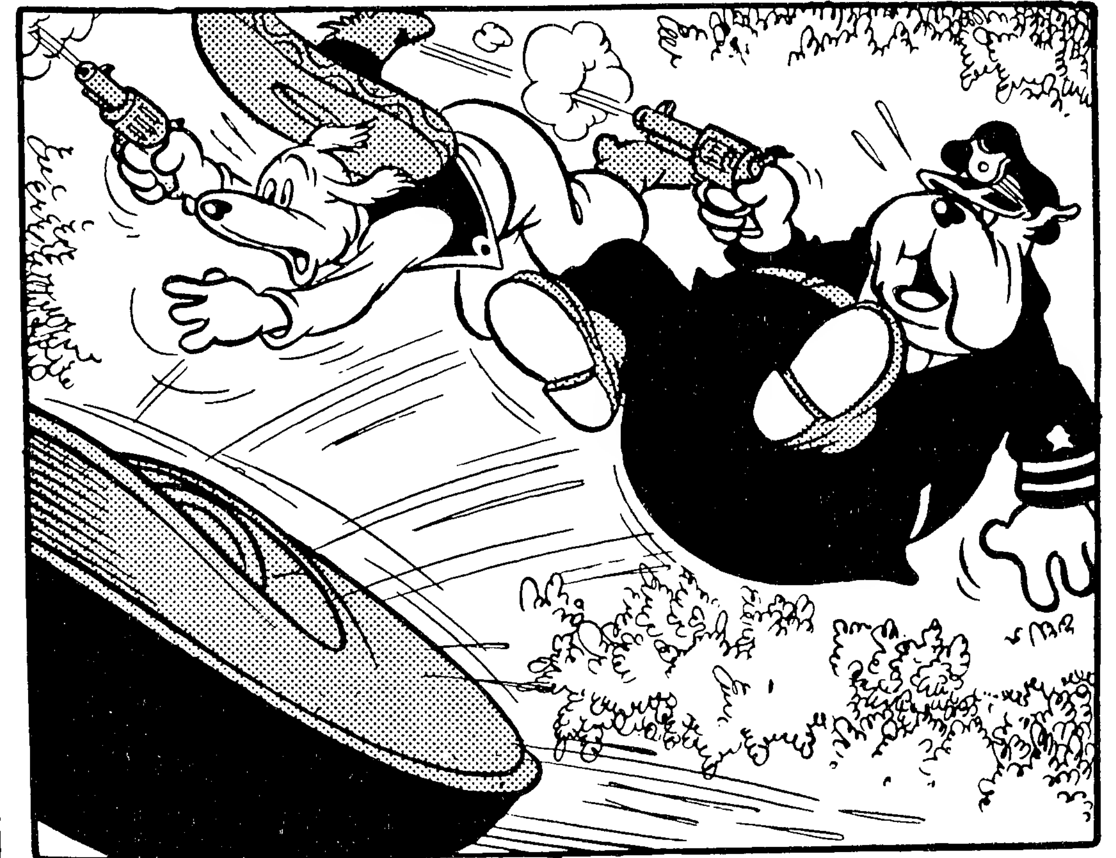
Super en Hieper bereikten in een zeer korte tijd eveneens het Indiaanse dorp en galoppeerden er binnen, terwijl ze hun revolvers in de lucht leegschoten. Nu ze geen geld meer hadden, moesten ze hun kracht laten voelen, dat begrepen de ervaren schavuiten zéér goed en daarom lieten ze de schoten knallen tot de muren trilden.
'Het opperhoofd!' commandeerde Super op ruwe toon. 'Wáár is het opperhoofd?' Een zeer verschrikte Inlander bracht hen naar een hooggeplaatst Indiaan en deze ontving hem, met het oog op de revolvers, erg vriendelijk.
'Policia!' legde Super uit. 'Hieper, laat die penning zien, die je van de commissaris gestolen hebt!'
Hieper gehoorzaamde en het opperhoofd boog eerbiedig.
'Boot!' beval Super. 'Gauw! We moeten een mooie, snelle boot hebben! We moeten achter een paar schurken aan!'
'Si, si!' zei het opperhoofd en schuifelde haastig voor hen uit naar de oever. Daar lag verborgen tussen een paar struiken een motorboot!
'Sappristi!' riep Super in het Spaans. 'Die heb je vast gestolen, hè?'
'Si, si!' zei het opperhoofd. (Dat was het enige Spaans, dat hij kende, de stakker.)
'Goed!' zei Super. 'Als we terugkomen, zullen we je arresteren! Nu hebben we geen tijd, we moeten voort en deze boot nemen we mee!' Met luide knallen startte de motor en even later voeren ze in een snelle vaart de rivier op...

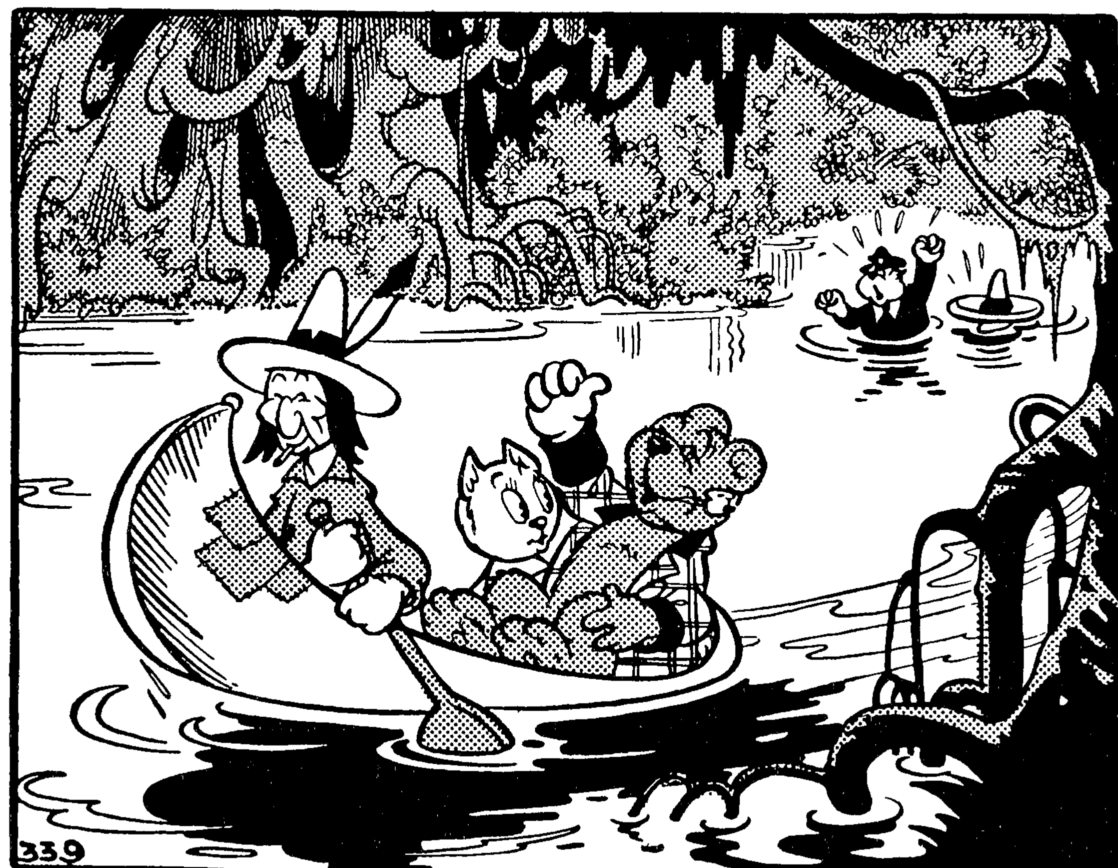

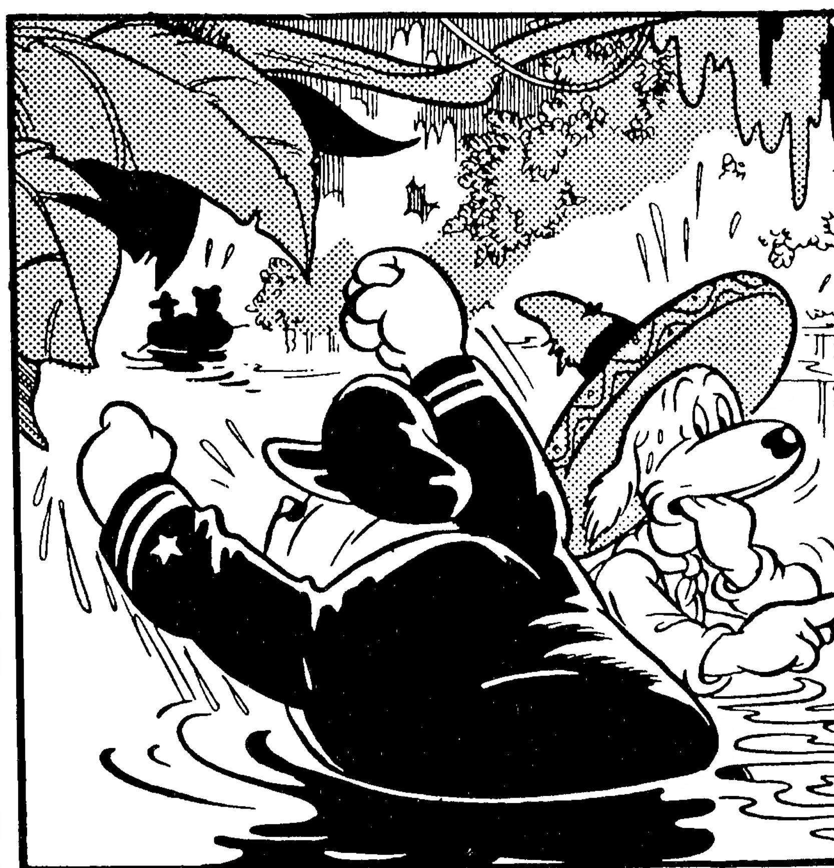
Tom Poes en heer Bommel voeren lustig over de brede rivier door het oerwoud en tot dusverre verliep hun tocht uitstekend. De golfjes kabbelden tegen de wanden van het wrakke bootje, de Indiaan pagaaide zwijgzaam en rustig voort en heer Bommel neuriede zachtjes en vals.
'Ik denk, dat we er al gauw zullen zijn!' merkte Tom Poes op. 'Over een poosje vertakt de rivier zich en in die vertakking ligt het eiland Cola.'
'Hoe weet je dat?' vroeg heer Ollie, zijn gezang onderbrekend. 'Op de atlas nagekeken!' legde Tom Poes uit. 'Vóórdat we deze reis begonnen, heb ik natuurlijk de kaart even bestudeerd!'
'Natuurlijk, natuurlijk!' zei heer Bommel. 'Ik had het zèlf willen doen, hm... eh... maar ik werd opgehouden, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik kan niet overàl aan denken, zeg nu zelf!'
'Nee, dat is waar!' zei Tom Poes. 'Stil eens even, heer Ollie, ik hoor een geluid! Het geluid van een motorboot, die achter ons aankomt! We moeten aan land, je kunt nooit weten!'
De Indiaan was uit zichzelf al naar de kant gegaan en verborg het bootje tussen wat struiken, terwijl Tom Poes in een boom klom.
'Super en Hieper!' riep hij na een poosje. 'Kap een boom! Vlug!'
De Indiaan was werkelijk slimmer dan hij er uitzag. Hij begreep ten minste onmiddellijk wat er van hem gevraagd werd en hakte een stam om met zijn zware kapmes. Heer Bommel stond er niet-begrijpend bij en sprong zenuwachtig van de ene voet op de andere.
Super kreeg intussen de kano in de gaten.
'Ze zijn hier aan land gegaan!' riep hij. 'De sukkels! Denken, dat we hen niet zien! Hahahaha!'
'Hahaha!' giechelde Hieper. 'Wat gaan we doen, baas?'

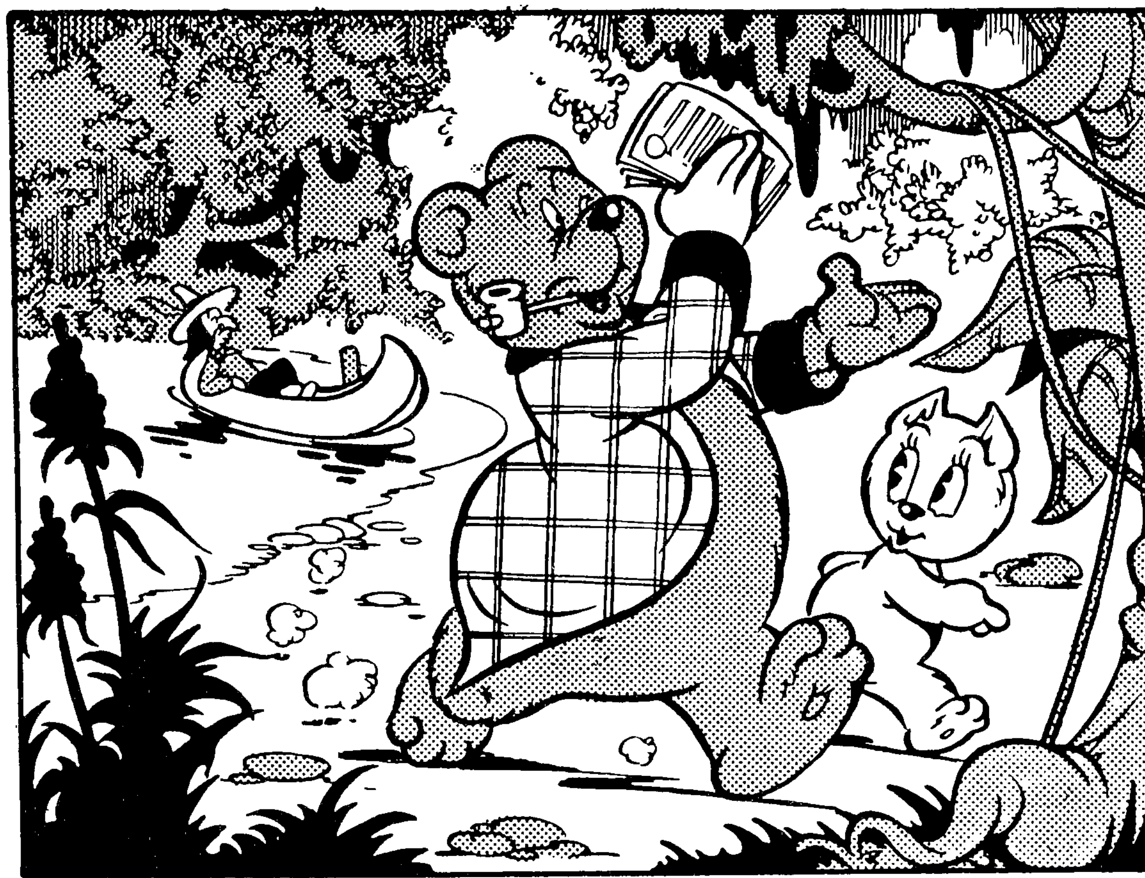
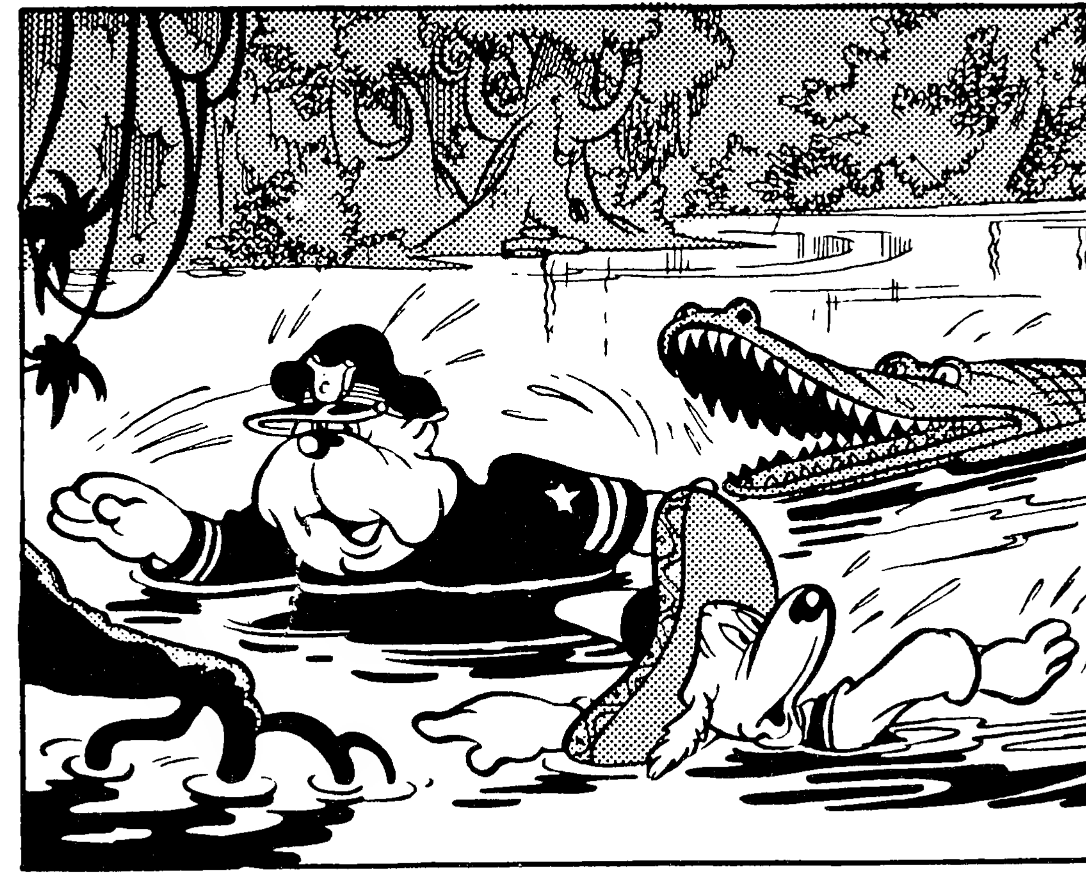
'Daar gaat-ie!' riep Bul Super opgewekt. 'Trek je schietijzer, Hieper! We gaan die lui eens even verrassen! Let op, ik neem de bocht!' Nou, Super nam de bocht, maar het was niet het soort bocht, dat hij gedacht had te zullen nemen. Vlak achter de kromming in de rivier lag namelijk de dikke boomstam in het water (je weet wel, de stam, die door de trouwe Indiaan was afgehakt). Het motorbootje schoot in snelle vaart door de rivier en, zoals dat gaat met snelle motorbootjes, het had zijn voorsteven uit het water getild. Met een doffe dreun schoof de boeg nu over de boomstam heen en het gehele vaartuigje schoot de lucht in.
'Help! Help!' piepte Hieper. 'We vliegen!'
Super antwoordde niet. Door de schok was hij als een buitengewoon grote bal omhoog geworpen en bewoog zich nu in opwaartse richting.
Zijn revolver ging af en een kogel doorboorde Hieper's hoed.
'Niet schieten!' schreeuwde Hieper. 'Ik geef me over, baas!'
Al deze gebeurtenissen vonden plaats in minder tijd dan ik nodig had om ze te beschrijven, dat spreekt. Binnen enkele ogenblikken stortten Super, Hieper en de motorboot weer in het water en verdwenen onder de oppervlakte. Slechts enkele luchtbellen duidden de plaats aan, waar zich kort te voren een groots drama had ontwikkeld.
'Ziezo!' sprak heer Bommel, van achter de bomen tevoorschijn tredend. 'Dat heb ik aardig opgeknapt, Tom Poes! Zeg nu zelf!'

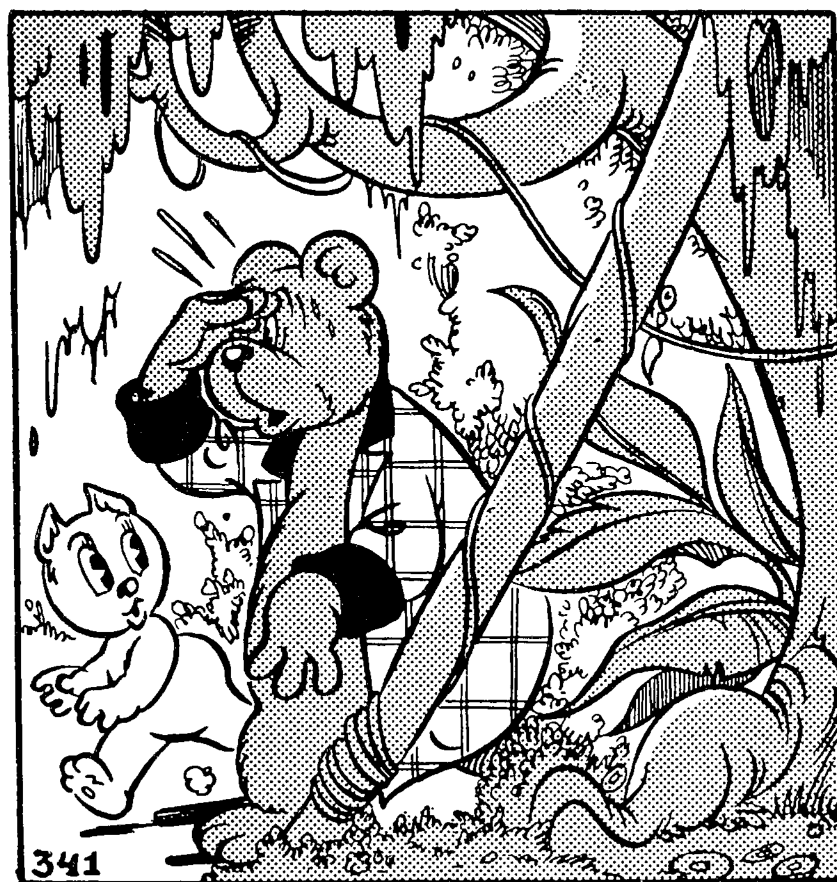

Het inschepen was het werk van een ogenblik. De kano met Tom Poes, heer Ollie en de Indiaan bevond zich al weer op het midden van de rivier, toen de hoofden van Super en Hieper proestend boven water verschenen.
'Daar gààn ze!' loeide Super, enige tropische waterplanten uitspuwend. 'Achtervolg ze, Hieper! Zwem ze na! Grijp ze!'
'Dat kan ik niet, baas!' piepte Hieper zenuwachtig. 'Zo vlug kan ik niet zwemmen! En ze zouden me wel eens een klap kunnen geven! Mijn revolver werkt niet meer, baas! Hij is niet waterdicht!'
'Bah! Blubbub... bll... bah!' snauwde Super, al watertrappend. 'Toestand! Vies water! De schurken! Daar gaan mijn aandelen! Bah! Maar ik zal ze! Ik zal ze zo'n lesje geven, dat ze de aarde voor een doedelzak zullen aanzien. Ik zal... Hm... Bah!!'
'Bah!' riep Hieper. 'Zo is het, baas! Doe dat! Maar nu ga ik eens naar de wal... Dit water stinkt!'
Hij wendde zich om en maakte een trage zwembeweging. Doch terwijl hij dat deed, verstarde hij plotseling en staarde met uitpuilende ogen naar een punt achter Super.
'Doe niet zo gek!' bromde Super. 'Wat is er?'
'Al... al.... alli... ah!' jammerde Hieper. 'Achter je, baas! Een alligator.' Het kostte Super maar één blik, om zich van de waarheid van deze bewering te overtuigen.
'Voorwaarts!' beval hij kortaf. En zelden heeft men twee schurken zó snel zien zwemmen als Super en Hieper toen deden.

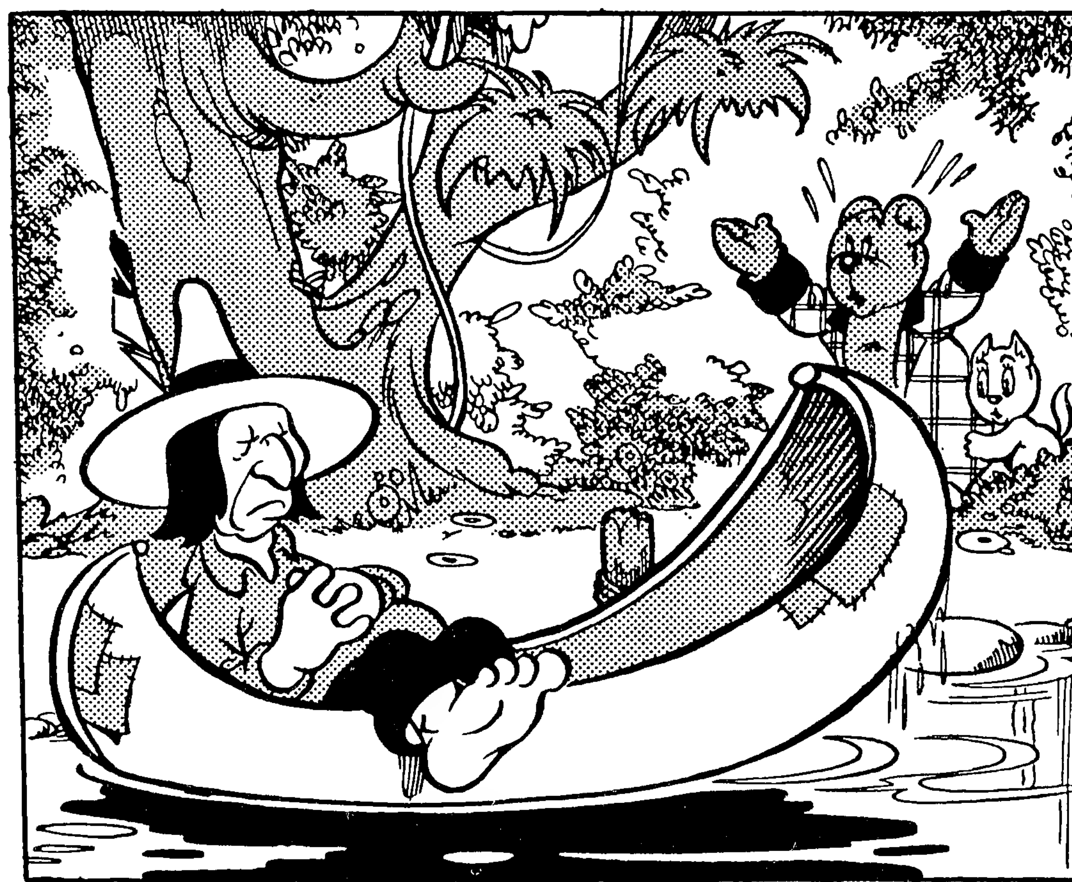
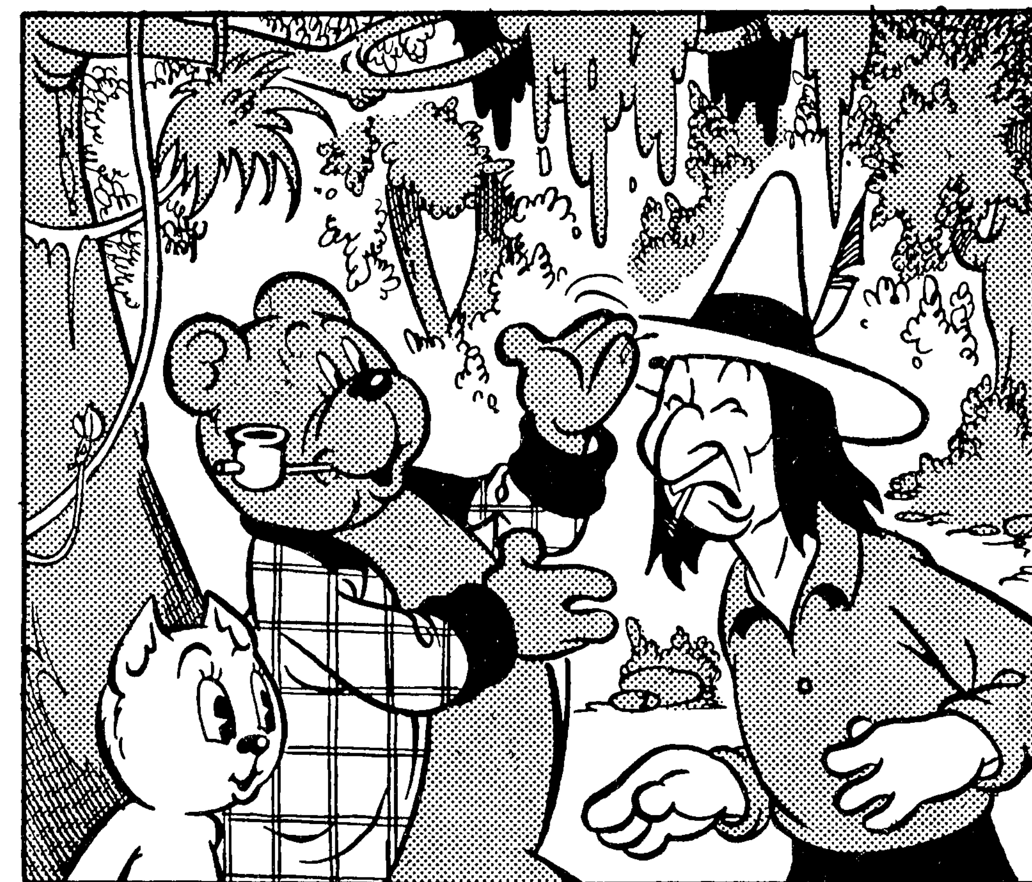

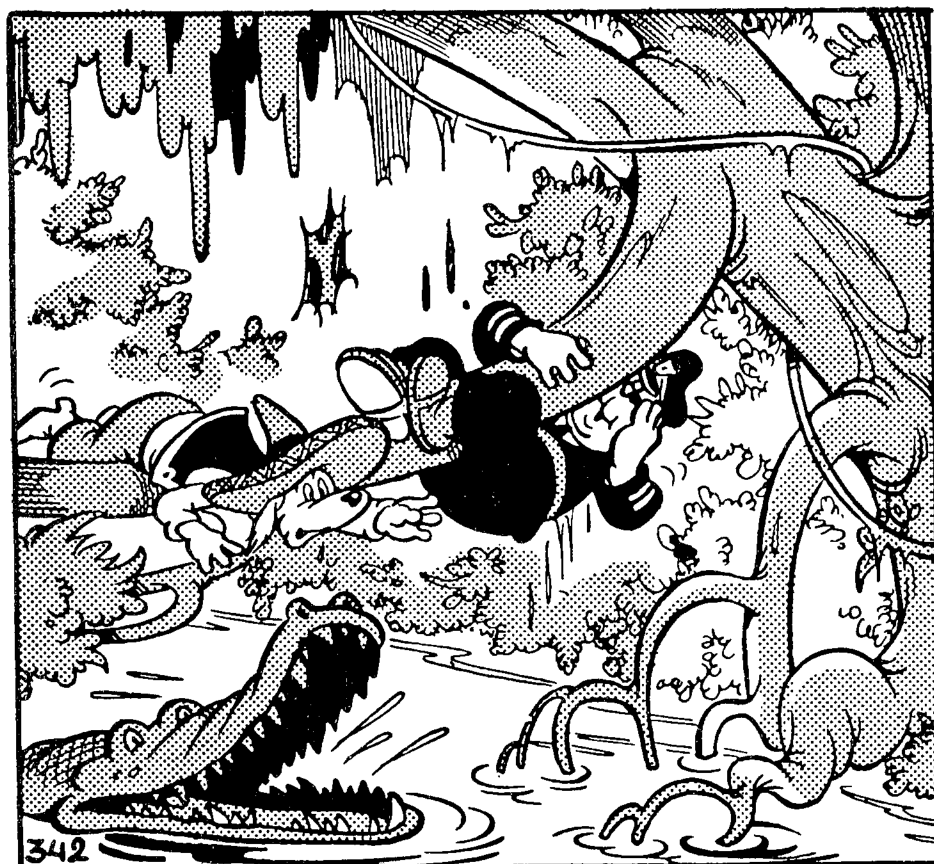
De kano van Tom Poes en heer Bommel was intussen een flink eind gevorderd en het mag dan ook geen verwondering wekken, dat het doel van de reis naderde.
De ijverige Indiaan staakte zijn gepagaai en wees naar een verwarde massa struiken en bomen, die midden in de rivier schenen te liggen.
'Cola!' sprak hij kort.
'Wat zegt hij?' vroeg heer Bommel verbaasd. 'Wat bedoelt hij, jonge vriend?'
'Cola, bedoelt hij!' legde Tom Poes uit. 'U weet wel, het eiland Cola! Dat is het eiland waarop de goudmijn moet zijn.'
'Aha!' riep heer Ollie. 'Het eiland Cola! Natuurlijk! Daar moeten we zijn, dat is duidelijk! Komaan, rode broeder! Grijp uw roeispaan en laten we naderen!'

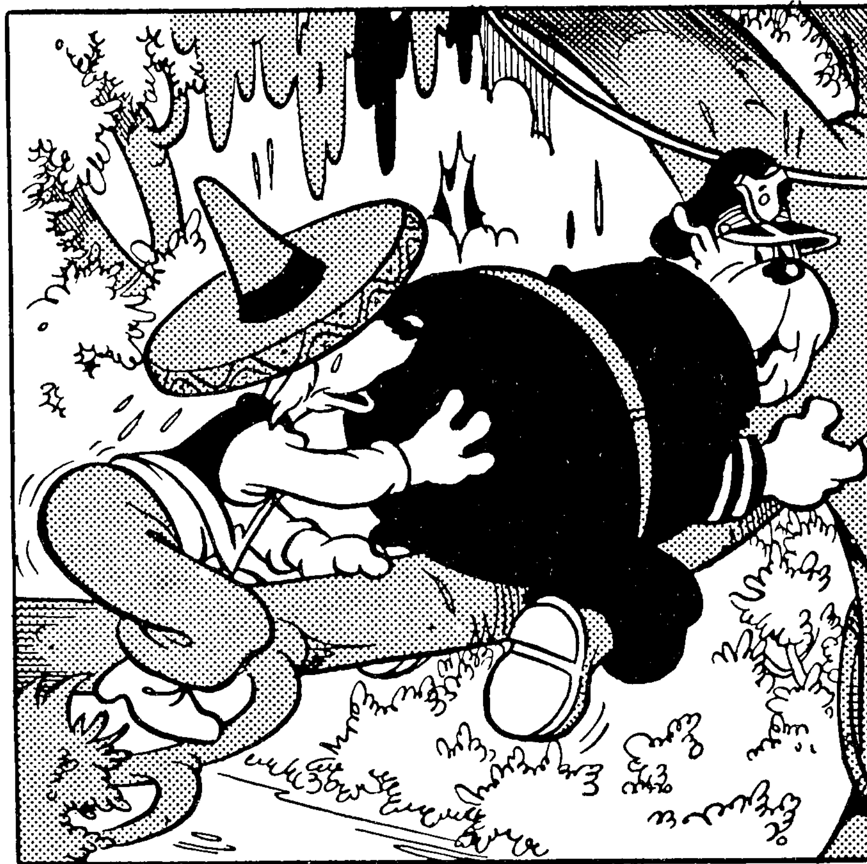
De Indiaan gehoorzaamde en even later zetten heer Ollie en Tom Poes voet aan land. De roodhuid strekte zich intussen gemakkelijk uit in zijn boot en sloot de ogen om te genieten van de rust die er in dit oerwoud heerste.
Super en Hieper genoten echter helemaal niet, integendeel! Terwijl heer Bommel en Tom naar de ingang van de mijn zochten en de indiaan zacht en nadenkend snurkte, zwommen de beide schurken voor hun leven.
Tjonge, wat zwommen ze! Geen ogenblik mochten ze even pauzeren om een opmerking te maken of een list te verzinnen. Zwemmen was het enige, dat hun overbleef en daar kan ik dus niets anders over vertellen, dan dat ze zwommen en zwommen. Een afschuwelijke toestand! (Maar ze verdienden het, laten we het daarover eens zijn.)

Na een half uur van vermoeiend geworstel met lianen en struiken en takken en doorns en bladermassa's hadden heer Bommel en Tom Poes nog niets ontdekt, dat ook maar in de verte op een goudmijn leek.
'Ik ben beetgenomen!' mompelde heer Ollie moedeloos. 'Die goudmijn bestaat tòch niet! Net als ik al dacht. Het is allemaal oplichterij, dacht ik. Mijn goede geld is weg – uitgegeven aan een mijn, die niet bestaat! Ik wilde, dat ik in mijn hut op de hei zat – daar is het rustig en koel! Hier is niets dan warmte en groen, als je begrijpt, wat ik bedoel! Als jij nu eens verder ging zoeken, jonge vriend! Dan wacht ik hier op je en onderzoek de bodem een beetje. Misschien vind ik sporen van goud of zo!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Een slaapje doen, bedoelt u zeker! Dat is niet eerlijk, heer Ollie! Samen uit, samen thuis! Bovendien, daar ligt de kano al weer. Wij zijn het hele eilandje dus omgeweest!'
'Hm... En toch geloof ik, dat de mijn er wèl is, heer Ollie! Die schurken Super en Hieper zouden zich niet zo veel moeite gegeven hebben, wanneer het allemaal verzinsels waren! Vraag het onze gids eens – misschien weet die er méér van!'
'Juist!' zei heer Ollie, de slapende Indiaan wakkerschuddend. 'Een voortreffelijk denkbeeld! Ontwaak, rode broeder!'
'Brrr!' riep de Indiaan terwijl hij opsprong. 'Woampung? Oem – Pa!!'
'Nee, nee!' suste heer Ollie. 'Bommel is mijn naam. Ik wil je vragen of je hier in de buurt ook een goudmijn weet, jonge vriend! Goudmijn! Je weet wel: Ping-ping!'

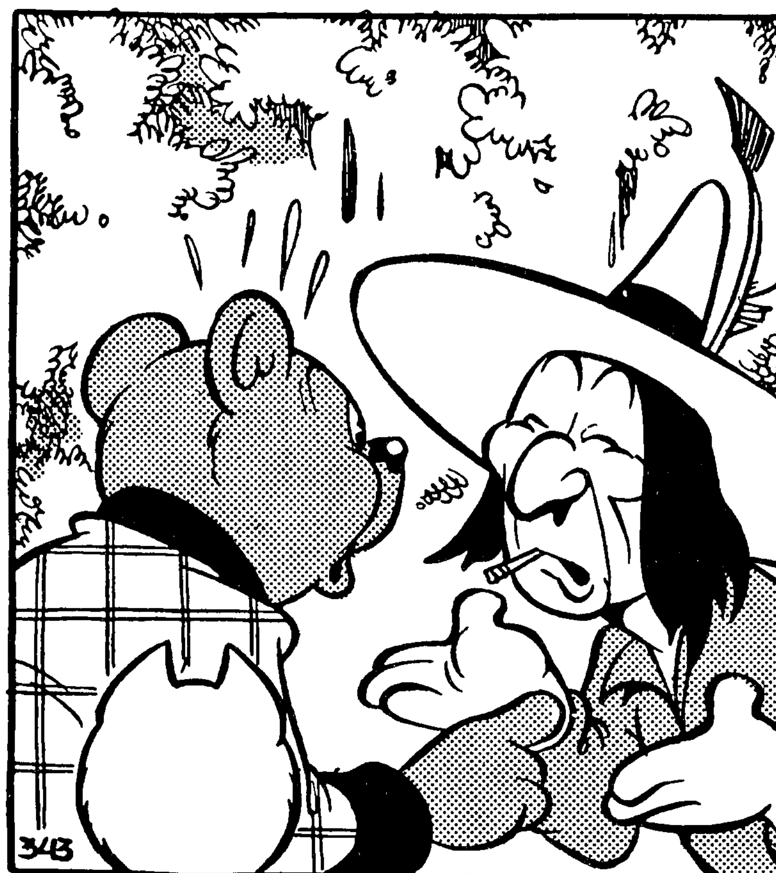
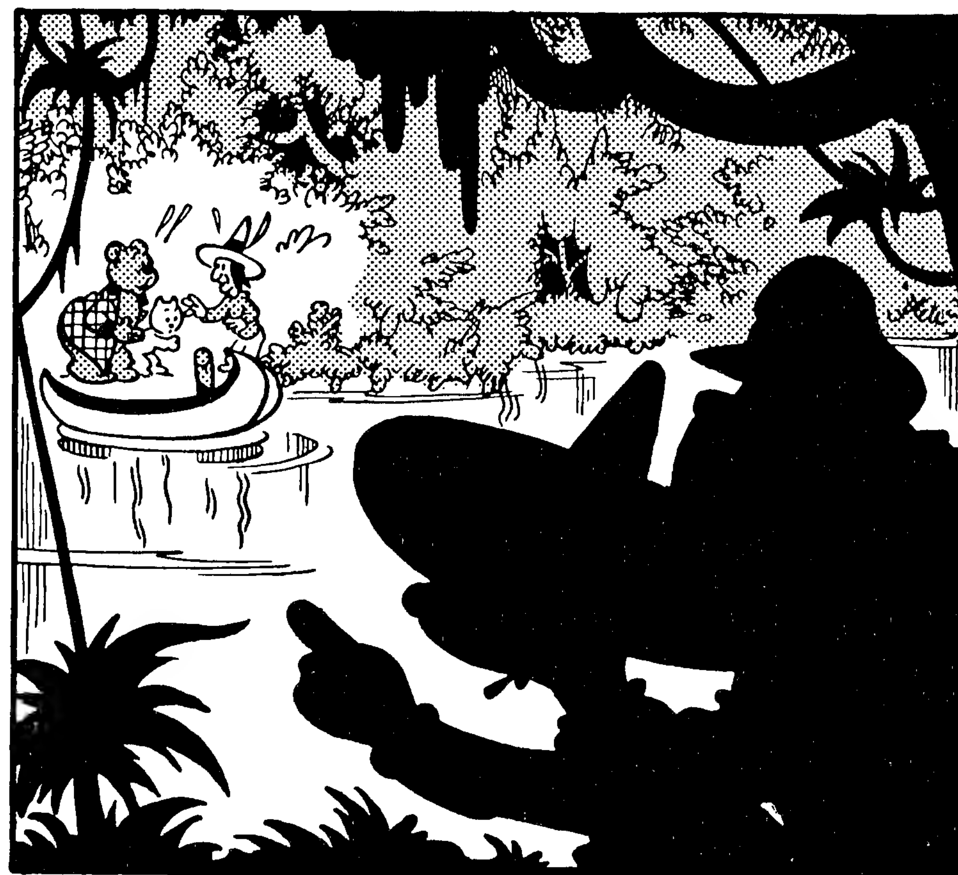
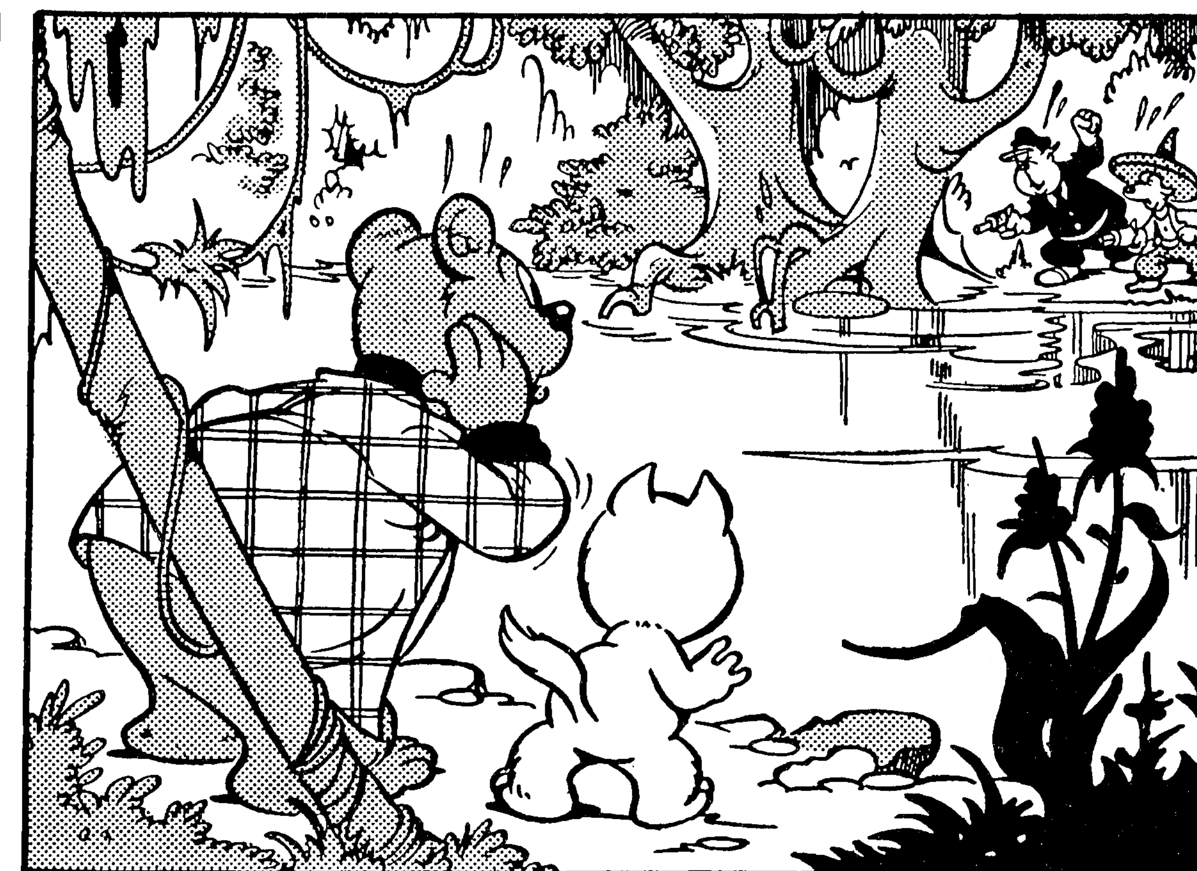

Super en Hieper zwommen en zwommen... Maar halt! Genoeg hierover. Ze zwommen een half uur lang zonder onderbreking, slaagden er in een overhangende tak te grijpen en klommen met hun laatste krachten in een van de woudreuzen, die daar stonden. De alligator had het nakijken en klapte met een mismoedig gelaat eindelijk zijn kaken dicht. (Ook deze diersoort heeft het niet altijd gemakkelijk, zoals blijkt.) Super en Hieper belandden na een moeizame klauterpartij eindelijk op de bodem en de eerstvolgende minuten werd de stilte in het oerwoud alleen maar verbroken door hun hijgende ademhaling en het druppelen van het water uit hun kleren. Toen verscheurde Super's rauwe stem de rust.

'Sta daar... uche... uche... niet zo... te hijgen!' snauwde hij. 'Maak een vuurtje... Hiep! Gauw! Ik... zal kou vatten!'

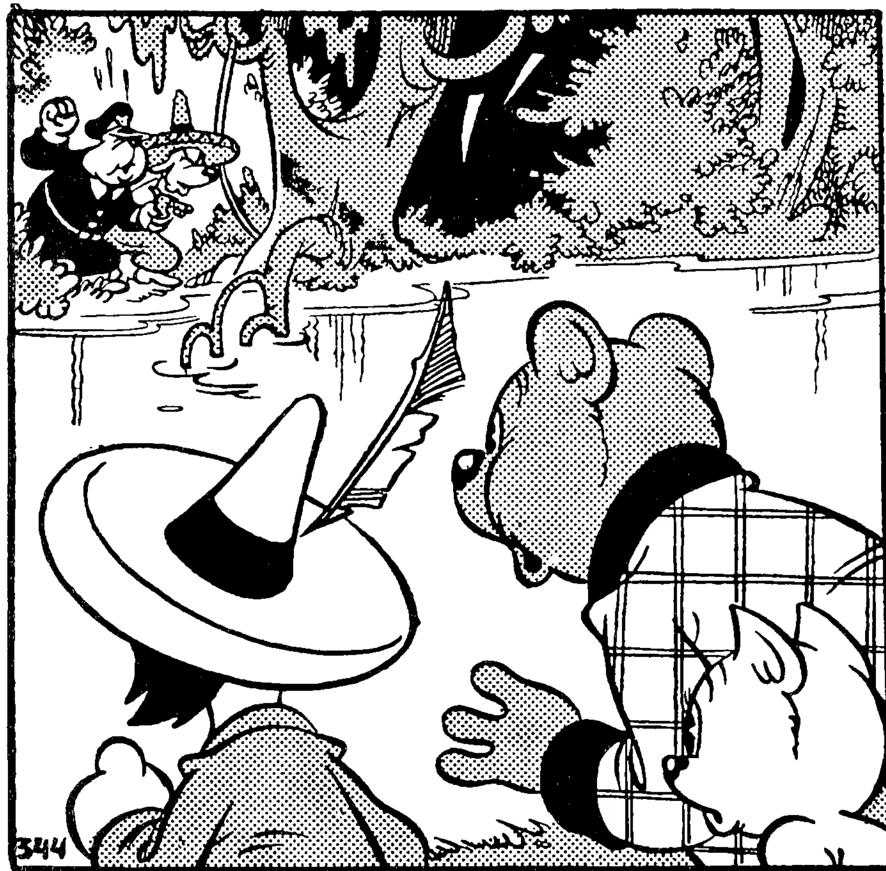
'Uche... uche!' protesteerde Hieper. Maar omdat hij geen adem genoeg had om nog meer te zeggen, bleef hem niets anders over dan gehoorzamen. Suffig en met bloed-belopen ogen scharrelde hij wat takjes bij elkaar en begon toen moeizaam vuur te maken door middel van een paar vuurstenen. Dit gelukte na een lange, lange tijd. Een klein vlammetje sprong knetterend en rokend tussen de dorre bladeren en wakkerde met behulp van Hieper's laatste adem tot een aardig vuurtje aan. De beide boeven zaten rokend en dampend voor de vlammen en droogden hun textiel.

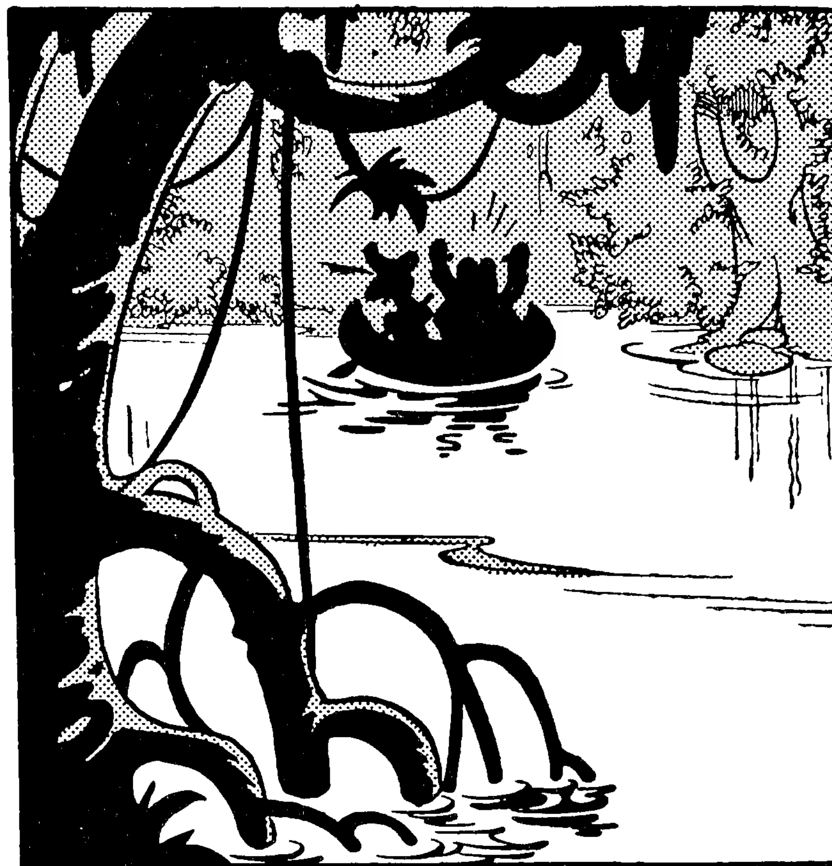
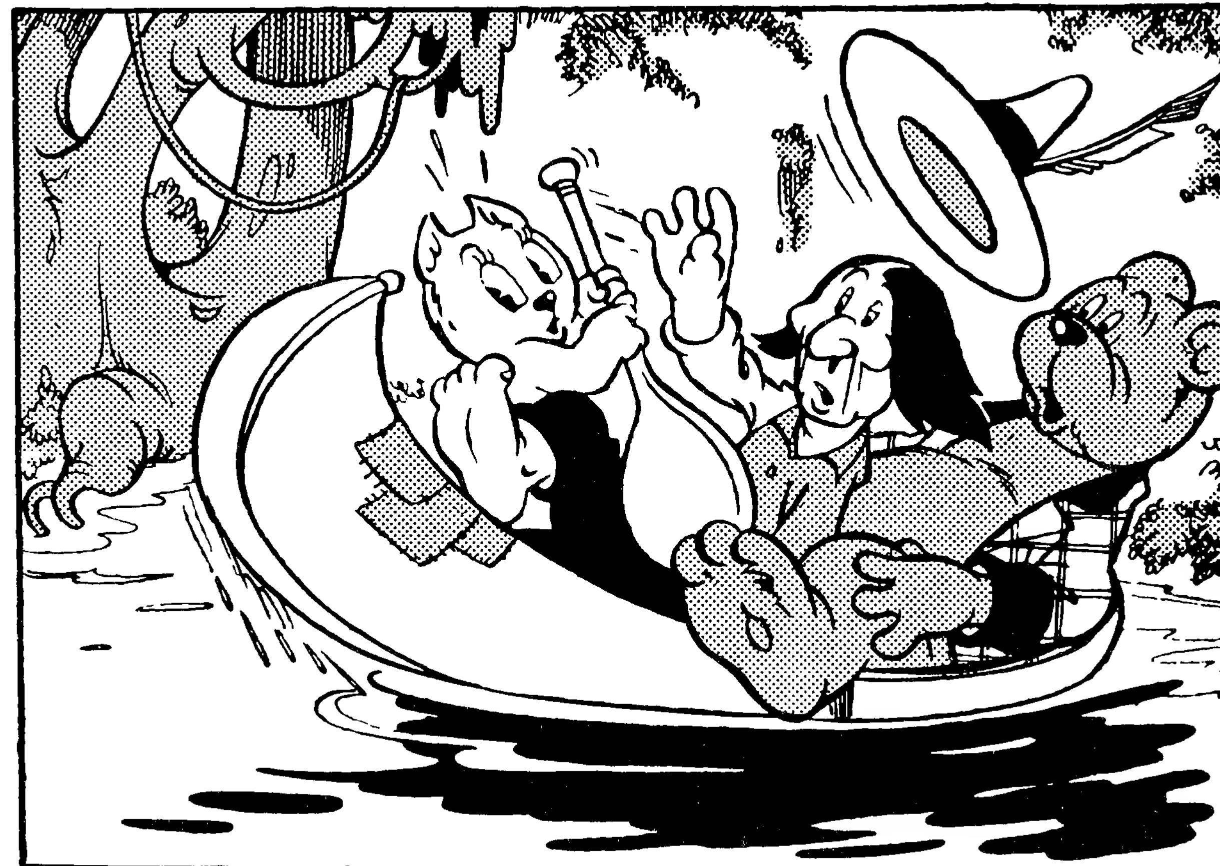
'Wat nu?' vroeg Hieper ten slotte. 'Wat gaan we nu doen, Super? G-gaan we naar huis?'

'Ha!' riep Super, zijn revolver schoonmakend. 'Naar huis! Bah! Jij zult het nooit leren, Hiep! Jij blijft een klein boefje – je hebt geen formaat! Nee, man, we gaan lopen! Vooruit!'

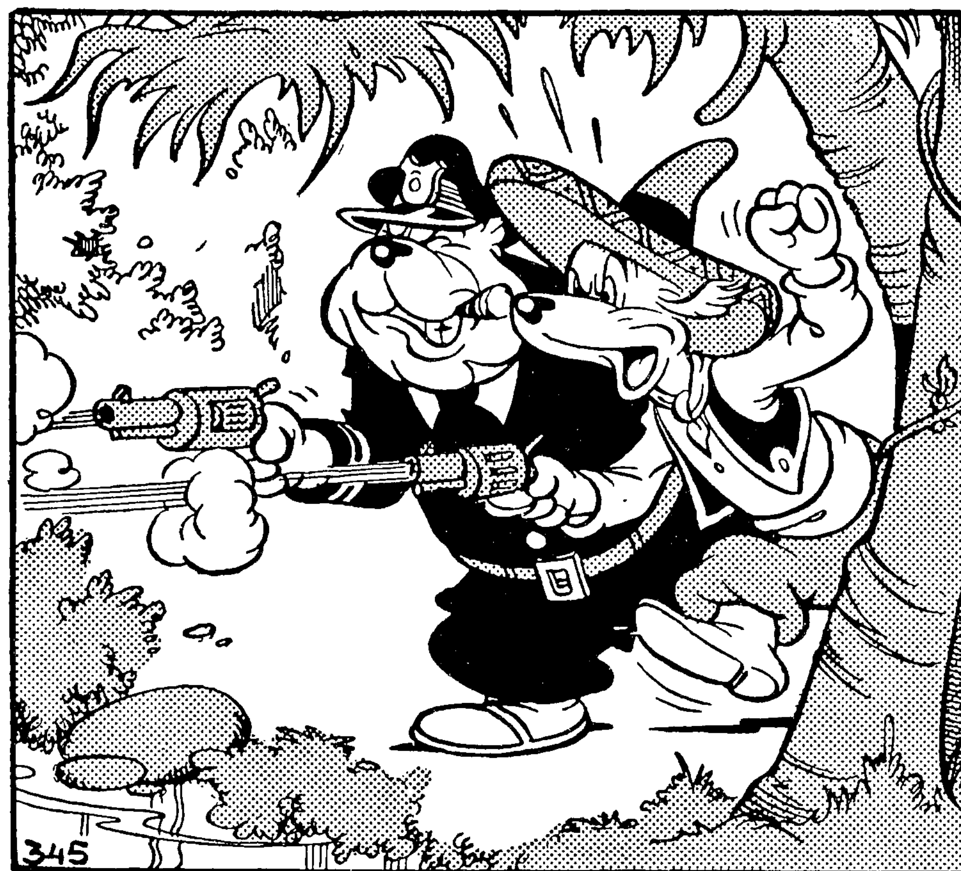

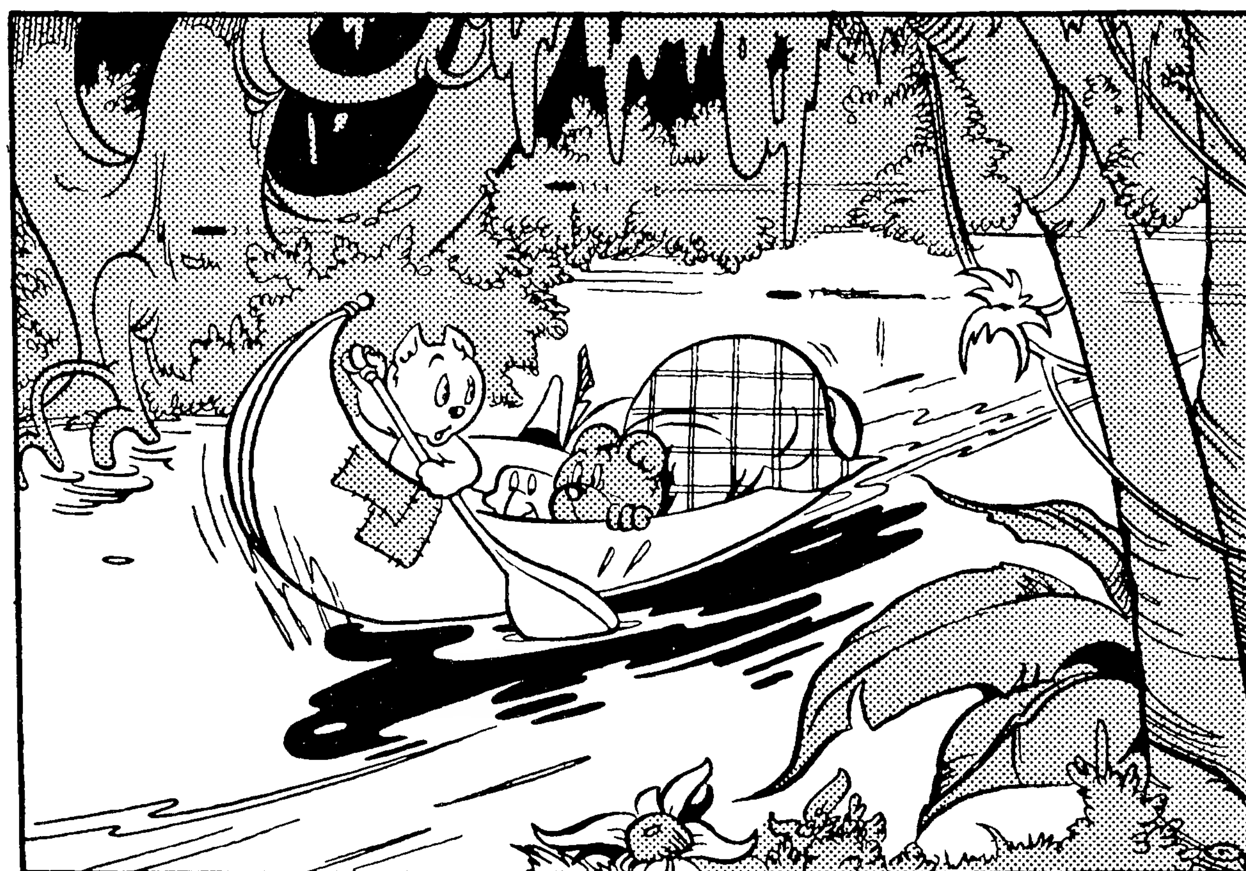
'Waar is de goudmijn?' drong heer Bommel aan. 'De goudmijn Ducato?'
'Ducato!' riep de Indiaan met een domme lach. – 'Si, si!'
'Waar dan?' vroeg heer Ollie ongeduldig. 'Spreek vrij uit, beste man!'
'No savvy!' zei de Indiaan, schouderophalend.
'Zo komen we niet verder!' zei Tom Poes. 'Ik stel voor, dat we wat gaan rusten en daarna nog eens gaan zoeken.'
'Rusten!' zei heer Bommel. 'Dat is een goed plan! Had dat eerder gezegd, jonge vriend! Maar jij wilt altijd maar voort! Altijd voort! Ik ben doodmoe!'
'Ik ben doodmoe!' sprak Hieper op dat zelfde moment. Super en hij waren na een lange, vermoeiende wandeling bij de bocht in de rivier aangekomen en strompelden naar de oever.
'Doodmoe!' herhaalde hij. 'Zijn we er nog niet, baas?'
'We zijn er!' zei Super. 'Hier ligt het eiland Cola! Hier voor ons! En als je niet te moe bent, kun je die sukkels op de oever zien staan! Ha, onze tijd is gekomen, Hiep. Trek je revolver en bereid je voor op grote dingen! Zaken zijn zaken! Ha! Kom mee!'
Heer Bommel en Tom Poes zochten net een rustig plekje aan de rivieroever toen ze werden opgeschrikt door een rauwe stem van Super aan de overkant.
'We hebben je op de korrel!' riep de schurk. 'Handen omhoog! Doe precies wat ik zeg anders zijn jullie er geweest!'

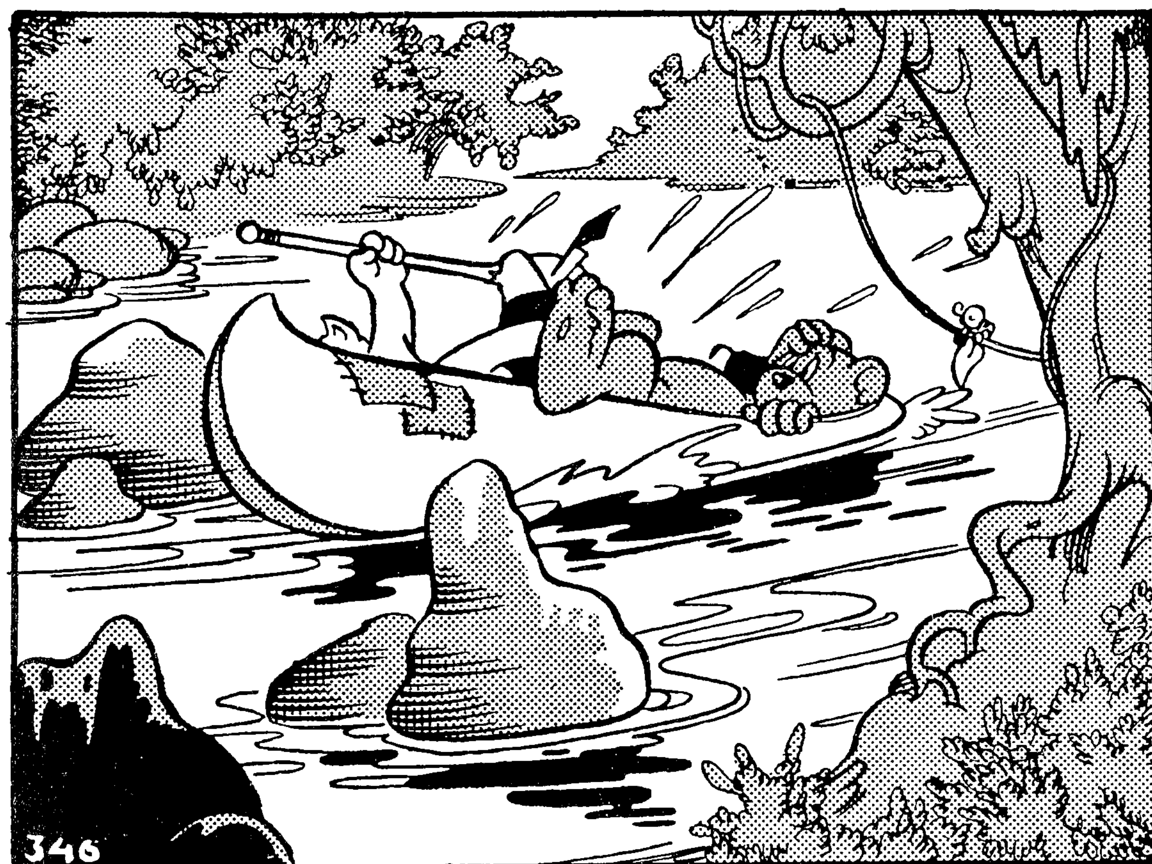
Tom Poes, heer Bommel en de Indiaan staarden een tijdje verbijsterd naar de gestalte van Bul Super en Hiep Hieper, die op de andere oever stonden te dreigen.
'Sta of ik schiet!' riep Hieper.
'Stil!' snauwde Super. 'Dat slaat nergens op! Laat dit aan mij over!'
'We – we moeten vluchten!' stelde heer Ollie voor.
'Luister!' bulderde Super. 'Kruip in die lekke kano van jullie! versta je me?'
'Kano niet lek!' zei de Indiaan boos. 'Kano goed! Kano best!'
'Vlug!' loeide Super. 'Ga in die kano, of ik schiet!'
'Of ik schiet!' vulde Hieper aan.
'Kom m-mee... v-vrienden!' zei heer Bommel. 'W-we gaan in die kano! V-volg me!'
'Vooruit maar!' zei Tom Poes. 'Er zit niets anders op!'
Super en Hieper loerden dreigend en tandenknersend over hun vuurwapens naar het groepje, dat zich inscheepte.
'Zit je goed?' informeerde Super, met een valse klank in zijn stem. 'Houd je goed vast, dikke! Val er niet uit! Zo! En nu hierheen! Vlug een beetje! Kan je niet vlugger roeien, rode broeder?'
'Zal ik schieten?' vroeg Hieper uitsloverig.
'Wacht maar even!' zei Super, 'ze komen er al aan.'
Dat leek inderdaad zo. Maar de Indiaan had nog maar een paar slagen gedaan, toen Tom Poes ineens naar voren sprong en de pagaai greep.
'Ga liggen!' riep hij. 'Ga op de bodem liggen! Ze zullen direct wel gaan schieten, want ik ga omkeren!'

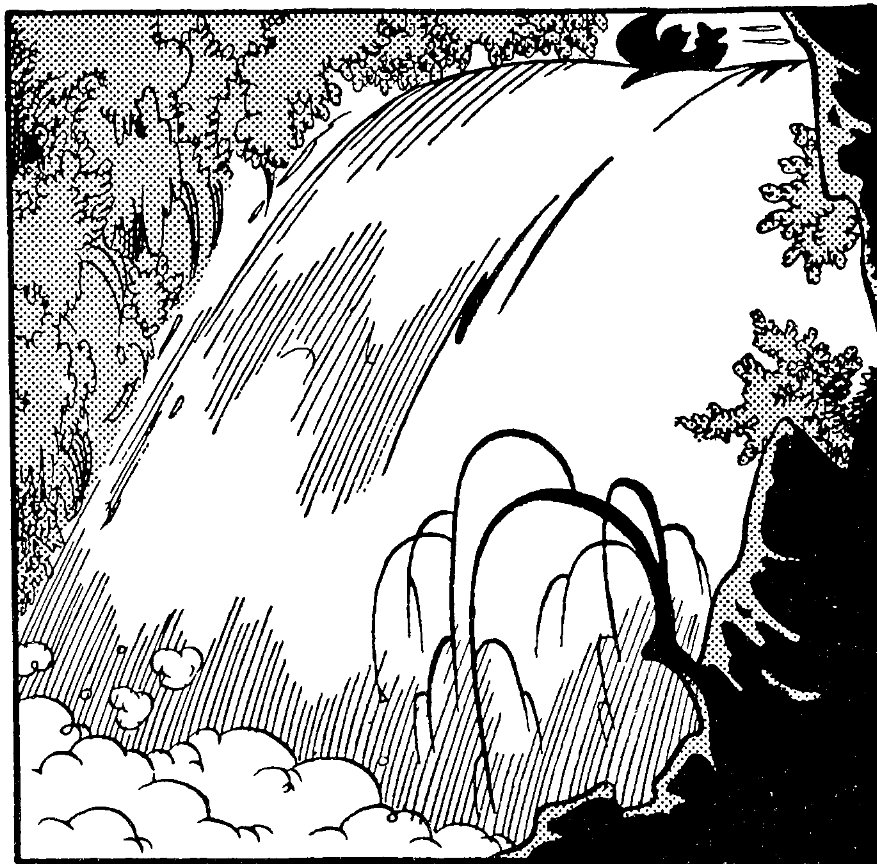
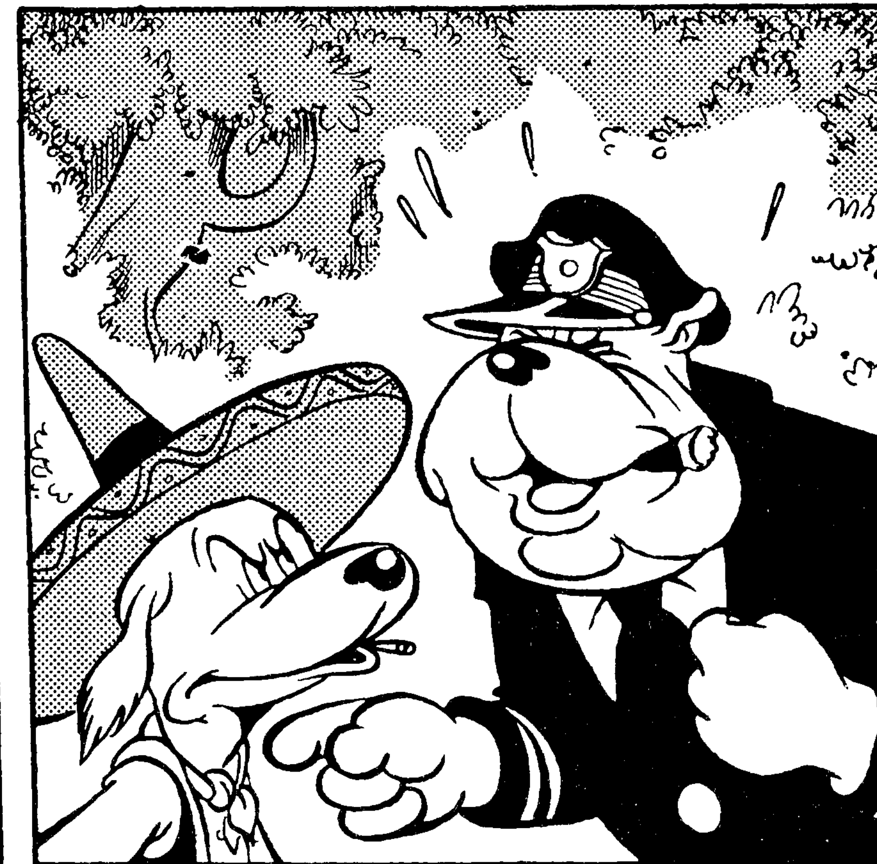

Super en Hieper zagen tot hun grote ontzetting, dat Tom Poes de peddel greep en de kano de andere kant opstuurde. Heer Bommel en de Indiaan waren nog even zichtbaar, maar toen verdwenen ze spartelend op de bodem van het wankele vaartuig.
'Ze gaan verkeerd!' riep Hieper. 'Ze begrijpen niet wat je wilt baas!'
'Ze begrijpen het bèst!' snauwde Super. 'Ze vluchten, ézel! Schiet dan toch.'
Hieper gehoorzaamde. De knallen van de beide revolvers galmden door het woud en blauwe wolkjes walmden omhoog.
'Ráák schieten!' beval Super, al knallend.
'Ik doe mijn best, baas!' protesteerde Hieper. 'Maar dat bootje beweegt zo! Als ze maar even stil gingen liggen!'

Nu, dat was nu net wat ze niet deden. Tom Poes pagaaide alsof hij nooit anders gedaan had. De kogels floten hem om de oren en bij ieder schot jammerde heer Ollie zachtjes.
'Ik lig hier gevaarlijk!' klaagde hij. 'Ze zullen me raken, Tom Poes! Ik wil uitstappen! Ik houd hier niet van, dat weet je toch? Tom Poes!'
Maar Tom Poes stoorde zich nergens aan. Geholpen door de stroom raakte de kano steeds verder van Super en Hieper verwijderd en na een korte tijd hield het schieten op. Toen stak de Indiaan zijn hoofd boven de kano uit en keek bezorgd rond.
'Varen verkeerd!' mompelde hij. 'Gaat niet goed!'
'Het gaat bèst!' zei Tom Poes. 'Wat mankeert er aan?'
'We naderen Donderwater!' legde de roodhuid uit. 'Groot gevaar!'

'Donderwater?' vroeg Tom Poes verbaasd, 'wat is dat?' 'Vallen!' legde de Indiaan uit. 'Altijd vlugger! Niet meer terug, niet meer aan land, altijd vlugger. En dan: Bom bom! Donderwater!'

'Ik begrijp er niets van!' zei Tom Poes. 'Maar we zullen het wel merken!'

'In ieder geval houd ik er niet van!' sprak heer Ollie, overeind komend.

'Donderwater klinkt onaangenaam. Het klinkt grof! Lieden van mijn stand kunnen niet... Hé! Kijk uit, Tom Poes! W-wat gebeurt er?'

'Stroomversnellingen!' zei Tom Poes. 'Het gaat een beetje èrg vlug hier. En die rotsblokken zijn gevaarlijk...'

Maar het zou nog gevaarlijker worden. De stroomversnellingen werden steeds woester, de kano slingerde tussen de rotsen door en in de verte klonk een dof gebrul.

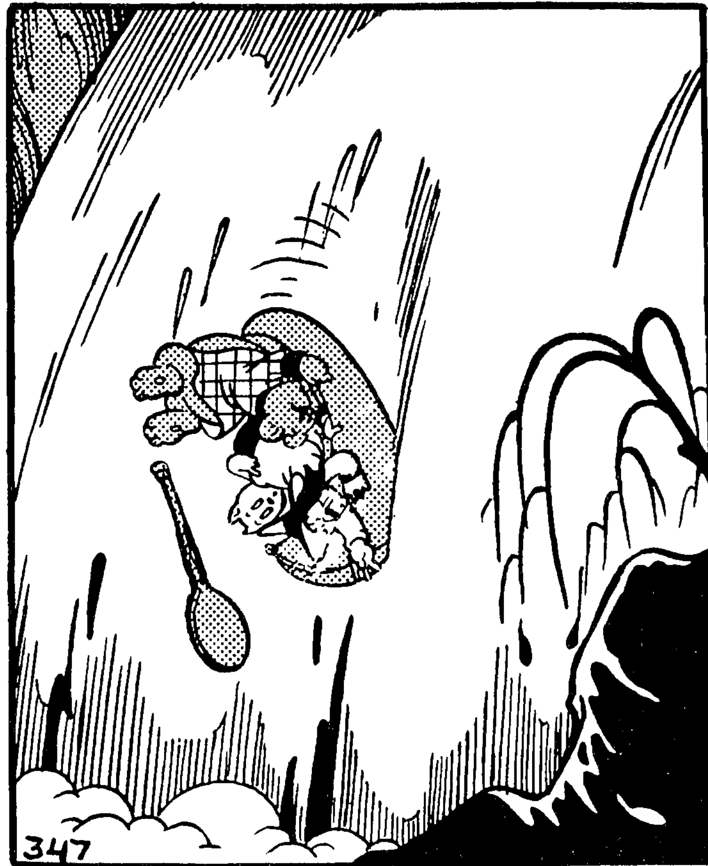
'Nu weet ik, wat Donderwater is!' riep Tom Poes. 'Het is een waterval! Direct vallen we naar beneden, heer Bommel! Houd u vast!'

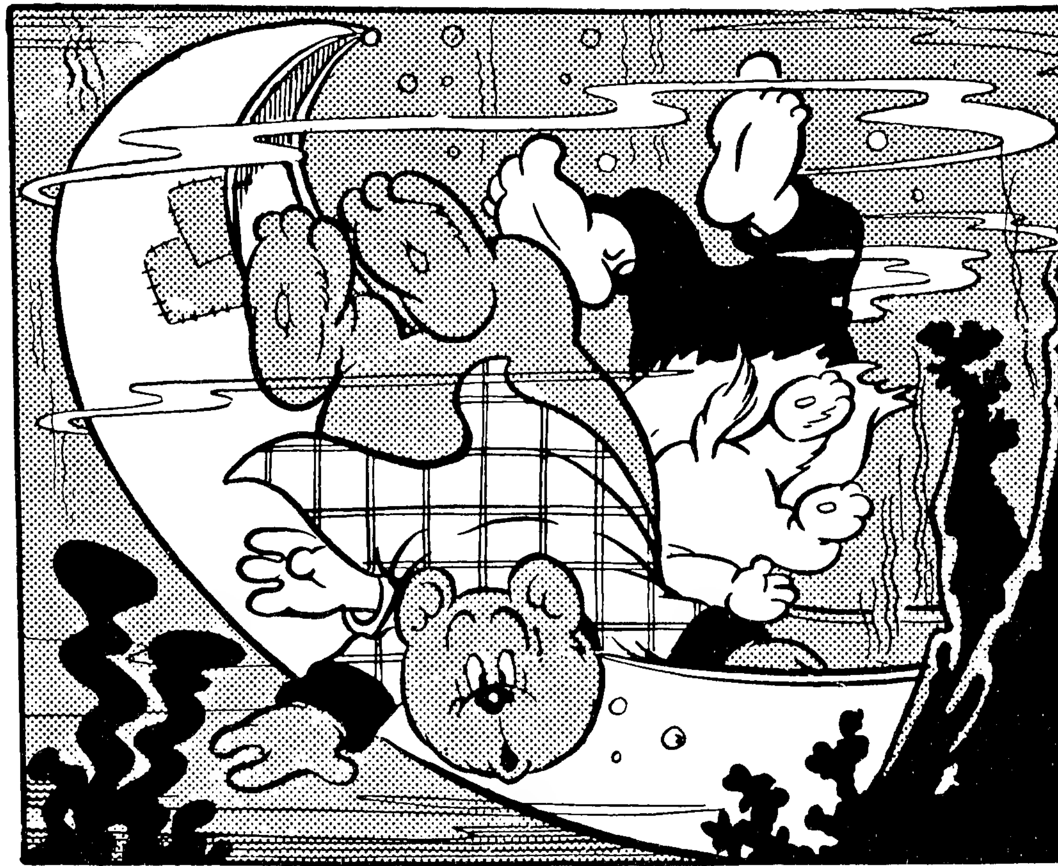
Nu, heer Ollie hield zich vast, dat beloof ik je. Maar of het iets helpen zal is de vraag!

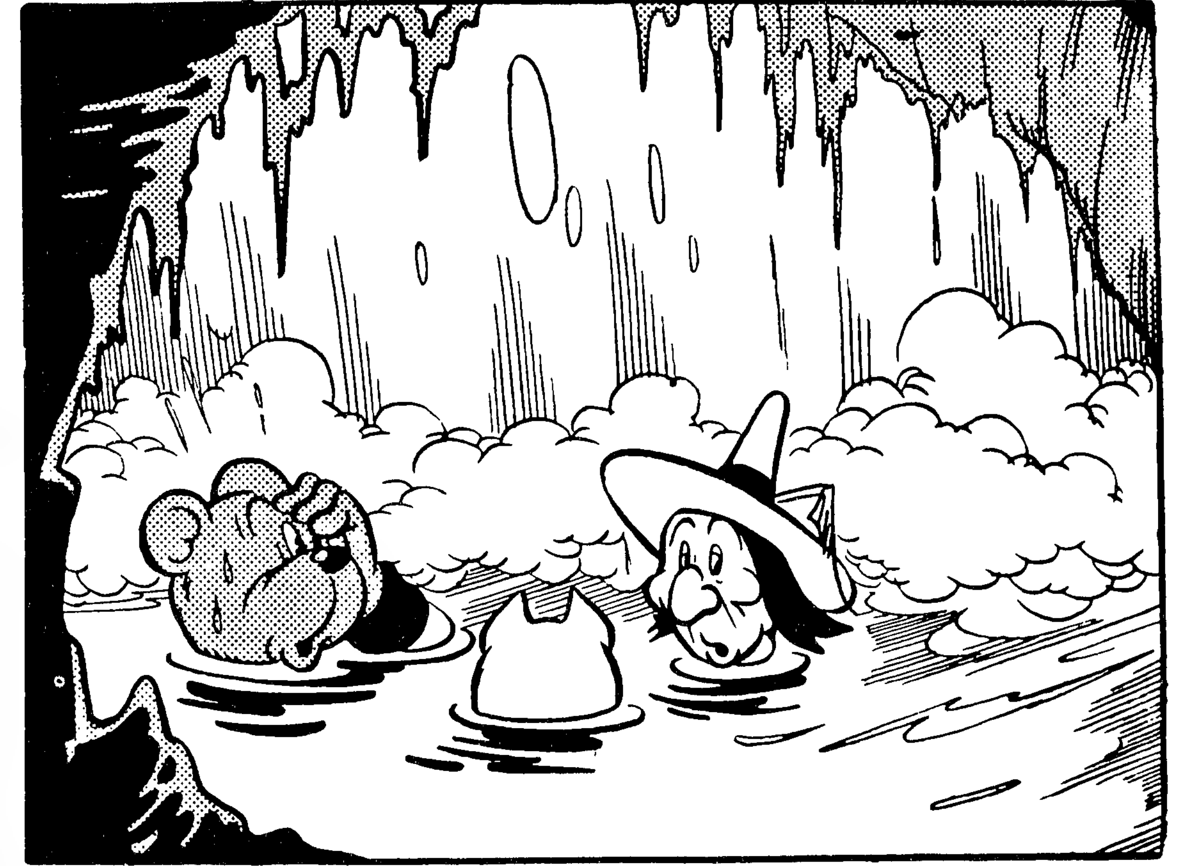
Intussen zaten Super en Hieper mistroostig op de oever en staarden in de rivier.

'Ze zijn weg!' stelde Hieper vast. 'Gewoon weggevaren. Wat nu, baas?'

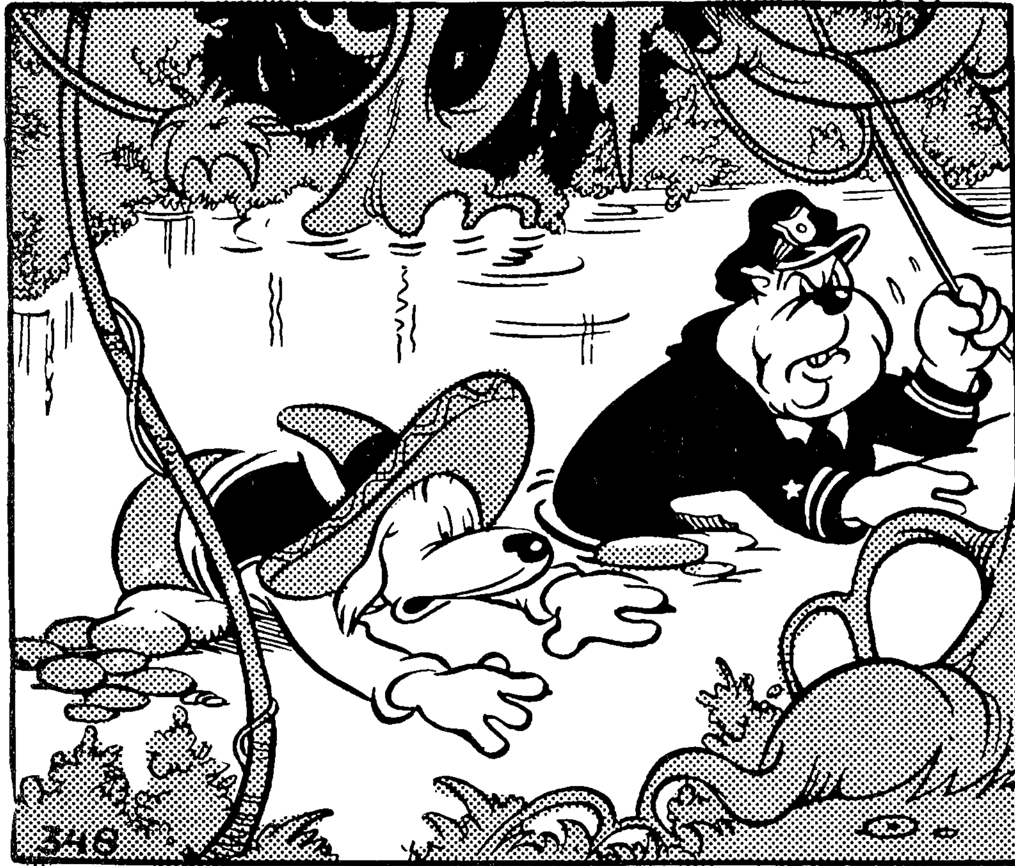
'We gaan naar dat eilandje!' zei Super. 'We gaan de goudmijn zoeken! Vooruit Hieper! Zwemmen!'

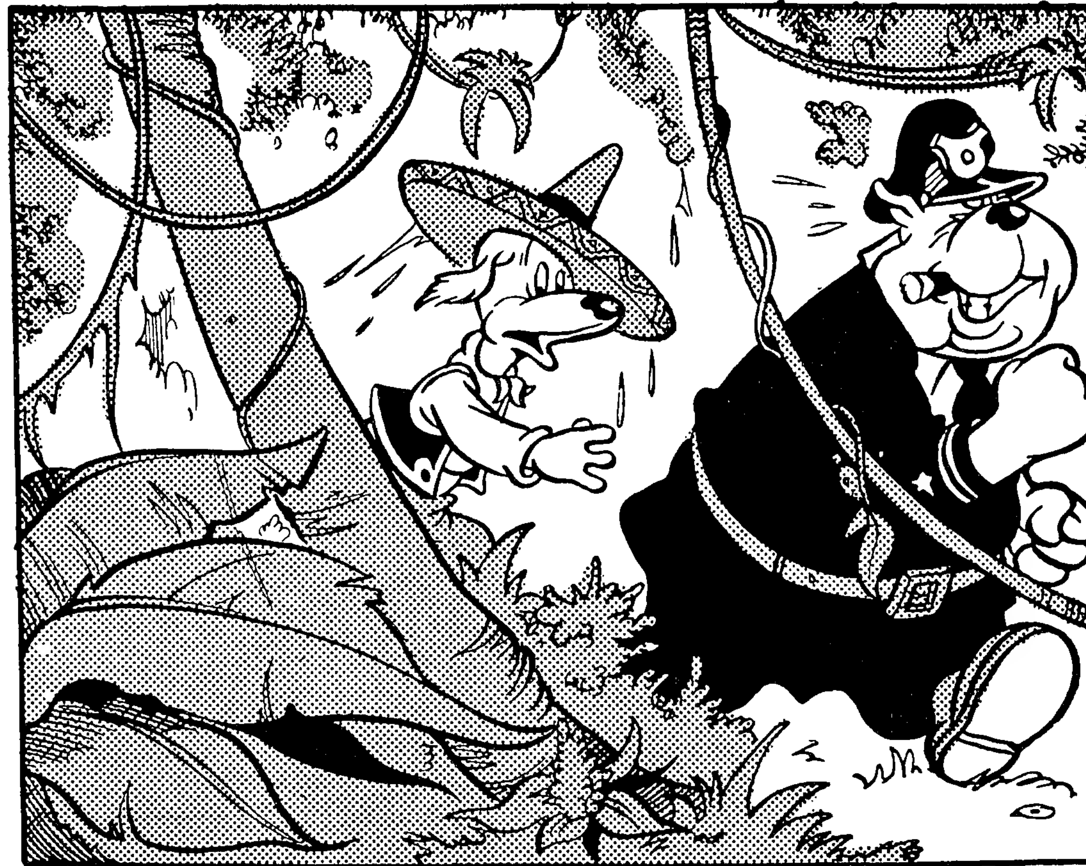
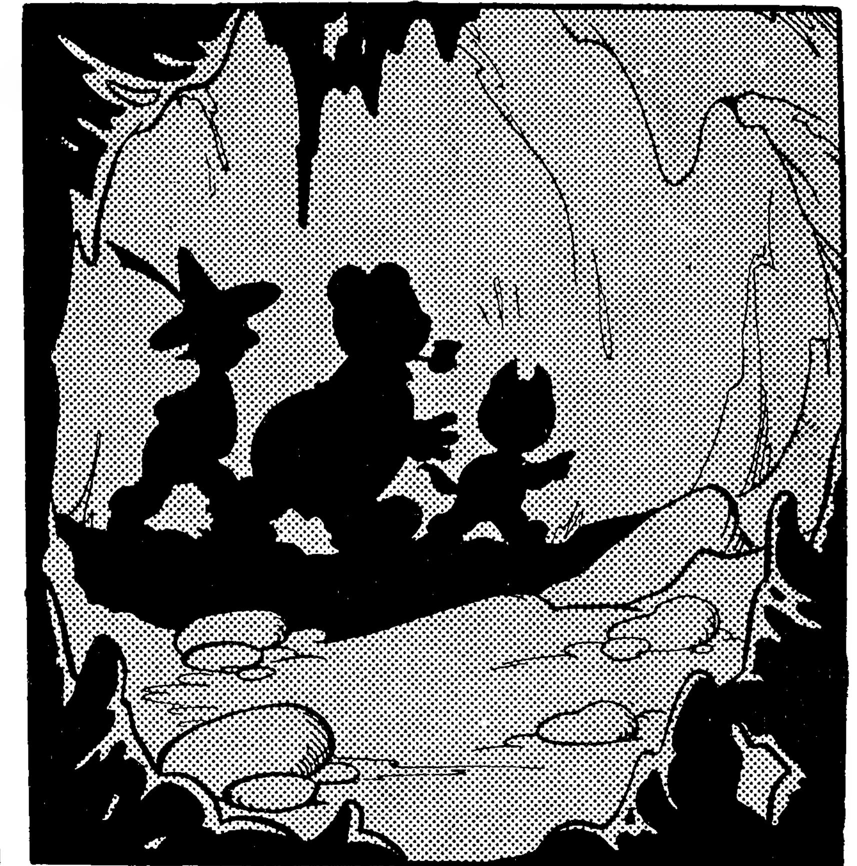

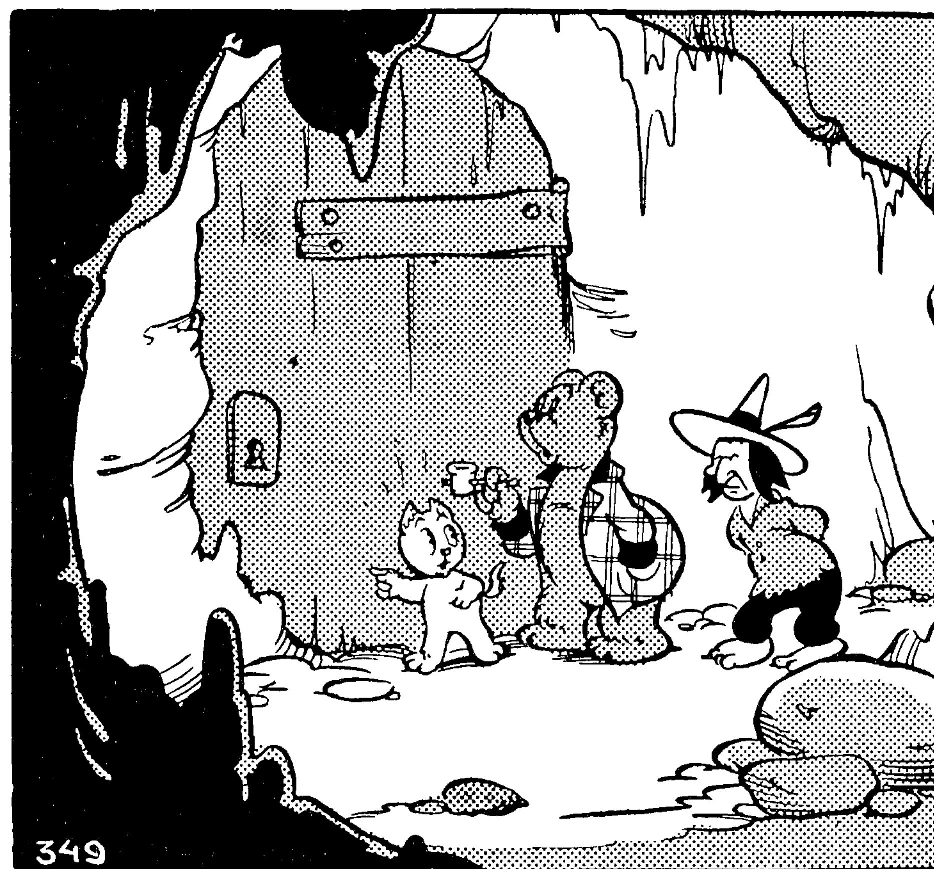

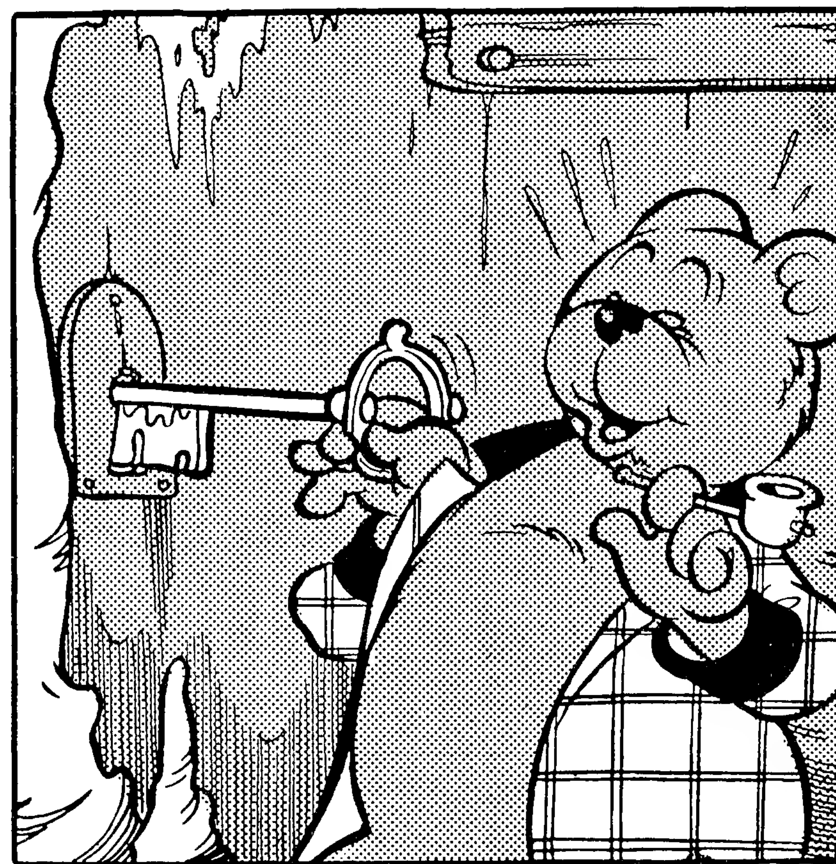
De kano naderde met een ontzettende vaart de waterval en niets was meer in staat om hen tegen te houden.
Het water kookte en bruiste en brulde en de gil die heer Bommel gaf, toen het vaartuig naar beneden schoot was niet eens hoorbaar. Enkele ogenblikken lang spatte het water om hen heen, de kano schokte en kraakte en toen trad er een onverwachte stilte in. Dat kwam omdat het hele gezelschap door de kracht van de waterval op de bodem van de rivier gespoeld werd. Ze doken steeds dieper en het leek alsof er geen eind aan de duik kwam. Maar plotseling begon het weer lichter te worden en bijna tegelijk kwamen de drie gezichten weer boven water.
'Blub-blub... bah!' sprak heer Bommel. Maar niemand hoorde deze verstandige opmerking. De waterval maakte te veel lawaai boven hun hoofd. Jawel, boven hun hoofd!
'Dat is vreemd!' zei Tom Poes. 'Hoe komt het dat we hier zo rustig kunnen drijven?' Maar omdat niemand hem verstond, gaf ook niemand hem antwoord. 'Wacht eens even...' mompelde Tom Poes verder. 'Ik hèb het! We zijn aan de àchterzijde van de waterval! En onder de waterval is een grot! Daardoor is onze val goed afgelopen... er is hier geen stroom!' Hij keek om en merkte, dat heer Ollie moeite deed om iets te zeggen. Hij zwom dus naar hem toe en hield zijn oor voor heer Bommel's mond. 'Ik begrijp er niets van!' riep heer Ollie angstig. 'De waterval stroomt over ons hoofd en toch leven we nog! Maar er is niemand, die naar me luistert!'

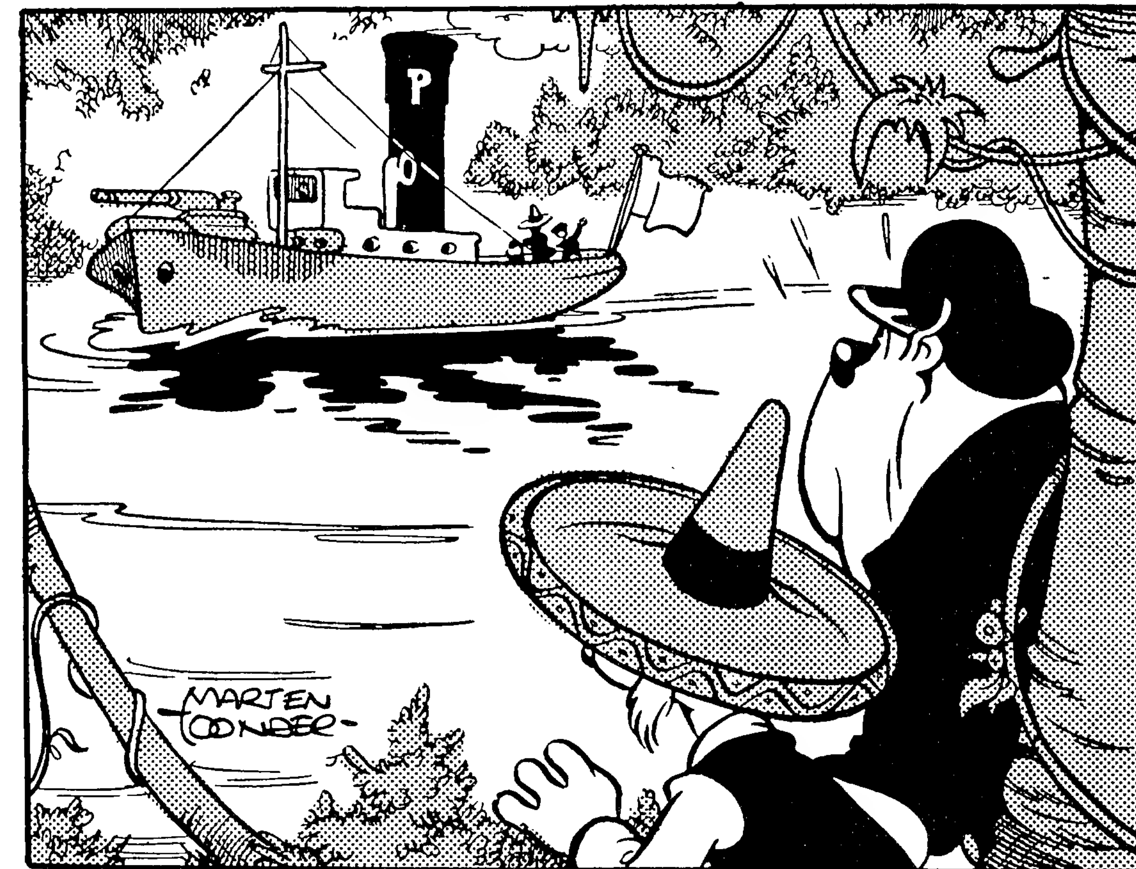

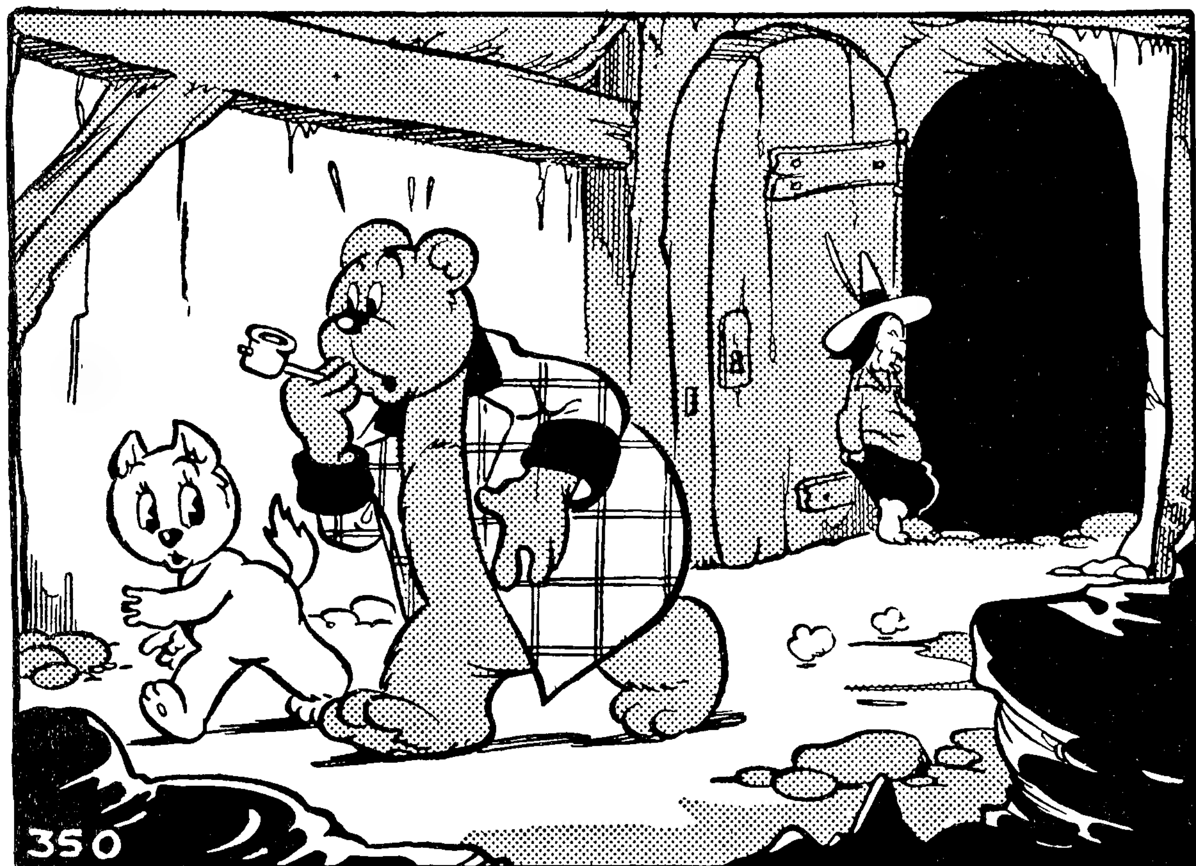
Super en Hieper hadden intussen de rivier in alle richtingen afgekeken of er geen krokodillen waren en waren toen te water gesprongen. Het was maar een klein eindje zwemmen naar het eilandje en ze kwamen er dan ook behouden aan.
'Ziezo!' zei Super. 'Dat hebben we er ook weer opzitten. Ik heb nog nooit zoveel gezwommen als de laatste uren! Bah!'
'Bah!' zei Hieper. 'Ik ook niet, baas! Maar nu hoef ik zaterdag ten minste niet in 't bad. Wat gaan we nu doen?'
'De goudmijn zoeken!' zei Super kort. 'Denk je soms, dat we vlinders gaan vangen? Je wordt vervelend man! Je vraagt steeds maar hetzelfde en je hebt op deze reis nog niets nuttigs gedaan! Zaken zijn zaken!'
Het is duidelijk, dat Super een slecht humeur had – ach, het liep hem ook niet mee. Hieper was dan ook zo verstandig om niet te antwoorden. Hij drentelde terneergeslagen achter hem aan door het machtige woud, op zoek naar iets, dat er als een goudmijn uitzag.
Heer Bommel en Tom Poes waren intussen aan land geklommen, gevolgd door de Indiaan.
'Een diepe grot!' riep Tom Poes. 'Waar zou die heen voeren?'
'Een treffende vraag!' zei heer Ollie. 'Waar zou die heen voeren? Laten we binnentreden, jonge vriend. Misschien hoort men daar het gebrul van die waterval niet zo. Dit geschreeuw begint me te vervelen. Een heer schreeuwt niet, als je begrijpt wat ik bedoel.'

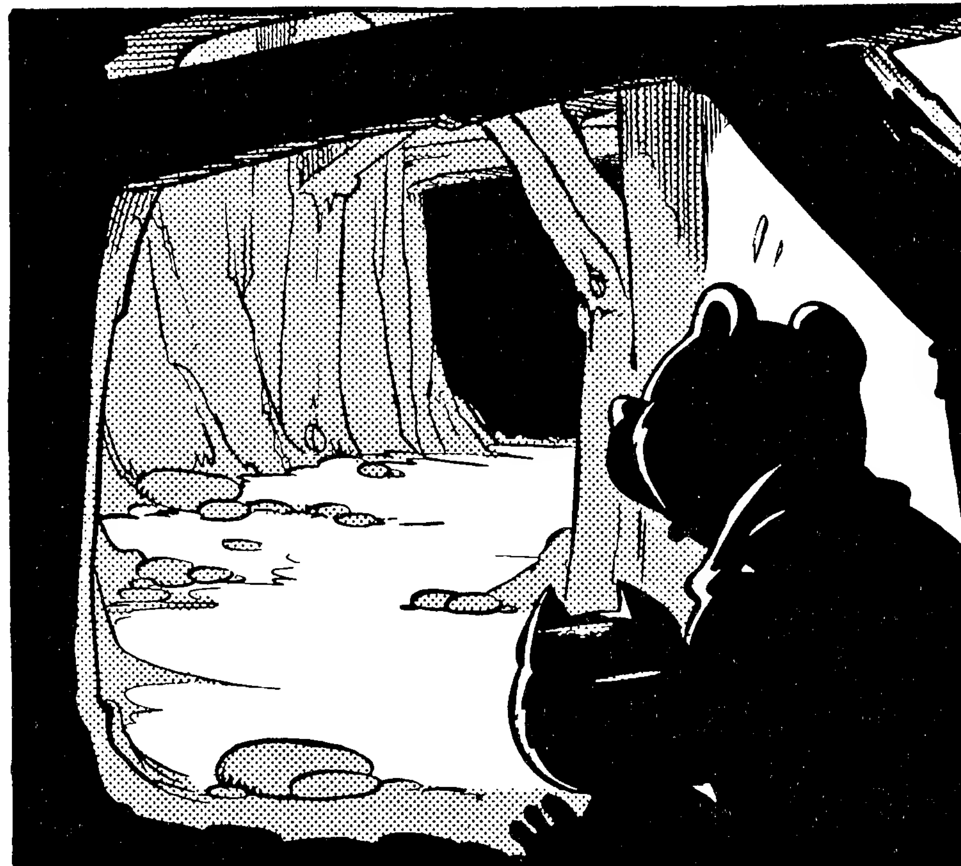

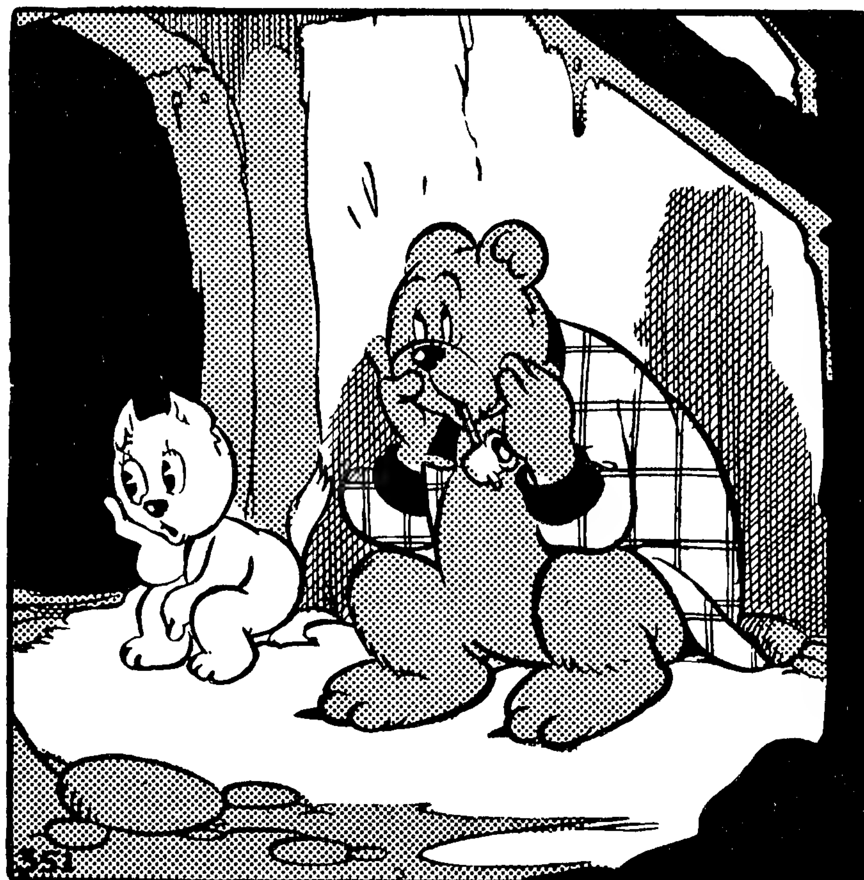
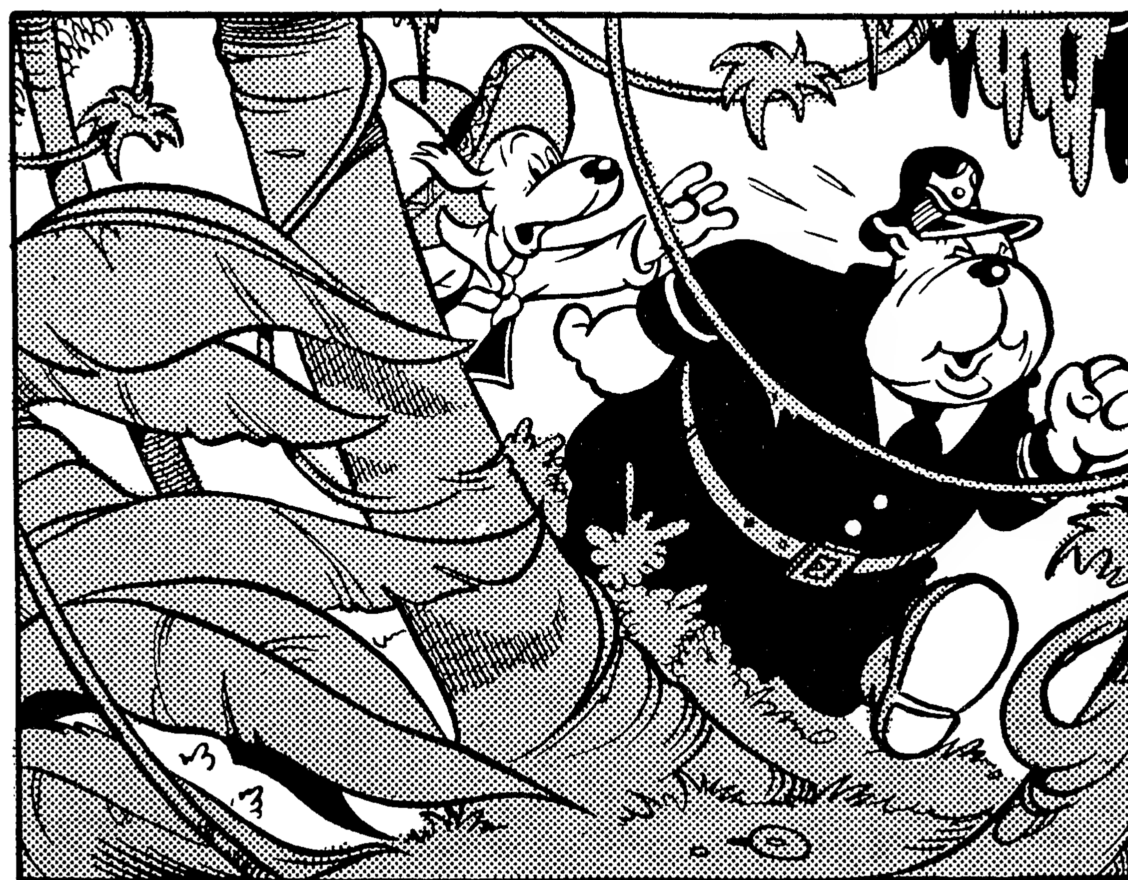
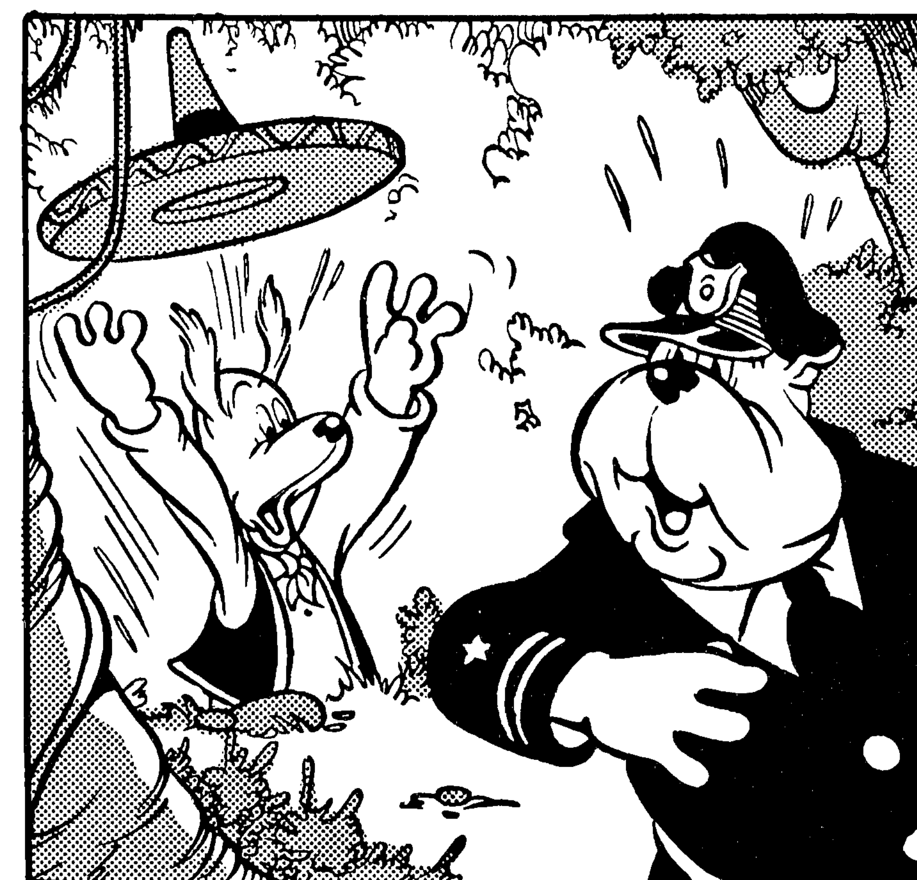

De grot was tamelijk diep, maar niet helemaal donker. Hier en daar zaten spleten in de wanden waar een spookachtig licht door scheen. Toen ze een bocht omgingen, stonden ze plotseling voor een hoge, zware eikenhouten deur.
'Wat vreemd!' zei heer Bommel. 'Hier woont iemand! Zullen we eens kloppen, Tom Poes? Ik heb zin om een beetje uit te rusten in een gezellige omgeving, in een gemakkelijke stoel met een aardig boek, als je begrijpt wat ik...'
'Ik begrijp het!' zei Tom Poes haastig. 'Maar u vergist zich heer Ollie. Ik geloof niet, dat hier iemand woont. Nee, ik heb een ander idee! Weet u wat dit is?'
'Ja, natuurlijk!' zie heer Bommel uit de hoogte. 'Een deur!'
'Ja', zei Tom Poes. 'En u hebt de sleutel van die deur!'
'Ha!' riep heer Ollie bitter. 'Je denkt zeker, dat je leuk bent! Hoe zou ik de sleutel van deze deur...? Eh... sleutel...??!! Hm... eh... sleutel...!! Sleutel!!!! Je bedoelt de sleutel!!!!'
'Juist, de sleutel!' zei Tom Poes.
'Welaan!' sprak heer Bommel. 'Dit is dus de ingang van mijn goudmijn!' Hij pakte de sleutel uit zijn zak en stak die in het sleutelgat. 'Het is dus zover!' hernam hij. 'Komaan, treed binnen, jonge vriend!'
Ja, Tom Poes had de geheimzinnige goudmijn dus gevonden en dat was meer dan Bul Super en Hiep Hieper konden zeggen. De beide schurken hadden vergeefs het eilandje onderzocht en kwamen onverrichterzake weer bij de oever uit. En daar wachtte hen een verrassing. Vlak vóór hen voer een kleine stoomboot door de rivier en daarop bevonden zich een paar scherp-speurende politiemannen, aangevoerd door de ijverige commissario...

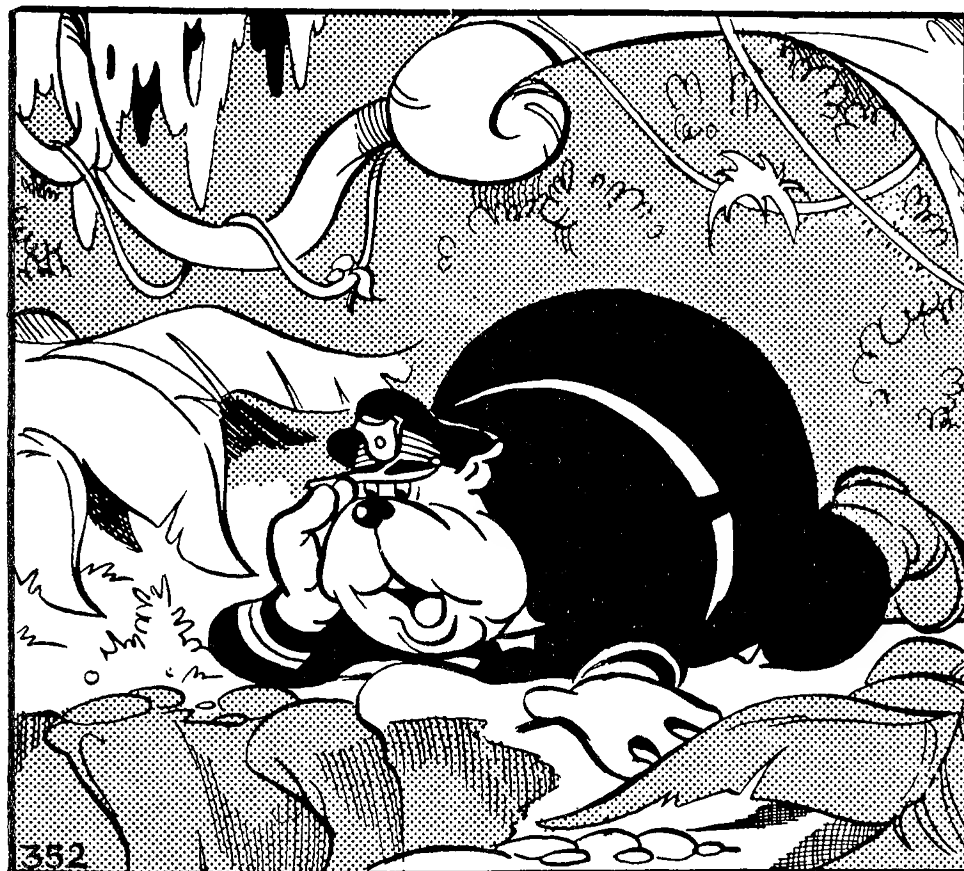

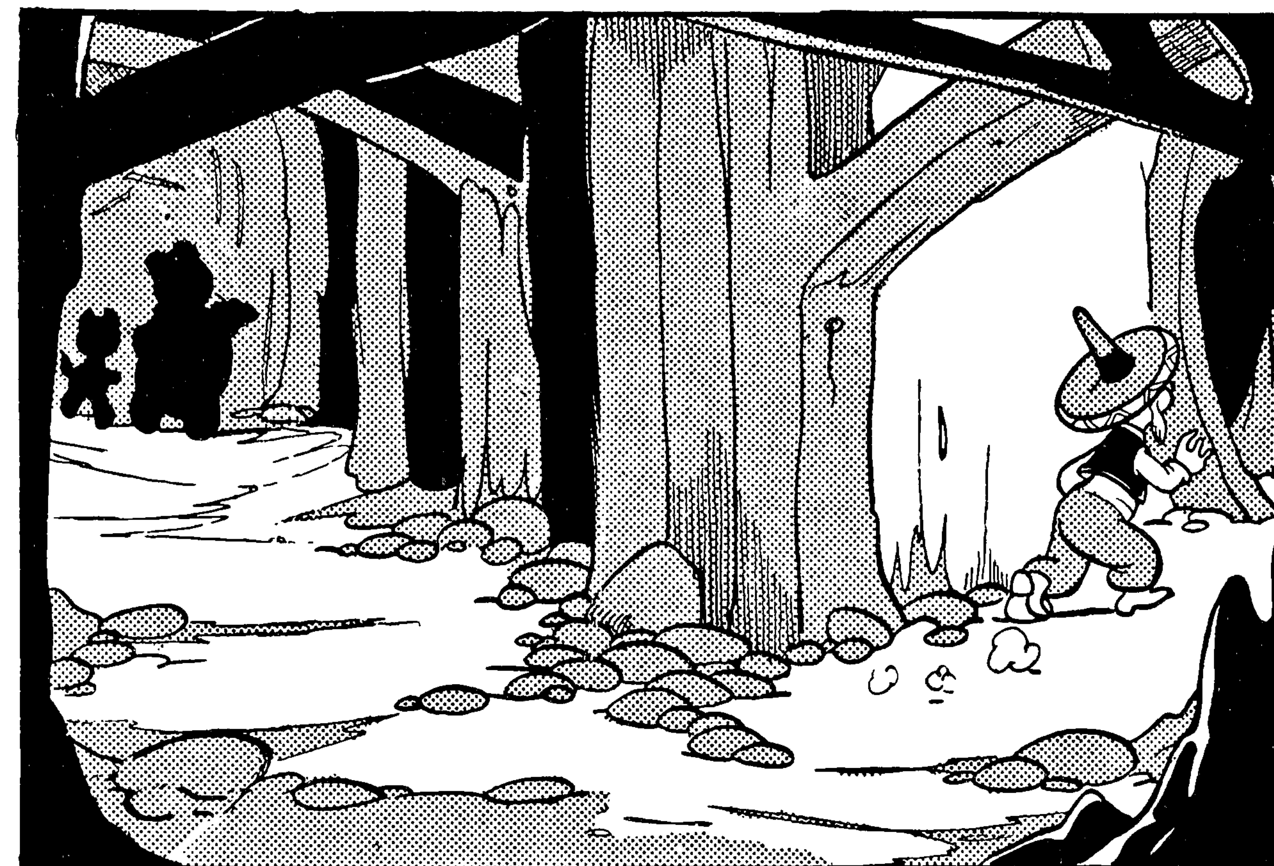

De grote deur knarste piepend open en een donkere, kale gang werd zichtbaar.
'Ziet hier de ingang van de goudmijn Ducato!' sprak heer Bommel trots. 'Wanneer u hier nu op onze terugkomst wachten wilt, heer Indiaan, gaan mijn jonge vriend en ik de stand van de goudvoorraden opnemen!'
De Indiaan knikte en zocht een gemakkelijke houding tegen de deur aan, terwijl Tom Poes en heer Bommel met luchtige tred naar binnen wandelden.
'Een keurige mijn, nietwaar?' merkte heer Ollie op.
'Ruim en stevig gebouwd – fraai versterkt met prima steunbalken – hecht doortimmerd – ruime luchtkokers, die tevens voor licht zorgen – kortom: een mijn voor een heer! Wat jij, Tom Poes?'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Een keurige mijn, heer Bommel! Maar waar is het goud nu eigenlijk? Ik zie alleen maar gangen tussen rotsen in!'
'Hm,' zei heer Ollie. Zijn gelaat versomberde en een beetje ongerust keek hij rond. 'Nu je het zegt...' mompelde hij. 'Tja... hm... Waar is het goud nu eigenlijk? Dat zou ik wel eens willen weten. Waar is het goud? Dat is de kwestie!'
Intussen voer het witte stoombootje, waar ik het een poosje geleden over had, door de rivier. Aan boord bevonden zich de commissario en enige scherpzinnige politiebeambten en de commissario speurde met aandacht de oevers af.
'Waar zijn die schurken?' siste hij. 'Waar zijn mijn mooie hoed en mijn geld? Caramba!'

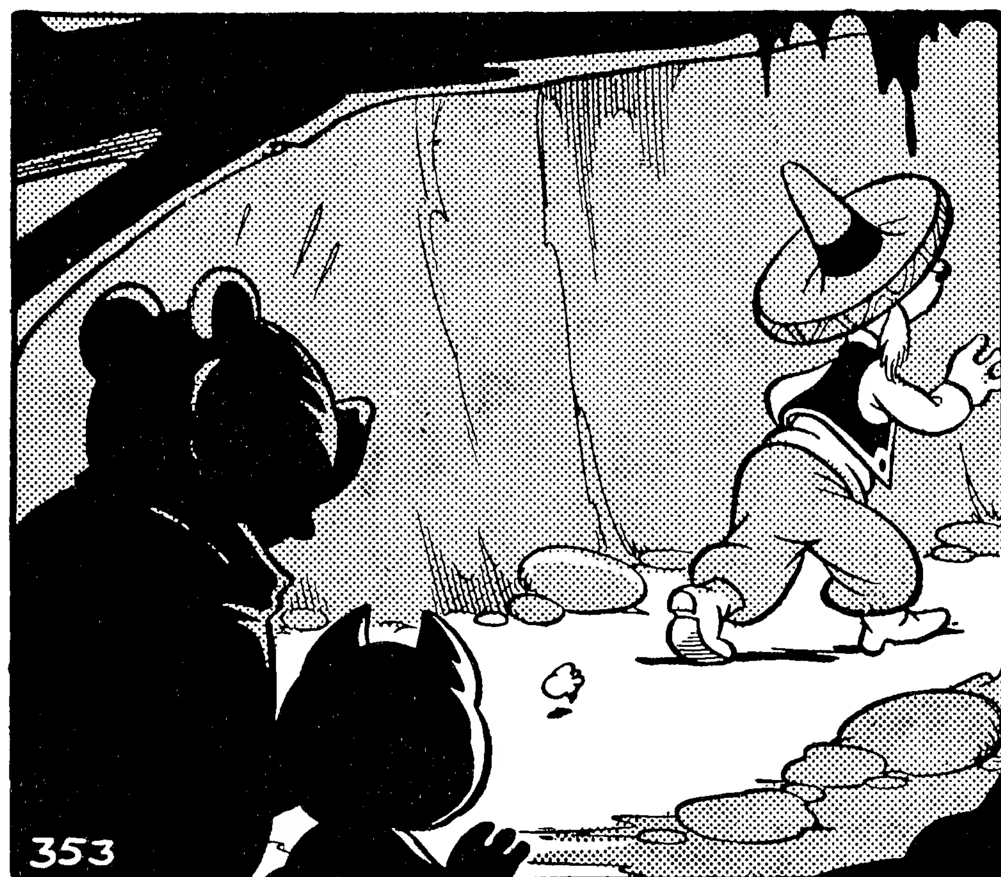

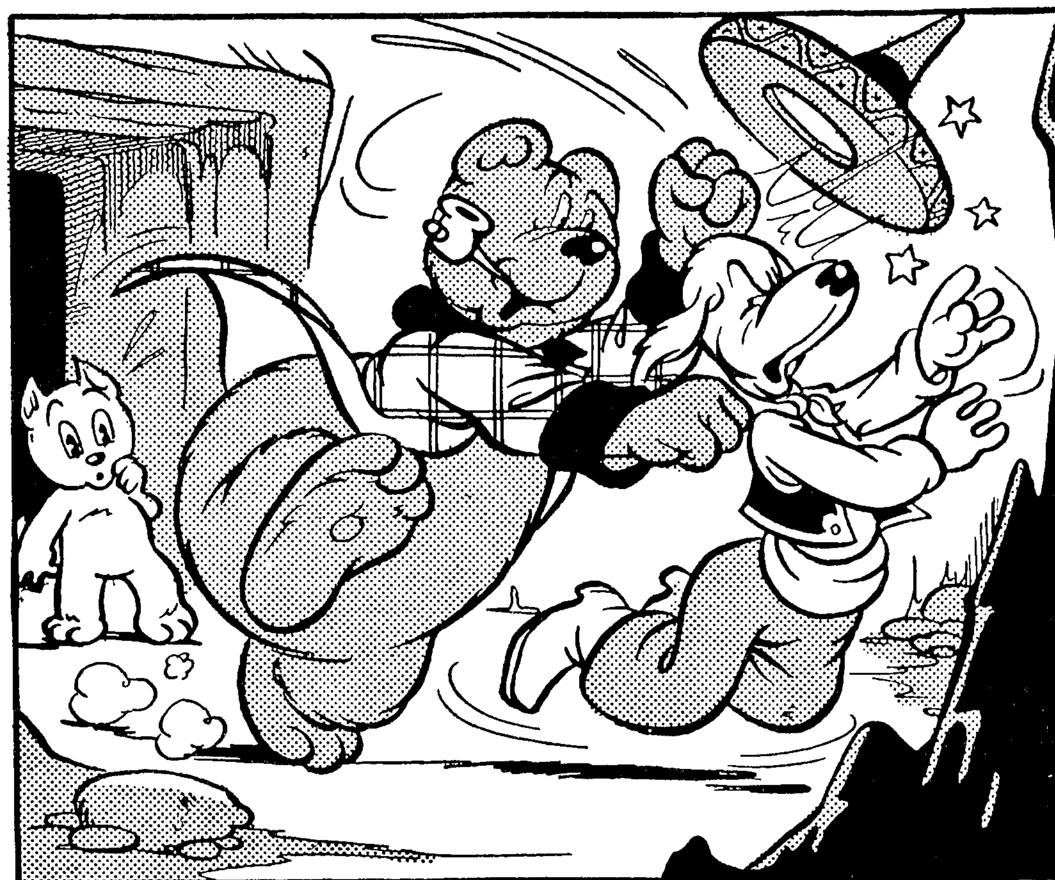
Nadat zij een uur door de mijn gelopen hadden, waren Tom Poes en heer Bommel doodmoe. Goud hadden ze niet gevonden en ze waren lelijk verdwaald.
'Dit is dus het einde!' zei heer Ollie, moedeloos op een steen neerzinkend. 'Het was dus tòch bedrog! Dus tòch een mijn zonder goud! Net als ik al dacht. Laten we ons niet druk maken, dacht ik. Waarom al die omslag? Waartoe dat reizen en trekken, wanneer er tòch geen goud in die mijn is? Dat dacht ik en ik heb het tegen je gezegd ook! Maar jij wilde met alle geweld de wouden in… En hier zitten we nu!!!'
'Kom, kom!' zei Tom Poes. 'Houd de moed er in, heer Ollie! Al is er dan ook geen goud, het was toch een aardig avontuur!'
'Noem dat maar aardig,' riep heer Bommel boos. 'Opgejaagd door schurken, beschoten door revolvers – neergesmakt door een waterval – verdwaald in een soort mijn… bah! Noem dat maar leuk! Dit is geen avontuur voor een heer van mijn stand, jonge vriend, zeg nu zelf!'
Terwijl dit sombere gesprek door de gewelven galmde, vluchtten de schurken Super en Hieper – boven de grond – door het oerwoud.
'Dat was een politieboot!' hijgde Hieper. 'De commissario zit achter ons aan, baas! Hij is natuurlijk boos, omdat ik zijn pak aan heb! W-wat m-moeten w-w-we d-doen?'
'Ons verbergen, natuurlijk!' snauwde Super. 'Hij zal aan land gaan en naar ons zoeken, dat is zeker! We moeten een goede schuilplaats zoeken!'
Op dat moment kraakten er takken en klonk een kreet – en toen Super omkeek, zag hij tot zijn verbazing Hieper in de aarde verdwijnen…

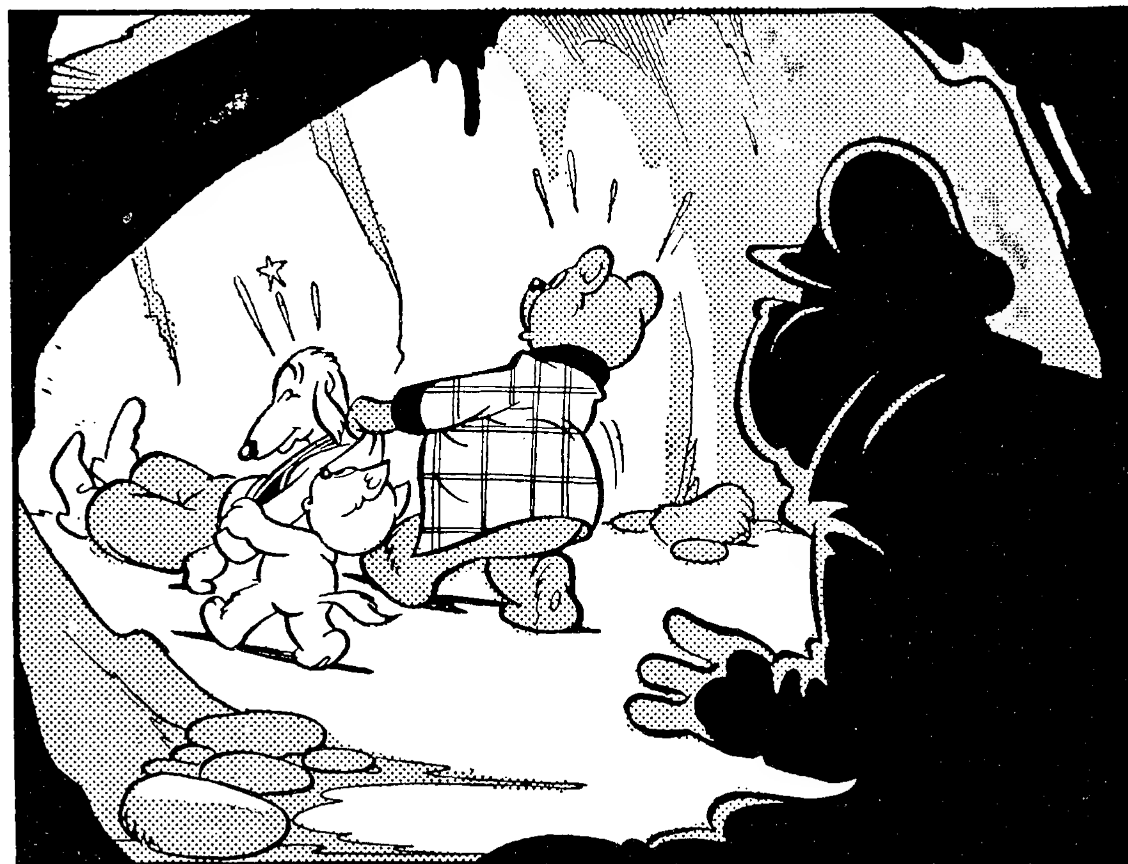
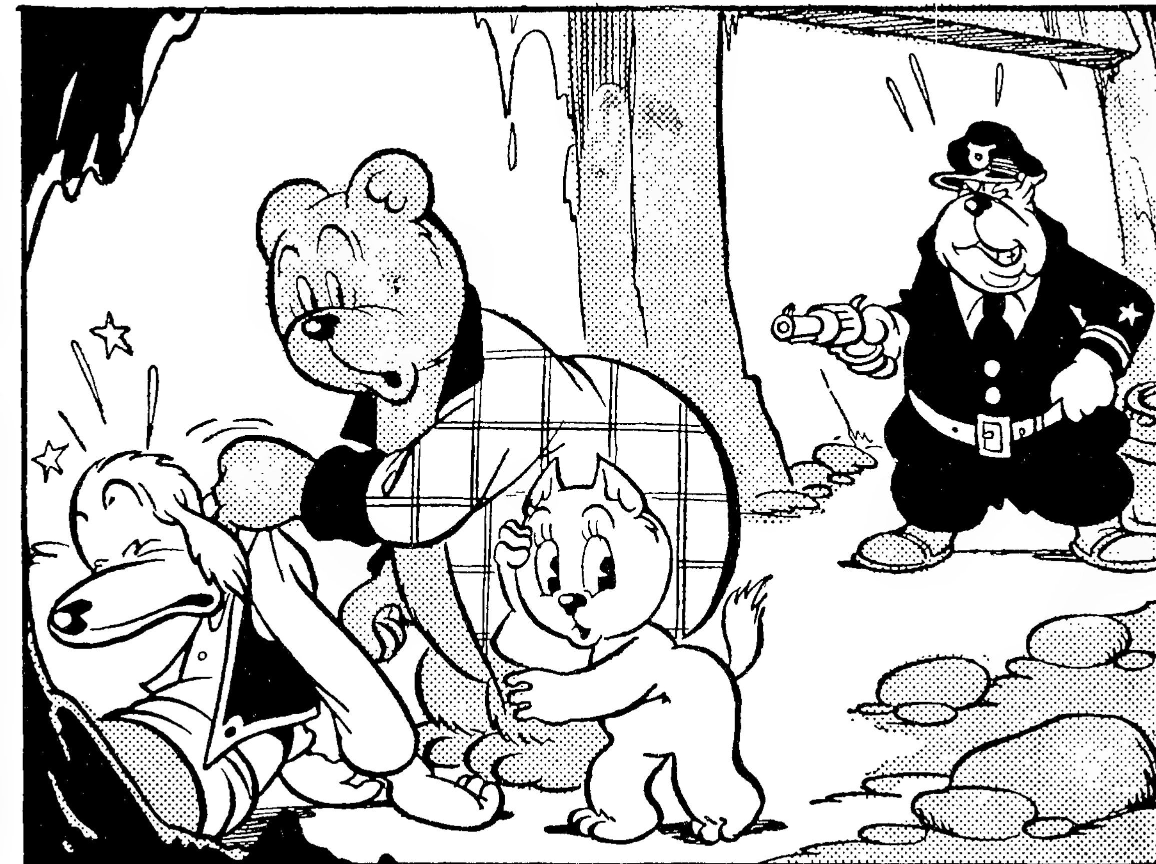
Super keerde op zijn schreden terug en begon de grond te onderzoeken.
‘Hier is Hieper verdwenen!’ gromde hij. ‘Een diep gat... hm... een érg diep gat!’
Hij richtte zich op en staarde nadenkend voor zich uit.
‘Vreemd,’ bromde hij peinzend. ‘Zo’n diepe put midden in een oerwoud is niet gewoon! Wie graaft zo iets?... Eh... Hm... Aha! Een idee! Een Super idee. Ik heb het! Hier onder is de mijn! De goudmijn! En dit is een luchtkoker van die mijn! Potdeksels! Wat een hersens heb ik toch! Super hersens! Drommels, wat ben je toch een reuze kerel, Super! Aan het werk, ouwe jongen!’
De schurk had gelijk. Hieper was in een luchtkoker gezakt en na een lange tuimeling in de onderaardse gangen van de mijn terechtgekomen. Maar omdat hij de Super hersens van zijn vriend miste, begreep hij er niets van.
‘Waar ben ik?’ piepte hij klaaglijk. ‘Super! Supertje! Waar ben je?’
Hij kreeg echter slechts antwoord van de echo’s die somber door de gangen rolden.
‘Zou dit... zou dit de onderwereld zijn?’ dacht Hieper angstig. Hij krabbelde overeind en strompelde voorwaarts. ‘Ik heb niets kwaads gedaan!’ riep hij. ‘Ik heb nog nooit raak geschoten!’
‘Raak geschoten!’ riep de echo.
‘Hoor je dat, jonge vriend?’ vroeg heer Ollie, die met Tom Poes door een zijgang dwaalde. ‘D-daar riep iemand! De mijn is bewoond! Zou het... zou het een boze geest zijn? Ik... ik wil naar huis, jonge v-vriend! V-volg me!’

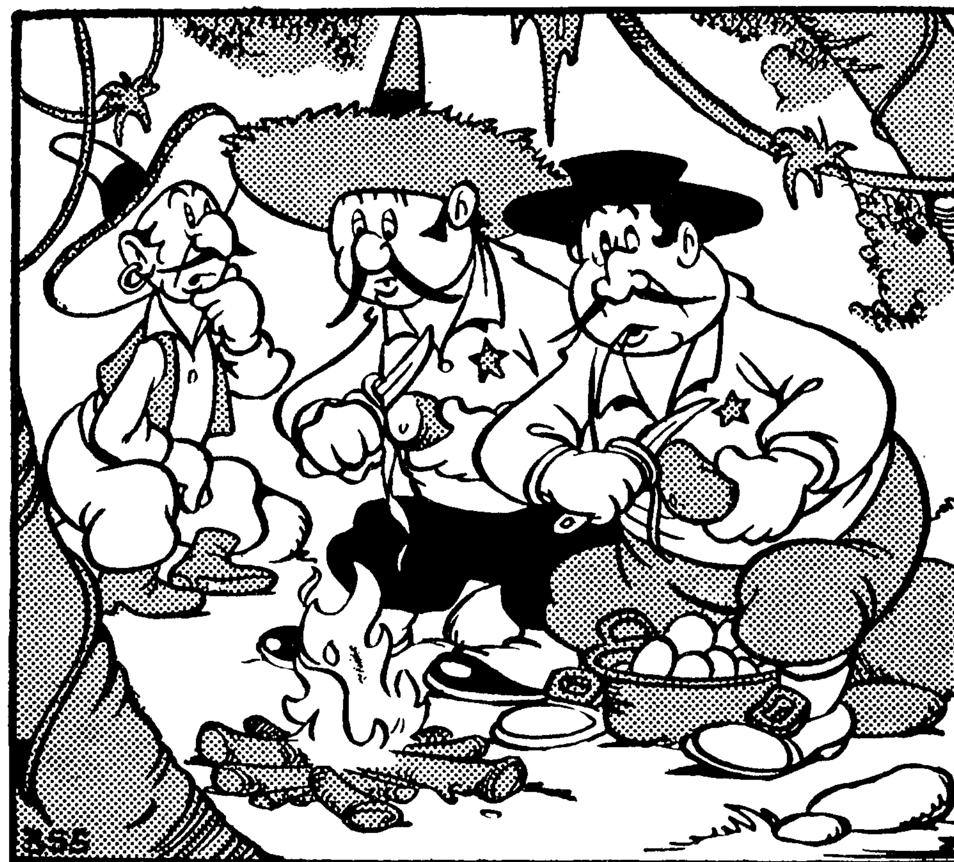
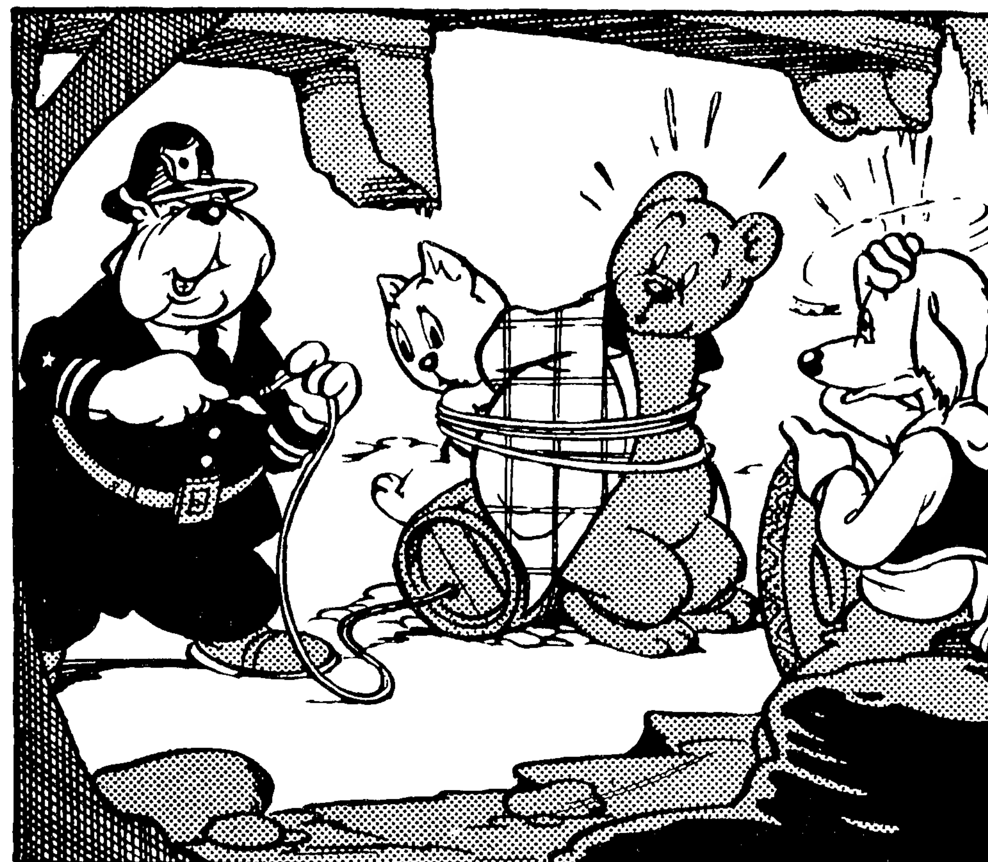
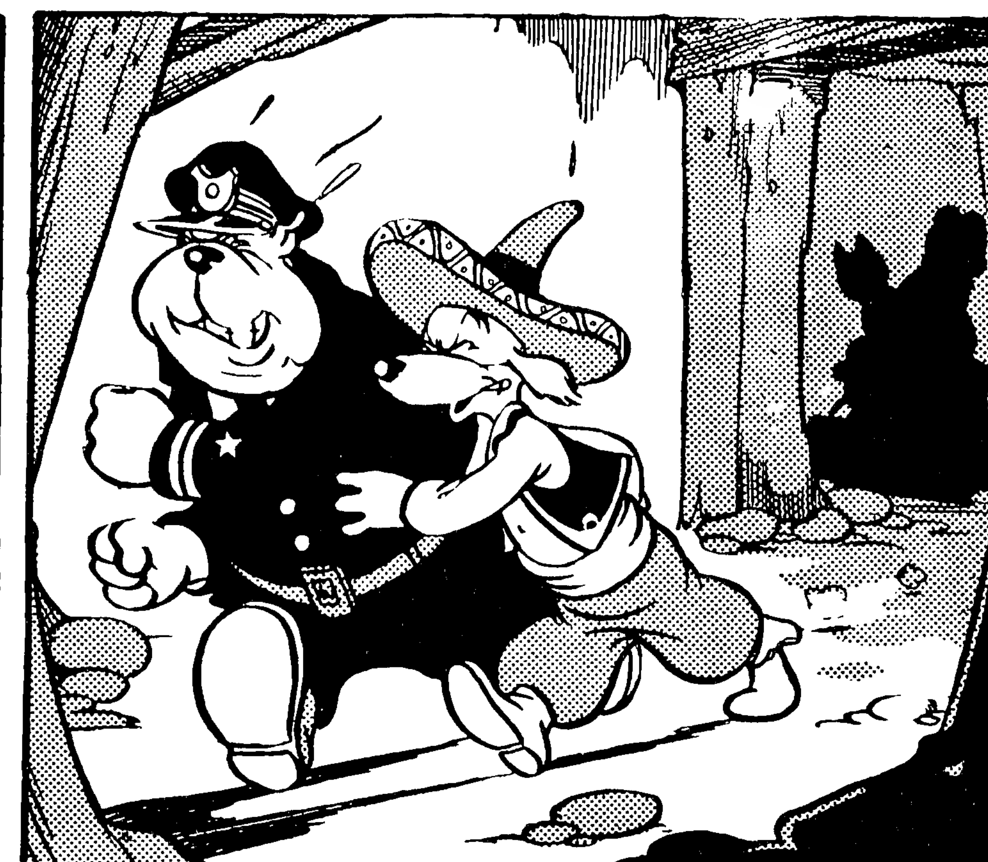

'Dat was geen boze geest!' zei Tom Poes flink. 'Die stem kwam me bekend voor! Stil eens, heer Ollie! Daar vóór ons loopt iemand! Dáár in die gang!'
Ze slopen voorwaarts en gluurden om een hoek. En ja, daar vlak vóór hen strompelde een eenzame figuur doelloos door de schemerige ruimte. 'Een M-Mexicaan!' stotterde heer Bommel. 'Een c-commissario!' 'Onzin!' zei Tom Poes. 'Het is Hiep Hieper, die zich vermomd heeft!' 'Hiep Hieper!' mompelde heer Bommel. Hij haalde diep adem en zijn ogen begonnen te fonkelen. 'Net als ik al dacht!' fluisterde hij. 'Boze geesten bestaan niet, dacht ik! Dat moet Hieper zijn, dacht ik. Ha Hieper! Wat lèt me of ik... Ha! De schurk! Ik zàl hem!' En met een luid gegrom stormde hij voorwaarts en stortte zich op de booswicht. 'Help!' gilde Hieper. 'Genade! Doe me niets! Ik schiet nooit raak! Ik doe niets! Help! Super! Waar ben je?'
Nu, Super was niet erg ver af. Hij had een besluit genomen en was begonnen in de luchtkoker af te dalen. De stem van Hieper bereikte hem van af een grote afstand en gaf hem het bewijs, dat hij op het goede pad was.
'Ik kom, sukkel!' bromde hij. 'Haha! bang in het donker, hè? Tobber! Stakker! Die vent zal nooit een goeie boef worden!'

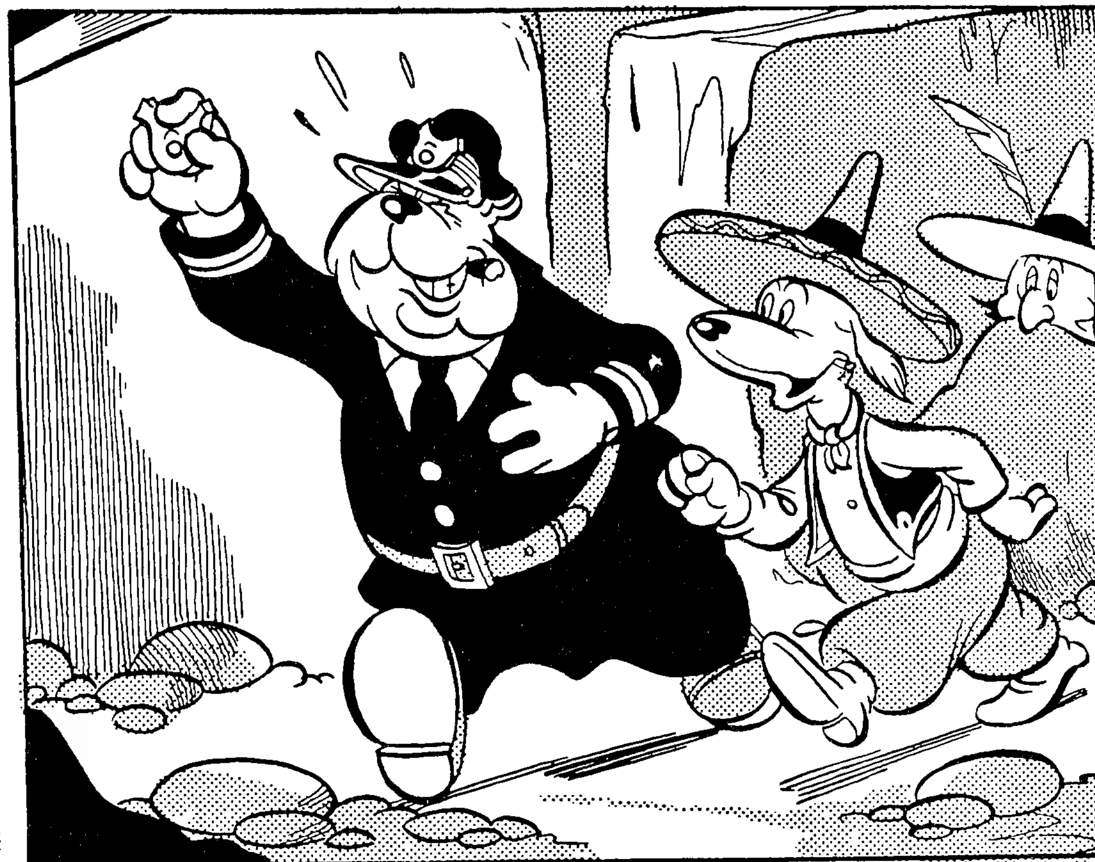
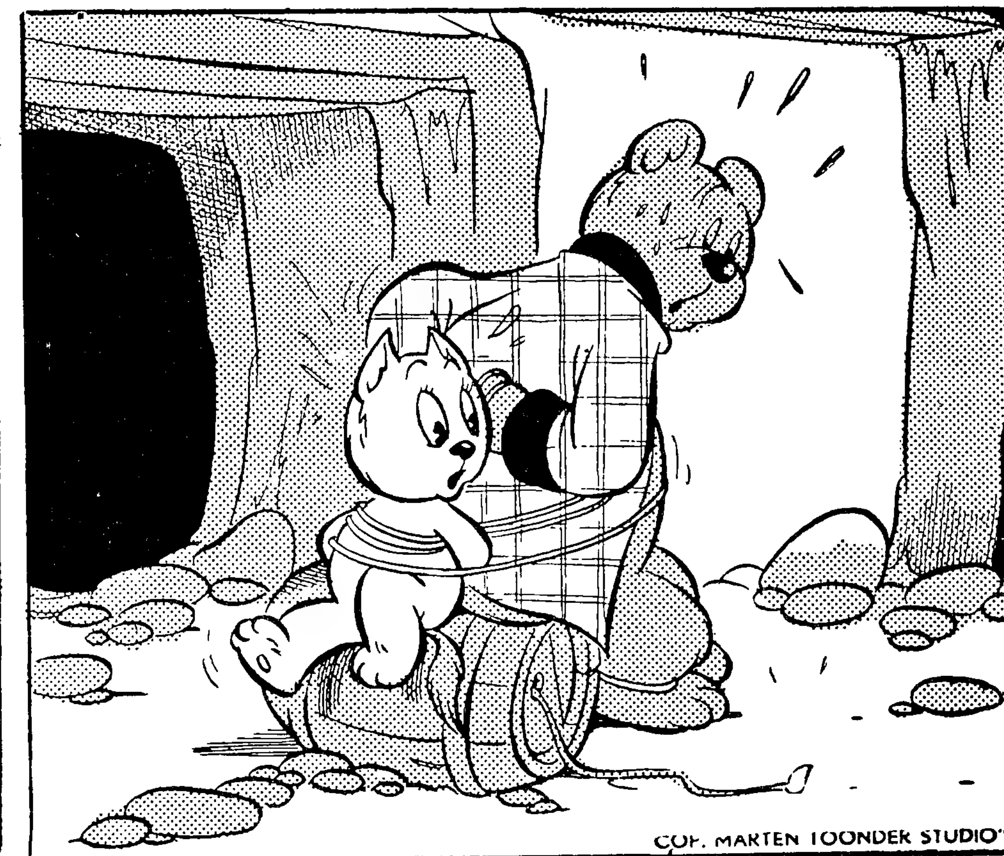

Na een lange afdaling bereikte Super de bodem van de mijn en keek zoekend rond. Het eerste wat hij zag, was een vaatje, dat door de mijnwerkers was achtergelaten.
'Buskruit!' mompelde de schurk. 'Een vaatje buskruit. Wel – wel! Hm! Daar heb ik voorlopig niet veel aan – ik moet eerst eens verder kijken! Voorwaarts, Super! Zoek het goud!'
Hij ging op pad, maar zoals te verwachten was, vond hij niets anders, dan kale wanden en verlaten gangen. Hij was echter nog niet ver gekomen toen hij het geluid van voetstappen en een hijgende ademhaling hoorde.
'Zag je, hoe ik hem neersloeg, Tom Poes?' klonk een stem. 'Welk een kracht, hè? Zo zie je hoe een heer, die een krachtig lichaam heeft, met schurken afrekent!'
Om een kromming van de gang verschenen heer Ollie en Tom Poes, die de slappe figuur van Hieper voorttrokken. Ze naderden langzaam maar zeker, maar omdat ze zich ruggelings voortbewogen, zagen ze de sombere gedaante van Super niet.
'Laten we hem hier neerleggen, jonge vriend!' zei heer Bommel.
'We kunnen hem aan deze balk vastbinden, dan doet hij geen kwaad!'
'Wat gaan we eigenlijk met hem doen?' vroeg Tom Poes. 'Wat ben u van plan, heer Ollie?'
Op dat moment verscheurde een akelige lach de stilte van de mijngangen. 'Handen omhoog, sukkels!' donderde een stem achter hen. 'Ik heb jullie onder schot! Dat getob is niet om aan te zien!'

De commissario was intussen aan land gegaan met zijn politieagenten en had de omtrek onderzocht. 'Hm!' dacht hij. 'Hier zijn sporen! Caramba! De schurken zijn hier geland!' En hij gaf order om een kamp op te slaan en de terugkomst van de boeven af te wachten. Even later zaten de politiemannen ijverig aardappelen te schillen, terwijl de commissario zich bezighield met het aanwakkeren van het vuurtje.
Onder hem, in de mijn, had Bul Super heer Bommel en Tom Poes degelijk vastgebonden op het vaatje buskruit, dat door de mijnwerkers in de gang was achtergelaten.
'Het is een oude truc!' zei Super verontschuldigend. 'Neem me niet kwalijk, dat ik zo gauw niets anders kan bedenken. Maar het werkt uitstekend! Kijk, ik steek deze lont aan en wandel kalm weg. En na een tijdje vliegt dit vat de lucht in en er is nooit meer iets van jullie te vinden. Gemakkelijk, niet waar? Weliswaar is er geen goud in deze snert mijn, maar ik heb toch nog een oude rekening met jullie te vereffenen – ik zal blij zijn, wanneer jullie niet meer bestaan! Ik zal je geld maar meenemen, Bommel, daar heb je toch niets meer aan. En deze politiepenning neem ik ook maar weer mee... en... hm.. die aandelen mag je houden. Ik ben niet hebzuchtig. Kom mee, Hieper! We moeten maken, dat we weg komen – de lont brandt al!'
De beide gewetenloze schurken liepen met snelle passen de gang in en lieten heer Bommel en Tom Poes in diepe wanhoop op het vat buskruit achter...

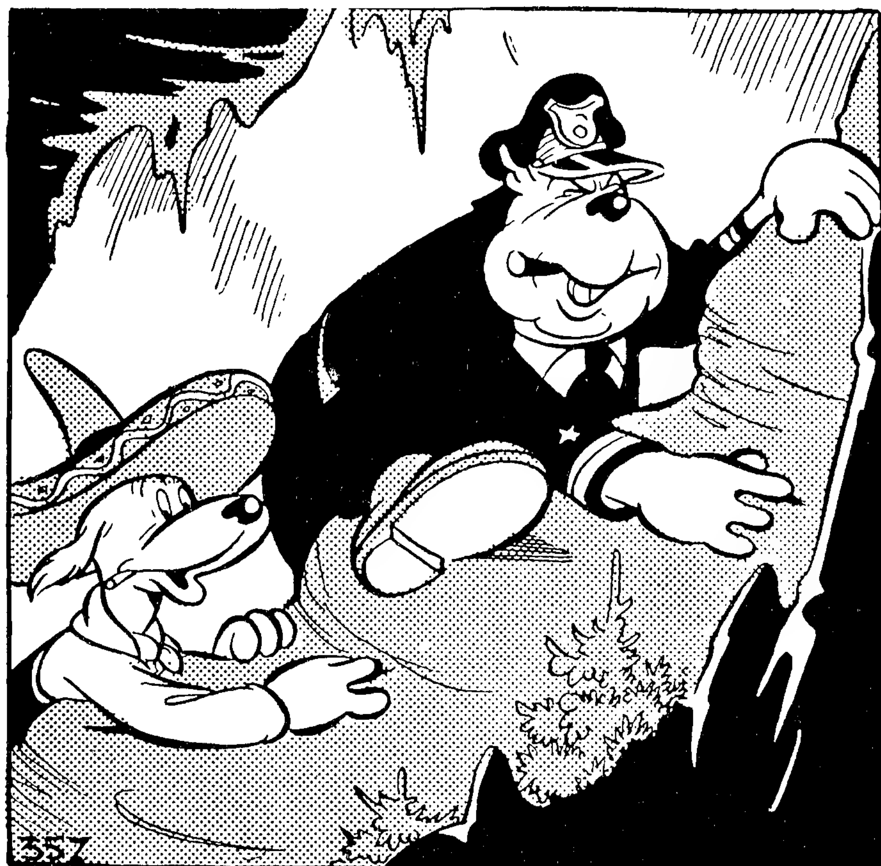
Het verhaal wil, dat de tegenwoordige nakomelingen van de Indianen onbetrouwbaar en lui zouden zijn. Ik kan dit echter tegenspreken. Kijk bijvoorbeeld eens naar de inboorling, die heer Bommel en Tom Poes in zijn kano naar het eiland Cola heeft gebracht. Liep hij weg, toen de toestand gevaarlijk werd? Ging hij een eindje wandelen, toen het zitten bij de deur eentonig werd? Neen! De trouwe man sloot de ogen en deed een slaapje. Maar denk niet, dat dat luiheid was! Hij bleef waakzaam, zelfs in zijn dommel. Want, zodra Super en Hieper bij een kromming van de gang binnen het gehoor kwamen, schrok hij wakker en sprong achter een rotsblok. De beide schurken passeerden hem rakelings zonder hem op te merken, terwijl ze luidkeels schertsten en de gewelven met hun gejoel vulden.

'De sukkels!' riep Super. 'Daar zitten ze nu op hun vaatje! Zonder geld en zonder politiepenning! Haha! Nu gaan wij weer eens met die commissaris praten, Hiep! Nu kan hij ons niets meer doen! We zullen hem in een hoek drukken! Wel is waar is er geen goud in deze mijn, maar komaan! We zullen wel weer iets nieuws vinden!'

'Zo is het, baas!' riep Hieper. 'Niet getreurd, zeg ik altijd maar! Haha! Daar zitten ze nu op hun vaatje! Die sukkels zijn we kwijt, Suup! Daar zullen we geen last meer van hebben!'

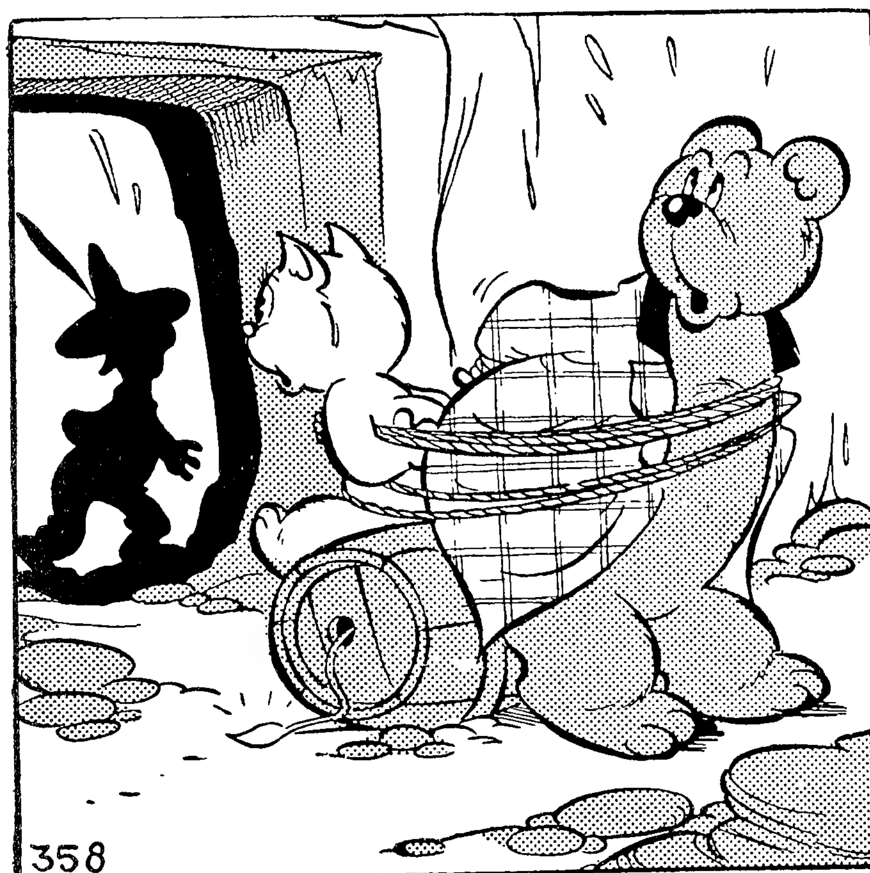
'Sukkels op vaatje!' dacht de Indiaan, toen de booswichten door de deur verdwenen. 'Is iets fout! Niet in orde! Op vaatje! Praw!'

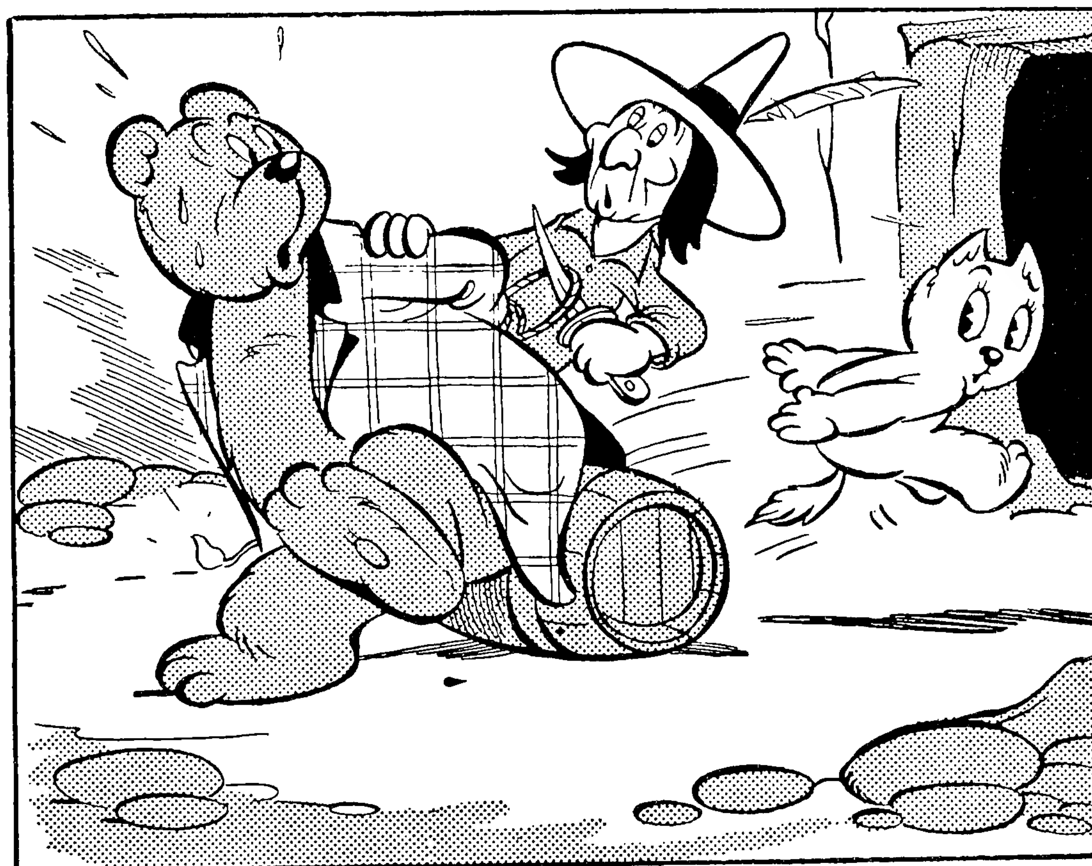
Nu daar had hij gelijk in. Heer Bommel en Tom Poes hadden het zéér benauwd! De lont werd steeds kleiner…

Super en Hieper hadden de deur gevonden en liepen nu kalm door de opening naar buiten.
'Dit is de ingang!' zei Super. 'Die sleutel was voor deze deur! Maar lieden als wij komen ook zonder zo'n sleutel naar binnen! Haha!' 'Haha!' zei Hieper.
'Lach niet!' vervolgde Super gestoord. 'Ik wilde zeggen, dat men weer naar boven kan komen, door hier achter de waterval op de rotsblokken te klimmen. Kijk! Op de wijze, die ik hier toepas!'
Hieper volgde hijgend en steunend. Het geluid van Super's gepraat werd nu door de waterval overstemd en de druppels vlogen om zijn oren. Maar na veel vermoeienis bereikten ze dan toch de vaste grond van het eiland en Super liep regelrecht naar de oever, waar de rook van een vuurtje de aanwezigheid van de commissaris verried.
De geur van gepofte aardappels dreef tussen de stammen der oeroude woudreuzen en wees hem verder de weg.
Intussen was de Indiaan, beneden in de mijn tot een gedachte gekomen. 'Sukkels op vaatje!' mompelde hij voor zich heen. 'Niet gewoon! Iets niet in orde! Ga kijken!'
En de scherpzinnige man zette zich in beweging en slofte in de richting van de grote spelonk. Maar ach! Wat gaat dat langzaam!

Heer Bommel en Tom Poes zaten nog steeds op hun vat buskruit en keken met uitpuilende ogen naar de snel voortbrandende lont. Maar wanneer de nood 't hoogst is, is de redding vaak nabij. Zo ook nu. Uit een zijgang verscheen de gestalte van de trouwe Indiaan. Met gepaste nieuwsgierigheid keek hij naar de gestalten van zijn werkgevers en zijn mond ging een eindje open staan.

'Help!' riep heer Bommel. 'Vlug! Maak die touwen los!'

'Woampug!' zei de Indiaan verbaasd. 'Sukkels op vaatje! Waarom?'

Heer Ollie slaakte een kreet van wanhoop.

'Hij komt ons uitschelden!' riep hij. 'Hij zit in het complot! Hij...'

'Wacht even!' zei Tom Poes zich tot de inboorling wendend. 'Losmaken, rode broeder!' vervolgde hij vriendelijk. 'Touwen doorsnijden met mes! Dan krijg je ducato's! Geld! Véél geld!'

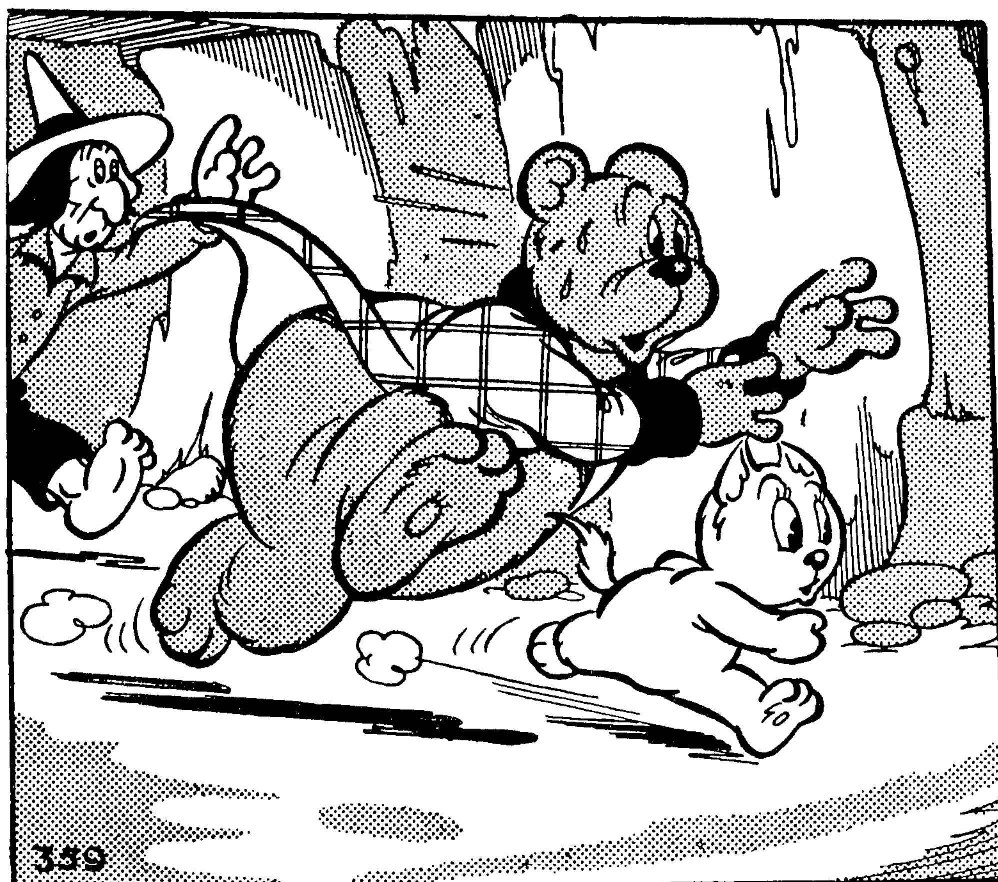
'Praw!' zei de Indiaan. Met een zeer snelle beweging sneed hij Tom Poes los en deze maakte, dat hij door een grote sprong zo ver mogelijk van het vaatje weg kwam. Heer Bommel volgde wankelend, precies op het moment, dat de vlam van de lont de opening bereikt had...

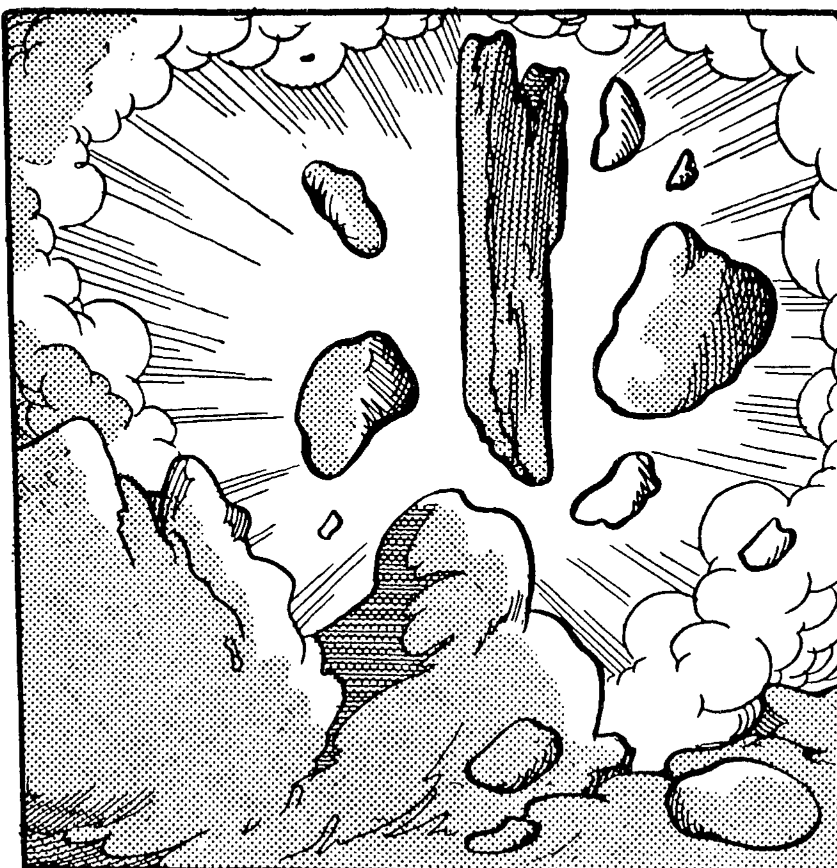
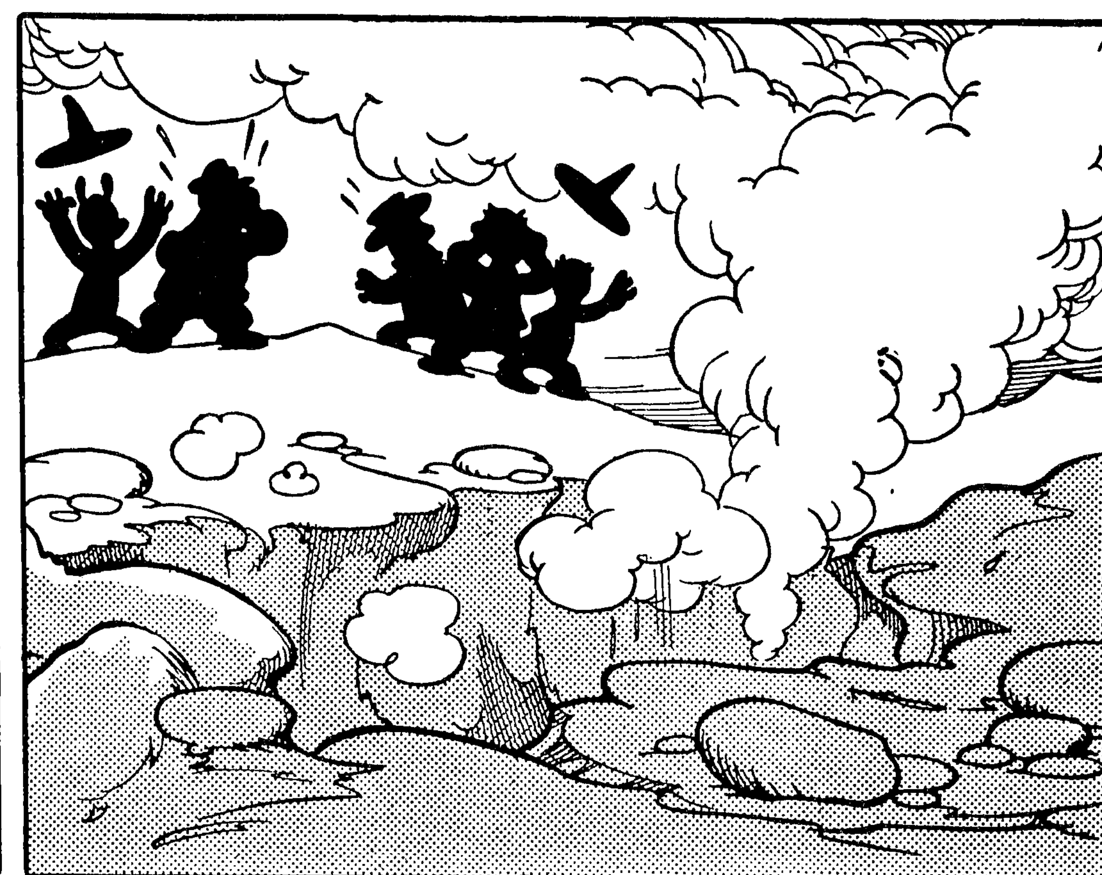
Super was intussen onverschrokken op de commissario toegestapt.

'Hier is mijn politiepenning!' zei hij. 'En ik heb geld ook! Ik verlang van je, dat je ons in dat bootje naar de stad brengt collega!'

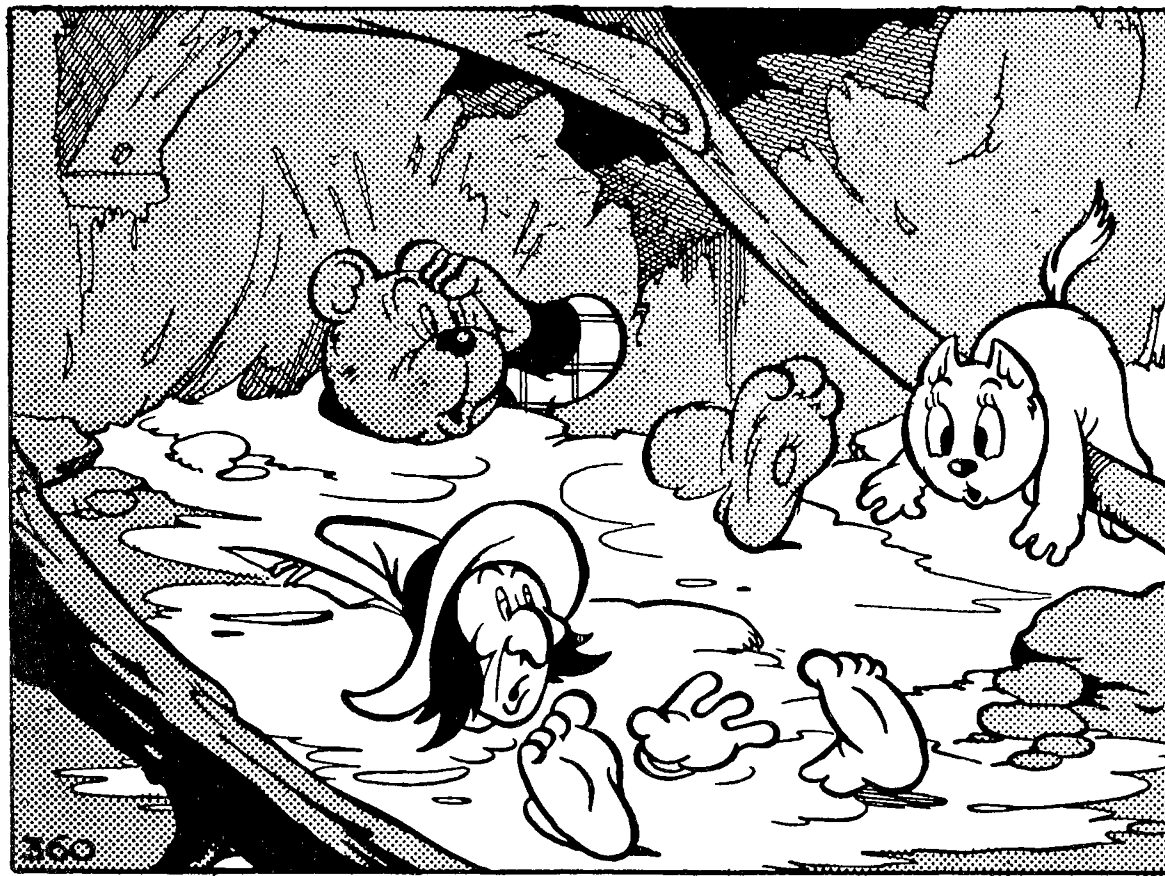
'Huh?' zei de commissario. 'Geld? Wat Geld! Mijn geld is door jullie gestolen! Gringo!'

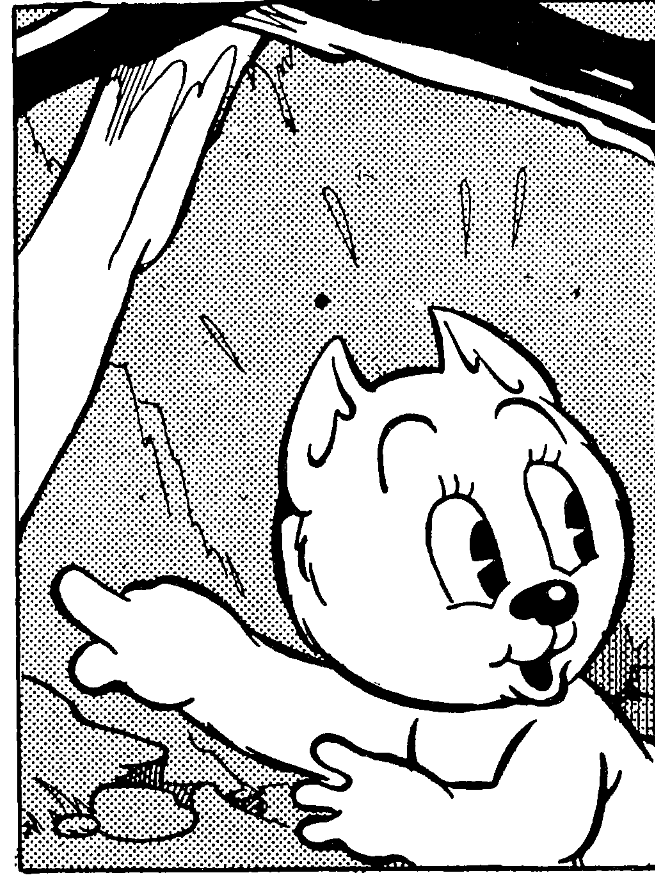
'O... dat was maar een grapje!' zei Super. 'Je krijgt het terug, oude jongen!'

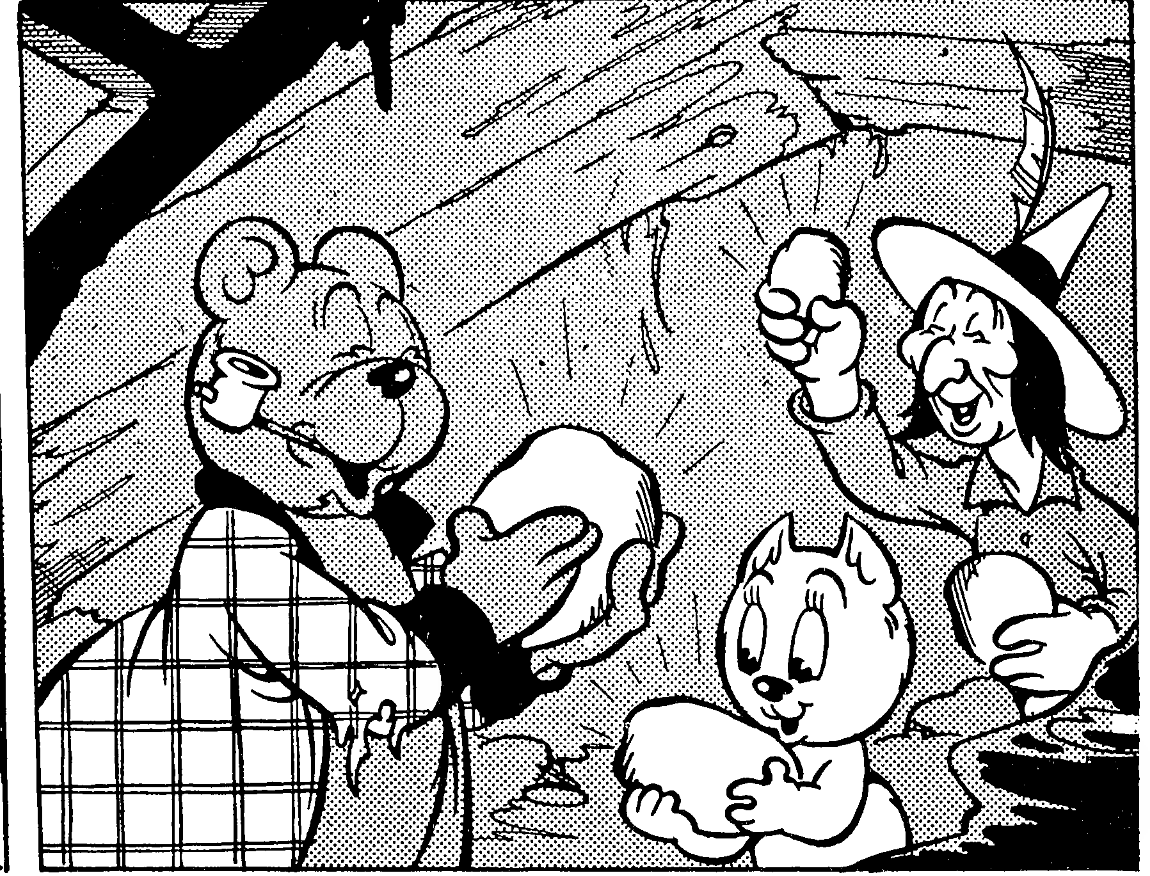

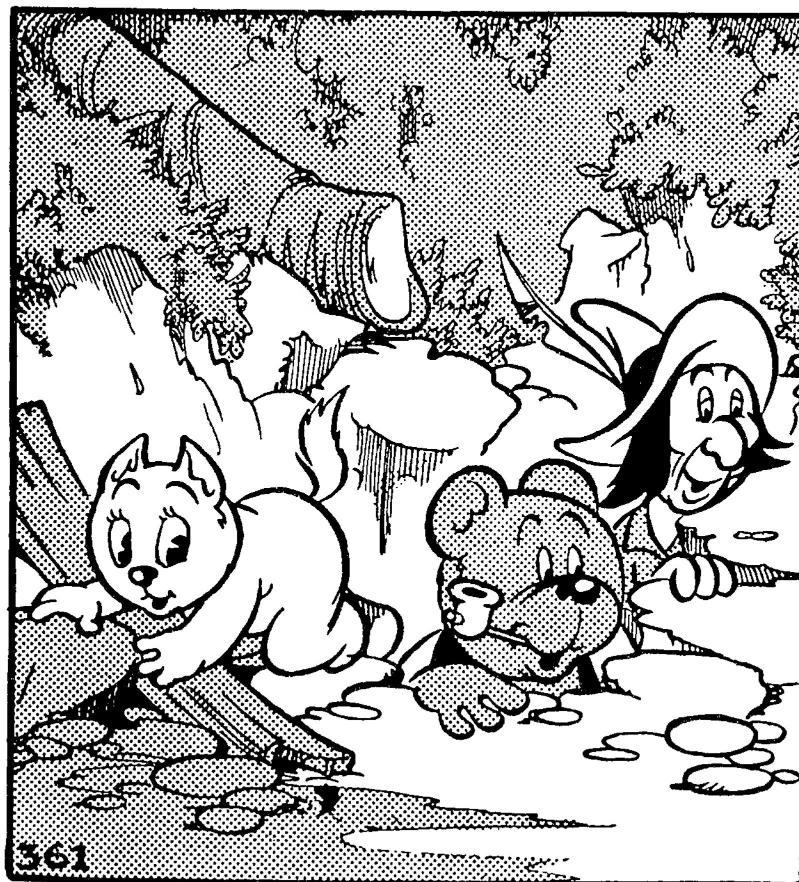
'Ik – ikkik... stort... in!' stamelde heer Bommel. 'D-dit was te veel v-voor mijn t-eer gestel!'
'Onzin!' riep Tom Poes. 'Lopen! Direct ontploft dat vat en stort de mijn in! Dat is erger! Lopen!'
Ze begonnen te rennen en dat was maar net op tijd. Want de lont was opgebrand en had het buskruit in het vat bereikt. En zoals dat dan gewoonlijk gaat volgde er een gevaarlijke ontploffing. Het vat sprong in vijf en negentig stukjes uit elkaar, de rotsen trilden, de gewelven sidderden en dreunden, de fundamenten scheurden en de zoldering stortte in. Hier kan met recht van een ramp gesproken worden! De toestand op het eiland was ten minste in één slag veranderd. Op de plek, waar nog even te voren de vogels hadden gezongen en tropische planten hadden gewoekerd, bevond zich nu een gat – een rokende krater!
De commissario, die in gesprek was met Super en Hieper, toen de ontploffing plaats vond, staarde in stomme verbazing naar de rokende trechter in de aarde en begon met de tanden te klapperen.
'Boze geest!' stamelde hij.
'Onzin!' zei Super. 'Dit was een klein aardigheidje van ons. Ik heb daar onder de grond even een paar dingen opgeruimd. En wanneer u niet wat vriendelijker wordt, ruim ik dit hele eiland op! Ter zake, commissario!'

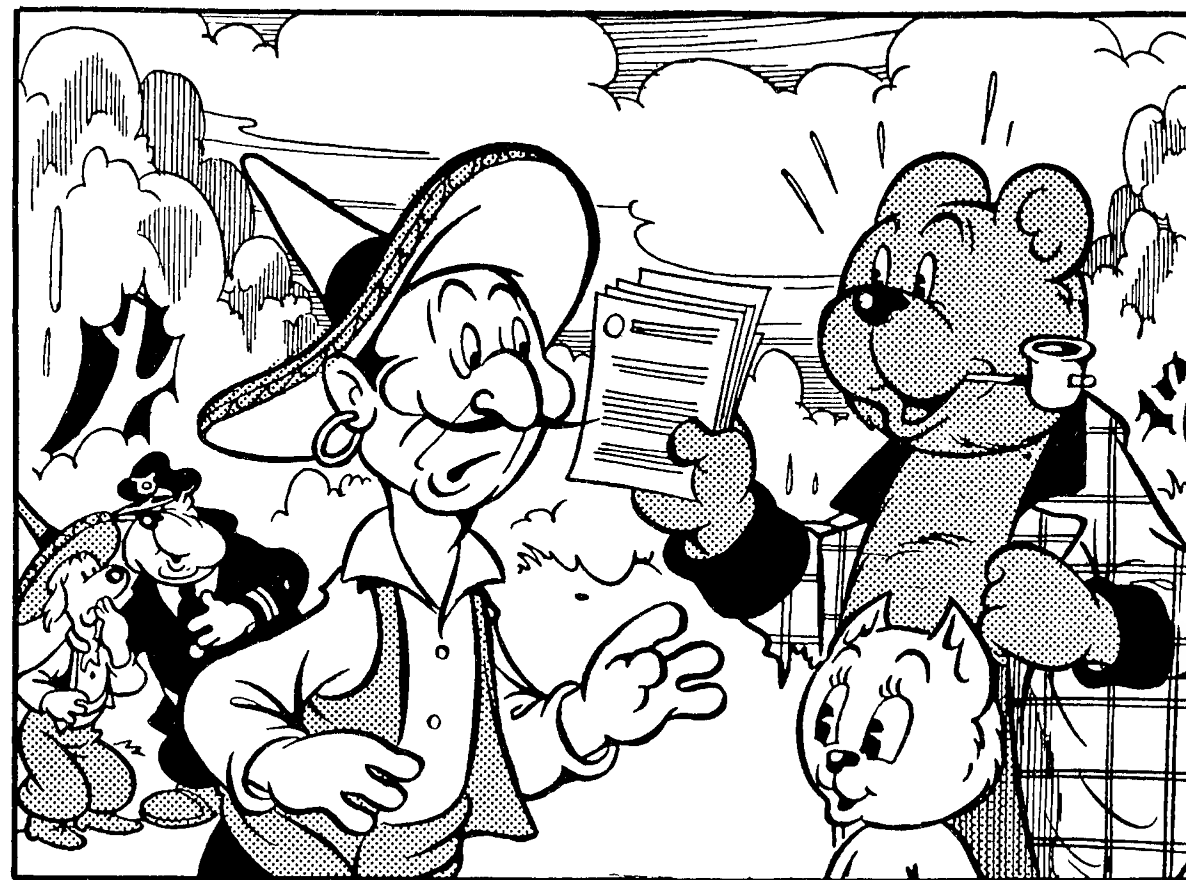
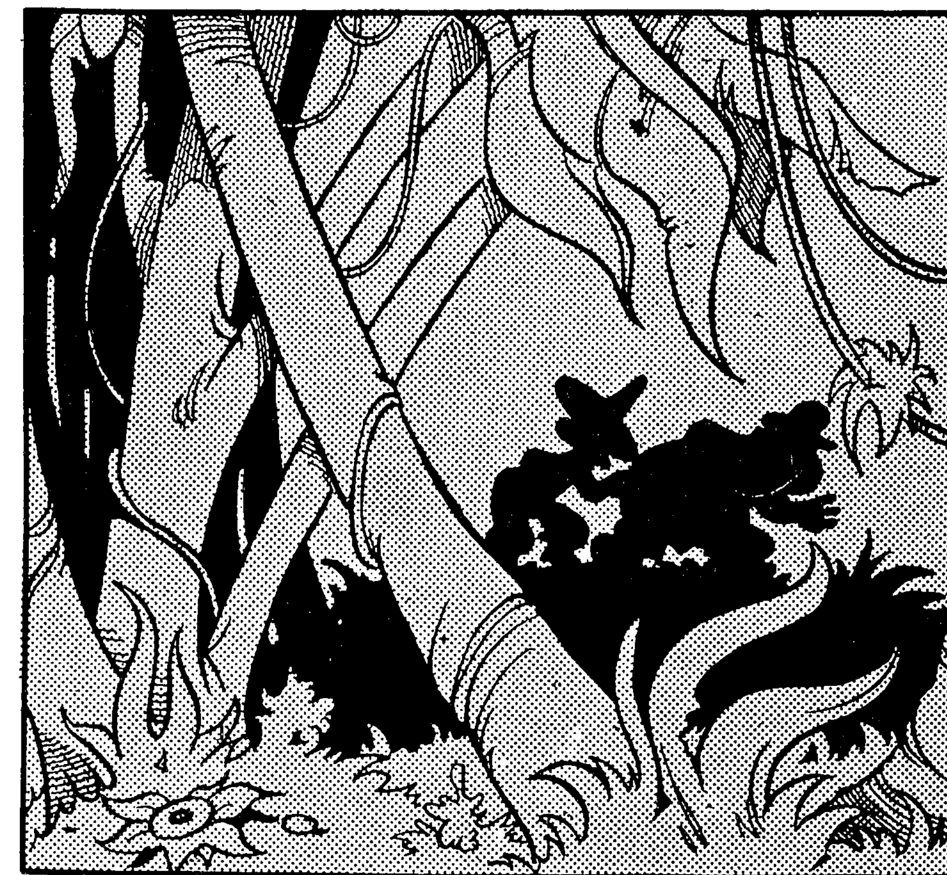

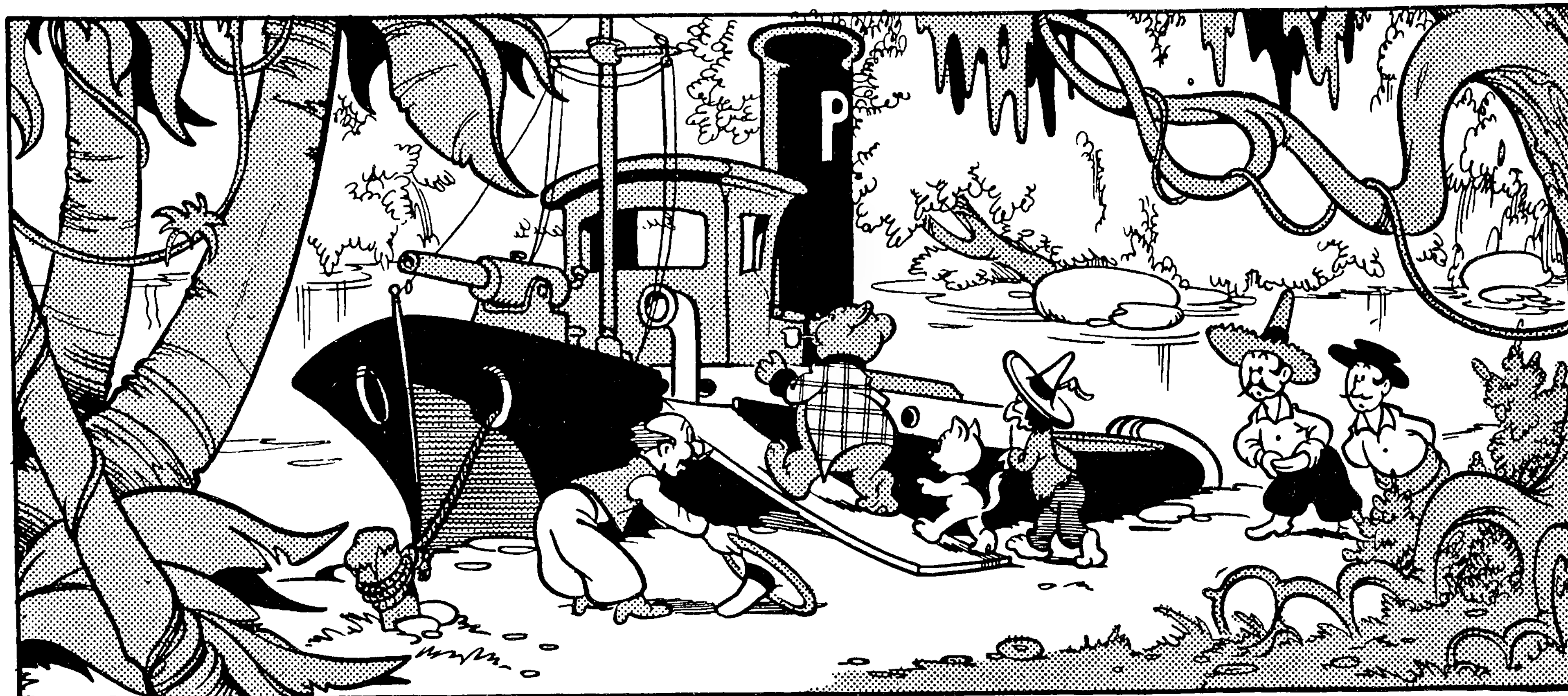
De toestand in de mijn zelf was nog erger dan boven de grond, dat laat zich horen! De wanden en balken waren ingestort en lagen in brokken en stofdeeltjes op de bodem. En half bedolven door al die rommel lagen heer Bommel en de Indiaan op slordige wijze in een gescheurde zij-ingang. (Tom Poes was op een steunbalk geslingerd.)
'Ik ben er kapot van!' jammerde heer Bommel.
'Bent u gewond?' vroeg Tom Poes bezorgd, terwijl hij op de grond klom.
'Ik weet niet!' zei heer Bommel klagelijk. 'Ik ben geestelijk kapot, als je begrijpt wat ik bedoel! Dit is geen leven voor een heer van mijn stand! Voortgejakkerd door de oerwouden, neergesmakt van watervallen, vastgebonden en beschoten door schurken en ten slotte ontploft! Ik ben òp! Mijn gevoelige zenuwen...'
'Stil eens even!' zei Tom Poes. 'Ik zie iets glinsteren!'
'Dan is het met jou ook mis!' zei heer Ollie, terwijl hij uit het puin te voorschijn kroop.
'Nee. Ik méén het!' hield Tom Poes vol. Hij liep naar de wand en raapte een rotsblok op. 'Dit is door de ontploffing te voorschijn gekomen!' zei hij. 'Het is goud, heer Ollie! Goud! Dit is dus tòch een goudmijn!'
Heer Bommel begon koortsachtig tussen het gruis te grabbelen en de Indiaan volgde hem na.
'Goud!' mompelde heer Ollie. 'Allemaal goud! Overal goud, als je begrijpt wat ik bedoel!'

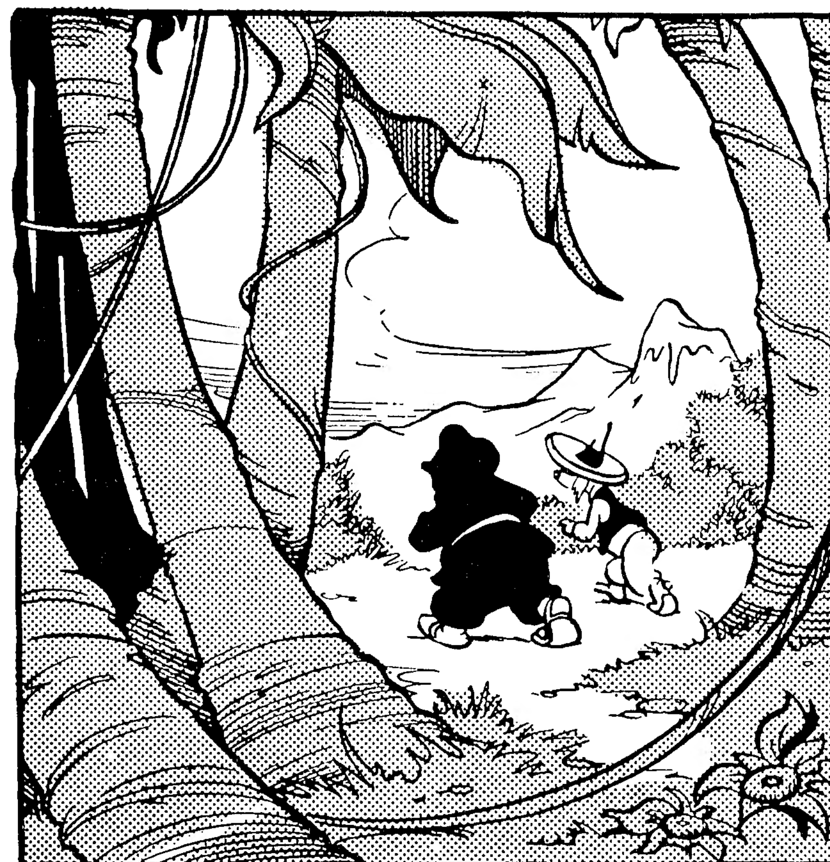
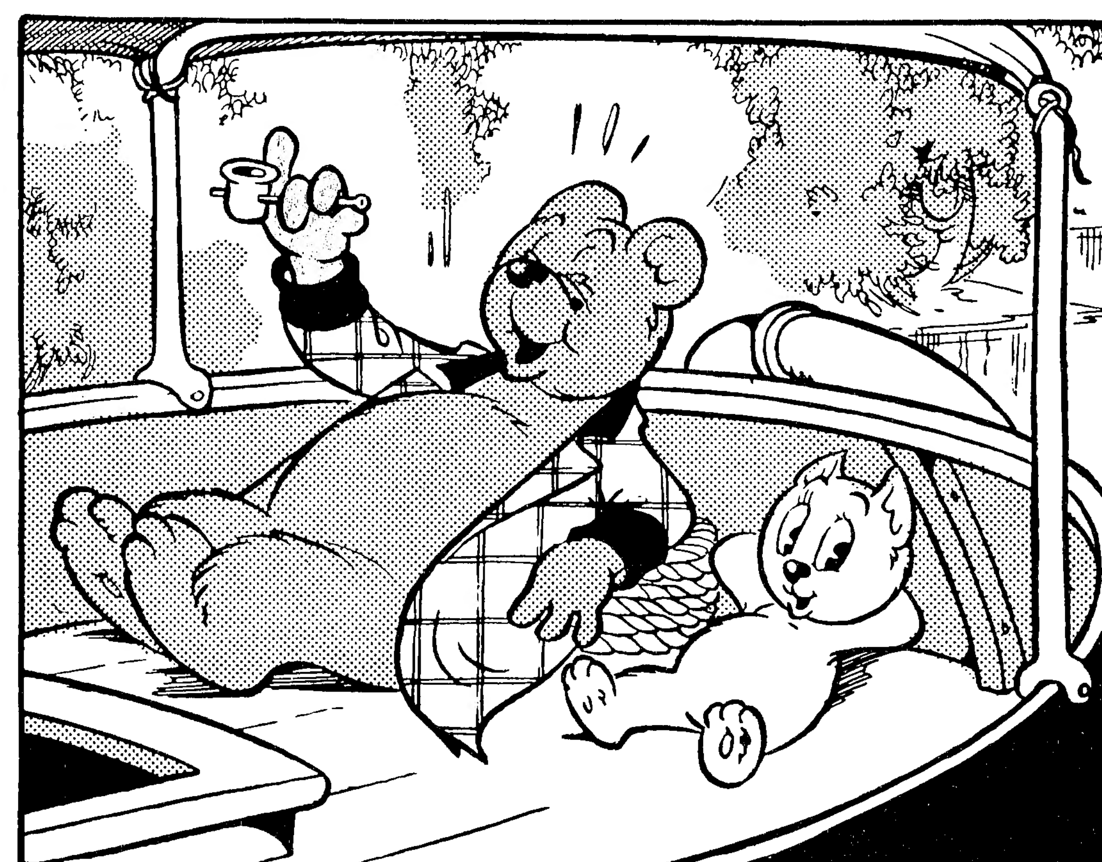
'Je herinnert je die twee schurken nog wel, is 't niet?' vroeg Super aan de commissario. 'Je weet wel, die kleine witte en die dikke met de ruitjesjas! Wel, die heb ik opgeblazen! Een beetje buskruit en ffft! Wèg waren ze! Op die manier is het…'
Hij zweeg. Zijn mond zakte open en met uitpuilende ogen staarde hij naar het gat in de bodem, waaruit nog steeds kruitdamp opsteeg. Door die damp heen waren drie gedaanten zichtbaar, die kalm naar boven klommen.
'Tom Poes!' gilde Hieper zenuwachtig. 'D-dat kan niet! Je bent in de lucht gevlogen!'
'Kom, kom!' sprak heer Bommel, uit het gat tredend. 'Meen niet, dat lieden als ik door een beetje kruit gedeerd kunnen worden! Aha! Daar is de commissaris ook! Goeden dag! Ik wens deze lieden aan te klagen wegens het plegen van een moordaanslag op een heer! Bovendien hebben ze ingebroken in mijn mijn, als u me volgen kunt. Hier, deze aandelen bewijzen, dat de mijn van mij is, nietwaar?'
'Zeker!' zei de commissario. 'Het is uw mijn, Señor! Wat wilt u dat ik doe met deze gringo's?'
'Het gaat fout, Hiep!' siste Super tussen zijn tanden.
'Ik begrijp niet, hoe die sukkels van dat vat gekomen zijn, maar nu loopt het fout! We moeten voort! Voorzichtig… sluip achteloos tussen de struiken!'
Hieper gehoorzaamde zenuwachtig, gevolgd door Super, en de beide spitsboeven verdwenen in het gewas, zonder dat iemand het merkte…

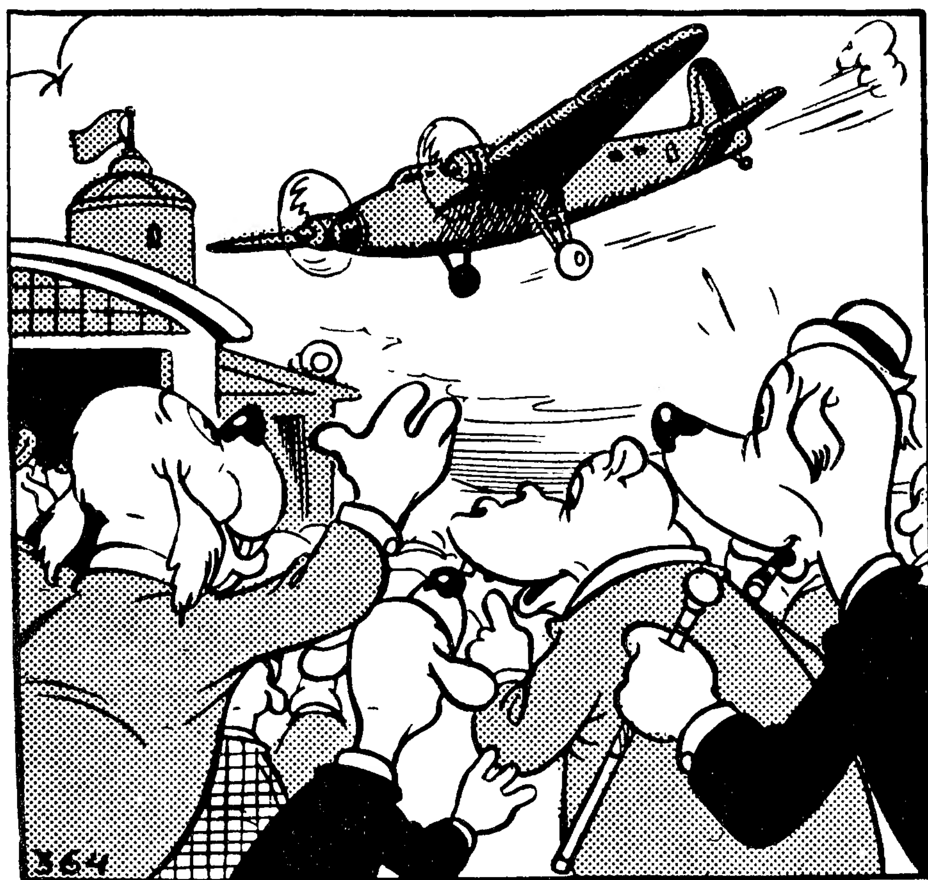

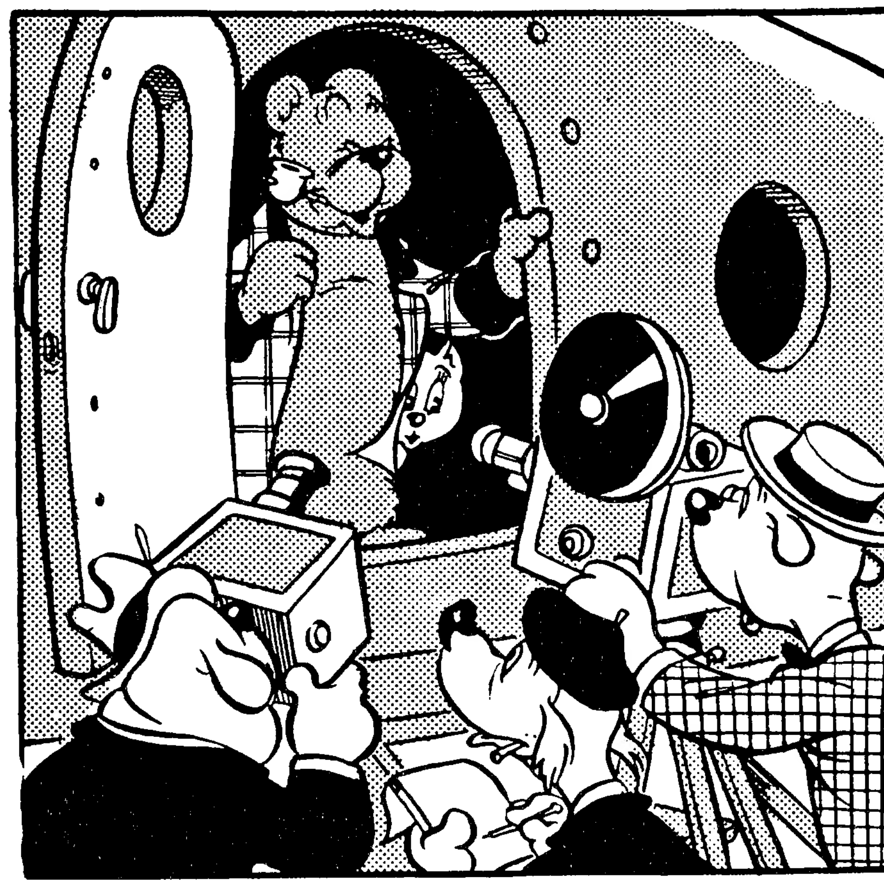
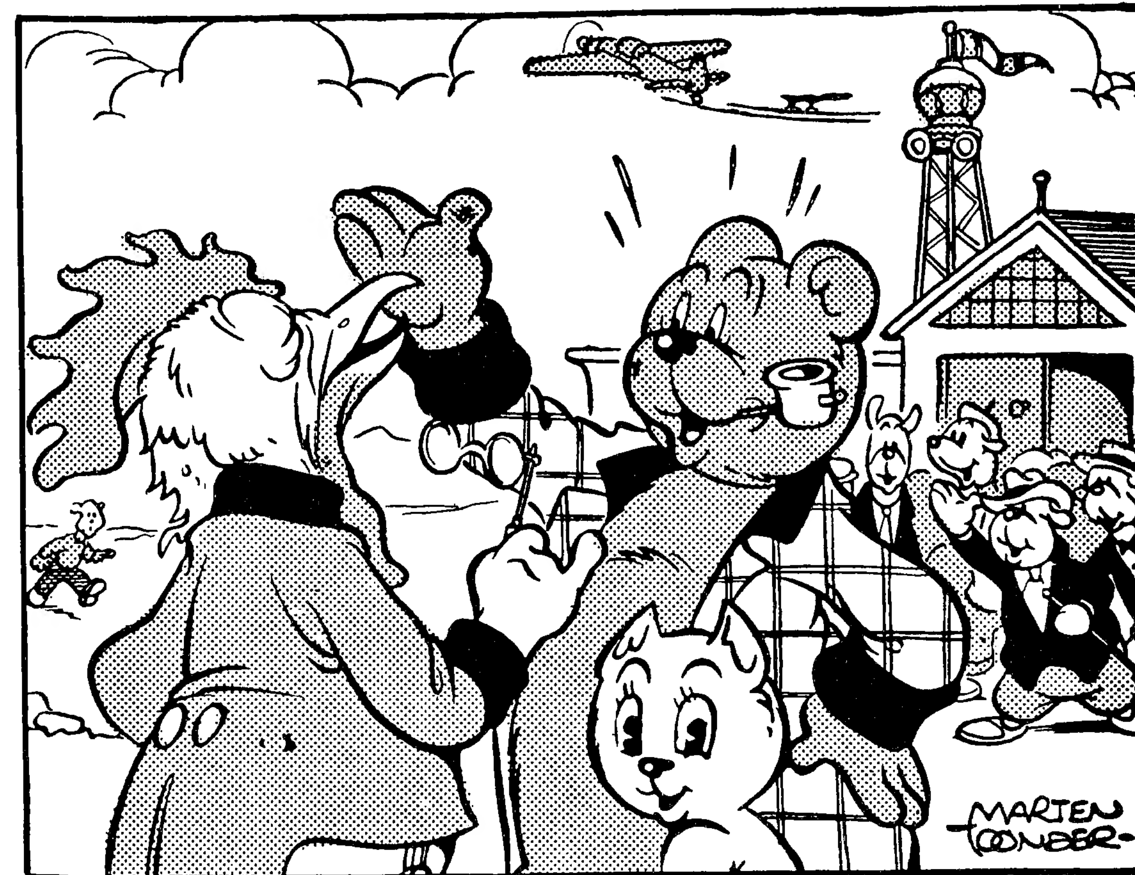
'Ziezo, heer commissario!' sprak heer Bommel plechtig. 'Nu kunnen we opnieuw praten! U ziet hier voor u heer Olivier B. Bommel! Niet langer Ollie Bommel – de arme zwerver, wonende in de schamele hut op de heide – het slachtoffer van gewetenloze schurken – Nee! Heer Olivier B. Bommel, als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Zeker!' zei de commissario haastig. 'Dat is claro! Señor Olivio B. Bommel! Wat is de bedoeling van uw redevoersel?'
'De bedoeling is, dat ik u duidelijk tracht te maken, dat ik de eigenaar van de goudmijn 'Ducato' ben!' vervolgde heer Ollie. 'Een vermogend man, heer commissario! Ik mag wel zeggen: Een vermogend heer! Wat zeg ik? Een heer van Stand, zeg ik! Goud! Goud bij de vleet! Geld speelt geen rol meer, wat jij, Tom Poes?'
Al sprekende had hij een klomp goud uit zijn jas getrokken en hield deze de politieman voor.
'Dit is voor u, goede man!' hernam heer Bommel. 'Breng ons naar de bewoonde wereld terug in uw vaartuig, neem de aartsschurken Super en Hieper gevangen en dan is het goud van u!'
De politieman kwam onmiddellijk in actie. Hij wekte zijn agenten, gaf bevel Super en Hieper te arresteren en ging heer Ollie buigend en met zijn hoed zwaaiend voor naar de boot.
'Welkom op mijn vapor!' galmde hij. 'Maakt het u comfortablo, Señor Olivio. Het is mij ene grote honor!'
Dat was dus in orde. Maar het gevangen nemen van de schurken ging minder vlot. Ze waren in het oerwoud verdwenen...

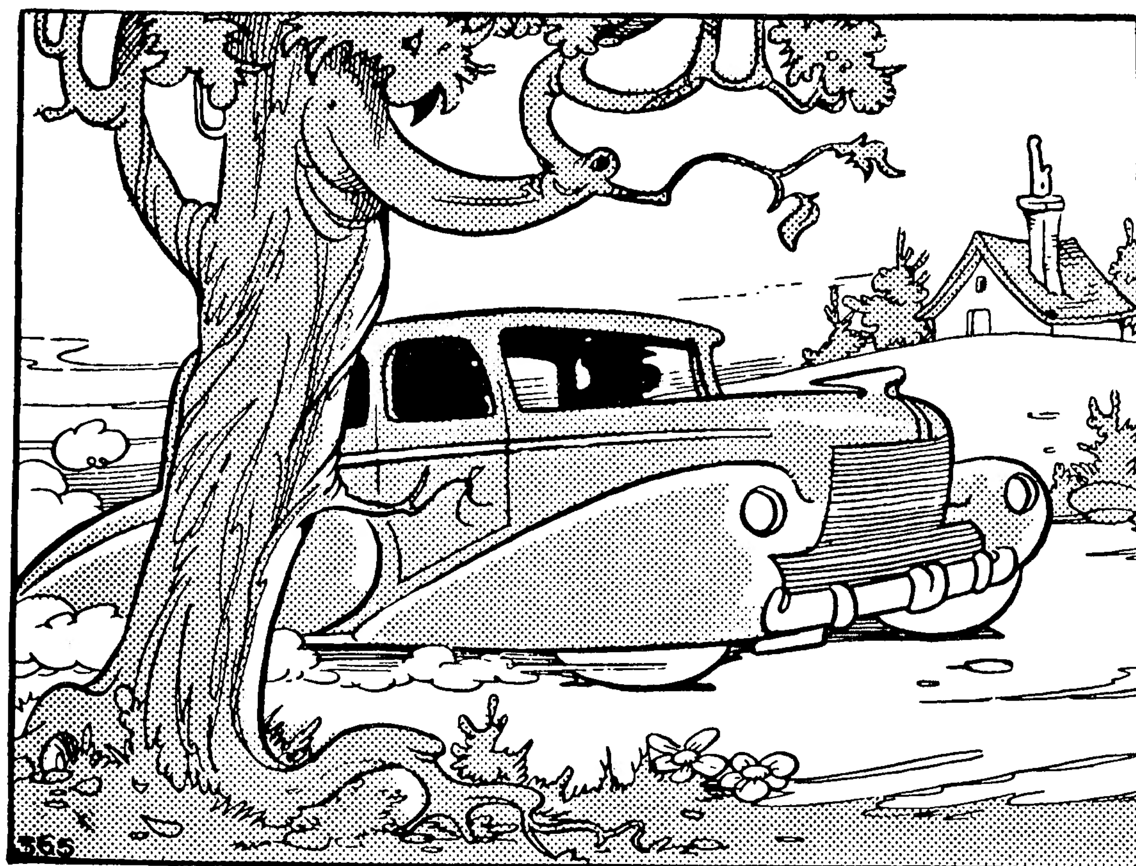

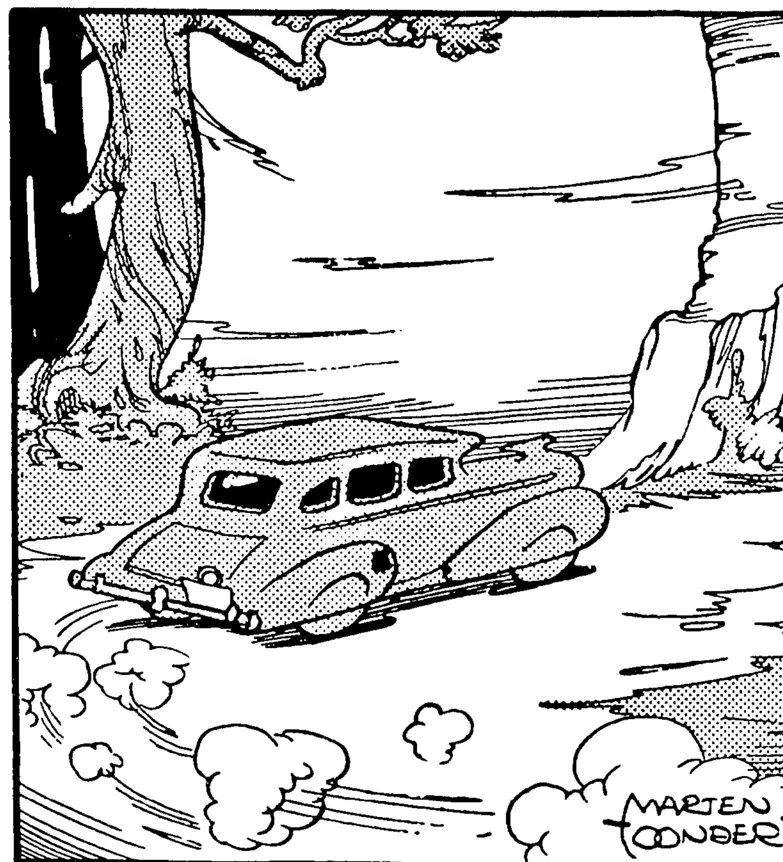
Nu ze eenmaal zover waren wilde heer Ollie geen tijd meer verliezen.
'Laat die Super maar lopen!' merkte hij minachtend op. 'Als u mijn goudmijn laat bewaken door uw politiemannen, kan hij niets beginnen! U bent verantwoordelijk voor het goud van mijn mijn, heer commissario! Begrijp dat goed! Ik ben een heer met vele relaties en als u mij zou bedriegen, zou je een zure pijp roken! Oho!'
'Oho!' zei de commissario begrijpend. Hij ging nijver op weg om zijn orders te geven en een poosje later vertrok het politievaartuig op volle kracht in de richting van de hoofdstad.
Van uit de struiken staarden Super en Hieper het na. Het was hun somber te moede en zij knersten ratelend op hun tanden.
'Daar gaan je aandelen, Suup!' zei Hieper. 'Daar gaat ons goudmijntje! Het enige wat wij hieruit overhouden is een stel nieuwe kleren en een politiepenning! Zal ik eens op die snertboot schieten, baas?'
'Bah!' zei Super. 'We moeten voort! Hier vandaan! Dit eiland is onveilig voor schurken van ons formaat! Bewaakt door politieagenten en zo! Bah! Kom mee, we zwemmen naar de overkant!'
Zo gezegd, zo gedaan! Een kwartiertje later verdwenen ze eenzaam en druipend in het oerwoud en uit deze ware geschiedenis.
Heer Bommel had intussen een pijp opgestoken en een scherm laten spannen tegen de zonnestralen. Daar zat hij nu onder, naast Tom Poes, en praatte honderd uit.

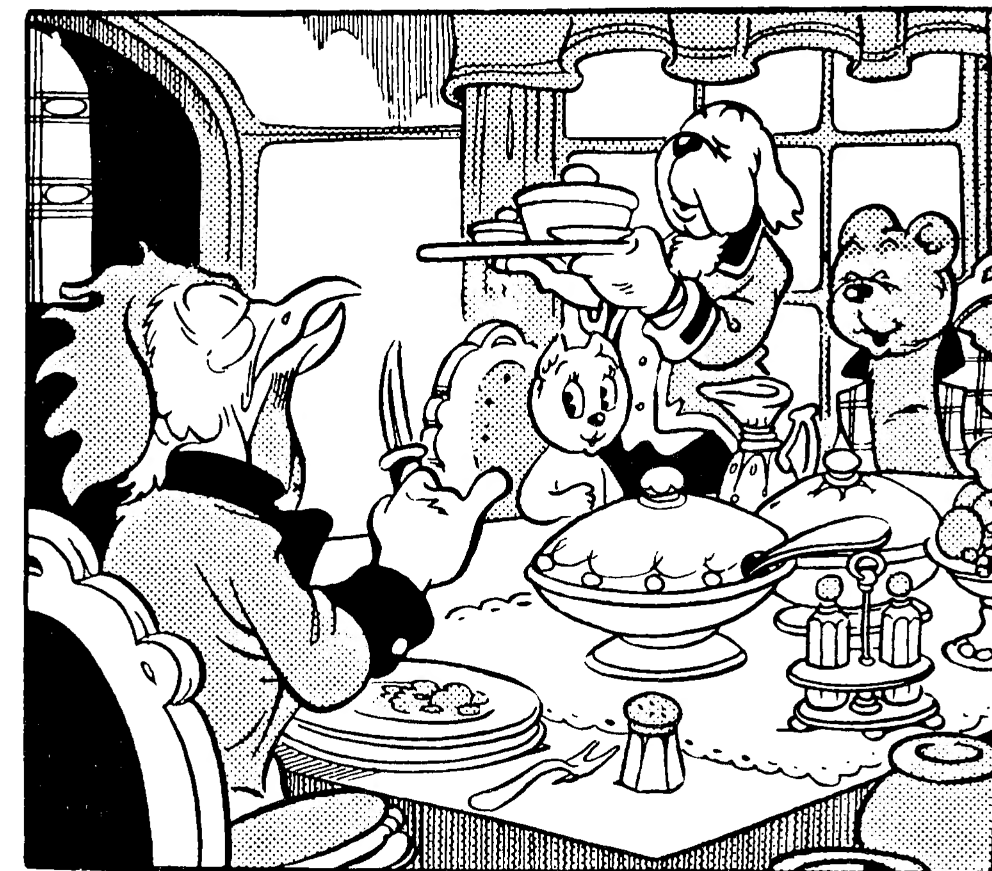

Toen heer Ollie en Tom Poes in de hoofdstad van Costa Crica aankwamen en een vliegtuig hadden gehuurd...
Maar halt! Waarom zou ik dit verhaal nodeloos lang maken? Om dus kort te gaan: Op een mooie morgen in het voorjaar kwamen heer Bommel en Tom Poes in een extra vliegtuig in het vaderland aan. Het verhaal van hun lotgevallen was hun reeds vooruitgesneld (zoals je weet heeft het iedere dag in de krant gestaan) en een grote menigte wachtte hen op. Het ontdekken van een goudmijn is nu eenmaal iets, dat niet iedere dag gebeurt.
Toen het deurtje van het vliegtuig openging, snelde een kleine drom journalisten met fototoestellen en opschrijfboekjes toe en begonnen te werken.
'Hoe was de reis?' vroeg er een. 'Hoe vindt u de bollevelden?' vroeg een ander. 'Hoe waren de revoluties in Costa Crica?' informeerde de derde en de vierde vroeg: 'Wat gaat u met die goudmijn doen?'
'Verkopen!' sprak heer Bommel kort, terwijl hij zijn profiel zo voordelig mogelijk in de lucht stak om zich te laten fotograferen.
'Een goudmijn is niets voor mij, als jullie begrijpen, wat ik bedoel! Niets dan narigheid met aandelen en zo! Zet maar in je krantjes, dat ik ga verkopen!'
'Dat is niet nodig!' sprak een stem achter zijn rug en de Markies Cantecler de Barneveld trad uit het publiek te voorschijn. 'Ik koop die goudmijn van u, amice! Als het u convenieert, kunt ge in mijn wagen meerijden naar mijn... eh... uw gewezen huis! Daar kunnen we rustig over zaken spreken!'

'Ja, zaken zijn zaken... eh... ik bedoel: ter zake – als u begrijpt wat ik bedoel!' zei heer Ollie, toen ze in de auto van de markies naar Slot Bommelstein reden.
'U krijgt de aandelen van mijn goudmijn en ik krijg mijn slot Bommelstein terug! En mijn bankrekening natuurlijk! Een heer moet geld om handen hebben, zegt u nu zelf! Geld speelt geen rol, maar wanneer men geen geld heeft, begint geld een rol te spelen!'
'Zéér puntig opgemerkt!' zei de markies waarderend. 'Zéér geestig! Haha! Welnu, ik ga met uw voorstel accoord! Uw slot kunt u terug krijgen. – Het was voor mijn smaak ietwat te eh... pompeus! Houd mij ten goede!'
'Ik zal het ten goede houden!' zei heer Bommel vriendelijk. 'Dat kan ik wel doen, wat jij, Tom Poes?'
'Zeker!!' zei Tom Poes. 'U kunt alles, heer Ollie!'
'Je vleit me, jonge vriend!' hernam heer Ollie. 'Alles is te veel gezegd! Maar ik speel wel eens iets klaar, dat is waar! Neem nu dit geval eens! Zodra ik op dat eiland kwam, zei ik tegen Tom Poes: Tom Poes, zei ik, ik vóél, dat hier goud ligt, zei ik. Wanneer we nu eens naar die waterval gaan en we passen de sleutel op het slot van de deur die we daar vinden, dan zul je zien, dat de zaak in orde is!'
Intussen was de auto op slot Bommelstein aangekomen en terwijl heer Bommel's gesprek duurde en langer werd, bracht Joost, de bediende, een maaltijd op tafel die er zijn mocht.
'Excuseer, heer Bommel!' fluisterde Joost ten slotte. 'Ik zou gaarne weer bij u in dienst komen, als ik zo vrij mag zijn! De markies is een deftig heer, maar eh... enfin! het was hier vroeger gezelliger, als ik het mag opmerken!'
'Dat mag je!' zei heer Ollie bescheiden. 'Er gaat niets boven een Bommel!!!'

Einde van dit verhaal!

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.